

Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om kapitaltäckning och stora exponeringar

Konsoliderad elektronisk utgåva

Senast uppdaterad: 2013-10-10

Observera att bara den tryckta utgåvan gäller vid rättstillämpning

Beslutade:	2007-01-22
Bemyndigande:	Vid utfärdandet 32–34 §§ förordningen (2006:1533) om kapitaltäckning och stora exponeringar Nu gällande 32–34 §§ förordningen (2006:1533) om kapitaltäckning och stora exponeringar
Ikraftträdande:	2007-02-01
Celex:	Vid utfärdandet 32006L0048, 32006L0049 Nu gällande 32007L0018, 32009L0027, 32009L0083, 32009L0111, 32010L0076
Ändringar:	FFFS 2007:10, FFFS 2008:13, FFFS 2008:27, FFFS 2010:4, FFFS 2010:10, FFFS 2011:38, FFFS 2011:45, FFFS 2011:53, FFFS 2012:1, FFFS 2012:9, FFFS 2013:14

Avsnitt A Tillämpningsområde och definitioner

1 kap. Tillämpningsområde

1 § Dessa föreskrifter och allmänna råd ska tillämpas av de institut som avses i 1 kap. 1 § lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar. Reglerna gäller även i fråga om finansiella företagsgrupper, om inte annat särskilt anges.

Reglerna i avsnitt L ska dock enbart tillämpas av institut och finansiella företagsgrupper som ansöker om eller fått medgivande att använda avancerade metoder.

2 § Kapitalkrav ska beräknas enligt affärsdagsprincipen. Detta innebär att beräkning av kapitalkravet ska avse samtliga gjorda avslut även om institutet vid beräkningstillfället inte bokfört transaktionerna i sin grundbokföring.

3 § Bestämmelserna om värdepapperisering i kapitaltäckningslagen och dessa föreskrifter ska inte tillämpas av institut som under 2007 utnyttjar möjligheten i 6 § första stycket första meningen lagen (2006:1372) om införande av lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar. Finansinspektionen kan dock efter ansökan från ett institut besluta att institutet ska tillämpa reglerna om värdepapperisering under 2007.

4 § Ett institut som avses i 5 § lagen (2006:1372) om införande av lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, ska beräkna kapitalbasen enligt bestämmelserna om kapitalbas i kapitaltäckningslagen och dessa föreskrifter.

5 § Ett betalningsinstitut enligt lagen (2010:751) om betaltjänster och ett institut för elektroniska pengar enligt lagen (2011:755) om elektroniska pengar ska

beräkna kapitalbasen enligt bestämmelserna om kapitalbas i kapitel 6–9 i dessa föreskrifter. (FFFS 2010:4, FFFS 2011:53)

2 kap. Definitioner

1 § Termer och beteckningar som används i dessa föreskrifter och allmänna råd har samma betydelse som i lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar och i förordningen (2006:1533) om kapitaltäckning och stora exponeringar, om inte något annat anges. Därutöver ska termer och beteckningar ha följande betydelse:

AIF-förvaltare: detsamma som i 1 kap. 3 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Basis risk: risken att två referenspriser, t.ex. tremånaders STIBOR och tremånaders statsskuldväxelränta, utvecklas olika. Ofta är risken att säkringen av prisen i en tillgång, t.ex. i en tremånaders statsskuldväxel, görs med ett instrument med en annan räntebas, som tremånaders STIBOR, och att de två räntebaserna utvecklas olika vilket medför att säkringen inte fungerar fullt ut.

Betalningsben: betalningsdelen i en transaktion med derivatkontrakt som innebär ett utbyte av ett finansiellt instrument mot betalning, med undantag för optioner eller andra liknande instrument. Transaktioner där utbytet består av betalning mot betalning ska anses ha två betalningsben. Ett betalningsben består av de avtalade bruttobetalningarna, inklusive transaktionens nominella belopp.

Clearingorganisation: detsamma som i 1 kap. 5 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

Ensidig kreditvärdighetsjustering: en kreditvärdighetsjustering som endast tar hänsyn till marknadsvärdet av motpartens kreditrisk för institutet.

Exponeringsbelopp: det värde som en exponering ska ha enligt antingen 15 kap. eller 40 kap. beroende på om schablonmetoden eller IRK-metoden används. Exponeringsbeloppet för stora exponeringar bestäms enligt 34–35 kap.

Exponeringsfördelning: den prognostiserade sannolikhetsfördelningen av nettomarknadsvärdena som uppkommer om de prognostiserade negativa nettomarknadsvärdena sätts till noll i marknadsvärdesfördelningen.

Finansiell företagsgrupp: utöver vad som anges i 9 kap. 1 § kapitaltäckningslagen avses även vad som anges i 9 kap. 2 § första stycket 1–2 a samma lag.

Fond: en värdepappersfond enligt lagen (2004:46) om värdepappersfonder, en specialfond enligt lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder eller utländska motsvarigheter till dessa.

Förlust givet fallissemang (loss given default, LGD): den andel av exponeringsbeloppet som institutet förlorar vid händelse av fallissemang. LGD uttrycks i procent.

Grupp av kunder med inbördes anknytning: det begrepp som anges i 7 kap. 4 § kapitaltäckningslagen.

Kapitaltäckningsförordningen: förordningen (2006:1533) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

Kapitaltäckningslagen: lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar för kreditinstitut och värdepappersbolag.

Kapitalmarknadsrelaterad transaktion: ett kontrakt som ger institutet rätt att regelbundet få marginalsäkerhet för en eventuell nettofordran.

K_{irk} : 8 % av de riskvägda exponeringsbeloppen som skulle ha beräknats för de värdepapperiserade exponeringarna enligt underavsnitt L1 om de inte hade värdepapperiserats plus de förväntade förluster som hänger samman med dessa exponeringar.

K_{irk} : kvoten mellan K_{irk} och summan av exponeringsbeloppen av de exponeringar som har värdepapperiserats. K_{irk} uttrycks i decimalform.

Konverteringsfaktor: den andel av ett åtagande utanför balansräkningen, som är utnyttjad vid tidpunkten för ett eventuellt framtida fallissemang. Konverteringsfaktorn uttrycks i procent.

Kontantliknande instrument: av institutet emitterat löpande innehavarskuldebrev med en ursprunglig löptid på högst ett år.

Korrelationsrisk: risken för förlust på grund av skillnader mellan antagen korrelation och den verkliga korrelationen mellan två tillgångar, mellan två finansiella instrument eller mellan två marknader.

Kort position: en position vars värde minskar när instrumentets eller den underliggande tillgångens värde ökar. Med kort position avses även en position som ger eller kan ge ett institut en rätt eller en skyldighet att leverera en tillgång.

Förvärvade säljoptioner och utställda köpoptioner betraktas som en kort position.

Kreditförstärkning: en avtalsmässig överenskommelse vars syfte är att förbättra kreditkvaliteten hos en position i en värdepapperisering i förhållande till om ingen förstärkning hade tillhandahållits. Detta inkluderar den förstärkning som ges genom lägre prioriterade trancher i värdepapperiseringen och andra former av kreditriskskydd.

Kreditkvalitetssteg: stegen i de skalor Finansinspektionen använder för att enligt 4 kap. 13 § kapitaltäckningslagen dela in de kreditvärderingar som ges av godkända kreditvärderingsföretag i klasser som motsvarar olika kreditkvalitet. Det finns olika sådana skalor, beroende på användningsområdet för kreditvärderingarna.

Kreditmigrationshändelser: en ned- eller uppgradering av en låntagare i ett internt kreditvärderingssystem eller en ned- eller uppgradering av en kreditvärdering från ett externt kreditvärderingsföretag.

Kreditvärdighetsjustering: en justering från marknadens mittpris på en portfölj med transaktioner med en motpart. Justeringen ger uttryck för marknadsvärdet för den aktuella kreditrisken, och den kan avse marknadsvärdet för motpartens kreditrisk eller marknadsvärdet för kreditrisken för både institutet och motparten.

Likviditetsfacilitet: en position i en värdepapperisering till följd av ett avtal om att tillhandahålla finansiering för att säkerställa att betalningsströmmarna når investerarna i rätt tid.

Lång position: en position vars värde ökar när instrumentets eller den underliggande tillgångens värde ökar. Med lång position avses även en position som ger eller kan ge ett institut en rätt eller skyldighet att förvärva en tillgång.

Förvärvade köpoptioner och utställda säljoptioner betraktas som en lång position.

Marginalavtal: ett avtal mellan två parter som innebär att den ena parten ska ställa säkerhet till den andra parten när den sistnämndes exponering gentemot den första parten överstiger en viss i avtalet angiven nivå, och vice versa.

Marginalavtalets tröskelvärde: det högsta värde som exponeringen får uppgå till innan en part enligt marginalavtalet har rätt att begära att den andra parten ställer säkerheter.

Marginallån: en transaktion på kapitalmarknaden som innebär att ett institut beviljar kredit i samband med köp eller försäljning av värdepapper och där motparten ställer säkerhet för krediten.

Marginalriskperiod: perioden från den senaste utväxlingen av säkerheter för en nettningsmängd av transaktioner med en fallerad motpart fram till dess att denna motpart har slutavräknats och den marknadsrisk som uppstått har säkrats på nytt.

Marknadsrisk: ränte-, aktiekurs-, råvarupris- och valutakursrisker.

Marknadsvärdesfördelning: den prognostiserade sannolikhetsfördelningen av nettomarknadsvärdena för transaktioner inom en nettningsmängd vid en framtida tidpunkt (prognoshorizonten).

Maximal exponering: en hög percentil av exponeringsfördelningen vid en tidpunkt innan löptiden gått ut för den transaktion inom en nettningsmängd som har den längsta löptiden.

Mellanliggande värdepapperiseringspositioner (mezzanine-trancher):
de positioner i en värdepapperisering som ges en lägre riskvikt än 1 250 procent och som samtidigt är lägre prioriterade än den högst prioriterade positionen i värdepapperiseringen och även lägre prioriterade än varje position i värdepapperiseringen som uppfyller kraven för
1. kreditkvalitetssteg 1 när schablonmetoden tillämpas enligt underavsnitt G2, eller
2. kreditkvalitetssteg 1 eller 2 när IRK-metoden tillämpas enligt underavsnitt L2.

Motpartsrisk: risken för att motparten i en transaktion fallerar före slutavvecklingen av kassaflödena i transaktionen.

Nettningsmängd: en grupp transaktioner med en motpart som omfattas av ett bilateralt avtal om nettoberäkning som uppfyller kraven i 26 kap. eller 56 kap. För alla andra transaktioner ska varje transaktion individuellt utgöra en nettningsmängd.

Obetalt kreditriskskydd: en teknik för kreditriskskydd, där minskningen av kreditrisken för ett instituts exponering följer av att tredje part åtagit sig att betala ett belopp om en låntagare fallerar eller om andra särskilt angivna utlösande händelser inträffar.

Position i en värdepapperisering: en exponering mot en värdepapperisering.

Position i en återvärdepapperisering: en exponering mot en återvärdepapperisering.

Program för utgivning av tillgångsbaserade certifikat (ABCP-program): ett värdepapperiseringsprogram där de emitterade värdepapperen främst består av certifikat med en ursprunglig löptid på ett år eller mindre.

Reglerad marknad: detsamma som i 1 kap. 5 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

Sannolikhet för fallissemang (probability of default, PD): sannolikheten för att en motpart eller exponering ska falla inom ett år. PD uttrycks i procent.

Serviceföretag: ett företag, annat än institutet, som ansvarar för att för någon annans räkning löpande förvalta en grupp av förvärvade fordringar.

Specialföretag för värdepapperisering: ett aktiebolag eller en annan juridisk person som skapats för att genomföra en eller flera värdepapperiseringar. Specialföretaget får inte vara ett institut och dess verksamhet får inte gå utöver vad som krävs för att genomföra den speciella uppgiften. Dess struktur ska vara utformad för att isolera dess förpliktelser från förpliktelser hos det institut som är originator. De personer som har vinstintressen i specialföretaget ska ha obegränsad rätt att pantsätta eller omsätta dessa.

Specifik korrelationsrisk: risken som uppstår när det finns en positiv korrelation mellan exponeringens storlek mot en viss motpart och sannolikheten att denna motpart fallerar. Ett institut är exponerat för specifik korrelationsrisk om den framtida exponeringen mot en viss motpart förväntas vara stor i sådana perioder där sannolikheten för att motparten fallerar också är hög.

Städooption: en av originatorn innehavd köpoption som ger rätt att återköpa eller upphäva kvarstående positioner i en värdepapperisering innan alla underliggande exponeringar har återbetalats om de utestående exponeringarnas eller de kvarstående positionernas belopp sjunker under en fastställd nivå.

Syntetisk värdepapperisering: en värdepapperisering som innebär att uppdelningen på trancher sker genom kreditderivat eller garantier samtidigt som de underliggande exponeringarna kvarstår i originatorns balansräkning.

Traditionell värdepapperisering: en värdepapperisering som innebär att de exponeringar som värdepapperiseras överförs ekonomiskt till ett specialföretag för värdepapperisering som utfärdar värdepapper. Det ska ske genom att ägandet av de värdepapperiserade tillgångarna överförs från originatorn eller genom sekundärt deltagande (sub-participation). De utfärdade värdepapperen ska inte medföra några betalningsförpliktelser för originatorn.

Tranch: ett genom avtal bestämt segment av den kreditrisk som är förenad med en exponering, eller en grupp av exponeringar, och där en position i segmentet medför större eller mindre risk för kreditförlust än en position på samma belopp i varje annat sådant segment, utan hänsyn till kreditriskskydd som lämnas av tredje part direkt till innehavarna av positioner i segmentet eller i andra segment.

Utspädningsrisk: risken för att beloppet av en förvärvad fordran minskas på grund av krediteringar, kontant eller i annan form, till gäldenären.

Äkta omvänd repa: ett avtal om köp av ett värdepapper där köparen samtidigt förbinder sig att sälja tillbaka papperet inom en viss tid till ett överenskommet pris.

Äkta repa: ett avtal om försäljning av ett värdepapper där säljaren samtidigt förbinder sig att återköpa papperet inom en viss tid till ett överenskommet pris (återköpsavtal).

Överskottsmarginal: räntor, kreditavgifter och övriga avgifter som härrör från de värdepapperiserade exponeringarna med avdrag för finansieringskostnader och andra omkostnader. (FFFS 2013:14)

Metod baserad på intern riskklassificering (IRK-metod)

3 § Den metod för beräkning av kapitalkrav för kreditrisker som i 4 kap. 7 § kapitaltäckningslagen benämns internmetoden, kallas i dessa föreskrifter för metod baserad på intern riskklassificering (IRK-metod).

Den grundläggande internmetoden enligt 4 kap. 7 § kapitaltäckningslagen innebär att ett institut endast skattar riskparametern PD. Den avancerade internmetoden enligt 4 kap. 7 § kapitaltäckningslagen innebär att ett institut förutom PD estimerar ytterligare en eller flera av parametrarna KF, LGD och M.

Kreditderivat

4 § Med kreditderivat avses ett finansiellt kontrakt, vanligen bilateralt, som är konstruerat med syfte att överföra kreditrisken i ett lån, en obligation eller annan tillgång från en part (köparen av skydd/säljaren av risk) till en annan (säljaren av skydd/köparen av risk). Olika huvudtyper av kreditderivat är kreditswapp (credit default swap), kreditlänkad obligation (credit linked note) samt totalavkastningsswapp (total return swap). Närmare beskrivning av dessa typer av kreditderivat lämnas i *bilaga I*.

Med referensinstrument avses det instrument vars försämrade kreditkvalitet medför att kreditderivatet utfaller till betalning. Referensinstrumentet kan exempelvis vara en obligation eller en annan kredit.

Med skyddad tillgång avses den tillgång som kreditderivatet är avsett att skydda, dvs. den tillgång vars kreditrisk köparen av skydd vill säkra. En skyddad tillgång behöver inte vara identisk med det instrument som kreditderivatet refererar till, dvs. referensinstrumentet. Standardiserade derivat som handlas på en marknad kan t.ex. användas för att i större eller mindre utsträckning skydda specifika instrument som köparen av skydd innehar.

Med utlösande händelse (credit event) avses en händelse som påverkar referensinstrumentets kreditkvalitet och som medför att kreditderivatet utfaller till betalning (credit event payment). Vad som ska anses vara en utlösande händelse avtalas i kontraktet mellan parterna och kan omfatta en eller flera händelser. Exempel på utlösande händelser är konkurs (bankruptcy), betalningsinställelse (failure to pay), moratorium, senareläggning av tidpunkten då betalning ska erläggas (rescheduling) och försämrat kreditbetyg (rating downgrade).

Ett kreditderivat kan konstrueras så att det finns flera referensinstrument dvs. att kreditderivatet har en korg av underliggande referensinstrument. För ett sådant kreditderivat i sin enklaste form gäller att det förfaller till betalning när en utlösande händelse inträffar för något av referensinstrumenten, detta brukar benämnas ett kreditderivat som förfaller på första fallissemang. Om kreditderivatet i stället förfaller till betalning först när en kredithändelse inträffat för två av referensinstrumenten, kallas detta ett kreditderivat som förfaller på andra fallissemang etc. Ett sätt att generellt beteckna denna typ av kreditderivat är att det

är kreditderivat som förfaller på det n :te fallissemang, där n anger antalet referensinstrument som måste falla innan betalning utlöses ($n = 1, 2, 3, \text{ osv.}$). (FFFS 2010:10)

3 kap. Handelslager och övrig verksamhet

Vad ingår i handelslagret?

1 § Allmänna bestämmelser om vilka positioner som ska hänföras till handelslagret anges i 1 kap. 7–9 §§ kapitaltäckningslagen. Kompletterande bestämmelser anges nedan.

Interna säkringar

2 § Interna säkringar får hänföras till handelslagret enligt villkoren i 3 §. Med intern säkring avses en position som helt, eller i väsentlig grad, täcker risken i en eller flera positioner som ingår i den övriga verksamheten.

Kapitalkravet för den position som ingår i den övriga verksamheten, dvs. den position som ska skyddas, påverkas inte av att en intern säkring hänförs till handelslagret.

3 § För att en position som är en intern säkring ska få hänföras till handelslagret, ska följande villkor vara uppfyllda:

1. Positionen ska innehas i handelssyfte i enlighet med 1 kap. 8 § kapitaltäckningslagen.
2. Den primära avsikten med positionen får inte vara att undgå eller minska kapitalkravet.
3. Positionen ska ha ingåtts till marknadsmässiga villkor.
4. Positionen ska värderas enligt 12 kap. 4–11 §§.
5. Marknadsrisken i positionen ska hanteras och övervakas på samma sätt som övriga positioner i handelslagret och inom beslutade limiter.

Överskottslikviditet

4 § Om ett institut placerar sin överskottslikviditet – som normalt hanteras inom institutets likviditetsförvaltning – i finansiella instrument eller råvaror och avsikten med placeringarna är att bedriva handel med de finansiella instrumenten eller råvarorna i syfte att dra nytta av kortsiktiga förändringar i marknadsräntor/-priser på det sätt som kännetecknar ett handelslager enligt definitionen i 1 kap. 7–8 §§ kapitaltäckningslagen, ska dessa placeringar ingå i institutets handelslager.

Om omfattningen av sådana placeringar, enbart eller tillsammans med innehav av andra finansiella instrument eller råvaror som innehas med samma avsikt och därmed också ingår i handelslagret, inte överstiger de gränsvärden som anges i 2 kap. 6 § kapitaltäckningslagen, kan institutet ansöka om Finansinspektionens medgivande enligt nämnda lagrum att för sådana placeringar beräkna kapitalkravet enligt bestämmelserna om kapitalkravet för risker i övrig verksamhet.

Ett institut som placerar sin överskottslikviditet i finansiella instrument eller råvaror och där avsikten med sådana placeringar inte är att bedriva handel, ska hänföra sådana placeringar till den övriga verksamheten (se 5 §) och beräkna kapitalkravet enligt bestämmelserna om kapitalkravet för risker i övrig verksamhet.

Definition av övrig verksamhet

5 § De positioner och exponeringar som inte räknas till handelslagret enligt definitionen i 1 kap. 7–9 §§ kapitaltäckningslagen ingår i de grupper av exponeringar för vilka bestämmelserna om kapitalkrav enligt 4 kap. 1 § kapitaltäckningslagen gäller, dvs. för risker i övrig verksamhet. Sådana exponeringar benämns i dessa föreskrifter och allmänna råd "Övrig verksamhet".

En position i ett enskilt finansiellt instrument eller en råvara kan inte samtidigt ingå i både handelslagret och den övriga verksamheten. Däremot kan samma slag av finansiella instrument eller råvaror förekomma i både handelslagret och den övriga verksamheten.

Fondlikvider

6 § Fordringar och skulder i form av fondlikvider som uppkommit i samband med avslut i institutets namn men för kunds räkning, så kallade kommissionsaffärer, får i kapitaltäckningssammanhang vid beräkningen av kapitalkravet behandlas på samma sätt som exponeringar enligt reglerna om avvecklingsrisker och motpartsrisker i 13 kap.

Dokumenterad avsikt med innehavet i handelslagret

7 § Institutet ska fastställa ett styrdokument där det framgår vilka finansiella instrument/råvaror eller portföljer av sådana finansiella instrument/råvaror som är hänförliga till handelslagret respektive den övriga verksamheten. Styrdokumentet ska också ange under vilka förutsättningar interna säkringar är tillåtna.

Avsikten med innehavet av ett finansiellt instrument eller en råvara ska fastställas senast vid förvärvstidpunkten. Avvikelse från den uttalade avsikten får ske endast under de omständigheter som framgår av 8 §.

Institutets internrevision ska regelbundet granska hur styrdokumentet efterlevs.

Överföringar mellan handelslagret och den övriga verksamheten

8 § Överföringar från handelslagret till den övriga verksamheten och omvänt får endast förekomma undantagsvis och om det finns särskilda skäl. Enskilda positioner får föras in i eller ut ur handelslagret endast i enlighet med ett av institutet fastställt styrdokument. Av styrdokumentet ska det framgå att vidtagna överföringar ska dokumenteras.

Av styrdokumentet ska det bl.a. framgå vilka kriterier som ska vara uppfyllda för att överföringar mellan handelslagret och den övriga verksamheten ska kunna ske.

Avsnitt B Rapportering

4 kap. Rapportering

Rapporteringsskyldighet

1 § Ett institut och en finansiell företagsgrupp ska rapportera uppgifter om beräkning av kapitalbas och kapitalkrav samt stora exponeringar enligt blanketten i bilaga 2, som finns på Finansinspektionens webbplats. Ett institut som omfattas av grupprapportering för en finansiell företagsgrupp och som inte är ett ansvarigt institut enligt 9 kap. 3 § kapitaltäckningslagen, ska endast rapportera uppgifter enligt avsnitt A, B, P och Q1–Q4.

Ett värdepappersbolag som enligt 3 kap. 6 § första stycket 2 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden jämfört med 3 kap. 7 § andra stycket samma lag ska ha en kapitalbas motsvarande minst 730 000 euro, ska dessutom rapportera uppgift om kvoten av kapitalbasen för kapitaltäckningsändamål och det totala kapitalkravet (kapitaltäckningskvoten) i enlighet med blanketten i bilaga 6, som finns på Finansinspektionens webbplats. (FFFS 2011:38)

1 a § I avsnitt Q1 ska alla exponeringar som, före det att kreditriskreducering och undantag vid bestämmande av stora exponeringar har beaktats, överstiger 10 procent av kapitalbasen rapporteras. Exponeringar som inte ska räknas in vid beräkning av ett instituts stora exponeringar enligt 7 kap. 6 § 1–4 och 6 kapitaltäckningslagen behöver inte rapporteras.

Ett institut och en finansiell företagsgrupp som har tillstånd att använda en intern riskklassificeringsmetod enligt underavsnitt L1 eller som har en balansomslutning som överstiger 5 miljarder kronor ska i avsnitt Q2 rapportera de 20 största exponeringarna och i avsnitt Q3 de 15 största företagsexponeringarna, efter det att exponeringar som ska undantas vid bestämmande av stora exponeringar har beaktats. Ett institut och en finansiell företagsgrupp som har en balansomslutning som är mindre än 5 miljarder kronor ska lämna dessa uppgifter endast i rapporteringen per den 31 december. Storleken på balansomslutningen ska årligen fastställas per den 30 september. Rapporteringskravet gäller för det påföljande kalenderåret även om balansomslutningen understiger den angivna nivån under någon period. (FFFS 2011:38)

2 § När en finansiell företagsgrupp föreligger enligt 9 kap. 2 § första stycket 1–2 a kapitaltäckningslagen, ska det institut som avses i 9 kap. 3 § samma lag svara för den rapportering för gruppen som anges i 1 § första stycket. (FFFS 2008:13)

Rapporttillfällen

3 § Rapportering enligt 1 § första stycket ska ske per den 31 mars, 30 juni, 30 september och den 31 december (balansdagar). Uppgifterna ska ha kommit in till Finansinspektionen senast den 30 april, 10 augusti, 31 oktober respektive den 31 januari. Sammanfaller balansdag med årsbokslutsdag ska uppgifterna vara Finansinspektionen tillhanda senast den tjugonde bankdagen i andra månaden efter balansdagen.

Rapportering enligt 1 § andra stycket ska ske per den sista dagen i januari, februari, april, maj, juli, augusti, oktober och november (balansdagar). Uppgiften ska ha kommit in till Finansinspektionen senast den sista dagen i månaden efter balansdagen. (FFFS 2008:13)

Omräkning av tillgångar och skulder i utländsk valuta

4 § De uppgifter som ska lämnas enligt 1 § ska anges i svenska kronor.

5 § Omräkning av tillgångar, skulder och avsättningar samt positioner och åtaganden utanför balansräkningen i annan valuta än svenska kronor, ska ske med ledning

av de avistakurser som gäller vid beräkningstillfället. Omräkning av samtliga positioner i utländsk valuta ska ske vid samma tidpunkt.

Omräkning av positioner i valutor som inte är konvertibla, ska ske i samråd med Finansinspektionen.

Institutet ska fastställa och dokumentera principerna för den omräkning som ska ske enligt första stycket. De omräkningsprinciper som institutet fastställt ska tillämpas konsekvent.

Övrigt

6 § En finansiell företagsgrupp som tillämpar 5 kap. 2 § ska i rapportformuläret i *bilaga 2* rapportera uppgifter om kapitalkrav för de exponeringar som finns i de relevanta utländska dotterbolagen. Om uppgifterna inte kan lämnas på ett annat ställe i rapporten ska de rapporteras i del B, rad B36. (*FFFS 2011:45*)

Underlag för rapportering

7 § De uppgifter som är underlag för rapportering till Finansinspektionen ska dokumenteras på ett sätt som möjliggör kontroll vid varje tidpunkt.

Rapportering via datamedium

8 § Rapportering kan ske enligt Finansinspektionens föreskrifter (FFFS 1996:7) om rapportering via datamedium.

Avsnitt C Finansiella företagsgrupper

5 kap. Konsolidering av finansiella företagsgrupper

Gruppbaserad redovisning

1 § Bestämmelser om gruppbaserad redovisning finns i 9 kap. 9 § kapitaltäckningslagen.

Allmänna råd

Av 9 kap. 14 § kapitaltäckningslagen framgår att undantag kan göras från de gruppbaserade kraven, efter Finansinspektionens medgivande, för bl.a. ett dotterföretag eller ett företag i vilket ägarintresse föreligger, om ett sådant företag är av försumbar betydelse. Med försumbar betydelse avses enligt kreditinstitutsdirektivet (2006/48/EG) att företagets totala balansomslutning inte överstiger tio miljoner euro eller, om det beloppet är lägre, inte överstiger en procent av den totala balansomslutningen i moderföretaget eller i det företag som innehar ägarintresse.

Om flera företag, som är finansiella institut eller anknutna företag, var för sig har en balansomslutning som understiger ett belopp motsvarande 10 miljoner euro, men tillsammans har en balansomslutning som överstiger detta gränsbelopp, ska dessa medtas i den gruppbaserade redovisningen.

Finansinspektionen kan dock medge undantag om företagens sammanlagda balansomslutning inte överstiger två procent av moderföretagets kapitalbas och företagen, var för sig, är av försumbar betydelse med hänsyn till syftet med tillsynen.

Beträffande företag som beviljats undantag från den gruppbaseade redovisningen bör uppmärksammas att det i vissa fall kan finnas en skyldighet att göra avdrag från kapitalbasen i såväl det ägande företaget som den finansiella företagsgruppen enligt bestämmelserna i 3 kap. 5 § kapitaltäckningslagen.

Kapitaltäckningslagens definition av ägarintresse enligt 1 kap. 5 §, omfattar även indirekta innehav. Med indirekta innehav avses dotterföretags innehav.

Hantering av utländska dotterbolag

2 § En finansiell företagsgrupp där det ingår utländska dotterbolag, ska tillämpa reglerna i kapitaltäckningslagen och dessa föreskrifter på samtliga exponeringar i gruppen, om inte annat anges nedan.

Ett utländskt dotterbolag inom EES, som ingår i en finansiell företagsgrupp, får vid beräkningen av gruppens kapitalkrav hanteras enligt följande bestämmelser. Efter medgivande från Finansinspektionen får bestämmelserna även tillämpas på dotterbolag som har sin hemvist i andra stater.

Kapitalkravet för de exponeringar som finns i det utländska dotterbolaget får beräknas enligt det landets regler där bolaget har sitt säte, om institutet bedömer att dessa regler är likvärdiga reglerna i kapitaltäckningslagen och dessa föreskrifter. Utnyttjas denna möjlighet ska detta lands regler om vilka exponeringar som ska hänföras till handelslagret tillämpas. Nettouträkning får alltså inte ske av långa och korta positioner i samma finansiella instrument som är utgivna av emittent utanför den finansiella företagsgruppen och som olika företag inom en och samma finansiella företagsgrupp har. Nettouträkning får dock ske om en position tillhör handelslagret i alla de aktuella länderna. Utnyttjas denna metod för att inkludera ett utländskt dotterbolag ska den tillämpas konsekvent. Byte av metod får endast ske undantagsvis, om det finns särskilda skäl.

För de utländska dotterbolag inom EES som har ansökt om tillstånd att tillämpa IRK-metoden i enlighet med 10 kap. 5 § kapitaltäckningslagen gäller dessutom följande vid beräkning av kapitalkravet för kreditrisk och motpartsrisk. Vid bestämmandet av värdet på föreskrivna riskparametrar får det utländska dotterbolaget tillämpa reglerna i det land där dotterbolaget har sitt säte. Vilka regler som i övrigt ska gälla dotterbolaget ges i enlighet med 10 kap. 5 § kapitaltäckningslagen.

Vid beräkning av kapitalbasen får de instrument som ingår i det utländska dotterbolagets kapitalbas, inräknas i den finansiella företagsgruppens kapitalbas endast om dessa instrument uppfyller de villkor som gäller för primärt kapital, supplementärt kapital eller den utvidgade kapitalbasen enligt vad som anges i kapitaltäckningslagen eller i dessa föreskrifter. Beräkning av kapitalbasen för den finansiella företagsgruppen ska således ske enligt de regler som gäller för det svenska moderbolaget.

Vid beräkningen av kapitalkrav och kapitalbas ska sedvanlig eliminering alltid ske.

Konsolidering i övrigt

3 § Ett företags resultat- och balansräkning samt åtaganden utanför balansräkningen får, om det finns särskilda skäl och efter Finansinspektionens medgivande, tas in i den gruppbaseade redovisningen på grundval av bokslut som avser en annan tidpunkt än rapporttidpunkten.

4 § Vid upprättandet av den gruppbaseade redovisningen ska företag som har gemensam eller i huvudsak gemensam ledning enligt 9 kap. 1 § första stycket 3 och 4 kapitaltäckningslagen konsolideras fullständigt. Finansinspektionen kan medge att konsolidering sker på annat sätt, om det finns särskilda skäl.

När det finns ett ägarintresse i ett anknutet företag enligt 9 kap. 1 § andra stycket kapitaltäckningslagen och i de fall som avses i 9 kap. 2 § första stycket 1 samma lag, ska en fullständig konsolidering ske. Finansinspektionen kan dock medge att konsolidering sker enligt klyvningsmetoden eller kapitalandelsmetoden enligt årsredovisningslagen.

Allmänna råd

Enligt 9 kap. 10 § kapitaltäckningslagen ska de dotterföretag som ingår i en finansiell företagsgrupp konsolideras fullständigt. När det gäller ägarintresse i företag i vilket det finns delad ledning och begränsat ansvar ska dock klyvningsmetoden användas.

Finansinspektionen kan i vissa fall medge att konsolidering får ske med tillämpning av klyvningsmetoden eller kapitalandelsmetoden. Ett sådant medgivande kan lämnas för ett företag som ingår i den finansiella företagsgruppen till följd av att ägarintresse finns i företaget (annat än delad ledning och begränsat ansvar, jfr 9 kap. 1 § första stycket 2 samma lag). Mot bakgrund av syftet med bestämmelserna i lagen torde klyvningsmetoden endast undantagsvis komma ifråga. För ägarintressen i anknutna företag som är renodlade data- eller serviceföretag bör emellertid kapitalandelsmetoden kunna medges.

Ett medgivande att använda klyvnings- eller kapitalandelsmetoden kan komma att innehålla närmare anvisningar om metodens tillämpning i det enskilda fallet.

Regelverkets bestämmelser om konsolideringsmetod kan sammanfattas på följande sätt.

	Fullständig konsolidering	Klyvningsmetoden	Kapitalandelsmetoden
Dotterföretag	X		
Ägarintresse med delad ledning och begränsat ansvar		X	
Övriga ägarintressen	X	1)	1) 2)

1) Efter medgivande av Finansinspektionen i varje enskilt fall.

2) Innehav av ägarintressen i renodlade data- eller serviceföretag.

Samlad information

5 § Ett holdingföretag med blandad verksamhet ska, vid de tidpunkter och för de räkenskapsperioder Finansinspektionen i varje enskilt fall beslutar, lämna följande samlade information:

- a) Uppgifter om koncernens samlade ekonomiska ställning.
- b) Uppgifter om köp och försäljningar av tillgångar mellan holdingföretaget och de dotterföretag som är institut (dotterföretagen).
- c) Uppgifter om fordringar och skulder mellan holdingföretaget och dotterföretagen.
- d) Uppgifter om avtal mellan holdingföretaget och dotterföretagen (t.ex. samarbets- och garantiavtal).
- e) Uppgifter om åtaganden och ansvarsförbindelser mellan holdingföretaget och dotterföretagen (t.ex. borgens- och avsiktsförklaring).
- f) Uppgifter enligt b–e avseende dotterföretagen.

Avsnitt D Kapitalbasen

6 kap. Inledande bestämmelser

1 § Grundläggande regler om kapitalbasen finns i 3 kap. kapiteltäckningslagen.

I detta avsnitt ges närmare regler om hur kapitalbasen ska beräknas.

2 § I kapitalbasen i ett moderföretag eller i en finansiell företagsgrupp får inte inräknas vad som tillskjutits från dotterföretag eller företag i vilket ett ägarintresse finns, om det tillskjutande företaget inte omfattas av den gruppbase redovisningen.

Detta gäller även tillskott som erhållits från företag som ingår i den finansiella företagsgruppen men som efter medgivande av Finansinspektionen har undantagits från den gruppbase redovisningen.

3 § Beträffande förhållandet mellan de olika delarna av kapitalbasen gäller följande:

- a) Eviga förlagslån och sådana kapitaltillskott samt reserver som efter medgivande av Finansinspektionen får räknas som supplementärt kapital, får ingå i kapitalbasen med högst ett belopp som motsvarar institutets primära kapital, efter de reduceringar av det primära kapitalet som ska göras enligt kapiteltäckningslagen och dessa föreskrifter.
- b) Förlagsandelslån, förlagslån och andra skuldförbindelser med en ursprunglig löptid på minst 5 år och med rätt till betalning först efter institutets övriga borgenärer får räknas in i kapitalbasen med högst ett belopp som motsvarar hälften av institutets primära kapital, efter de reduceringar av det primära kapitalet som ska göras enligt kapiteltäckningslagen och dessa föreskrifter.
- c) Summan av de belopp som inräknas i det supplementära kapitalet enligt a och b får inte överstiga det primära kapitalet, efter de reduceringar av det primära kapitalet som ska göras enligt kapiteltäckningslagen och dessa föreskrifter.

d) Den utvidgade delen av kapitalbasen och det supplementära kapitalet får tillsammans uppgå till högst ett belopp motsvarande det primära kapitalet, efter de reduceringar av det primära kapitalet som ska göras enligt kapitaltäckningslagen och dessa föreskrifter.

Beräkningen av förhållandet mellan olika delar av kapitalbasen enligt 3 kap. 1 § andra stycket kapitaltäckningslagen och enligt punkterna a–d ska göras innan avdrag sker enligt 3 kap. 5 och 7 §§ kapitaltäckningslagen och 9 kap. 11 §.

7 kap. Primärt kapital

Eget kapital eller motsvarande

1 § Endast inbetalt kapital får medräknas i det primära kapitalet.

Ett institut som är aktiebolag får som eget kapital även räkna in vid nyemission inbetalt men per rapportdagen ännu inte registrerat aktiekapital.

1 a § Ett instrument ska vid likvidation eller konkurs vara likställt med stamaktier eller motsvarande för att få räknas in i det primära kapitalet enligt 3 kap. 2 § kapitaltäckningslagen. (FFFS 2011:45)

Ovillkorade och villkorade aktieägartillskott

2 § Ovillkorade aktieägartillskott får räknas in i kapitalbasen som primärt kapital. Villkorade aktieägartillskott får också räknas in i kapitalbasen som primärt kapital om det av deras villkor framgår att bolagsstämman beslutar om återbetalning av tillskotten.

För att ett institut ska få räkna in aktieägartillskottet i kapitalbasen måste det ha betalats in till institutet eller på annat sätt kommit institutet tillgodo.

Resultat enligt årsbokslut

3 § Ett institut får räkna in vinst enligt förslag till årsbokslut i kapitalbasen som primärt kapital, om revisorerna har verifierat vinsten. Med vinst avses vinst efter beräknad skatt.

Med revisorernas verifiering av vinsten avses en granskning av redovisningen som utgör underlag för de uppgifter om kapitaltäckning och stora exponeringar som institutet ska lämna till Finansinspektionen. Granskningen ska vara av minst samma omfattning som den som följer av Far – Branschorganisationen för revisorer och rådgivares standard för översiktlig granskning.

Om årsstämman eller motsvarande beslutar om en annan disposition av vinsten än den som föreslagits, ska institutet och den finansiella företagsgruppen rapportera nya uppgifter enligt blanketten i *bilaga 2*. (FFFS 2010:10)

4 § Ett institut ska dra av den utdelning av disponibla vinstmedel, eller annan liknande disposition av dessa medel, som styrelsen föreslår från det egna kapitalet.

5 § Ett institut ska alltid dra av en förlust enligt årsbokslut från det primära kapitalet, även om stämman inte fastställt resultat- och balansräkningarna före den dag som rapporteringen avser.

Resultat under löpande räkenskapsår

6 § Vinst som genereras under löpande räkenskapsår får räknas in i kapitalbasen som primärt kapital, om revisorerna har verifierat vinsten på det sätt som anges i 3 § andra stycket. Med vinst avses vinst efter beräknad skatt.

Ett institut eller en finansiell företagsgrupp som vid ett senare tillfälle redovisar en mindre vinst än den som senast verifierats, får endast räkna in den mindre vinsten i det primära kapitalet. (*FFFS 2010:10*)

7 § Från den verifierade vinsten under löpande räkenskapsår i ett institut eller i en finansiell företagsgrupp ska avdrag ske med så stor del av den på årsbasis beräknade aktieutdelningen, eller annan liknande disposition av dessa medel, som avser innevarande räkenskapsår för tiden fram till det aktuella beräkningstillfället.

8 § Ett institut ska, för samtliga positioner som är bokförda till verkligt värde, tillämpa det som föreskrivs om positioner i handelslagret i 12 kap. 4–6 och 8–12 §§. Prisjusteringarna ska alltid minska det primära kapitalet. (*FFFS 2011:45*)

Obeskattade reserver

8 a § Ett institut får i det primära kapitalet räkna in kapitalandelen av de reserver, fonder och obeskattade reserver som anges i 3 kap. 2 § första stycket kapitaltäckningslagen. Med kapitalandelen avses det belopp som återstår efter det att den latent skatten har beaktats. (*FFFS 2010:10*)

Finansiella tillgångar som kan säljas

9 § Orealiserade ackumulerade vinster från egetkapitalinstrument vilka klassificeras som finansiella tillgångar som kan säljas, får inte ingå i det primära kapitalet. Vinsterna får dock tas med i det supplementära kapitalet.

Orealiserade ackumulerade värdoförändringar på lånefordringar och kundfordringar eller andra räntebärande finansiella instrument, vilka klassificeras som finansiella tillgångar som kan säljas, får inte påverka kapitalbasens storlek annat än i fråga om värdoförändringar som redovisas som nedskrivning eller återföring av nedskrivning i resultaträkningen.

Vid tillämpning av första och andra styckena ska uppskjuten skatt beaktas.

Allmänna råd

Egetkapitalinstrument definieras i International accounting standards boards redovisningsstandard IAS 32 Finansiella instrument: Upplysningar och klassificering.

”Lånefordringar och kundfordringar” samt ”finansiella tillgångar som kan säljas” definieras i International accounting standards boards redovisningsstandard IAS 39 Finansiella instrument: Redovisning och värdering.

Förvaltningsfastigheter och materiella anläggningstillgångar

10 § Orealiserade ackumulerade vinster från förvaltningsfastigheter och materiella anläggningstillgångar, som värderas till verkligt värde, får inte ingå i det primära kapitalet. Vinsterna får dock tas med i det supplementära kapitalet.

För förvaltningsfastigheter och materiella anläggningstillgångar som värderas med utgångspunkt i anskaffningsvärde får positiva värdeförändringar som uppkommer då nya redovisningsregler tillämpas för första gången och där verkligt värde används som nytt anskaffningsvärde inte ingå i det primära kapitalet. Sådana värdeförändringar får dock tas med i det supplementära kapitalet, efter att avskrivningar och nedskrivningar på värdeförändringen har beaktats. Med nya redovisningsregler avses Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 av den 19 juli 2002 om tillämpning av internationella redovisningsstandarder.

Vid tillämpning av första och andra stycket ska uppskjuten skatt beaktas.

Orealiserade värdeförändringar på finansiella skulder på grund av förändringar i egen kreditvärdighet

11 § Om finansiella skulder som inte innehas för handel eller är föremål för en effektiv och dokumenterad verkligt värdesäkring, värderas till verkligt värde i redovisningen, ska inte ackumulerade värdeförändringar som är hänförliga till förändring av egen kreditvärdighet påverka kapitalbasens storlek.

Allmänna råd

Detta avser sådana finansiella skulder som värderas till verkligt värde med stöd av den s.k. verkligt värdeoptionen i IAS 39.

Poster som har omklassificerats

12 § I det primära kapitalet får det ingå poster som enligt äldre redovisningsregler skulle ha klassificerats som eget kapital, men som enligt nya redovisningsregler klassificeras som skuld.

I det primära kapitalet får det inte ingå poster som enligt äldre redovisningsregler skulle ha klassificerats som skuld, men som enligt nya redovisningsregler klassificeras som eget kapital.

Med nya redovisningsregler menas

1. Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd (FFFS 2004:20) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag eller redovisningsföreskrifter som ersätter dessa föreskrifter, och
2. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 av den 19 juli 2002 om tillämpning av internationella redovisningsstandarder.

Med äldre redovisningsregler menas de som avses i punkterna 2–4 i övergångsbestämmelserna till Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd (FFFS 2004:20) om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag.

Allmänna råd

Exempel på omklassificerade poster:

1. Medlemsinsatser och förlagsinsatser i ekonomiska föreningar som klassificerats som eget kapital enligt äldre redovisningsregler, men enligt nya redovisningsregler klassificeras som skuld.
2. Preferensaktier som klassificerats som eget kapital enligt äldre redovisningsregler, men enligt nya redovisningsregler klassificeras som skuld.
3. Inbäddade derivat som enligt äldre redovisningsregler redovisats som en del av ett instrument vilket klassificerats som skuld, men enligt nya redovisningsregler särredovisas och klassificeras som eget kapital.

Kassaflödessäkringar

13 § Det primära kapitalet ska justeras för redovisade värdförändringar i det egna kapitalet, vilka hänför sig till derivatinstrument som ingår i kassaflödessäkringar, så att värdförändringarna inte påverkar det primära kapitalets storlek. För värdförändringar som avser derivatinstrument, vilka används i kassaflödessäkring av finansiella tillgångar som kan säljas, ska justering göras endast i den omfattning som de flödessäkrade tillgångarnas orealiserade värdförändringar inte ingår i kapitalbasen efter justering enligt 10 §.

14 § Finansinspektionen beslutar om undantag från 9–13 §§, om det finns särskilda skäl.

Förlagsinsatser och andra kapitaltillskott och reserver

15 § För att förlagsinsatser och andra kapitaltillskott som avses i 3 kap. 4 § kapitaltäckningslagen ska få ingå i kapitalbasen, ska följande allmänna villkor vara uppfyllda. Detta gäller såväl för primärt som supplementärt kapital.

Ett tillskott ska

- vara kontant inbetalt,
- löpa utan säkerhet som är ställd av utgivaren eller en närstående,
- inte kunna sägas upp av placeraren och inte kunna lösas in eller återköpas utan Finansinspektionens tillstånd,
- inte löpa med någon garanterad avkastning,
- ha efterställd betalningsrätt, och
- kunna tas i anspråk för att täcka förluster.

För primärkapitaltillskott och de övriga poster som efter Finansinspektionens medgivande kan räknas in i det primära kapitalet gäller även de särskilda krav som anges i 16–27 §§. Särskilda krav som gäller för olika poster som kan räknas in i det supplementära kapitalet finns i 8 kap. (*FFFS 2010:10*)

Särskilda villkor för primärkapitaltillskott

16 § Primärkapitaltillskott enligt 16 a–c §§ får vid beräkning av kapitalbasen ingå i det primära kapitalet med sammanlagt högst 50 procent efter de reduceringar av det primära kapitalet som ska göras enligt kapitaltäckningslagen och dessa föreskrifter.

För att ett primärkapitaltillskott ska få räknas in i kapitalbasen för en finansiell företagsgrupp ska utgivaren av primärkapitaltillskottet vara moderföretaget i den

finansiella företagsgruppen eller ett dotterföretag under tillsyn som ingår i den finansiella företagsgruppen. (FFFS 2010:10)

16 a § Eviga primärkapitaltillskott får vid beräkning av kapitalbasen utgöra högst 50 procent av det primära kapitalet beräknat enligt 16 §, om följande villkor är uppfyllda och det framgår av avtalsvillkoren att

- tillskottet inte får återbetalas eller återköpas utan endast konverteras till instrument som avses i artikel 57 a kreditinstitutsdirektivet,
- utgivaren alltid har rätt att konvertera tillskottet,
- tillskottet ska konverteras vid en i avtalet definierad kritisk situation som ska inträffa innan institutet eller den finansiella företagsgruppen bryter mot de lagstadgade kapitalkraven enligt 2 kap. 1 § kapitaltäckningslagen,
- tillskottet ska konverteras om Finansinspektionen beslutar det med anledning av att institutets eller den finansiella företagsgruppens finansiella situation inte är tillfredställande,
- ränta enbart ska utgå på den vid varje tidpunkt återstående delen av primärkapitaltillskottet, som inte har konverterats, och
- placeraren vid en konvertering erhåller ett antal instrument beräknat enligt andra stycket.

Konverteringskursen för primärkapitaltillskottet bestäms den dag tillskottet ges ut och baseras på marknadsvärdet på de instrument som tillskottet ska konverteras till. Placerarna kan erhålla färre instrument om marknadsvärdet ökar men inte fler om marknadsvärdet minskar. Finansinspektionen kan medge att konverteringskursen får justeras. (FFFS 2010:10)

16 b § Eviga primärkapitaltillskott, utan incitament till inlösen, får inom det gränsvärde som anges i 16 a §, tillsammans med tillskott enligt 16 c § vid beräkningen av kapitalbasen ingå med högst 35 procent av det primära kapitalet. Tillskotten får dock innehålla en eller flera rena optioner om inlösen. (FFFS 2010:10)

16 c § Tidsbundna primärkapitaltillskott som inte innehåller andra incitament till inlösen än förfallodagen och eviga primärkapitaltillskott med villkor, som avses i 18 §, får inom de gränsvärden som anges i 16 a och b §§ tillsammans vid beräkning av kapitalbasen ingå med högst 15 procent av det primära kapitalet. Enbart förekomsten av en ren option om inlösen ska inte anses ge sådana incitament som avses i 18 §. (FFFS 2010:10)

17 § Följande villkor ska vara uppfyllda och det ska framgå av avtalsvillkoren för ett primärkapitaltillskott att

- en utgivare med hänvisning till sin finansiella situation har möjlighet att ställa in betalning av ränta under en obegränsad tid,
- en räntebetalning ska ställas in om kapitalkraven som anges i 2 kap. 1 § kapitaltäckningslagen inte är uppfyllda, och att
- betalning av räntan ska ställas in om Finansinspektionen beslutar detta med anledning av att institutets eller den finansiella företagsgruppens finansiella situation inte är tillfredsställande.

Om en räntebetalning har ställts in på begäran av Finansinspektionen kan utgivaren efter Finansinspektionens medgivande ersätta placeraren med instrument som avses i artikel 57 a kreditinstitutsdirektivet, förutsatt att utgivaren kan visa att institutet eller den finansiella företagsgruppen eller båda kan bevara sina finansiella resurser.

Räntebetalning för primärkapitaltillskott får endast ske om det finns utdelningsbara medel. Om räntebetalningen har ställts in får den, när den återupptas, inte omfatta

den tid då räntebetalning inte har skett. Räntevillkoren för primärkapitaltillskott får alltså inte vara av kumulativ karaktär.

Det som anges om räntebetalning i denna paragraf gäller också för utdelning. (FFFS 2010:10)

18 § Ett avtal om ett evigt primärkapitaltillskott enligt 16 c § får innehålla villkor som innebär att det kan uppstå incitament att vilja lösa in tillskottet. Dessa incitament ska vara av begränsad karaktär. Incitamenten får inträffa tidigast tio år efter det att tillskottet har tagits upp och får endast äga rum vid ett tillfälle.

Om en option med incitament att lösa in eviga primärkapitaltillskott inte utnyttjas får tillskottet inte omklassificeras. Detta medför att tillskottet fortfarande högst får uppgå till 15 procent av det primära kapitalet.

Om avtalsvillkoren innehåller en option om inlösen och om innehavaren vid inlösen erhåller aktier får konverteringskursen vid inlösen inte uppgå till mer än 150 procent av konverteringskursen vid utgivandet av primärkapitaltillskottet. Konverteringskursen bestäms utifrån aktiernas marknadsvärde.

Om avtalet innehåller incitament som innebär att räntan kan höjas efter en tidsperiod, s.k. step-up, får det inte resultera i att den effektiva räntekostnaden under den andra perioden blir högre än det index som räntan ska baseras på efter step-up (stepped-up-index basis),

- plus den initiala ränteskillnaden gentemot statsupplåning med likvärdig löptid (initial index basis), s.k. creditspread,
- minus ränteskillnaden mellan stepped-up-index basis och initial index basis, s.k. swapspread, plus
 - a) 1,0 procentenheter, eller
 - b) 50 procent av den initiala creditspreaden.

Allmänna råd

Exempel för beräkning av step-up:

1. En bank tar upp ett primärkapitaltillskott med fast ränta inledningsvis till en effektiv upplåningskostnad på 6,5 procent. Efter tio år övergår tillskottet till rörlig ränta baserad på STIBOR (stepped-up-index basis). Vid upptagandet handlas den tioåriga statsobligationen (initial index basis) till en effektiv ränta på 5,5 procent och STIBOR är 5,9 procent. Swapspreaden blir 0,4 procent (= 5,9–5,5).

Valmöjlighet a) Maximalt tillåten ränta för perioden efter step-up blir STIBOR + den initiala creditspreaden (1,0 = 6,5–5,5) – swapspreaden (0,4) + 1 procentenhet = STIBOR + 1,6 procent.

Valmöjlighet b) Maximalt tillåten ränta för perioden efter step-up blir STIBOR + den initiala creditspreaden (1,0) – swapspreaden (0,4) + 50 procent av den initiala creditspreaden (0,5 x 1,0) = STIBOR + 1,1 procent.

2. En bank tar upp ett primärkapitaltillskott med fast ränta inledningsvis till en effektiv upplåningskostnad på 6,5 procent. Efter tio år infaller en step-up men tillskottet har fortfarande fast ränta (stepped-up-index basis). Vid upptagandet handlas den tioåriga statsobligationen (initial index basis) till en effektiv ränta på 5,5 procent och STIBOR är 5,9 procent. Eftersom både

initial index basis och stepped up index basis är den tioåriga statliga upplåningskostnaden blir swapspreaden noll i detta exempel.

Valmöjlighet a) Maximalt tillåten ränta för perioden efter step-up blir $6,5 + 1$ procentenhet = 7,5 procent.

Valmöjlighet b) Maximalt tillåten ränta för perioden efter step-up $6,5 + 50$ procent av den initiala kreditspreaden $(0,5 \times 1,0) = 7,0$ procent. (FFFS 2010:10)

19 § Det ska framgå av avtalet för ett primärkapitaltillskott att tillskottet har en efterställd betalningsrätt. Ett primärkapitaltillskott kan när det gäller förmånsrätt vara jämställt (pari passu) med andra sådana tillskott, men det ska vara efterställt all annan upplåning och inlåning.

20 § Det ska framgå av avtalsvillkoren för ett primärkapitaltillskott att det

- löper utan säkerhet som är ställd av utgivaren eller närstående, och
- är evigt eller tidsbundet med en ursprunglig löptid på minst 30 år. (FFFS 2010:10)

21 § Räntan för ett primärkapitaltillskott får inte vara omotiverat hög i början av tillskottets löptid för att sedan sjunka väsentligt, en s.k. räntenedtrappning eller step-down. Konstruktionen i låneavtalet med en hög räntenivå i början av låneperioden och en senare stor nedtrappning av räntenivån kan anses vara en form av dold amortering av lånet. (FFFS 2010:10)

22 § Primärkapitaltillskott som tagits upp eller emitterats till underkurs får, vid upptagandet respektive emissionstillfället, räknas in i det primära kapitalet med högst det belopp som institutet eller låntagaren fått vid detta tillfälle. Primärkapitaltillskott som tagits upp eller emitterats till överkurs får, vid upptagandet respektive emissionstillfället, räknas in i det primära kapitalet med högst det belopp som institutet eller låntagaren fått vid detta tillfälle.

23 § Det ska framgå av avtalsvillkoren för ett primärkapitaltillskott att placeraren har rätt till återbetalning endast om utgivaren har försatts i konkurs eller trätt i likvidation.

Primärkapitaltillskott, som avses i 16 b och c §§, får efter ansökan från utgivaren lösas in eller återköpas endast om Finansinspektionen har medgett detta. Ett sådant medgivande kan lämnas tidigast fem år efter det att tillskottet tagits upp eller emitterats. Finansinspektionens medgivande krävs även i de fall ett dotterbolag till institutet förvärvar bevis avseende ett primärkapitaltillskott som getts ut av moderföretaget eller institutet.

Finansinspektionen kan medge att primärkapitaltillskottet återköps innan fem år har gått efter det att tillskottet togs upp eller emitterades, om tillskottet innan det återköps ersätts med kapital på minst motsvarande belopp och med samma eller högre kvalitet.

Finansinspektionen får efter ansökan av utgivaren medge en förtida inlösen eller återköp av primärkapitaltillskott, om det sker en förändring av gällande skatteregler eller bestämmelser om regleringsmässig klassificering av tillskottet som inte kunde förutses när det togs upp eller emitterades.

Finansinspektionen kan lämna medgivande enligt andra, tredje och fjärde styckena endast om institutets eller den finansiella företagsgruppens, eller bådas, finansiella situation är tillfredsställande efter det att primärkapitaltillskottet har lösts in eller

återköpts. Finansinspektionen kan dock lämna medgivande till inlösen av ett tidsbundet primärkapitaltillskott på förfallodagen om kraven i 2 kap. 1 § kapitaltäckningslagen är uppfyllda. (FFFS 2010:10)

23 a § En utgivare ska vid ansökan om Finansinspektionens medgivande till inlösen eller återköp av ett primärkapitaltillskott enligt 23 §, ange skälen för detta samt redogöra för hur inlösen eller återköpet påverkar institutets eller den finansiella företagsgruppens, eller bådas, finansiella situation under en överskådlig framtid. (FFFS 2010:10)

24 § Ett institut kan ansöka hos Finansinspektionen om ett generellt medgivande för att som ett led i värdepappersrörelsen få återköpa en viss del av ett utgivet primärkapitaltillskott som är avsett att åter säljas. Institutet som fått ett generellt medgivande ska vid varje tidpunkt räkna av den del av tillskottet som återköpts från det primära kapitalet. Vid senare försäljning av de återköpta bevisen för primärkapitaltillskottet får motsvarande belopp åter räknas in i det primära kapitalet.

Återköpta primärkapitaltillskott får inte uppgå till mer än 10 procent av ett enskilt primärkapitaltillskott och inte mer än 3 procent av alla primärkapitaltillskott som institutet och den finansiella företagsgruppen har tagit upp. (FFFS 2010:10)

Ianspråkstagande av primärkapitaltillskott för förlusttäckning

25 § Primärkapitaltillskott som avses i 16 b och c §§, ska uppfylla följande villkor och det ska framgå av avtalsvillkoren

- vid vilken nivå tillskottet, inklusive upplupna och inte betalda räntor, kan tas i anspråk för att täcka förluster och möjliggöra en rekapitalisering av institutet eller den finansiella företagsgruppen,
- vilken metod som ska användas för att ta i anspråk primärkapitaltillskottet,
- att tillskottet ska tas i anspråk vid den i avtalet definierade nivån om Finansinspektionen beslutar detta, och
- att ränta på tillskottet enbart ska utgå på den vid varje tidpunkt återstående delen av tillskottet, som inte har tagits i anspråk. (FFFS 2010:10)

26 § Utgivaren av tillskott som avses i 16 b och c §§ beslutar om att primärkapitaltillskottet och upplupna räntor ska tas i anspråk. Upplupna räntor ska skuldföras innan de kan tas i anspråk.

Ett ianspråktagande ska vara oåterkalleligt och definitivt. Förbehåll om rätt för placerarna till framtida återställande av det ianspråktagna beloppet för tillskott som avses i 16 b och c §§, får endast avse det fall att återställande av det ianspråktagna beloppet kan ske ur disponibla vinstmedel enligt fastställd balansräkning efter bolagsstämans beslut. Återställandet ska inte förhindra en rekapitalisering av institutet eller den finansiella företagsgruppen.

Om utgivaren beslutar att ta i anspråk ett primärkapitaltillskottet, inklusive upplupna räntor, som avses i 16 b och c §§, får bolagsstämman besluta att ta in en bestämmelse i bolagsordningen med följande innebörd. Utgivaren får inte lämna vinstutdelning eller verkställa en annan återbetalning till aktieägarna innan det ianspråktagna beloppet av primärkapitaltillskottet, inklusive ianspråktagna räntor åter har skuldförts. (FFFS 2010:10)

Garantifond

27 § Finansinspektionen kan efter ansökan medge att en inbetald garantifond räknas som primärt kapital i kapitalbasen, om villkoren för fonden motsvarar de villkor som anges i 15, 16, 16 b, 16 c och 17–26 §§ för primärkapitaltillskott. (FFFS 2011:38)

Reserver för generella bankrisker

28 § Reserv för generella bankrisker som i ett utländskt dotterbolag till ett institut redovisas öppet och är av samma kvalitet som en reserv som är uppbyggd av sparade vinstmedel och inte avser individuellt eller kollektivt beräknad konstaterad eller befarad värdeminskning på specifik fordran eller grupp av fordringar, kan efter Finansinspektionens medgivande få räknas in i kapitalbasen som primärt kapital.

Reserven ska uppfylla följande villkor.

- Reserven utgörs av avsättning av beskattade vinstmedel eller av obeskattade medel efter avdrag för latent skatt beräknad enligt den skattesats som gäller i det land där dotterbolaget beskattas.
- Reserven särredovisas i institutets offentliga redovisning.
- Reserven ska omedelbart och utan begränsning kunna tas i anspråk för att täcka uppkommande förluster.

Förluster får inte räknas av direkt mot reserven, utan ska redovisas öppet via resultaträkningen.

Till ansökan om medgivande ska institutet bifoga en årsredovisning för bolaget, där det framgår på vilket sätt reserven bildats och hur denna redovisas efter avsättningen.

8 kap. Supplementärt kapital

Kumulativa preferensaktier

1 § Ett institut får ta upp kumulativa preferensaktier i kapitalbasen som supplementärt kapital efter medgivande av Finansinspektionen. I ansökan om medgivande ska institutet lämna en redogörelse för vilka regler som tagits in i institutets bolagsordning om hur kumulationen ska ske.

Uppskrivningsfonder

2 § En uppskrivningsfond som bildats i samband med uppskrivning av anläggningstillgång kan med Finansinspektionens medgivande räknas in i det supplementära kapitalet. I ansökan om medgivande ska institutet lämna en redogörelse för de omständigheter som legat till grund för fondens bildande.

Garantifonder

3 § En inbetald garantifond kan efter Finansinspektionens medgivande räknas in i kapitalbasen som supplementärt kapital, om villkoren för fonden motsvarar de som anges för eviga förlagslån i 5–16 §§.

Förväntat förlustbelopp för institut som tillämpar metod för intern riskklassificering

4 § Om de förväntade förlustbeloppen för företags-, instituts-, stats- och hushålls-exponeringar understiger gjorda avsättningar och värderegleringar, får mellanskillnaden beaktas enligt vad som anges i andra stycket. Avsättningar och värderegleringar ska beräknas enligt de redovisningsregler som institutet tillämpar.

Mellanskillnaden får räknas in i kapitalbasen som supplementärt kapital med en summa motsvarande högst 0,6 % av det sammanlagda riskvägda beloppet beräknat enligt metoden för intern riskklassificering. I det riskvägda beloppet ska inte medräknas belopp för positioner inom värdepapperisering med en riskvikt på 1 250 %.

Särskilda villkor för eviga förlagslån

5 § De allmänna villkor som anges i 7 kap. 15 § gäller även för eviga förlagslån.

6 § Ett evigt förlagslån kan ha villkor som anger hur räntan ska bestämmas under lånets hela löptid. Normalt anges räntan relativt en räntebas, t.ex. STIBOR plus en marginal.

7 § Om låneavtalet innehåller villkor som innebär att räntan ska höjas efter en tidsperiod (ett step-up-villkor) får ett sådant villkor inte innebära att räntan ökar med mer än 1,5 procentenheter under lånets hela löptid. För att kunna bedöma storlek på step-up ska första periodens effektiva ränta jämföras med efterföljande kupongräntor.

8 § Det ska framgå av avtalsvillkoren för ett evigt förlagslån att emittenten av lånet ska kunna skjuta upp betalning av skuldräntan, när

- emittenten (bolaget) redovisar ett negativt rörelseresultat, eller
- bolagsstämman har beslutat att inte lämna aktieutdelning.

Ränta på det uppskjutna räntebeloppet får utgå med högst tre procentenheter utöver den ränta som gäller för lånet i övrigt.

9 § Det ska framgå av avtalsvillkoren att lånet har en efterställd betalningsrätt. Ett evigt förlagslån kan när det gäller förmånsrätt vara jämställt (pari passu) med andra eviga förlagslån, men inte med tidsbundna förlagslån.

10 § Det ska framgå av avtalsvillkoren för ett evigt förlagslån att lånet

- löper utan säkerhet som är ställd av utgivaren eller en närstående, och
- är evigt. (*FFFS 2010:10*)

11 § För att ett evigt förlagslån ska kunna uppfylla kravet på att löpa på i princip obegränsad tid får räntan inte vara omotiverat hög i början av lånets löptid för att sedan drastiskt sjunka, en så kallad räntenedtrappning (step-down). Konstruktionen i låneavtalet med en hög räntenivå i början av låneperioden och en senare stor nedtrappning av räntenivån kan anses vara en form av dold amortering av lånet.

12 § Ett evigt förlagslån som tagits upp eller emitterats till underkurs får, vid upptagandet respektive emissionstillfället, räknas in i det supplementära kapitalet med högst det belopp som institutet eller låntagaren fått vid detta tillfälle. Ett evigt förlagslån, som tagits upp eller emitterats till överkurs får, vid upptagandet respektive emissionstillfället, räknas in i det supplementära kapitalet med högst det belopp som institutet eller låntagaren fått vid detta tillfälle.

13 § Det ska framgå av avtalsvillkoren för ett evigt förlagslån att placeraren har rätt till återbetalning endast om emittenten har försatts i konkurs eller trätt i likvidation.

Ett evigt förlagslån får efter ansökan från emittenten återbetalas eller återköpas efter att Finansinspektionen har medgett detta. Ett sådant medgivande kan lämnas tidigast fem år efter det att lånet emitterats. Medgivande av Finansinspektionen krävs även i de fall institutets dotterbolag förvärvar bevis som avser evigt förlagslån utgivet av moderföretaget/institutet.

Om det finns särskilda skäl kan Finansinspektionen medge att det eviga förlagslånet återbetalas eller återköps innan fem år har gått efter det att lånet emitterades.

Vid ansökan om medgivande till återbetalning eller återköp av ett evigt förlagslån ska institutet redogöra för hur återbetalningen eller återköpet påverkar institutets kapitaltäckningssituation. Vidare ska institutet ange vilka förändringar i fråga om kapitalkrav och kapitalbas som institutet räknar med under den närmaste tiden.

Finansinspektionen kan lämna medgivande om institutets kapitaltäckningsgrad är tillfredsställande på lång sikt, även efter det att det eviga förlagslånet har återbetalats eller återköpts. I annat fall kan medgivande inte lämnas såvida inte det eviga förlagslånet ersätts med kapital på minst motsvarande belopp och med samma eller högre kvalitet. Ett nytt evigt förlagslån får inte ha en bättre förmånsrätt än det lån som ska återbetalas eller återköpas.

14 § Finansinspektionen kan lämna ett generellt medgivande till ett institut att som ett led i värdepappersrörelsen återköpa viss del av ett utgivet evigt förlagslån som är avsett att åter säljas. Ett institut som fått ett generellt medgivande ska räkna av den del av lånet som återköpts från det supplementära kapitalet. Vid senare försäljning av de återköpta bevisen för det eviga förlagslånet får motsvarande belopp åter räknas in i det supplementära kapitalet.

Ianspråktagande av eviga förlagslån för förlusttäckning

15 § Det ska framgå av avtalet för ett evigt förlagslån, att det eviga förlagslånet, inklusive upplupna och inte betalda räntor, kan tas i anspråk för att täcka förluster så att institutet därigenom kan fortsätta sin verksamhet utan att behöva träda i likvidation.

16 § Ett institut, som upprättat en kontrollbalansräkning och finner att det är likvidationspliktigt, kan ta i anspråk hela eller delar av ett evigt förlagslån, inklusive upplupna räntor, för att återställa det egna kapitalet till en nivå som är lika med det registrerade aktiekapitalet. I första hand ska institutet ta i anspråk eventuella primärkapitaltillskott samt på detta upplupna räntor. Upplupna räntor ska skuldföras innan de kan tas i anspråk. Bolagsstämman beslutar om det eviga förlagslånet och upplupna skuldförda räntor ska tas i anspråk. Stämmans beslut kan dock verkställas endast efter att revisorerna översiktligt granskat kontrollbalansräkningen och Finansinspektionen medgett detta.

Ianspråktagandet ska vara oåterkalleligt och definitivt. Förbehåll om rätt för långivarna till framtida betalning får endast avse det fall då ett återställande av det ianspråktagna beloppet kan ske ur disponibla vinstmedel enligt fastställd balansräkning.

Ränta ska utgå bara för den vid varje tidpunkt återstående delen av förlagslånet, som inte har tagits i anspråk.

Utbetalning av räntan kan liksom återbetalning av det ianspråktagna beloppet göras endast av disponibla vinstmedel. För eviga förlagslån gäller att ränta på det räntebelopp som beräknats på den fiktiva skulden får utgå med högst tre procentenheter utöver den ränta som gäller för lånet i övrigt.

I samband med att bolagsstämman beslutar att ta i anspråk en del av eller hela det eviga förlagslånet, inklusive upplupna räntor, för att återställa det egna kapitalet, kan stämman även besluta att ta in en bestämmelse i bolagsordningen med följande innebörd. Institutet får inte lämna vinstutdelning eller verkställa annan återbetalning till aktieägarna innan det ianspråktaga beloppet av det eviga förlagslånet, inklusive ianspråktaga räntor, åter har skuldförts och institutet också skuldfört och betalat ett belopp, motsvarande den ränta som – om ianspråktagande för förlusttäckning inte ägt rum – skulle ha upplupit och betalats på lånet.

Tidsbundna förlagslån och andra liknande tidsbundna skuldförbindelser

17 § Vad som anges nedan om tidsbundna förlagslån med efterställd betalningsrätt gäller även andra liknande tidsbundna skuldförbindelser med efterställd betalningsrätt.

18 § Tidsbundna förlagslån får ingå i det supplementära kapitalet om lånen är kontant inbetalda och ingen säkerhet ställts för lånen.

19 § Det ska framgå av avtalsvillkoren att lånet har en efterställd betalningsrätt.

20 § För att ett tidsbundet förlagslån ska få räknas in i det supplementära kapitalet, ska tiden från lånets emissionsdatum till dagen för en rätt för emittenten att säga upp lånet till förtida återbetalning uppgå till minst fem år.

Om ett institut har emitterat ett tidsbundet förlagslån med rätt för emittenten att säga upp lånet till förtida återbetalning ska dagen för denna rätt (call-dagen) ligga till grund för beräkning av lånets effektiva löptid. Detta gäller dock inte om förtida återbetalning enligt avtalet är villkorat av Finansinspektionens medgivande.

Löptiden för ett tidsbundet förlagslån, som emitterats före den 1 januari 1995, får dock beräknas i förhållande till den ursprungliga förfallodagen även om lånet innehåller villkor som ger emittenten rätt att säga upp lånet till återbetalning före förfallodagen.

21 § Tidsbundna förlagslån med en återstående löptid som understiger fem år får, tas upp till ett belopp som motsvarar högst 20 procent av det nominella värdet för varje helt år som återstår till förfallodagen.

22 § Det ska framgå av avtalsvillkoren att placeraren har rätt till återbetalning före avtalad förfallodag endast om emittenten har försatts i konkurs eller likvidation.

23 § Vid förtida återbetalning eller återköp av ett tidsbundet förlagslån utgivet före den 1 januari 1996 ska anmälan göras till Finansinspektionen så snart som möjligt efter det att lånet har återbetalats.

För tidsbundna förlagslån utgivna efter den 1 januari 1996 gäller följande. Medgivande av Finansinspektionen krävs vid förtida återbetalning en annan dag än den då emittenten har rätt att säga upp lånet till förtida återbetalning (call-dagen) eller

vid återköp av ett tidsbundet förlagslån eller om avtalet innehåller villkor om att förtida återbetalning kräver Finansinspektionens medgivande.

Vid anmälan eller ansökan om medgivande till förtida återbetalning eller återköp av ett tidsbundet förlagslån ska institutet redogöra för hur återbetalningen eller återköpet påverkar institutets kapitaltäckningsituation. Vidare ska institutet i båda fallen ange vilka förändringar i fråga om kapitalkrav och kapitalbas som institutet räknar med under den närmaste tiden.

En förutsättning för återbetalning eller återköp är att Finansinspektionen bedömer att institutets kapitaltäckningsgrad är tillfredsställande på lång sikt, även efter det att lånet har återbetalats eller återköpts. Om så inte är fallet får återbetalning eller återköp inte ske med mindre än att lånet ersätts med kapital på minst motsvarande belopp och med samma eller högre kvalitet. Ett nytt tidsbundet förlagslån får inte ha en bättre förmånsrätt än det lån som ska lösas in.

24 § Finansinspektionen kan lämna ett generellt medgivande till ett institut att som ett led i sin värdepappersrörelse återköpa en viss del av ett utgivet tidsbundet förlagslån som är avsett att återsäljas. Ett institut som fått ett generellt medgivande ska räkna av den del av lånet som återköpts från det supplementära kapitalet. Vid senare försäljning av de återköpta egna förlagsbevisen får motsvarande belopp åter räknas in i det supplementära kapitalet.

25 § Om ett tidsbundet förlagslån förlängs betraktas hela lånet som ett nytt lån. Återstående löptid måste efter förlängningen uppgå till minst fem år för att lånet efter förlängningen ska få räknas in i det supplementära kapitalet.

26 § Belopp som ska amorteras på tidsbundet förlagslån får räknas in med tjugo procent för varje helt år som återstår till amorteringstillfället. Ett lån med flera amorteringar får således räknas in på samma villkor som om motsvarande belopp tagits upp med flera lån med förfall vid respektive amorteringstillfällen.

27 § Har ett institut emitterat ett förlagslån med VRN-konstruktion (variable rate notes) som innebär att institutet enligt lånevillkoren är skyldigt att lösa in förlagsbevis från sådana placerare som inte accepterar de räntevillkor som fastställts på räntebestämningdagen, får institutet räkna in även detta förlagslån i det supplementära kapitalet om institutet i anslutning till att förlagslånet emitterades, träffade avtal med tredje part om att denne åtar sig att överta de förlagsbevis som institutet enligt lånevillkoren är skyldigt att lösa in. Lån som här avses får räknas in i det supplementära kapitalet även om avtal med tredje part, enligt vad som nu nämnts, inte har träffats, om första ränteomsättningstillfället inträffar minst fem år från lånets utbetalningsdag. Löptiden för lånet ska då beräknas i förhållande till när första ränteomsättningstillfället inträffar.

28 § Tidsbundna förlagslån som emitterats till underkurs eller överkurs får, vid emissionstillfället, räknas in i det supplementära kapitalet med högst det belopp som institutet eller låntagaren fått vid detta tillfälle.

9 kap. Avdrag

Negativ goodwill

1 § Undervärden/negativ goodwill får inte kvittas mot övervärden/goodwill.

Inkråmsgoodwill

2 § Inkråmsgoodwill för exempelvis erlagda övervärden vid förvärv av en lånestock som avser vid förvärvet övertagen personal, kundregister, varumärken och dylikt ska enligt kapitaltäckningslagen räknas av från det primära kapitalet. Om ett institut gjort avskrivningar på goodwillposten utöver avskrivningarna enligt plan, får hänsyn tas till överavskrivningarna vid beräkning av det belopp som ska räknas av från det primära kapitalet.

Med inkråmsgoodwill avses i kapitaltäckningshänseende sådant övervärde som betraktas som en immateriell tillgång och således inte kan hänföras till en förvärvad specifik tillgång eller härledas till en beräknad avkastning på en sådan tillgång.

Uppskjutna skattefordringar

3 § Uppskjutna skattefordringar som redovisas i balansräkningen ska dras av från det primära kapitalet.

Allmänna råd

Av Redovisningsrådets rekommendation RR 9 Inkomstskatter följer vad som avses med uppskjuten skattefordran.

Innehav av egna aktier

4 § Förvärvade egna aktier som ingår i institutets handelslager ska räknas av från det primära kapitalet enligt samma principer som de som gäller för andra innehav av egna aktier.

4 a § Om ett institut eller ett bolag i en finansiell företagsgrupp lämnar lån eller ställer säkerheter och har kännedom om att låntagaren ska förvärva poster som får ingå i kapitalbasen för institutet eller den finansiella företagsgruppen ska dessa poster dras av från institutets eller företagsgruppens primära kapital. (FFFS 2010:10)

Tillskott

5 § Med tillskott i annan form enligt 3 kap. 5 § kapitaltäckningslagen avses annat riskbärande kapital än aktiekapital, t.ex. förlagslån och inbetald garantifond samt aktieägartillskott som getts i form av s.k. soliditetstillskott och som hos det företag som lämnat tillskottet ökat det bokförda värdet på aktierna och andelarna i det företag som mottagit tillskottet och som hos detta ingår i det redovisade egna kapitalet.

Innehav av egna förlagsbevis och andra efterställda skuldförbindelser

6 § Förlagslån, primärkapitaltillskott och andra efterställda skuldförbindelser får ingå i kapitalbasen endast med de belopp som är placerade på marknaden. Av detta följer att den del av ett emitterat förlagslån eller primärkapitaltillskott som inte placerats på marknaden, eller som institutet löst in eller återköpt och där institutet i sin bokföring som tillgång tagit upp egna förlagsbevis eller andra egna skuldförbindelser avseende lånet eller tillskottet, ska dras av från det primära eller supplementära kapitalet vid beräkning av kapitalbasen.

Aktier i försäkringsföretag

7 § Om ett institut äger ett försäkringsbolag eller motsvarande utländskt företag, utländskt återförsäkringsföretag eller ett försäkringsholdingföretag som i sin tur äger ett annat institut, omfattas detta institut av kapitalkravet för den finansiella företagsgruppen, däremot inte försäkringsföretaget. Vid avräkning enligt kapitaltäckningslagen för såväl institutet som den finansiella företagsgruppen av institutets tillskott reduceras detta tillskott med det belopp, som motsvarar den del av institutets bokförda värde på aktierna i försäkringsbolaget eller motsvarande utländska företag, utländska återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingföretaget, som avser det andra institutet. För den finansiella företagsgruppen avräknas i sådant fall redovisad goodwill som avser detta institut, från det primära kapitalet.

Förvaltningstillgångar och oredovisade pensionsförpliktelser

8 § Om förvaltningstillgångar, eller motsvarande rättigheter till ersättning, värderas i balansräkningen till ett belopp som överstiger därtill relaterade förpliktelser för pensioner eller andra ersättningar till anställda, ska mellanskillnaden dras av från summan av det primära och supplementära kapitalet, efter att uppskjuten skatt har beaktats. Detta gäller dock inte sådant överskott i pensionsstiftelse som kan tas i anspråk genom gottgörelse enligt lagen (1967:531) om tryggnad av pensionsutfästelse m.m.

Summan av det primära och supplementära kapitalet ska även reduceras för ett enligt tillämpade redovisningsprinciper beräknat negativt netto av aktuariella vinster och förluster samt för andra beräknade ökning av förpliktelser för ersättningar till anställda, som inte redovisas direkt i balansräkningen och inte heller täcks av därtill relaterade förvaltningstillgångar eller motsvarande ersättningar enligt försäkringsbrev. Detta gäller dock inte om förpliktelser för pensioner eller andra ersättningar till anställda redovisas i balansräkningen med minst ett belopp motsvarande det som skulle ha redovisats om institutet tillämpat beräkningsmetoder enligt lagen om tryggnad av pensionsutfästelse m.m. eller motsvarande utländska regler om tryggnad av pensionsutfästelser. Undantaget gäller under förutsättning att institutets externa revisorer verifierat beloppen.

Finansinspektionen beslutar om undantag från första och andra stycket, om det finns särskilda skäl.

Allmänna råd

Första stycket innebär bl.a. att överskott i en förmånsbestämd pensionsplan inte får användas för att täcka underskott i en annan pensionsplan.

Stora exponeringar

9 § Avdrag från kapitalbasen ska göras för poster för vilka ett institut utnyttjar den möjlighet som anges i 7 kap. 6 § första stycket 4 kapitaltäckningslagen.

Avdrag vid värdepapperisering

10 § Ett institut får från det primära och det supplementära kapitalet räkna av värdet för positioner i en värdepapperisering i handelslagret som skulle ges riskvikten 1 250 procent, om positionerna i stället hade ingått i institutets övriga verksamhet. (FFFS 2011:45)

Särskilda avdrag när metod för intern riskklassificering används

11 § Ett avdrag ska göras för det förväntade förlustbeloppet för aktieexponeringar. Vidare ska ett avdrag göras med mellanskillnaden, om de förväntade förlustbeloppen för företags-, instituts-, stats- och hushållsexponeringar enligt metoden för intern riskklassificering överstiger gjorda avsättningar och värderegleringar. Avsättningar och värderegleringar ska beräknas enligt de redovisningsregler som institutet tillämpar.

Avdragen enligt första stycket ska göras på det sätt som anges i 3 kap. 8 § kapitaltäckningslagen.

12 § Av 13 kap. 77 § framgår att avdrag från kapitalbasen i vissa fall ska göras vid affärer där motparten inte har fullgjort sin leverans/betalningsförpliktelse.

10 kap. Utvidgad del av kapitalbasen

Nettovinst hänförlig till handelslagret

1 § Nettovinst som kan hänföras till ett instituts handelslager får ingå i den utvidgade delen av kapitalbasen endast under samma förutsättningar som enligt 7 kap. 6–7 §§ gäller för att räkna in vinst under löpande räkenskapsår i det primära kapitalet. Nettovinsten i handelslagret får räknas in i den utvidgade delen av kapitalbasen, under förutsättning att nettovinsten inte redan räknats in i det primära kapitalet.

Vid beräkningen av nettovinsten i handelslagret ska hänsyn även tas till kostnader som är hänförliga till handelslagret. (*FFFS 2011:45*)

Villkor för tidsbundna förlagslån

2 § Den utvidgade delen av kapitalbasen får utgöras av tidsbundna förlagslån om förlagslånet är till fullo inbetalt och det av avtalsvillkoren framgår att lånet

1. har upptagits utan säkerhet,
2. har efterställd betalningsrätt,
3. har en ursprunglig löptid på minst två år,
4. inte kan återbetalas eller återköpas före avtalad återbetalningsdag utan tillstånd av Finansinspektionen, och
5. kan kvarhållas i institutet om kapitaltäckningsgraden inte tillåter återbetalning av lånet.

Se i övrigt de villkor som enligt 3–6 §§ gäller för ifrågavarande lån.

Förtida inlösen och inte tillåten räntebetalning och återbetalning

3 § Det ska framgå av avtalsvillkoren för ett tidsbundet förlagslån att placeraren har rätt till återbetalning före avtalad förfallodag endast om emittenten har försatts i konkurs eller trätt i likvidation. Det tidsbundna förlagslånet får dock efter ansökan från emittenten återbetalas eller återköpas före avtalad förfallodag efter medgivande av Finansinspektionen.

Vid ansökan om medgivande till återbetalning eller återköp av ett tidsbundet förlagslån ska institutet redogöra för hur återbetalningen eller återköpet påverkar insti-

tutets kapitaltäckningssituation. Vidare ska institutet ange vilka förändringar i fråga om kapitalkrav och kapitalbas som institutet räknar med.

En förutsättning för medgivande är att institutets kapitaltäckningsgrad är tillfredsställande på lång sikt, även efter det att lånet har återbetalats eller återköpts.

Återbetalning av kapital på tidsbundet förlagslån får inte ske, vare sig i förtid eller vid förfallotidpunkten, om institutets eller den finansiella företagsgruppens kapitalbas därefter skulle understiga de sammanlagda kapitalkraven. Detsamma gäller vid betalning av ränta på sådant lån. Detta ska framgå av avtalsvillkoren.

Underrättelse om återbetalning av förlagslån

4 § Ett institut ska underrätta Finansinspektionen om återbetalning eller återköp av förlagslån som beräknas medföra att institutets eller den finansiella företagsgruppens kapitalbas understiger 120 % av de sammanlagda kapitalkraven.

Övrigt

5 § Ett tidsbundet förlagslån som ingår i den utvidgade delen av kapitalbasen får vid beräkning av den utvidgade kapitalbasen tas upp till hela sitt bokförda värde under hela lånetiden, dock med de begränsningar som gäller enligt 7 §.

6 § Vid tidpunkten för emission av ett tidsbundet förlagslån som när det gäller löptid och villkor kan ingå i antingen supplementärt kapital eller den utvidgade delen av kapitalbasen, ska institutet besluta i vilken sådan grupp lånet i kapitaltäckningssammanhang ska ingå. Därefter får lånet inte överföras till den andra gruppen utan Finansinspektionens medgivande.

Ett tidsbundet förlagslån med en ursprunglig löptid på minst fem år, som emitterats före den 1 januari 1996 får räknas in i den utvidgade delen av kapitalbasen om lånet uppfyller kraven enligt 2 §.

Begränsningar

7 § Den utvidgade delen av kapitalbasen får högst motsvara 60 procent av de sammanlagda kapitalkraven för de risker i handelslagret som får täckas av den utvidgade kapitalbasen, positionsriskerna, samt råvarupris- och valutakursrisker. Om det finns särskilda skäl kan Finansinspektionen medge att den utvidgade delen av kapitalbasen i ett kreditinstitut får motsvara högst 71 procent av dessa sammanlagda kapitalkrav. För värdepappersbolag kan undantag medges till högst motsvarande 67 procent.

Avsnitt E Extern kreditvärdering

11 kap. Användning av extern kreditvärdering

1 § Extern kreditvärdering får användas för att avgöra vilket kreditkvalitetssteg som en exponering motsvarar. För att avgöra detta ska institutet utnyttja de korrespondenstabeller mellan kreditvärderingsföretagets olika kreditbetyg och stegen i de kreditkvalitetsskalor som Finansinspektionen fattar beslut om. Uppgifter om detta publiceras för alla godkända externa kreditvärderingsföretag på Finansinspektionens webbplats.

2 § Ett institut får endast använda externa kreditvärderingar från de företag Finansinspektionen godkänt som externa kreditvärderingsföretag. Detta gäller både för externa kreditvärderingar som är utfärdade på kreditvärderingsföretagets eget initiativ, och för externa kreditvärderingar utfärdade på begäran av låntagare eller annan intressent.

3 § Extern kreditvärdering ska vid fastställandet av exponeringars riskvikt användas på ett konsekvent och fortlöpande sätt. Kreditvärderingen får inte användas selektivt.

4 § Ett institut får vid fastställandet av det kreditkvalitetssteg som en exponering motsvarar använda externa kreditvärderingar från ett eller flera företag.

5 § Ett institut som använder externa kreditvärderingar för en viss kategori av exponeringar ska använda dessa kreditvärderingar genomgående för alla exponeringar som tillhör denna kategori.

6 § Ett institut får endast använda externa kreditvärderingar som beaktar alla belopp, det vill säga både kapital- och räntebelopp, som ingår i institutets exponering.

7 § Om det finns två externa kreditvärderingar tillgängliga och de motsvarar olika kreditkvalitetssteg för en exponering, ska det sämre steget tillämpas.

Om fler än två externa kreditvärderingar finns tillgängliga för en exponering ska de båda värderingarna som ger bäst kreditkvalitetssteg beaktas. Om de två skiljer sig åt ska den sämre av dessa användas.

8 § Om det finns en extern kreditvärdering för ett särskilt emissionsprogram eller en facilitet som exponeringen tillhör, ska denna kreditvärdering användas vid fastställandet av det kreditkvalitetssteg som exponeringen motsvarar.

9 § Om det inte finns någon extern kreditvärdering som direkt kan tillämpas för en viss exponering, men däremot en extern kreditvärdering för ett specifikt emissionsprogram eller en facilitet som exponeringen inte utgör en del av, ska denna kreditvärdering användas om

1. den resulterar i ett sämre kreditkvalitetssteg än vad som annars vore fallet, eller
2. den resulterar i ett bättre kreditkvalitetssteg och den berörda exponeringen rankas pari passu till emissionsprogrammet, faciliteten eller till oprioriterade fordringar på emittenten.

Detta gäller även om det finns en allmän extern kreditvärdering för emittenten.

10 § Det som anges i 8 och 9 §§ ska inte hindra att ett institut tillämpar reglerna i 16 kap. 35–37 §§.

11 § Externa kreditvärderingar för en emittent inom en koncern får inte användas som kreditvärdering för en annan emittent inom samma koncern.

12 § En extern kreditvärdering för en exponering som är tecknad i gäldenärens nationella valuta, får inte användas vid fastställandet av kreditkvalitetssteget för en annan exponering mot samma part som är tecknad i en annan valuta.

Ett institut ska inte tillämpa detta på exponeringar i form av deltagande i lån som har lämnats av en multilateral utvecklingsbank. Bankens status som prioriterad borgenär ska vara erkänd på marknaden.

13 § Kortfristiga externa kreditvärderingar får användas för kortfristiga exponeringar mot institut och företag.

Ett institut får bara använda en kortfristig extern kreditvärdering för den specifika exponering som den avser. Kreditvärderingen får inte användas för att härleda vilket kreditkvalitetssteg andra exponeringar motsvarar.

14 § När ett institut använder en kortfristig extern kreditvärdering för att med hjälp av det kreditkvalitetssteg exponeringen motsvarar bestämma den tillämpliga riskvikten för exponeringen, ska följande iakttas.

Om en exponering med kortfristig extern kreditvärdering ges 150 % riskvikt ska, trots vad som anges i 13 § andra stycket, alla exponeringar mot den parten utan extern kreditvärdering och kreditriskskydd ges 150 % riskvikt. Detta gäller oavsett om exponeringarna är kortfristiga eller långfristiga.

Om en exponering med kortfristig extern kreditvärdering ges 50 % riskvikt ska, trots vad som anges i 13 § andra stycket, kortfristiga exponeringar mot den parten utan extern kreditvärdering ges minst 100 % riskvikt.

Avsnitt F Handelslager

12 kap. Hanteringskrav för handelslagret

1 § Ett institut som har ett handelslager enligt 1 kap. 7–9 §§ kapitaltäckningslagen ska tillämpa bestämmelserna i detta kapitel.

Rutiner för positioner i handelslagret

2 § Institutet ska ha styrdokument där institutets strategi för sin handel med finansiella instrument och råvaror anges. Styrdokumentet ska också ange hur institutet ska följa upp att strategin efterlevs. Strategin ska vara fastställd av institutets ledning.

3 § Institutet ska ha tydliga rutiner för hur positionerna i handelslagret ska hanteras. Rutinerna ska anges i styrdokument. Av institutets styrdokument ska åtminstone följande framgå:

1. Vilka limiter för risktagandet som finns.
2. Under vilka förutsättningar handlarna är fria att ta positioner, eller förvalta existerande positioner.
3. Hur den löpande rapporteringen om positionstagandet ska utföras.
4. Att positionerna ska övervakas aktivt och att det görs en bedömning av om positionen går att omsätta eller säkra.

Värdering av positioner i handelslagret

Allmänna principer

4 § Ett institut ska ha rutiner och kontrollsystem som säkerställer att värdena på positioner i handelslagret motsvarar de aktuella marknadsvärdena.

Institutet ska när det är möjligt marknadsvärdera positioner. Med marknadsvärdering avses att institutet dagligen ska värdera positionerna utifrån oberoende och lättillgängliga stängningspriser. Om en marknadsvärdering inte är möjlig får institutet använda en modellvärdering, dvs. en värdering som härleds från marknadspriser eller andra marknadsparametrar. När institutet gör en modellvärdering ska den baseras på försiktiga antaganden. (FFFS 2011:45)

5 § Ett institut ska i ett eller flera styrdokument ange

1. vilka värderingsprinciper som institutet ska tillämpa för positioner i handelslagret,
2. varifrån marknadspriser och andra marknadsparametrar som behövs för värderingen ska hämtas, och vid vilken tidpunkt detta ska ske,
3. vilka kontroller som ska utföras för att verifiera att marknadspriser, och andra marknadsparametrar, som används i värderingen är korrekta,
4. hur eventuella justeringar av marknadspriser och marknadsparametrar får utföras,
5. hur ansvaret för de olika momenten i värderingsprocessen är uppdelat inom institutet, och
6. riktlinjer för att använda icke observerbara indata som beskriver institutets antaganden om vilka faktorer marknadsaktörer skulle beakta vid prissättning av positionerna. (FFFS 2011:45)

6 § Den enhet som ansvarar för att kontrollera marknadspriserna och andra marknadsparametrar ska vara oberoende från de positionstagande enheterna.

Kontrollen av marknadspriser och marknadsparametrar ska ske regelbundet och åtminstone varje månad.

7 § Ett institut ska värdera positionerna i handelslagret varje dag. (FFFS 2011:45)

Marknadsvärdering

8 § Vid marknadsvärdering ska antingen köp- eller säljpriser användas beroende på vilka priser som ger den försiktigaste värderingen. Ett institut som är en betydande marknadsgarant i en viss typ av finansiella instrument, och kan stänga sina positioner i dessa instrument till mittpris, får värdera dessa till mittpris.

Modellvärdering

9 § Ett institut som använder modellvärdering ska uppfylla följande krav:

1. Institutets ledning ska känna till vilka positioner i handelslagret som är föremål för modellvärdering och vara medveten om vilken osäkerhet detta innebär för värdet på dessa positioner och därmed verksamhetens riskrapportering och resultatrapportering.
2. I de fall det finns vedertagna värderingsmodeller på marknaden ska dessa användas.
3. Om institutet har en egen modell ska den vara utvecklad eller godkänd av någon enhet eller funktion som är oberoende från de positionstagande enheterna. De

antaganden och förutsättningar som modellen baseras på ska vara utvärderade av någon som inte deltagit i utvecklingsarbetet av modellen.

4. Det ska finnas en formaliserad rutin för ändring av det datasystem som innehåller modellen. Det ska finnas en kopia av systemet.

5. Institutet ska känna till modellens svagheter och om det är nödvändigt att justera värderingen och i så fall på vilket sätt detta ska ske.

6. Modellen ska utvärderas regelbundet. (FFFS 2011:45)

Prisjusteringar

10 § Ett institut ska ha rutiner för att utvärdera om det behöver göra prisjusteringar av positioner i handelslagret. Institutet ska dokumentera vad det har beaktat i utvärderingen.

Ett institut ska vid behov göra prisjusteringar och då åtminstone beakta följande:

1. ej intjänade räntemarginaler,
2. stängningskostnader för öppna positioner,
3. operativa risker,
4. kostnader för förtida avbrott,
5. finansieringskostnader,
6. framtida administrativa kostnader, och
7. brister i modellen i fall där modellvärdering tillämpas. (FFFS 2011:45)

11 § Ett institut ska utöver vad som anges i 10 § fastställa och ha metoder för att göra prisjusteringar för mindre likvida positioner. Med mindre likvida positioner avses t.ex. positioner som blir mindre likvida till följd av marknadsstörningar eller till följd av vissa specifika situationer i ett institut. Prisjusteringen för en mindre likvid position ska göras utöver eventuella justeringar av positionens värde i redovisningen och åtminstone följande ska beaktas:

1. hur lång tid det skulle ta att stänga positionen,
2. marginalen mellan köp- och säljpriser och marginalens volatilitet,
3. tillgången på marknadspriser, inklusive antalet marknadsgaranter och deras identitet,
4. hur omfattande handeln är i den aktuella typen av finansiella instrument och hur handeln påverkas vid en störning på marknaden,
5. marknadskoncentrationer,
6. hur lång tid institutet innehaft positionen, och
7. i vilken utsträckning modellvärdering används och eventuella brister i modellen.

Institutet ska löpande se till att prisjusteringarna är ändamålsenliga. (FFFS 2011:45)

12 § Ett institut ska i en modellvärdering av komplexa produkter, t.ex. positioner i värdepapperiseringar och kreditderivat som förfaller på det *n*:te fallissemanget, bedöma om det behöver göra prisjusteringar till följd av brister i modellen. Institutet ska i sin bedömning åtminstone beakta risken

1. att värderingsmetoden är felaktig, och
2. med att icke-observerbara indata och eventuellt felaktiga indata används i modellen. (FFFS 2011:45)

13 kap. Risker i handelslagret

Undantag från huvudregeln om beräkning av kapitalkrav för risker i handelslagret

1 § Vid beräkning av de värden som ska ligga till grund för att bedöma om undantag kan medges enligt 2 kap. 6 § kapitältäckningslagen ska samtliga poster i balansräkningen som ingår i handelslagret tas upp till sina marknadsvärden. Poster i balansräkningen som ingår i den övriga verksamheten tas upp till sina bokförda värden. Samtliga poster och åtaganden utanför balansräkningen tas upp till sina marknadsvärden. Institutets positioner ska adderas oavsett om de är långa eller korta.

Utvidgad del av kapitalbasen för att möta kapitalkravet för valutakursrisker

2 § Ett institut som fått Finansinspektionens medgivande enligt bestämmelserna i 2 kap. 6 § kapitältäckningslagen får använda den utvidgade kapitalbasen utöver primärt och supplementärt kapital för att möta kapitalkravet för valutakursrisker, vilket ska beräknas på institutets hela verksamhet. Den utvidgade delen av kapitalbasen, som ska användas för detta ändamål, får räknas in i kapitalbasen i enlighet med begränsningarna i 10 kap. 7 §. Storleken på den utvidgade delen av kapitalbasen ska i detta fall beräknas endast i förhållande till kapitalkravet för valutakursrisker.

Fonder

3 § Kapitalkravet för generell och specifik risk för positioner i fonder ska, om inte annat framgår av andra och tredje styckena, beräknas genom att positionens marknadsvärde multipliceras med 32 %.

Om det finns valutakursrisker i fonden ska kapitalkravet för specifik och generell risk, samt för valutakursrisk, uppgå till maximalt 40 % av marknadsvärdet. Denna begränsning för storleken på kapitalkravet för positioner i fonder gäller även om institutet använder en egen riskberäkningsmodell enligt 59 kap.

Om kriterierna i 4 § är uppfyllda får institutet som ett led i beräkningen av specifik och generell risk behandla fonder enligt 5–8 §§.

4 § Positioner i fonder får behandlas enligt 5–8 §§ om följande kriterier är uppfyllda.

1. Fonden ska förvaltas av ett företag som står under tillsyn inom EES.
2. Av fondens informationsbroschyr, eller motsvarande dokument, ska följande framgå:
 - a) vilka kategorier av tillgångar som fonden har tillstånd att investera i;
 - b) hur eventuella investeringsbegränsningar som fonden har ska beräknas;
 - c) fondens regler för att begränsa motpartsrisken i återköpstransaktioner och OTC-derivat om fonden har rätt att göra sådana transaktioner;
 - d) hur omfattande hävstångseffekten får vara i det fall fonden har rätt att använda metoder för att få hävstång i placeringarna.
3. Information om fondens verksamhet och dess tillgångar, skulder och intäkter, ska rapporteras åtminstone varje halvår.
4. Fondandelar ska dagligen på begäran av fondandelsägaren kunna lösas in i utbyte mot kontanter.
5. Fondens positioner ska vara åtskiljda från det fondförvaltande bolagets positioner.
6. Institutet ska ha utvärderat riskerna med att placera i fonden.

Institutet kan få medgivande från Finansinspektionen att behandla en fond, som förvaltas av ett företag som står under tillsyn i ett land utanför EES i enlighet med 5–8 §§. En förutsättning för medgivande är att kriterierna i första stycket 2–6 är uppfyllda. Om ett annat land inom EES godkännt en sådan fond och kriterierna i första stycket 2–6 är uppfyllda behöver institutet inte ansöka om medgivande för att behandla fonden enligt 5–8 §§.

5 § Om institutet känner till alla positioner som ingår i fonden får de behandlas som om de innehas direkt av institutet.

Nettoträkning av sådana positioner mot andra positioner som institutet har, får göras enligt bestämmelserna i 9 § och 56 §§. En förutsättning för detta är att institutet har tillräckligt många fondandelare för att dessa ska kunna omvandlas till innehav i de i fonden ingående finansiella instrumenten.

6 § Om en fond replikerar ett index eller en korg av värdepapper får institutet behandla innehavet i fonden som om det hade positioner i de värdepapper som ingår i indexet eller korgen. En förutsättning är dock att följande villkor är uppfyllda.

1. Enligt fondbestämmelserna ska fonden ha som mål att replikera ett index eller en korg av värdepapper.
2. Korrelationskoefficienten mellan de dagliga priserna på fondandelarna och de dagliga priserna på indexet eller korgen ska vara åtminstone 0,9. Korrelationskoefficienten ska beräknas utifrån en period på åtminstone sex månader.

7 § Om institutet inte dagligen känner till vilka positioner som ingår i fonden får institutet behandla innehavet i fonden enligt följande metod.

1. Institutet ska utgå från att fonden investerar så mycket den enligt lag och fondbestämmelser har möjlighet till i det tillgångsslag som ger upphov till det högsta kapitalkravet för specifik och generell risk. Institutet ska sedan utgå från att fonden investerar så mycket som möjligt i tillgångsslag som ger upphov till successivt allt lägre kapitalkrav för specifik och generell risk. Institutet ska vid beräkningen av specifik och generell risk anses ha positioner i samtliga dessa tillgångsslag.
2. Används metoder för att få hävstång i placeringarna ska positionerna enligt 1 öka proportionellt med hävstången.

Om institutet tillämpar denna metod behöver kapitalkravet för positionen i fonden inte uppgå till mer än vad det skulle ha varit om 3 § hade tillämpats.

8 § Fondförvaltaren får beräkna kapitalkravet för innehavet i fonden åt institutet, om institutet försäkrat sig om att förvaltaren korrekt kan utföra de beräkningar som anges i detta kapitel. Fondförvaltaren ska utgå från fondens faktiska positioner vid beräkningen av kapitalkravet.

Värdepapperiseringar

8 a § Bestämmelserna i 20 kap. 1 § andra stycket och 1 a–1 g §§ respektive 48 kap. 1 § andra stycket och 1 a–1 g §§ ska även tillämpas för exponeringar mot en värdepapperisering i handelslagret. (FFFS 2011:38)

Ränterisker

Beräkning av positioner samt nettouträkning av långa och korta positioner

Allmänna bestämmelser

9 § Ränterisker ska beräknas på positioner i ränteanknutna finansiella instrument som ingår i ett instituts handelslager.

Beräkning av kapitalkrav för såväl specifik som generell risk får ske på institutets nettopositioner i ränteanknutna finansiella instrument. Med nettoposition avses skillnaden mellan en lång och en kort position i finansiella instrument som är av samma slag och utgivna av samma emittent. Med samma emittent avses samma juridiska person.

Finansiella instrument utgivna av olika emittenter får behandlas på samma sätt som instrument utgivna av samma emittent under förutsättning att det av en clearingorganisation kan styrkas att det finns fullständig leveransbarhet för obligationer utgivna av dessa emittenter. Beräkning av nettopositioner för den specifika risken får dock i detta undantagsfall endast ske av långa avistapositioner mot korta termins- och/eller optionspositioner.

Finansiella instrument anses vara av samma slag om de är angivna i samma valuta samtidigt som kupongerna och löptiderna är desamma. Ett institut får således inte nettoberäkna positioner i finansiella instrument som är denominerade i olika valutor. Instrumenten ska vidare medföra lika rätt i en likvidationssituation hos emittenten.

Nettouträkning av långa och korta positioner i finansiella instrument ska ske enligt villkoren i denna paragraf. Kompletterande föreskrifter om hur olika instrument ska behandlas framgår av 10–18 §§.

Behandling av derivatinstrument

10 § Terminer och optioner ska behandlas som kombinerade långa och korta positioner. Beträffande behandlingen av FRA:s och swappar, se 13 och 14 §§.

En lång position i något av förutnämnda derivatinstrument ska behandlas som en kombination av

- en lång position som utgörs av i kontraktet underliggande räntebärande instrument, och
- en kort position som motsvaras av en nollkupongobligation för vilken terminspriset för terminer eller lösenpriset för optioner utgör obligationens förfallobelopp och med förfalldag på leveransdagen eller lösentidpunkten för kontraktet.

En kort position i något av förutnämnda derivatinstrument ska behandlas som en kombination av

- en kort position som utgörs av i kontraktet underliggande räntebärande instrument, och
- en lång position som motsvaras av en nollkupongobligation för vilken terminspriset för terminer eller lösenpriset för optioner utgör obligationens förfallobelopp och med förfalldag på leveransdagen eller lösentidpunkten för kontraktet.

Långa och korta positioner som härrör från en option ska delaviktas enligt 17 §.

Nollkupongobligationen som härrör från uppdelning av derivatinstrument i en lång och en kort position ska i detta sammanhang anses vara emitterad av en sådan stat som kvalificerar för kreditkvalitetssteg 1, alternativt får en riskvikt på 0 % i schablonmetoden för kreditrisker.

Nettouträkning av långa och korta positioner i nollkupongobligationer ska ske enligt 9 §.

De positioner som framkommer vid uppdelning i långa och korta positioner ska ingå vid beräkning av såväl specifik som generell risk om inte annat särskilt anges i nedanstående paragrafer.

Ränteterminer

11 § Beräkningen av kapitalkravet för den specifika risken för det underliggande finansiella instrumentet ska baseras på vilken emittenten av det underliggande instrumentet är. Kapitalkravet för den specifika risken i nollkupongobligationen, oavsett om den är lång eller kort, får beräknas enligt 44 §.

För terminer med ett konstruerat underliggande instrument, och med flera leveransbara obligationer, ska det underliggande instrumentet utgöras av den obligation som är billigast att leverera (cheapest to deliver).

Terminer och optioner baserade på index för ränteanknutna finansiella instrument

12 § Terminer på index bestående av ränteanknutna finansiella instrument (inklusive deltagande motsvarigheter till optioner på index bestående av ränteanknutna finansiella instrument), ska behandlas som kombinerade långa och korta positioner på samma sätt som gäller för övriga derivatinstrument, jfr 10 §. En lång eller kort position i ett sådant index får delas upp på de instrument som ingår i indexet. Dessa får nettoberäknas mot motsatta positioner i samma finansiella instrument till den del instrumenten ingår i indexet. Terminer på index bestående av ränteanknutna finansiella instrument som inte delas upp på de instrument som ingår i indexet ska behandlas som enskilda finansiella instrument.

Beräkning av specifik risk för såväl underliggande finansiella instrument som nollkupongobligation ska ske enligt 10 och 11 §§.

FRA (forward rate agreements)

13 § En lång (såld) position i FRA ska behandlas som en kombination av en lång position i en nollkupongobligation med förfallodag som motsvarar avvecklingsdagen (likviddagen) för FRA-kontraktet plus det antal dagar som motsvarar kontraktets löptid och en kort position i en nollkupongobligation som förfaller på avvecklingsdagen.

En kort (köpt) position i FRA ska på motsvarande sätt behandlas som en kort position i en nollkupongobligation med förfallodag motsvarande avvecklingsdagen (likviddagen) för kontraktet plus det antal dagar som motsvarar kontraktets löptid och en lång position i en nollkupongobligation som förfaller på avvecklingsdagen.

Förfallobeloppet för nollkupongobligationen med förfallodag som motsvarar avvecklingsdagen för kontraktet plus det antal dagar som motsvarar dess löptid, ska utgöras av kontraktets nominella belopp plus det avtalade räntebeloppet. Förfallo-

beloppet för nollkupongobligationen som förfaller på avvecklingsdagen för kontraktet, ska utgöras av kontraktets nominella belopp.

Nollkupongobligationerna ska anses vara emitterade av en sådan stat som kvalificerar för kreditkvalitetssteg 1, alternativt får en riskvikt på 0 % i schablonmetoden för kreditrisker. Nettouträkning av långa och korta positioner i nollkupongobligationer, ska ske enligt 9 §.

Kapitalkravet för den specifika risken i såväl långa som korta nollkupongobligationer får beräknas enligt 44 §.

Ränte- och valutaswappar

14 § En ränteswapp ska betraktas som en kombination av en kort och en lång position. Exempelvis ska en ränteswapp som är utformad så att innehavaren får rörlig ränta och betalar fast ränta behandlas som en kombination av en lång position i ett finansiellt instrument med rörlig ränta som förfaller på nästkommande räntejusteringsdag och en kort position i ett finansiellt instrument med fast räntesats och med samma löptid som gäller för swappen.

En valutaswapp ska betraktas som en kombination av en kort och en lång position i respektive valuta. En valutaswapp där innehavaren får respektive betalar rörlig ränta i olika valutor, ska behandlas som en kombination av en lång och en kort position i finansiella instrument med rörlig ränta som förfaller på nästa räntejusteringsdag.

Kapitalkrav för den specifika risken i såväl långa som korta positioner får beräknas enligt 44 §.

Valutaterminer

15 § En valutatermin ska betraktas som en kombination av en lång och en kort position i en nollkupongobligation i respektive valuta.

Nollkupongobligationerna ska anses vara emitterade av en sådan stat som kvalificerar för kreditkvalitetssteg 1, alternativt får en riskvikt på 0 % i schablonmetoden för kreditrisker. Nettouträkning av långa och korta positioner i nollkupongobligationer ska ske enligt 9 §.

Kapitalkrav för den specifika risken i såväl långa som korta positioner får beräknas enligt 44 §.

Återköpstransaktioner (repor)

16 § Överförande part i en äkta återköpstransaktion (repa) som baseras på finansiella instrument som ingår i handelslagret ska anses få en kort position i en nollkupongobligation som förfaller när kontraktet löper ut. Kapitalkravet för den specifika risken för den korta positionen får beräknas enligt 44 §.

Mottagande part i en äkta återköpstransaktion (omvänd repa) ska anses få en lång position i en nollkupongobligation som förfaller när kontraktet löper ut. Kapitalkravet för den specifika risken för den långa positionen får beräknas enligt 44 §.

Äkta återköpstransaktioner (repor och omvända repor) där likviddagen för återköpet/återförsäljningen infaller inom tre arbetsdagar efter affärsdagen är undantagna från behandlingen enligt denna paragraf.

Optioner

17 § Optioner baserade på räntesatser, räntebärande instrument, ränteswappar eller andra liknande räntebärande finansiella instrument ska behandlas som kombinerade långa och korta positioner på samma sätt som gäller för övriga derivatinstrument, jfr 10 §. Båda positionerna ska omvandlas till deltaviktade positioner genom att det underliggande instrumentets marknadsvärde multipliceras med optionens deltavärde. De deltaviktade positionerna får nettoberäknas mot motstående positioner i samma slag av underliggande finansiella instrument.

Om den börs som noterar optionerna inte offentliggör optionernas deltavärden eller, om det är OTC-optioner, ska institutet själv beräkna deltavärdena för sina optioner.

Vid beräkning av kapitalkrav för den specifika risken för såväl förvärvade som utställda optioner ska det underliggande räntebärande finansiella instrumentet behandlas utifrån emittenten av instrumentet.

Beräkning av kapitalkrav för specifik risk för de nollkupongobligationer som uppstår till följd av optioner på ränte- eller valutaswappar (swaptions) och optioner på räntesatser (t.ex. caps och floors) får ske enligt 44 §.

En förvärvad option behöver inte omräknas till deltaviktad position och ingå i beräkningen av den specifika risken enligt 40–50 §§ eller den generella risken enligt 54 eller 55 §§. Kapitalkravet för en sådan position får i stället sättas lika med optionens marknadsvärde. Någon nettoberäkning mot en motsatt position i det underliggande instrumentet får inte ske i detta fall.

Ett institut ska ha sådana system och vidta sådana skyddsåtgärder så att hänsyn tas till övriga risker förknippade med handel i optioner som

- deltavärdets känslighet för prisförändringar hos det underliggande finansiella instrumentet (gamma),
- optionsprisets känslighet för förändringar av löptiden (theta),
- optionsprisets känslighet för förändringar av standardavvikelsen (vega) och
- optionsprisets känslighet för förändringar av den riskfria räntan (rho).

Warranter

18 § Warranter avseende rättigheter som innefattar köp eller annat förvärv av finansiella instrument, som kan hänföras till en pågående eller framtida nyemission, ska behandlas på samma sätt som de finansiella instrumenten i emissionen. Sådan position får nettoberäknas mot motsvarande positioner i motsatt riktning.

Warranter avseende rättigheter som innefattar köp eller annat förvärv av redan tidigare emitterade finansiella instrument ska behandlas på samma sätt som optioner, jfr 17 §.

Warranter avseende andra rättigheter än de som avses i första och andra styckena ska behandlas på samma sätt som optioner.

Hur positioner i kreditderivat ska behandlas vid beräkning av specifik och generell ränterisk

Allmänna bestämmelser

19 § Om inte annat anges ska beräkningen av kapitalkravet för specifik och generell risk baseras på kreditderivatets nominella belopp.

Ett institut får minska det nominella beloppet med eventuella förändringar i kreditderivatets marknadsvärde sedan det tagits upp till handel. (FFFS 2011:45)

20 § Kreditderivat är av samma slag om de är angivna i samma valuta och har samma löptid, samtidigt som referenstillgångarna är emitterade av samma juridiska person, medför lika rätt i en likvidationssituation hos emittenten samt har samma kupong och löptid. För kreditderivat som är konstruerade så att säljaren av risk erhåller betalning endast om en utlösande händelse inträffar, gäller vidare att val av utlösande händelser och i kontrakten angiven beräkningsmetod för fastställande av betalning ska vara identiska.

21 § Om säljaren av risk har en rättighet att avsluta kreditderivatet i förtid och denna rättighet är förenad med en ökning (step-up) av kostnaden för derivatet, ska tidpunkten för denna rättighet ligga till grund för bestämmandet av kreditderivatets löptid.

Bestämning av position för beräkning av generell risk

22 § Beräkning av kapitalkrav för generell risk får ske på institutets nettopositioner i kreditderivat. Med nettoposition avses skillnaden mellan en lång och en kort position i kreditderivat som är av samma typ (se 2 kap. 4 §) och samma slag.

23 § Vid beräkning av kapitalkrav för generell risk får positioner i kreditderivat inte nettouträknas mot positioner i underliggande tillgångar.

Bestämning av position för beräkning av specifik risk

24 § Den position som kapitalkravet för den specifika risken ska baseras på ska bestämmas enligt 25–31 §§. Positioner i kreditderivat får vid beräkningen av kapitalkravet för den specifika risken nettouträknas mot andra positioner i kreditderivat eller positioner i andra tillgångar enligt vad som anges i 25–26 §§. Reducering av kapitalkravet för den specifika risken när institutet har kreditderivat som skyddar andra kreditderivat eller underliggande tillgångar får också ske enligt 27–31 §§.

25 § Beräkning av kapitalkrav får ske på institutets nettopositioner i kreditderivat. Med nettoposition avses skillnaden mellan en lång och en kort position i kreditderivat som är av samma typ (se 2 kap. 4 §) och samma slag.

26 § Ett institut som har en position i en totalavkastningsswap får nettouträkna en lång/kort position i referenstillgången mot en kort/lång position i skyddad tillgång under förutsättning att referenstillgången och den skyddade tillgången är identiska. Löptiden på swappen behöver dock inte sammanfalla med den skyddade tillgångens löptid.

27 § Institutet får behandla positioner i kreditderivat och positioner i underliggande tillgångar enligt vad som anges i andra stycket om följande villkor är uppfyllda:

1. Marknadsvärdet på de båda positionerna ska alltid röra sig i motsatt riktning.
2. Villkoren i kreditderivatet ska inte vara utformade på ett sätt som gör att det finns anledning att tro att kreditderivatets marknadsvärde förändras i en annan utsträckning än den underliggande tillgångens marknadsvärde.
3. Referenstillgången och den underliggande tillgången ska vara identiska.
4. Kreditderivatets löptid ska sammanfalla med den underliggande tillgångens löptid.
5. Kreditderivatet och den underliggande tillgången ska vara angivna i samma valuta.

Om villkoren i första stycket är uppfyllda behöver institutet endast beräkna kapitalkrav för den position som ger upphov till det högsta kapitalkravet för specifik risk. Positionens storlek bestäms genom att marknadsvärdet multipliceras med 20 %. Något kapitalkrav för specifik risk för den andra positionen behöver inte beräknas.

28 § Institutet får behandla totalavkastningsswappar och positioner i underliggande tillgångar enligt andra stycket om följande krav är uppfyllda:

1. Den underliggande tillgången och referenstillgången ska vara emitterade av samma företag.
2. Referenstillgången ska vara rankad lika med, pari passu, eller sämre än den skyddade tillgången i händelse av konkurs.
3. Det ska finnas sådana korsvisa klausuler mellan referenstillgången och den skyddade tillgången som innebär att om låntagaren fallerar (t.ex. ställer in betalningarna) på andra lån som denne upptagit, kommer detta att behandlas som om ett fallissemang har inträffat även beträffande referenstillgången.

Om kraven i första stycket är uppfyllda behöver institutet endast beräkna kapitalkrav för specifik risk för antingen kreditderivatet eller den underliggande tillgången. Institutet ska i detta fall beräkna kapitalkrav för den position som ger upphov till det högsta kapitalkravet för specifik risk.

29 § Institutet får beräkna kapitalkravet för den specifika risken enligt 28 § andra stycket om positionerna uppfyller kraven i 27 § första stycket 1–3.

30 § Kapitalkravet för specifik risk för korta och långa positioner i kreditderivat som uppfyller kraven för att vara av samma slag i 20 §, utom kraven att de ska ha samma löptid och vara angivna i samma valuta, får beräknas enligt 28 § andra stycket.

31 § Institutet får beräkna kapitalkravet för den specifika risken enligt 28 § andra stycket om positionerna uppfyller samtliga krav i 27 § utom kravet att referenstillgången och den underliggande tillgången ska vara identiska. Den underliggande tillgången måste dock vara leverensbar enligt villkoren för kreditderivatet.

Kreditswappar

32 § En position i en kreditswapp ska vid beräkning av specifik risk behandlas som en syntetisk position i referenstillgången. Referenstillgången ska dock anses

ha en löptid som motsvarar kreditderivatets löptid. Säljaren av risk ska antas inneha en kort position i referenstillgången och köparen av risk en lång position.

Om betalningen (credit event payment) är definierad som ett fast belopp, motsvaras positionens storlek av det belopp som erhålls om en utlösande händelse inträffar. Om betalningen är definierad som nominellt belopp reducerat med återvinningsvärde, alternativt betalning av nominellt belopp i utbyte mot fysisk leverans av referenstillgången, motsvaras positionens storlek av nominellt belopp på referenstillgången.

Om den som säljer risk genom en creditswapp har ett åtagande att betala ränta eller en periodisk premie till köparen av risk, ska båda parter i kontraktet beakta denna betalning vid beräkning av kapitalkrav för generell risk. Säljaren av risk ska antas inneha en kort position i en obligation utgiven av en stat och köparen av risk en lång position.

Kreditlänkade obligationer

33 § En position i en kreditlänkad obligation ska behandlas som en kombination av en obligation och en creditswapp.

Säljaren av risk ska behandla en position i en kreditlänkad obligation som

1. en kort position som motsvarar nominellt belopp i den av säljaren av risk utgivna obligationen vilken ger upphov till kapitalkrav för generell risk utifrån obligationens kupong eller ränta, samt
2. en kort position i referenstillgången för vilken kapitalkrav för specifik risk ska beräknas (referenstillgången ska dock anses ha en löptid som motsvarar kreditderivatets löptid).

Köparen av risk ska behandla en position i en kreditlänkad obligation som

1. en lång position som motsvarar nominellt belopp i den av säljaren av risk utgivna obligationen vilken ger upphov till kapitalkrav för specifik risk med utgångspunkt i emittenten av obligationen och generell risk utifrån obligationens kupong eller ränta, samt
2. en lång position i referenstillgången för vilken kapitalkrav för specifik risk ska beräknas (referenstillgången ska dock anses ha en löptid som motsvarar kreditderivatets löptid).

Bestämmelserna i tredje stycket 2 behöver inte tillämpas för en kreditlänkad obligation som har en extern kreditvärdering från ett godkänt kreditvärderingsföretag och som uppfyller kraven att ges en riskvikt enligt 44–48 §§.

Totalavkastningsswappar

34 § Säljaren av risk ska behandla en position i en totalavkastningsswap som en kort position motsvarande nominellt belopp i referenstillgången för vilken kapitalkrav för specifik och generell risk ska beräknas.

Köparen av risk ska behandla en position i en totalavkastningsswap som en lång position motsvarande nominellt belopp i referenstillgången för vilken kapitalkrav för specifik och generell risk ska beräknas.

Om derivatkontraktet inkluderar ränte- eller premiebetalningar ska derivatkontraktet beaktas som en kort, alternativt lång, position i en obligation utgiven av en stat

som har riskvikten 0 % enligt schablonmetoden för kreditrisker. Obligationens löptid ska vara tiden fram till närmaste ränte- eller premiebetalning. Positionen ska ingå i beräkningen av kapitalkravet för generell risk.

Kreditderivat knutet till en korg av tillgångar

35 § Kreditderivat knutna till en korg av tillgångar ska behandlas i enlighet med 32–34 §§ om inte annat framgår av 36–38 §§.

36 § För ett kreditderivat som dels refererar till mer än en tillgång (en korg), dels utfaller till betalning om ett fallissemang inträffar bland de tillgångar som ingår i korgen och detta avslutar kontraktet, ska kapitalkravet för specifik risk vara det lägsta av

- summan av kapitalkravet för specifik risk för de i korgen ingående referenstillgångarna, och
- det maximala belopp som kan komma att utbetalas under kontraktet.

När ett institut som är säljare av risk får kreditriskskydd för en korg av tillgångar får institutet avräkna kapitalkrav för specifik risk för den referenstillgång som ger upphov till det lägsta kapitalkravet för specifik risk. (*FFFS 2010:10*)

37 § För ett kreditderivat som refererar till mer än en tillgång (en korg), och som utfaller till betalning om det n :te fallissemanget inträffar bland de tillgångar som ingår i korgen och detta avslutar kontraktet, ska kapitalkravet för specifik risk vara det lägsta av

- summan av kapitalkravet för specifik risk för de i korgen ingående referenstillgångarna, och
- det maximala belopp som kan komma att utbetalas under kontraktet.

Ett institut som är köpare av risk ska vid beräkningen av kapitalkrav för specifik risk undanta de $n-1$ referenstillgångar som har de lägsta kapitalkraven för specifik risk. När ett institut som är säljare av risk får kreditriskskydd för en korg av tillgångar får institutet tillämpa den metod som anges i 36 § andra stycket anpassad på lämpligt sätt, förutsatt att

- kreditriskskydd även finns för fallissemang 1 till $n-1$, eller
- $n-1$ fallissemang redan har inträffat.

Om ett kreditderivat som förfaller på det n :te fallissemanget har en extern kreditvärdering, ska ett institut som är köpare av risk beräkna kapitalkravet för specifik risk genom att använda derivatets kreditvärdering och tillämpa de vikter som gäller för positioner i värdepapperiseringar enligt 42 §. (*FFFS 2011:45*)

38 § För en kreditlänkad obligation som refererar till mer än en tillgång och där avkastningen på tillgångarna överförs i enlighet med deras proportion i korgen (green bottle structure), ska institutet anses vara exponerat mot samtliga tillgångar som ingår i korgen. Exponeringarnas storlek bestäms i enlighet med varje tillgångs proportion i korgen. Om flera skuldförbindelser för en viss referenstillgång kan levereras ska institutet vid beräkningen av den specifika risken utgå från den skuldförbindelsen som ger upphov till det högsta kapitalkravet.

Beräkning av kapitalkrav och omräkning till svenska kronor

39 § Ett institut ska beräkna kapitalkrav för specifik och generell ränterisk separat för varje enskild valuta som institutet har positioner i. Positioner i utländsk valuta ska räknas om enligt 4 kap. 5 § innan kapitalkravet beräknas.

Specifik risk

40 § Ett instituts innehav av egna skuldinstrument ska inte beaktas vid beräkningen av kapitalkravet för den specifika risken.

41 § Kapitalkravet för den specifika risken beräknas i två steg. Först multipliceras nettopositionen, beräknad enligt 9 §, i varje finansiellt instrument, som inte är en position i en värdepapperisering, med de vikter som anges i 43–50 §§. Därefter summeras de framräknade värdena, och det totala kapitalkravet för specifik risk erhålls.

Om ett institut bedömer att ett instrument har en högre risk än vad som anges i 43–49 §§, ska institutet ge det finansiella instrumentet en vikt på 12 procent.

Kapitalkravet för den specifika risken för en position i en värdepapperisering beräknas enligt 42 §.

Vid tillämpningen av denna bestämmelse samt 41 a § och 42 § får ett institut begränsa kapitalkravet för den specifika risken i positionen till den största möjliga förlusten vid fallissemang. För en kort position kan denna begränsning beräknas som en värdeförändring till följd av att risken för fallissemang hos underliggande namn bortfaller. (*FFFS 2011:45*)

41 a § Trots vad som föreskrivs i 41 § får ett institut fastställa kapitalkravet för den specifika risken, för en korrelationshandelsportfölj som uppfyller kraven i 41 b–41 d §§, till det största av följande belopp:

1. De totala kapitalkraven för specifik risk som skulle gälla enbart långa nettopositioner i korrelationshandelsportföljen.
2. De totala kapitalkraven för specifik risk som skulle gälla enbart korta nettopositioner i korrelationshandelsportföljen. (*FFFS 2011:45*)

41 b § En korrelationshandelsportfölj ska bestå av värdepapperiseringspositioner samt kreditderivat som förfaller på det *n*:te fallissemang, som inte omfattas av 41 c § och som uppfyller följande kriterier:

1. positionerna är varken återvärdepapperiseringspositioner, optioner på en tranch i en värdepapperisering eller andra derivat på värdepapperiseringsexponeringar som inte ger en proportionell andel i avkastningen från en tranch i en värdepapperisering, och
2. alla referensinstrument, inklusive kreditderivat, refererar till antingen ett namn för vilka en likvid tvåvägsmarknad existerar eller ett allmänt omsatt index som baseras på dessa namn. Med en tvåvägsmarknad avses att det finns oberoende erbjudanden att köpa och sälja till ett pris som står i rimlig proportion till det senaste försäljningspriset, och att det finns aktuella konkurrerande köp- och säljerbjudanden som kan fastställas samma dag och avvecklas till det priset inom en relativt kort tid. (*FFFS 2011:45*)

41 c § I korrelationshandelsportföljen enligt 41 b § får det inte ingå positioner som refererar till följande tillgångar:

1. en underliggande exponering som kan hänföras till exponeringsklasserna hushållsexponeringar eller exponeringar med säkerhet i en fastighet enligt 15 kap. 4 §, eller
2. en fordran på ett företag för särskilt ändamål (specialföretag). (*FFFS 2011:45*)

41 d § Ett institut får i korrelationshandelsportföljen inkludera positioner i instrument som varken är värdepapperiseringspositioner eller kreditderivat som förfaller på det *n*:te fallissemang under förutsättning att

1. positionen säkrar andra positioner som får ingå i korrelationshandelsportföljen enligt 41 b och 41 c §§, och
2. en likvid tvåvägsmarknad enligt 41 b § 2 existerar för instrumentet eller dess underliggande namn. (FFFS 2011:45)

42 § Kapitalkravet för den specifika risken för positioner i en värdepapperisering beräknas i två steg. Först multipliceras nettopositionen, beräknad enligt 9 §, med vikten för specifik risk. Vikten beräknas som 8 procent av

1. riskvikten beräknad enligt 21 kap. för en position i en värdepapperisering som, om den hade ingått i den övriga verksamheten, skulle omfattas av underavsnitt G2, eller
2. riskvikten beräknad enligt 49 kap. för en position i en värdepapperisering som, om den hade ingått i den övriga verksamheten, skulle omfattas av underavsnitt L2.

Därefter summeras de framräknade värdena så att det totala kapitalkravet för specifik risk erhålls.

Ett institut får använda den formelbaserade metoden enligt 49 kap. 14 § för att bestämma vikten för specifik risk som avser en position i en värdepapperisering i handelslagret. Om institutet inte är originator får den formelbaserade metoden endast användas om Finansinspektionen ger tillstånd till det. Ett tillstånd lämnas endast till institut som kan tillämpa den formelbaserade metoden för samma position i en värdepapperisering i sin övriga verksamhet.

Ett institut som tillämpar den formelbaserade metoden ska

1. uppskatta PD och LGD enligt IRK-metoden i underavsnitt L1, eller
2. om Finansinspektionen ger tillstånd till det, härleda uppskattningar av PD och LGD som indata till den formelbaserade metoden från institutets godkända IRC-modell enligt 59 kap.

Om en värdepapperiseringsposition fått en proportionerlig extra riskvikt enligt 8 a §, ska institutet tillämpa denna riskvikt för att beräkna vikten för specifik risk. (FFFS 2011:45)

43 § Ett institut som fått medgivande enligt 4 kap. 7 § kapitaltäckningslagen att använda en IRK-metod, ska vid tillämpningen av 44–45 §§ och 49–50 §§ översätta sina interna riskklasser till kreditkvalitetsstegen enligt de godkända kreditvärderingsföretagen. För att kunna översättas till ett visst kreditkvalitetssteg måste den interna riskklassen ha ett PD som är lika med eller lägre än det PD som är förknippat med kreditkvalitetssteget. PD för ett kreditkvalitetssteg ska bestämmas utifrån statistik om fallissemangsfrekvenser från ett godkänt kreditvärderingsföretag.

44 § Nettopositioner i nedan angivna finansiella instrument ska ha en vikt på 0 % om de kvalificerar för kreditkvalitetssteg 1:

1. Finansiella instrument emitterade av, eller garanterade av, stater.
2. Finansiella instrument emitterade av centralbanker.
3. Finansiella instrument emitterade av internationella organisationer.
4. Finansiella instrument emitterade av multilaterala utvecklingsbanker.
5. Finansiella instrument emitterade av kommuner, och därmed jämförliga samfälligheter, inom EES.
6. Finansiella instrument emitterade av myndigheter inom EES.

Institut som har medgivande enligt 4 kap. 7 § kapitaltäckningslagen att använda en IRK-metod ska ge nettopositioner i nedan angivna finansiella instrument en vikt på 0 %, om de har en riskvikt på 0 % i schablonmetoden för kreditrisker:

1. Finansiella instrument emitterade av, eller garanterade av, stater.
2. Finansiella instrument emitterade av centralbanker.
3. Finansiella instrument emitterade av internationella organisationer.
4. Finansiella instrument emitterade av multilaterala utvecklingsbanker.
5. Finansiella instrument emitterade av kommuner, och därmed jämförliga samfälligheter, inom EES.
6. Finansiella instrument emitterade av myndigheter inom EES.

Institut som använder schablonmetoden för kreditrisker ska, utöver vad som anges i 15 § kapitaltäckningsförordningen, ge nettopositioner i följande finansiella instrument en vikt på 0 %, om de har en riskvikt på 0 % i schablonmetoden för kreditrisker:

1. Finansiella instrument emitterade av internationella organisationer.
2. Finansiella instrument emitterade av multilaterala utvecklingsbanker.
3. Finansiella instrument emitterade av myndigheter inom EES.

45 § Nettopositioner i nedan angivna finansiella instrument ska ha en vikt som varierar beroende på instrumentets återstående löptid:

≤ 6 månader	> 6 ≤ 24 månader	> 24 månader
0,25 %	1,0 %	1,6 %

Med instrumentets återstående löptid avses tiden till instrumentets förfall.

Följande finansiella instrument ska ha en vikt enligt första stycket.

1. Finansiella instrument emitterade, eller garanterade, av stater som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 2 eller 3.
2. Finansiella instrument emitterade av kommuner, eller därmed jämförliga samfälligheter, inom EES som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 2 eller 3.
3. Finansiella instrument emitterade av myndigheter inom EES som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 2 eller 3.
4. Finansiella instrument som är emitterade av centralbanker som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 2 eller 3.
5. Finansiella instrument som är emitterade av internationella organisationer som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 2 eller 3.
6. Finansiella instrument som är emitterade av multilaterala utvecklingsbanker som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 2 eller 3.
7. Finansiella instrument som är emitterade, eller garanterade, av institut eller utländsk motsvarighet som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 1 eller 2.
8. Finansiella instrument som är emitterade, eller garanterade, av företag som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 1, 2 eller 3.

Om de finansiella instrumenten utgörs av säkerställda obligationer, eller motsvarande utländska skuldförbindelser, som uppfyller villkoren i 16 kap. 35 §, får följande reducering av kapitalkravet göras. Om institutet som emitterat de säkerställda obligationerna kvalificerar för kreditvärdighetssteg 1 eller 2 får de ges en vikt på 50 procent av vad som anges i tabellen i första stycket. (FFFS 2010:10)

46 § Finansiella instrument som saknar kreditvärdering från ett godkänt kreditvärderingsföretag får ges en vikt enligt 45 § om följande villkor är uppfyllda:

1. Det finansiella instrumentet ska enligt institutets bedömning ha hög likviditet.
2. Det finansiella instrumentet ska enligt institutets bedömning ha en kreditvärdighet som motsvarar kreditvärdigheten hos de finansiella instrument som anges i 45 §.
3. Det finansiella instrumentet ska omsättas på en reglerad marknad inom EES eller, efter Finansinspektionens medgivande, på en reglerad marknad i ett land utanför EES.

47 § Finansiella instrument emitterade av institut eller utländsk motsvarighet får ges en vikt enligt 45 §, om följande villkor är uppfyllda:

1. Emittenten av det finansiella instrumentet måste omfattas av reglerna om kapitalkrav i kreditinstitutsdirektivet.
2. Det finansiella instrumentet ska enligt institutets bedömning ha hög likviditet.
3. Det finansiella instrumentet ska enligt institutets bedömning ha en kreditvärdighet som motsvarar kreditvärdigheten hos de finansiella instrument som anges i 45 §.

48 § Finansiella instrument emitterade av företag som bedriver liknande verksamhet som institut får ges en vikt enligt 45 § om följande villkor är uppfyllda:

1. Det finansiella instrumentet ska enligt institutets bedömning ha en kreditvärdighet som motsvarar kreditkvalitetssteg 2.
2. Företaget ska omfattas av regler motsvarande kreditinstitutsdirektivet.

49 § Nettopositioner i nedan angivna finansiella instrument ska ha en vikt på 8 procent.

1. Finansiella instrument emitterade, eller garanterade, av stater som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 4 eller 5.
2. Finansiella instrument emitterade av kommuner, eller därmed jämförliga samfälligheter, inom EES som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 4 eller 5.
3. Finansiella instrument emitterade av myndigheter inom EES som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 4 eller 5.
4. Finansiella instrument som är emitterade av centralbanker som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 4 eller 5.
5. Finansiella instrument som är emitterade av internationella organisationer som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 4 eller 5.
6. Finansiella instrument som är emitterade av multilaterala utvecklingsbanker som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 4 eller 5.

7. Finansiella instrument som är emitterade, eller garanterade, av institut som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 3–5.
8. Finansiella instrument som är emitterade, eller garanterade, av företag som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 4.
9. Finansiella instrument som inte har någon kreditvärdering från ett kreditvärderingsföretag. (FFFS 2010:10)

50 § Nettopositioner i nedan angivna finansiella instrument ska ha en vikt på 12 %.

1. Finansiella instrument emitterade av, eller garanterade av, stater som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 6.
2. Finansiella instrument emitterade av kommuner, eller därmed jämförliga samfundigheter, inom EES som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 6.
3. Finansiella instrument emitterade av myndigheter inom EES som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 6.
4. Finansiella instrument som är emitterade av centralbanker som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 6.
5. Finansiella instrument som är emitterade av internationella organisationer som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 6.
6. Finansiella instrument som är emitterade av multilaterala utvecklingsbanker som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 6.
7. Finansiella instrument som är emitterade av institut som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 6.
8. Finansiella instrument som är emitterade av, eller garanterade av, företag som skulle kvalificera för kreditkvalitetssteg 5 eller 6.

Generell risk

51 § Den metod, löptidsbaserade eller durationsbaserade, som ett institut väljer för att beräkna kapitalkravet för den generella ränterisken, ska tillämpas genomgående för samtliga ränteanknutna finansiella instrument.

Byte av beräkningsmetod får inte ske utan Finansinspektionens medgivande.

Om den löptids-/durationsbaserade metod som ett institut valt för beräkning av kapitalkravet visar sig svår att tillämpa för vissa slag av ränteanknutna finansiella instrument, får institutet, efter medgivande av Finansinspektionen, använda den andra metoden för dessa slag av finansiella instrument under förutsättning att den andra metoden tillämpas konsekvent. Institut som ansöker om ett sådant medgivande ska motivera varför institutet vill tillämpa den andra metoden.

Särskild metod för beräkning av nettopositioner i derivatinstrument

52 § Utöver de villkor som gäller för nettouträkning enligt 9 § får institut vid beräkning av den generella ränterisken nettouträkna positioner i derivatinstrument enligt 11–15, 17 och 18 §§ gentemot motstående positioner i derivatinstrument om

1. positionerna är angivna i samma valuta,
2. referensräntorna (för positioner som löper med rörlig ränta) respektive kupongerna (för positioner som löper med fast ränta) inte avviker med mer än 0,15 procentenheter (femton baspunkter), och
3. återstående löptid eller tid till nästa räntejusteringsdag överensstämmer på följande sätt:
 - a) mindre än en månad återstår till förfall/räntejustering; samma dag,
 - b) om det återstår mellan en månad och ett år till förfall/räntejustering; skillnaden får vara högst sju dagar, och
 - c) om det återstår mer än ett år till förfall/räntejustering; skillnaden får vara högst 30 dagar.

De nettopositioner som erhålls ska ingå vid beräkningen av kapitalkravet för den generella ränterisken enligt 54 eller 55 §§.

Känslighetsmodeller vid beräkning av generell ränterisk

53 § Institut som marknadsvärderar och beräknar ränterisken för derivatinstrument enligt 11–15, 17 och 18 §§ på grundval av nuvärdet av framtida kassaflöden får, efter Finansinspektionens medgivande, använda en känslighetsmodell för beräkning av positionerna. De positioner som därigenom erhålls ska ingå i beräkningen av kapitalkravet för den generella ränterisken enligt den löptidsbaserade eller durationsbaserade metoden enligt 54 eller 55 §§.

En känslighetsmodell ska nuvärdeberäkna samtliga framtida kassaflöden som de olika instrumenten ger upphov till med hjälp av valda nollkupongräntor. Nuvärdet av respektive kassaflöde ska därefter fördelas på de i 54 § angivna löptidsbanden. Inom varje löptidsband får korta och långa positioner nettoberäknas, vilket resulterar i endast en position, lång eller kort, per löptidsband. Dessa positioner ska sedan multipliceras med det viktstal som gäller för löptidsbandet.

Alternativt kan ränterisken, dvs. hur känsliga de nuvärdeberäknade kassaflödena är för förändringar i nollkupongräntorna, beräknas direkt. Ränterisken ska bedömas med beaktande av oberoende rörelser i räntorna utmed avkastningskurvan/ nollkupongkurvan med åtminstone en känslighetspunkt för vart och ett av de löptidsband som anges i 54 § och med hänsyn tagen till de antaganden om ränteförändringarnas storlek som görs i antingen den löptids- eller durationsbaserade metoden. Ränteriskerna ska därefter fördelas på de i 54 § angivna löptidsbanden eller de zoner som nämns i 55 §.

Modellen ska vara väl dokumenterad, användas kontinuerligt och institutet ska kunna motivera skälet för användning av föreslagen modell för Finansinspektionen. Ett instituts ansökan om medgivande att tillämpa en känslighetsmodell ska innehålla uppgifter om modellens algoritmer, underliggande antaganden, motivering och förklaring av val av nollkupongmetod och en beskrivning av datasystem och kontrollrutiner.

Den löptidsbaserade metoden

54 § När den löptidsbaserade metoden används för att beräkna kapitalkravet för den generella ränterisken ska följande åtta steg iakttas.

Steg 1. Institutet ska hänföra nettositioner, såväl långa som korta, i varje enskilt ränteanknutet finansiellt instrument till ett av löptidsbanden i tabellen nedan. Avgörande för tillämpligt löptidsband för ett enskilt finansiellt instrument är den återstående löptiden samt om räntan enligt kupongen uppgår till tre procent mer. För instrument med rörlig räntesats innebär återstående löptid den tid som återstår till nästa ränteställningstillfälle.

Zon	Löptidsband	Återstående löptid		Viktal (%)
		Kupong med 3 % ränta eller mer	Kupong med mindre än 3 % ränta ¹	
Ett	1	$0 \leq 1$ månad	$0 \leq 1$ månad	0,00
	2	$> 1 \leq 3$ månader	$> 1 \leq 3$ månader	0,20
	3	$> 3 \leq 6$ månader	$> 3 \leq 6$ månader	0,40
	4	$> 6 \leq 12$ månader	$> 6 \leq 12$ månader	0,70
Två	5	$> 1 \leq 2$ år	$> 1,0 \leq 1,9$ år	1,25
	6	$> 2 \leq 3$ år	$> 1,9 \leq 2,8$ år	1,75
	7	$> 3 \leq 4$ år	$> 2,8 \leq 3,6$ år	2,25
Tre	8	$> 4 \leq 5$ år	$> 3,6 \leq 4,3$ år	2,75
	9	$> 5 \leq 7$ år	$> 4,3 \leq 5,7$ år	3,25
	10	$> 7 \leq 10$ år	$> 5,7 \leq 7,3$ år	3,75
	11	$> 10 \leq 15$ år	$> 7,3 \leq 9,3$ år	4,50
	12	$> 15 \leq 20$ år	$> 9,3 \leq 10,6$ år	5,25
	13	> 20 år	$> 10,6 \leq 12$ år	6,00
	14		$> 12 \leq 20$ år	8,00
	15		> 20 år	12,50

Steg 2. Institutets nettosition i varje enskilt finansiellt instrument ska multipliceras med det viktal som gäller för det löptidsband som nettositionen hör till. Långa och korta nettositioner ska viktas var för sig.

Steg 3. Därefter summeras var för sig de viktade långa respektive korta nettositionerna inom varje löptidsband.

Den del av summan av de viktade långa nettositionerna som motsvaras av summan av de viktade korta nettositionerna, eller vice versa, inom varje löptidsband, utgör den matchade positionen inom löptidsbandet. Differensen mellan de båda summorna utgör den icke matchade positionen inom samma löptidsband.

Allmänna råd

Antag exempelvis att ett institut har långa nettositioner som uppgår till 15 000 000 kronor i löptidsband 3 och korta nettositioner som uppgår till 20 000 000 kronor i samma löptidsband. Dessa positioner ska viktas med 0,40 procent vilket ger viktade summor som uppgår till 60 000 och 80 000 kronor. Den matchade positionen i löptidsbandet uppgår till 60 000 kronor och den icke matchade positionen i samma löptidsband uppgår till 20 000 kronor.

Summan av matchade positioner i samtliga löptidsband utgör summa 1 (summa kolumn 1 i blanketten enligt formuläret i *bilaga 3*). Denna summa viktas med 10 procent.

¹ Till denna kolumn ska även föras diskonteringsinstrument.

Steg 4. Samtliga viktade långa respektive korta icke matchade nettopositioner summeras var för sig inom respektive zon. Vidare sker en matchning mellan summan av viktade långa och summan av viktade korta icke matchade positioner inom varje zon. De matchade positioner som därigenom framkommer utgör för zon 1 summa 2 (summa kolumn 2), för zon 2 summa 3 (summa kolumn 3) och för zon 3 summa 4 (summa kolumn 4). Summa 2 viktas med 40 procent, summa 3 med 30 procent och summa 4 med 30 procent.

Steg 5. De icke matchade positionerna, långa eller korta, inom respektive zon som återstår efter matchningen enligt steg 4 ska därefter matchas mellan zonerna på följande sätt.

Först matchas den långa (korta) icke matchade positionen i zon 1 mot den korta (långa) icke matchade positionen i zon 2. Den matchade position som därigenom erhålls utgör summa 5 (summa kolumn 5). Den återstående långa (korta) icke matchade positionen i zon 2 matchas därefter mot den korta (långa) icke matchade positionen i zon 3. Den matchade position som därigenom erhålls utgör summa 6 (summa kolumn 6). Båda summorna viktas med 40 procent.

I den matchningsprocess som beskrivits i föregående stycke får ett institut i stället först matcha zon 2 och 3 och sedan zon 1 och 2.

Steg 6. Den återstående långa (korta) icke matchade positionen i zon 1 ska därefter matchas mot den återstående korta (långa) icke matchade positionen i zon 3. Den matchade position som därvid framkommer utgör summa 7 (summa kolumn 7). Denna summa viktas med 150 procent.

Steg 7. Samtliga icke matchade positioner som återstår efter den matchningsprocess som skett inom löptidsband samt inom och mellan zoner summeras och utgör summa 8 (summa kolumn 8). Denna summa viktas med 100 procent.

Steg 8. De viktade summorna enligt steg 3–7 summeras varvid kapitalkravet för den generella ränterisken för ränteanknutna finansiella instrument erhålls. (Summa kolumn 9).

Matchning av positioner och beräkning av kapitalkravet ska genomföras separat för varje enskild valuta.

Allmänna råd

Exempel på indelning av positioner i olika löptidsband samt på matchning av positioner såväl inom löptidsband som inom och mellan zoner lämnas i bilaga 3, sidan 3. Beräkningen av kapitalkravet ska göras för varje enskild valuta för sig.

Den durationsbaserade metoden

55 § När den durationsbaserade metoden används för att beräkna kapitalkravet för den generella ränterisken ska följande åtta steg iakttas.

Steg 1. För varje enskilt ränteanknutet finansiellt instrument med fast räntesats beräknas instrumentets avkastning fram till förfallodagen (internränta) med utgångspunkt i marknadsvärdet. Avkastningen beräknas för varje enskilt ränteanknutet finansiellt instrument med rörlig ränta på samma sätt men med antagandet att instrumentets kapitaldel förfaller till betalning vid nästa räntejusteringstillfälle.

Steg 2. För varje räntebanknotet finansiellt instrument beräknas den modifierade durationen med ledning av den avkastning som beräknats i steg 1. Den modifierade durationen ska beräknas enligt följande formel.

$$\text{Modifierad duration} = \frac{\text{Duration}}{(1 + r)}$$

$$\text{Duration} = \frac{\sum_{t=1}^m \frac{tC_t}{(1+r)^t}}{\sum_{t=1}^m \frac{C_t}{(1+r)^t}}$$

r = avkastning i procent fram till förfallodagen (internränta)

C_t = utbetalning vid tidpunkt t

t = tid till utbetalning (år)

m = tid till förfall (år)

Steg 3. Varje enskild nettoposition förs till den zon, enligt nedanstående tabell, som kan tillämpas för respektive finansiellt instrument. Indelningen i zoner sker med utgångspunkt i det enskilda finansiella instrumentets modifierade duration.

Zon	Modifierad Duration (år)	Antagen ränteförändring (procentenheter)
Ett	$> 0 \leq 1,0$	1,00
Två	$> 1,0 \leq 3,6$	0,85
Tre	$> 3,6$	0,70

Steg 4. Institutet ska beräkna den durationsviktade nettopositionen för varje enskilt finansiellt instrument genom att multiplicera instrumentets marknadsvärde med den modifierade durationen och den antagna ränteförändringen. Därefter summeras de durationsviktade långa nettopositionerna och de durationsviktade korta nettopositionerna var för sig inom varje zon.

Den del av summan av de viktade långa nettopositionerna som motsvaras av summan av de viktade korta nettopositionerna, eller vice versa, inom varje zon, utgör den matchade positionen inom zonen. Differensen mellan de viktade summorna utgör den icke matchade positionen inom zonen.

Allmänna råd

Ett institut har exempelvis långa durationsviktade positioner inom zon 1 som uppgår till 15 000 000 kronor och korta durationsviktade positioner inom samma zon som uppgår till 10 000 000 kronor. Den matchade positionen i zon 1 uppgår till 10 000 000 kronor och den icke matchade positionen inom samma zon uppgår till 5 000 000 kronor.

Den matchade positionen utgör för zon 1 summa 1 (summa kolumn 10 i blanketten i bilaga 3), för zon 2 summa 2 (summa kolumn 11) och för zon 3 summa 3 (summa kolumn 12). Samtliga summor viktas med 2 procent.

Steg 5. De icke matchade durationsviktade positionerna inom respektive zon som återstår efter matchningen enligt steg 4 ska därefter matchas mellan zonerna på följande sätt.

Först matchas den långa (korta) icke matchade durationsviktade positionen i zon 1 mot den korta (långa) icke matchade durationsviktade positionen i zon 2. Den matchade position som då erhålls utgör summa 4 (summa kolumn 13). Den återstående långa (korta) icke matchade positionen i zon 2 matchas därefter mot den korta (långa) icke matchade positionen i zon 3. Den matchade position som då erhålls utgör summa 5 (summa kolumn 14). Båda summorna viktas med 40 procent.

I den matchningsprocess som beskrivits i föregående stycke får ett institut i stället först matcha zon 2 och 3 och sedan zon 1 och 2.

Steg 6. Den återstående durationsviktade långa (korta) icke matchade positionen i zon 1 ska därefter matchas mot den återstående durationsviktade korta (långa) icke matchade positionen i zon 3. Den matchade position som då erhålls utgör summa 6 (summa kolumn 15). Denna summa viktas med 150 procent.

Steg 7. Samtliga icke matchade positioner som återstår efter den matchningsprocess som skett inom och mellan zonerna summeras och utgör summa 7 (summa kolumn 16). Denna summa viktas med 100 procent.

Steg 8. De viktade summorna enligt steg 4–7 summeras för att få fram kapitalkravet för den generella ränterisken för räntebankknutna finansiella instrument. (Summa kolumn 17).

Matchning av positioner och beräkning av kapitalkrav ska genomföras separat för varje enskild valuta.

Allmänna råd

Exempel på indelning av positioner i olika zoner samt på matchning av positioner inom och mellan zoner lämnas i bilaga 3. Beräkningen av kapitalkravet ska göras för varje enskild valuta för sig.

Aktiekursrisker

Beräkning av positioner samt nettouträkning av långa och korta positioner

56 § Aktiekursrisker ska beräknas på positioner i aktier och aktiebankknutna finansiella instrument som ingår i ett instituts handelslager.

Kapitalkrav för aktiekursrisker ska beräknas dels på institutets bruttoposition, dels på institutets nettoposition som dessa definieras i 64 och 65 §§.

Nettouträkning av ett instituts långa och korta positioner i aktier och aktiebankknutna finansiella instrument får ske om de är emitterade av samma juridiska person. För nettoberäkning av finansiella instrument och eventuellt underliggande instrument gällande t.ex. depåbevis, ska underliggande instrument vara emitterade i samma valuta.

Långa och korta positioner i aktier och aktiebankknutna finansiella instrument som tillhör olika serier får dock nettoberäknas mot varandra endast om de står lika i förmånsrättsordning, har lika rätt till utdelning eller ger lika rättigheter i en framtida emission. Därutöver gäller att olikheten mellan aktieslagen i fråga om en akties röstvärde inte skiljer sig åt mer än att ingen aktie får ha ett röstvärde som överstiger tio gånger röstvärdet för en annan aktie, jfr 4 kap. 5 § aktiebolagslagen (2005:551).

Positioner i derivatinstrument ska först behandlas som positioner i underliggande finansiella instrument enligt 57 §.

Behandling av derivatinstrument

57 § Terminer och optioner ska behandlas som kombinerade långa och korta positioner.

En lång (köpt) position i en termin eller option ska behandlas som en kombination av

- en lång position som består av kontraktets underliggande finansiella instrument, och
- en kort position som motsvaras av en nollkupongobligation, för vilken terminspriset för terminer eller lösenpriset för optioner består av obligationens förfallobelopp, och med förfalldag på leveransdagen eller lösentidpunkten för kontraktet.

En kort (såld) position i en termin eller option ska behandlas som en kombination av

- en kort position som består av kontraktets underliggande finansiella instrument, och
- en lång position som motsvaras av en nollkupongobligation, för vilken terminspriset för terminer eller lösenpriset för optioner består av obligationens förfallobelopp, och med förfalldag på leveransdagen eller lösentidpunkten för kontraktet.

Långa och korta positioner som härrör från en option ska delviktas enligt 60 §.

Nollkupongobligationen från uppdelningen av derivatinstrument i en lång och en kort position ska betraktas som emitterad av sådan stat som kvalificerar för kreditkvalitetssteg 1, alternativt får en riskvikt på 0 %, i schablonmetoden för kreditrisker. Nollkupongobligationen ska vid beräkning av såväl specifik som generell risk betraktas som ett räntteanknutet finansiellt instrument och behandlas enligt 9–55 §§.

De positioner som framkommer vid uppdelning i långa och korta positioner ska ingå vid beräkning av såväl specifik som generell risk om inte annat särskilt anges i nedanstående paragrafer.

Aktieterminer

58 § Beräkning av kapitalkrav för specifik risk för nollkupongobligationer som kommer från aktieterminer får ske enligt 44 §. Underliggande finansiellt instrument ska ingå vid beräkningen av institutets bruttoposition för den specifika risken, oavsett om positionen är lång eller kort.

Vid beräkning av kapitalkrav för den generella risken ska nollkupongobligationen, oavsett om positionen är lång eller kort, ingå vid beräkningen enligt 54 eller 55 §§ av matchade och icke matchade positioner i räntteanknutna finansiella instrument. Underliggande finansiellt instrument ska ingå vid beräkningen av institutets nettoposition för den generella risken, oavsett om positionen är lång eller kort.

Terminer och optioner baserade på aktieindex

59 § Aktieindexterminer (inklusive deltagande motsvarigheter till optioner på aktieindexterminer och aktieindex) ska behandlas som kombinerade långa och korta positioner på samma sätt som gäller för övriga derivatinstrument, jfr 57 §. En position, lång eller kort, i ett sådant index får delas upp på de i indexet ingående aktierna. Dessa får nettoberäknas mot motsatta positioner i samma aktie till den del aktien ingår i indexet. Aktieindexterminer som inte delas upp på de aktier som ingår i indexet, ska behandlas som enskilda aktier.

Beräkningen av kapitalkravet för den specifika risken i nollkupongobligationer får ske enligt 44 §.

Terminer eller optioner som är föremål för handel över reglerade marknader, och som grundas på index eller motsvarande som bedöms vara brett diversifierade, får ges ett kapitalkrav på 0 % för den specifika risken. Index som kan tillämpas är de som anges i 64 §.

Vid beräkning av kapitalkrav för den generella risken ska nollkupongobligationen, oavsett om positionen är lång eller kort, ingå vid beräkningen enligt 54 eller 55 §§ av matchade och icke matchade positioner i räntebankknutna finansiella instrument.

Optioner

60 § Optioner som baseras på aktier eller aktieindex ska behandlas som kombinerade långa och korta positioner, på samma sätt som övriga derivatinstrument, jfr 57 §. Båda positionerna ska omvandlas till deltagande positioner genom att det underliggande instrumentets marknadsvärde multipliceras med optionens deltavärde. De deltagande positionerna får nettoberäknas mot motstående positioner i samma slag av underliggande finansiella instrument.

Om den börs som noterar optionerna inte offentliggör optionernas deltavärden, eller, om det är OTC-optioner, ska institutet beräkna deltavärdena för sina optioner.

Vid beräkningen av kapitalkravet för den specifika risken för såväl förvärvade som utställda optioner ska det underliggande finansiella instrumentet ingå i beräkningen av institutets bruttoposition. Beräkning av kapitalkrav för den specifika risken i nollkupongobligationer får ske enligt 44 §.

Vid beräkningen av kapitalkravet för den generella risken för såväl förvärvade som utställda optioner ska det underliggande finansiella instrumentet ingå i beräkningen av institutets nettoposition. Nollkupongobligationen ska ingå vid beräkningen enligt 54 eller 55 §§ av matchade och icke matchade positioner i räntebankknutna finansiella instrument, oavsett om den utgör en lång eller kort position.

Förvärvad option behöver inte räknas om till deltagande position och inte ingå i beräkningen av den specifika risken enligt 64 § eller den generella risken enligt 65 §. Kapitalkravet för en sådan option kan i stället likställas med optionens marknadsvärde. Någon nettoberäkning mot en motsatt position i det underliggande instrumentet får i detta fall inte ske.

Ett institut ska ha sådana system och vidta sådana skyddsåtgärder att erforderlig hänsyn tas till övriga risker förknippade med handel i optioner som

- deltavärdets känslighet för prisförändringar hos det underliggande finansiella instrumentet (gamma),
- optionsprisets känslighet för förändringar av löptiden (theta),
- optionsprisets känslighet för förändringar av standardavvikelsen (vega), och
- optionsprisets känslighet för förändringar av den riskfria räntan (rho).

Warranter

61 § Warranter för rättigheter som innefattar köp eller annat förvärv av finansiella instrument, som kan hänföras till en pågående eller framtida nyemission, ska behandlas på samma sätt som de finansiella instrumenten i emissionen. Sådan position får nettoberäknas mot motsvarande position i motsatt riktning.

Warranter för rättigheter som innefattar köp eller annat förvärv av tidigare emitterade finansiella instrument ska behandlas på samma sätt som optioner, se 60 §.

Warranter för andra rättigheter än de som avses i första och andra styckena ska behandlas på samma sätt som optioner.

Konvertibelt skuldebrev

62 § Ett konvertibelt skuldebrev ska behandlas som om utbyte har skett till det underliggande instrumentet om avsikten är att sådant utbyte ska ske eller om gällande marknadsvillkor är sådana att utbyte kan förväntas ske. Sådan position ska deltagas och får nettoberäknas mot kort position i motsvarande underliggande finansiella instrument.

Ett konvertibelt skuldebrev som inte behandlas som om utbyte har skett till det underliggande instrumentet ska behandlas som ett skuldebrev. Sådan position får nettoberäknas mot kort position i motsvarande underliggande finansiella instrument. Kapitalkravet för sådan position ska beräknas enligt vad som föreskrivits för beräkning av kapitalkrav för räntebankknutna finansiella instrument.

Ett konvertibelt skuldebrev kan alternativt behandlas som en kombination av ovanstående alternativ. Den del som motsvarar det underliggande instrumentet utgörs av en teckningsrätt eller en teckningsoption och ska behandlas på samma sätt som optioner, jfr 60 §. Den del som motsvarar skuldebrevet utgörs av det diskonterade nuvärdet av skuldebrevsdelen i konvertibeln. En sådan position får nettoberäknas mot en kort position i motsvarande underliggande finansiella instrument. Kapitalkravet för en sådan position ska beräknas enligt vad som föreskrivs för beräkning av kapitalkrav för dels aktieanknutna finansiella instrument, dels räntebankknutna finansiella instrument.

Beräkning av kapitalkrav och omräkning till svenska kronor

63 § Ett institut ska beräkna kapitalkrav för specifik och generell aktiekursrisk separat för varje enskild valuta som institutet har positioner i. Positioner i utländsk valuta ska räknas om enligt 4 kap. 5 § innan kapitalkravet beräknas. För depåbevis ska underliggande instrument hänföras till den valuta instrumentet emitterats i.

Specifik risk

64 § Kapitalkravet för den specifika risken ska bestämmas till 8 procent av institutets bruttoposition. (FFFS 2011:45)

Allmänna råd

Exempel:

Summa lång nettoposition (+) i exempelvis Ericsson B på 100 000 kronor

Summa lång nettoposition (+) i exempelvis Electrolux B på 100 000 kronor

Summa kort nettoposition (-) i exempelvis Volvo B på 50 000 kronor

Bruttopositionen i detta exempel blir 250 000 kronor.

Generell risk

65 § Vid beräkning av kapitalkravet för den generella risken ska detta bestämmas till 8 procent av institutets nettoposition.

Med nettoposition ska förstås skillnaden mellan summan av institutets långa nettopositioner i finansiella instrument och summan av institutets korta nettopositioner i finansiella instrument.

Allmänna råd

Exempel:

Summa lång nettoposition (+) i exempelvis Ericsson B på 100 000 kronor

Summa lång nettoposition (+) i exempelvis Electrolux B på 100 000 kronor

Summa kort nettoposition (-) i exempelvis Volvo B på 50 000 kronor

Den totala nettopositionen i detta exempel blir 150 000 kronor.

Garantigivning

Omfattning

66 § Ett institut som garanterar emission av aktier och/eller räntebärande finansiella instrument ska beräkna kapitalkravet efter samma principer som skulle gälla om de finansiella instrumenten ingick i institutets handelslager (se 9–65 §§). Med emission avses, förutom nyemission, även ett erbjudande om köp av tidigare utgivna finansiella instrument.

Om ett institut endast garanterar att en tecknare i en emission eller i ett erbjudande betalar likvid för tecknade finansiella instrument på likviddagen, s.k. betalningsgaranti, omfattas inte en sådan garanti av bestämmelserna om kapitalkrav för risker i handelslagret. Kapitalkravet för en sådan garanti ska i stället beräknas enligt 4 kap. 1 § kapitaltäckningslagen.

Alternativ metod för beräkning av kapitalkravet

67 § En alternativ metod som ett institut efter medgivande av Finansinspektionen får använda, innebär att institutet får dra bort de delar av emissionen eller erbjudandet som tecknats eller garanterats av tredje man genom ett uttryckligt avtal, från den del av emissionen eller erbjudandet som institutet garanterat. För att en emission eller ett erbjudande ska anses vara tecknat eller garanterat av tredje man, krävs att det i ett skriftligt avtal finns dokumenterat tredje mans ovillkorliga åtagande för emissionen eller erbjudandet.

Efter avdraget enligt föregående stycke får institutet minska positionerna med följande reduktionsfaktorer.

Arbetsdag	0	100 %
-"-	1	90 %
-"-	2–3	75 %
-"-	4	50 %
-"-	5	25 %
efter arbetsdag	5	0 %

Med arbetsdag 0 menas den dag som institutet blir ovillkorligen bundet att ta emot en viss kvantitet finansiella instrument till ett i förväg bestämt pris. Därmed avses första dagen efter teckningstidens utgång, eller annan tidigare dag som det står klart hur stor del av emissionen eller erbjudandet som inte blivit tecknad och som institutet således ska garantera.

Sedan institutets positioner fastställts ska institutet beräkna kapitalkravet för de garanterade och reducerade positionerna enligt de regler som gäller för beräkning av kapitalkrav för innehav av nämnda finansiella instrument.

Beräkning av kapitalkrav för överskjutande exponeringar

68 § För sådana överskjutande exponeringar som avses i 35 kap. 15 § gäller ett särskilt kapitalkrav som tillkommer utöver de kapitalkrav som på normalt sätt beräknats för institutets portfölj. Den överskjutande exponeringen ska vid beräkningen av det tillkommande kapitalkravet anses utgöras av de enskilda exponeringar i handelslagret som har det högsta kapitalkravet för specifik risk och/eller motparts- och avvecklingsrisker.

Det tillkommande kapitalkravet uppgår till 200 procent av summan av de kapitalkrav som gäller för de ingående enskilda exponeringarna, om tio dagar eller mindre har förflutit sedan en överskjutande exponering uppkommit.

Om en överskjutande exponering funnits längre än tio dagar ska de exponeringar som ingår i den överskjutande exponeringen föras in i nedanstående tabell. Exponeringarna ska rangordnas efter storleken på de kapitalkrav som avses i första stycket, så att den exponering som har det lägsta kapitalkravet i procent hamnar i det lägsta intervallet i tabellen och den exponering som har det näst lägsta kapitalkravet i procent följer därefter o.s.v.

Gränserna i den första kolumnen i tabellen avser den samlade exponeringens andel av kapitalbasen. Det är enbart de exponeringar som ingår i den överskjutande exponeringen som ska föras in i tabellen.

Överskjutande exponering	Faktor

Upp till 40 %	200 %
40–60 %	300 %
60–80 %	400 %
80–100 %	500 %
100–250 %	600 %
över 250 %	900 %

Det tillkommande kapitalkravet för den överskjutande exponeringen uppgår till summan av de kapitalkrav som enligt detta kapitel gäller för de ingående enskilda exponeringarna, sedan dessa multiplicerats med de i tabellen angivna procent-satserna.

Allmänna råd

Exempel:

1. Kapitalbas:	tkr
Ett instituts kapitalbas är lika med	100 000
Den övre gränsen för stora exponeringar är därmed 25 000 tkr, (25 procent av kapitalbasen)	
2. Sammansättningen av institutets stora exponering:	tkr
– Övrig verksamhet:	
Utlåning till bank A	20 000
Summa exponeringar i den övriga verksamheten	20 000

Institutet uppfyller därmed det första villkoret i 35 kap. 15 § att den överskjutande exponeringen till sin helhet ska härröra från handelslagret. Institutet har dessutom en marginal på 5 000 tkr som får fyllas upp med exponeringar från handelslagret.

– Handelslager:	Kapitalkrav, %	tkr
Lång aktieposition i Bank A	4,00	270 000
Lång position i bankcertifikat emitterat av Bank A (kreditkvalitetssteg 1) med återstående löptid < 6 mån	0,25	11 000
Lång position i bostadsobligation, emitterad av bolåneinstitut (kreditkvalitetssteg 1) i samma finansiella företagsgrupp som Bank A, med en återstående löptid > 24 mån	1,60	20 000
Summa exponeringar i handelslagret		301 000

Summa exponeringar mot bank A 321 000

Exponeringarna i handelslagret uppgår till 301 % av institutets kapitalbas (301 000/100 000). Institutet uppfyller därmed villkoret som anges i den tredje punkten i 35 kap. 15 §.

3. Exponeringarna i handelslagret rangordnas efter storleken på de kapitalkrav i procent som avses i första stycket:

	Kapitalkrav, %	tkr
Lång position i bankcertifikat	0,25	11 000
Lång position i bostadsobligation	1,60	20 000
Lång aktieposition	4,00	270 000

4. Den överskjutande exponeringen beräknas:

Exponeringar i handelslagret som uppgår till 5 000 tkr ryms inom gränsen för stora exponeringar. 5 000 tkr av den exponering som har det lägsta kapitalkravet i procent behöver därmed inte räknas till den överskjutande exponeringen.

Ingående exponeringar i den överskjutande exponeringen	tkr
Lång position i bankcertifikat	6 000
Lång position i bostadsobligation	20 000
Lång aktieposition	270 000

Den överskjutande exponeringen uppgår sammanlagt till 296 000 tkr. Om vi antar att detta är den enda överskjutande exponeringen som institutet har så är även villkoret i den andra punkten i 35 kap. 15 § uppfyllt.

5. Beräkning av kapitalkrav:

För den överskjutande exponeringen som har funnits i tio dagar eller kortare:

	Kapitalkrav, tkr
Lång position i bankcertifikat	$6\,000 \cdot 0,25\% = 15$
Lång position i bostadsobligation	$20\,000 \cdot 1,60\% = 320$
Lång aktieposition	$270\,000 \cdot 4,00\% = 10\,800$
Summa kapitalkrav för exponeringarna	11 135
Kapitalkravet för den överskjutande exponeringen = $11\,135 \cdot 200\% =$	22 270

För den överskjutande exponeringen som har funnits längre än tio dagar:

Den övre gränsen för det första intervallet i tabellen går vid 40 000 tkr (100 000 · 40 procent). Motsvarande gräns för det andra intervallet går vid 60 000 tkr o.s.v. Av den överskjutande exponeringen ska 15 000 tkr (40 000–25 000) föras till det första intervallet, 20 000 tkr till det andra intervallet o.s.v.

		Kapitalkrav, tkr
<u>Intervall 1</u>		
Lång position i bankcertifikat	$6\,000 \cdot 0,25\% \cdot 200\% =$	30
Lång position i bostadsobligation	$9\,000 \cdot 1,60\% \cdot 200\% =$	88
<u>Intervall 2</u>		
Lång position i bostadsobligation	$11\,000 \cdot 1,60\% \cdot 300\% =$	528
Lång aktieposition	$9\,000 \cdot 4,00\% \cdot 300\% =$	1 080
<u>Intervall 3</u>		
Lång aktieposition	$20\,000 \cdot 4,00\% \cdot 400\% =$	3 200
<u>Intervall 4</u>		
Lång aktieposition	$20\,000 \cdot 4,00\% \cdot 500\% =$	4 000
<u>Intervall 5</u>		
Lång aktieposition	$150\,000 \cdot 4,00\% \cdot 600\% =$	36 000
<u>Intervall 6</u>		
Lång aktieposition	$71\,000 \cdot 4,00\% \cdot 900\% =$	25 560
Kapitalkrav för den överskjutande exponeringen		70 686

Avvecklingsrisker

Omfattning

69 § Kapitalkrav för avvecklingsrisker ska beräknas för positioner som ingår i ett instituts handelslager. Repor, omvända repor och utlåning och lån av värdepapper eller råvaror är undantagna från denna bestämmelse.

Vid beräkning av kapitalkravet för avvecklingsrisker ska detta bestämmas med hänsyn till den risk för förlust som institutet kan drabbas av om en transaktion inte fullföljts på avtalad avvecklingsdag. I en enskild transaktion påförs antingen köpare eller säljare kapitalkrav.

Beräkning av kapitalkrav

70 § För transaktioner i ränte-, aktie-, valutakurs- och råvaruanknutna finansiella instrument samt råvaror som inte avvecklas på den överenskomna avvecklingsdagen ska institutet beräkna den förlust, dvs. den negativa prisskillnad som institutet riskerar att drabbas av utan hänsyn tagen till eventuella positiva prisskillnader. Någon nettoberäkning av positiva och negativa prisskillnader i olika transaktioner får inte ske. Den negativa prisskillnaden utgörs av skillnaden mellan avtalat pris för det finansiella instrumentet eller råvaran och det aktuella marknadsvärdet vid be-

räkningstillfället. Om ett finansiellt instrument eller råvara köpts uppstår en negativ prisskillnad om det aktuella marknadsvärdet på instrumentet eller råvaran överstiger det avtalade priset. Om ett finansiellt instrument eller råvara sålts uppstår en negativ prisskillnad om det avtalade priset överstiger det aktuella marknadsvärdet på instrumentet eller råvaran.

Kapitalkravet beräknas genom att multiplicera absolutvärdet av den negativa prisskillnaden med tillämplig faktor, se tabellen nedan.

Antal arbetsdagar efter avtalad avvecklingsdag	Kapitalkrav (%)
0 – 3	0
4 – 5	75
≥ 6	100

Allmänna råd

Exempel:

Ett institut har köpt Ericsson B för 100 000 och sålt Volvo B för 100 000. Fyra dagar efter den överenskomna avvecklingsdagen är marknadsvärdet på de köpta Ericssonaktierna 103 000 och marknadsvärdet på de sålda Volvoaktierna 104 000. Institutets negativa prisskillnad blir – 3 000 (=100 000–103 000) och hänför sig till köpet av Ericssonaktierna. Institutets kapitalkrav blir 2 250 (= 3 000 · 0,75).

71 § Antalet arbetsdagar efter avtalad avvecklingsdag är oberoende av avvecklingscykeln i fråga eftersom kapitalkrav utgår från och med fjärde dagen efter avtalad avvecklingsdag.

Motpartsrisiker

Allmänna bestämmelser

72 § Institutet ska beräkna riskvägt exponeringsbelopp för motpartsrisiken i

1. affärer där motparten inte har fullgjort sin leverans/betalningsförpliktelse,
2. OTC-derivat och kreditderivat,
3. repor, omvända repor, utlåning eller lån av värdepapper eller råvaror,
4. marginallånetransaktioner som baseras på värdepapper eller råvaror.

Beräkning av riskvägt exponeringsbelopp ska ske enligt schablonmetoden för kreditrisker. Om institutet fått medgivande enligt 4 kap. 7 § kapitaltäckningslagen att använda IRK-metoden ska denna metod användas. Schablonmetoden för kreditrisker i och IRK-metoden ska justeras i enlighet med vad som anges i 73–82 §§ nedan.

Affärer där motparten inte har fullgjort sin leverans/betalningsförpliktelse

73 § Ett institut ska tillämpa bestämmelserna i 74–77 §§ om institutet har erlagt betalning för värdepapper, utländsk valuta eller råvaror innan det har erhållit dem,

eller om institutet har levererat värdepapper, utländsk valuta eller råvaror innan det har erhållit betalning för dem.

74 § Institutet ska från och med den avtalade avvecklingsdagen och fram till och med fjärde dagen efter avvecklingsdagen, behandla den del i affären som motparten inte fullgjort som en exponering, för vilken institutet ska beräkna riskvägt belopp. När det gäller gränsöverskridande affärer ska en exponering inte anses uppkomma förrän dagen efter avtalad avvecklingsdag.

75 § Ett institut som använder IRK-metoden ska beräkna riskvägt exponeringsbelopp för den enligt 73–74 §§ fastställda exponeringen enligt 39 kap. Följande avsteg från de där angivna reglerna får göras:

1. Om institutet inte har några andra exponeringar mot motparten får institutet använda ett PD som baseras på motpartens externa kreditvärdering.
2. Ett institut som har medgivande att använda egna estimat av LGD får använda ett LGD på 45 %. En förutsättning för detta är att institutet använder detta LGD för samtliga exponeringar som uppstår enligt 73–74 §§.

Ett institut som använder IRK-metoden får också beräkna riskvägt exponeringsbelopp för de enligt 73–74 §§ fastställda exponeringen enligt schablonmetoden för kreditrisker, under förutsättning att institutet använder denna metod för samtliga sådana exponeringar.

76 § Om de exponeringar som avses i 73–74 §§ är obetydliga i förhållande till institutets totala exponeringar får institutet tillämpa en riskvikt på 100 %. En förutsättning är att denna metod tillämpas för samtliga sådana exponeringar.

77 § Från och med den femte dagen efter den avtalade avvecklingsdagen och tills affären upphör, ska institutet dra av värdet på det som institutet har levererat till motparten från kapitalbasen. Om affären har ett positivt marknadsvärde ska även detta värde dras av från kapitalbasen.

Kreditderivat

78 § Det som anges om ränte-, aktie-, råvaru- och valutakursanknutna derivatinstrument i 18 kap. och i 40 kap., ska även tillämpas för kreditderivat i form av kreditswappar och totalavkastningsswappar.

79 § När ett institut beräknar en möjlig riskförändring ska kreditderivatet ges en riskfaktor på 10 procent. Om referenstillgången är en sådan tillgång som kan ges en riskvikt för specifik risk enligt 44 § eller 45 §, får riskfaktorn anges till 5 procent.

Om kreditderivatet är en kreditswapp får institutet använda en riskfaktor på 0 procent om

1. institutet genom kreditswappen har en lång position i den underliggande tillgången, dvs. institutet har köpt risk, och
2. avtalet för kreditswappen inte innehåller någon bestämmelse som innebär att derivatet stängs i händelse av insolvens hos den som har en kort position i den underliggande tillgången.

Om institutet använder sig av en riskfaktor på 0 procent enligt andra stycket ska beloppet för institutets möjliga riskförändring uppgå till ett belopp som utgörs av de premier som ännu inte betalats till institutet.

När ett kreditderivat är utformat så att det utfaller till betalning när det *n*:te fallissemang inträffar i en korg av tillgångar ska riskfaktorn bestämmas på följande sätt:

Institutet ska utgå från den tillgång i korgen som har den *n*:te sämsta kreditkvaliteten. Om denna tillgång kan ges en riskvikt för specifik risk enligt 44 § eller 45 §, ska riskfaktorn vara 5 procent. I annat fall ska riskfaktorn vara 10 procent. (FFFS 2011:45)

Finansiella säkerheter

80 § Säkerheter som uppfyller villkoren i 25 kap. respektive 55 kap. är godtagbara säkerheter.

Som godtagbara säkerheter räknas även finansiella instrument och råvaror hänförliga till handelslagret om dessa också ingår i repotransaktioner eller i värdepappers- och råvarulån som också ingår i handelslagret.

Om institutet använder föreskrivna volatilitetsjusteringar ska säkerheter som är godtagbara enligt andra stycket, volatilitetsjusteras enligt kategorin ”Övriga godtagbara säkerheter”.

Om institutet använder egna estimat av volatilitetsjusteringar ska dessa estimat beräknas individuellt för de säkerheter som är medräkningsbara enligt andra stycket.

81 § Institut som beräknar riskvägt exponeringsbelopp med schablonmetoden för kreditrisker får inte beräkna effekten av finansiella säkerheter, som ställts för att skydda positioner i handelslagret, enligt den förenklade metoden i 25 kap. 15–19 §§.

Avtal om nettoberäkning

82 § Institut som enligt 26 kap. eller 56 kap. tar hänsyn till nettningsavtal vid beräkningen av riskvägt exponeringsbelopp, ska när det gäller repotransaktioner, värdepappers- eller råvarulån eller andra kapitalmarknadsdrivna transaktioner beakta följande. För denna typ av transaktioner får nettouträkning mellan transaktioner hänförliga till handelslagret respektive den övriga verksamheten, endast ske om följande villkor är uppfyllda:

1. Alla transaktioner ska marknadsvärderas dagligen.
2. Alla finansiella instrument eller råvaror som lånas, köps eller tas emot i transaktionerna ska vara medräkningsbara säkerheter enligt bestämmelserna i 25 kap. eller 55 kap.

Avsnitt G Övrig verksamhet

14 kap. Tillämpningsområde

1 § Detta avsnitt ska – om inte Finansinspektionen har lämnat tillstånd att använda en avancerad metod enligt avsnitt L – tillämpas av ett institut vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp för kreditrisk i den övriga verksamheten.

2 § Ett institut ska för sina exponeringar i den övriga verksamheten tillämpa det som föreskrivs om positioner i handelslagret i 13 kap. 69–71 §§. (FFFS 2011:45)

Underavsnitt G1 Schablonmetod för kreditrisk

15 kap. Beräkning av riskvägt exponeringsbelopp

1 § För varje exponering ska riskvägt exponeringsbelopp beräknas genom att exponeringsbeloppet enligt 2 eller 3 §§ multipliceras med den riskvikt som gäller för exponeringen.

2 § Vid följande situationer får ett institut beräkna riskvägt exponeringsbelopp enligt reglerna om värdepapperisering i underavsnitt G2:

1. när institutet har genomfört en traditionell värdepapperisering av exponeringar för vilka institutet annars skulle beräkna riskvägt exponeringsbelopp enligt schablonmetoden för kreditrisk, och
2. när institutet har genomfört en syntetisk värdepapperisering av exponeringar för vilka institutet annars skulle beräkna riskvägt exponeringsbelopp enligt schablonmetoden för kreditrisk.

Ett institut som ska beräkna riskvägt exponeringsbelopp för exponeringar som ska hänföras till exponeringsklassen positioner i värdepapperisering ska, om de underliggande värdepapperiserade exponeringarna är sådana för vilka institutet skulle beräkna riskvägt exponeringsbelopp enligt schablonmetoden för kreditrisk, tillämpa reglerna om värdepapperisering i underavsnitt G2.

Med positioner i en värdepapperisering avses även exponeringar som uppkommer genom ränte- eller valutaderivatinstrument som ingår i värdepapperiseringen struktur.

Ett institut som tillhandahåller kreditriskskydd för positioner i en värdepapperisering anses ha en direkt position i värdepapperiseringen.

Första och andra styckena ska även tillämpas vid andra strukturer med samma ekonomiska innebörd som traditionella respektive syntetiska värdepapperiseringar.

3 § Exponeringsbeloppet för poster inom balansräkningen ska utgöras av nettobokföringsvärdet.

I en leasingtransaktion ska exponeringsbeloppet för leasingobjektet vara det bokförda värdet.

I en leasingtransaktion ska exponeringsbeloppet för minimileaseavgifterna vara nuvärdet av dessa. Minimileaseavgifterna är de betalningar under leasetiden som leasetagaren förpliktas att betala, eller kan komma att förpliktas att betala, samt alla förmånliga köptioner som sannolikt kommer att utnyttjas.

Om en leasingtransaktion innehåller ett garanterat restvärde ska detta ingå som en del av minimileaseavgifterna, förutsatt att

- garantigivaren är hänförlig till någon av de utfärdare av kreditriskskydd som avses i 24 kap. 3 §, och
- kraven i 24 kap. 4–6 §§ och 14 § är uppfyllda.

Fordringar och skulder får vid beräkning av kapitalkravet för risker i övrig verksamhet endast nettoberäknas i de fall som anges i 26 kap. Detta gäller oavsett vilka regler som tillämpas för den externa redovisningen.

Exponeringsbeloppet för åtaganden utanför balansräkningen ska utgöras av det nominella beloppet multiplicerat med en konverteringsfaktor enligt 17 kap.

Exponeringsbeloppet för motpartsrisk i derivatkontrakt ska beräknas enligt 18 kap.

För motpartsrisken i derivatkontrakt, återköpstransaktioner, marginallån samt värdepappers- och råvarulån får exponeringsbeloppet anges till 0 (noll) om följande förutsättningar är uppfyllda:

1. Exponeringarna är mot en clearingorganisation.
2. Deltagarna i clearingens ställer dagligen säkerheter för den exponering som de utsätter clearingorganisationen för.
3. Säkerheten täcker både den aktuella exponeringen och eventuell framtida exponering.

Motpartsrisk för derivatkontrakt, återköpstransaktioner, marginallån samt värdepappers- och råvarulån får, efter medgivande från Finansinspektionen, i stället beräknas enligt underavsnitt L6. (FFFS 2010:10)

4 § Alla exponeringar ska hänföras till någon av nedanstående exponeringsklasser:

1. Exponeringar mot stater och centralbanker
2. Exponeringar mot kommuner och därmed jämförliga samfälligheter samt myndigheter
3. Exponeringar mot administrativa organ, icke-kommersiella företag samt trossamfund
4. Exponeringar mot multilaterala utvecklingsbanker
5. Exponeringar mot internationella organisationer
6. Institutsexponeringar
7. Företagsexponeringar
8. Hushållsexponeringar
9. Exponeringar med säkerhet i fastighet
10. Oreglerade poster
11. Högriskposter
12. Exponeringar i form av säkerställda obligationer
13. Positioner i värdepapperisering
14. Exponeringar mot fonder
15. Övriga poster.

5 § När leaseavtalet är utformat så att institutet bär den ekonomiska risken som förknippas med leasingobjektet, ska leasingobjektet hanteras som en materiell tillgång.

Nuvärdet av minimileaseavgifterna, inklusive ett garanterat restvärde som uppfyller villkoren i 3 §, ska ses som en exponering mot leasetagaren och hänföras till dennes exponeringsklass. Ett garanterat restvärde som inte uppfyller villkoren i 3 § ska hänföras till övriga poster och riskvägas enligt 16 kap. 51 §. (FFFS 2010:10)

6 § Avtal om försäljning och återköp samt rena terminköp ska hänföras till den exponeringsklass som gäller för tillgångarna i fråga, och inte den som gäller för motparten.

7 § Exponeringar som dragits av från kapitalbasen ska, oavsett vilken exponeringsklass de hänförs till, ges 0 % riskvikt vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp.

8 § Ett instituts exponeringar mot moder-, dotter- eller syskonföretag får, oavsett vilken exponeringsklass de hänförs till, ges 0 % riskvikt vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp, om nedanstående villkor är uppfyllda. Undantagna från denna hantering är aktieexponeringar eller exponeringar i form av andra poster som får räknas in i det emitterande institutets kapitalbas.

1. Motparten är ett institut eller ett finansiellt holdingföretag. Motparten ska ha sitt säte i Sverige samt konsolideras fullständigt i samma finansiella företagsgrupp som institutet.
2. Motparten har motsvarande processer för riskbedömning, riskmätning och kontroll som institutet.
3. Det finns inte några rådande eller förutsedda materiella eller rättsliga hinder för att motparten snabbt ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder till institutet.

9 § Vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp för en exponering får institut ta hänsyn till eventuella kreditriskskydd enligt underavsnitt G3.

16 kap. Exponeringsklasser och riskvikter

1 § När exponeringens riskvikt kan bestämmas utifrån extern kreditvärdering får riskvikten ges med utgångspunkt i exponeringens kreditkvalitetssteg enligt reglerna om användning av extern kreditvärdering i avsnitt E.

Exponeringar mot stater och centralbanker

2 § Exponeringar mot stater och centralbanker ska ges riskvikt enligt 2 § kapitaltäckningsförordningen.

Exponeringar mot kommuner och därmed jämförliga samfälligheter

3 § Exponeringar mot kommuner och därmed jämförliga samfälligheter ska ges riskvikt enligt 8 § kapitaltäckningsförordningen.

4 § Exponeringar mot trossamfund ska ges 100 % riskvikt. Om exponeringar mot ett visst trossamfund av en tillsynsmyndighet inom EES behandlas som exponeringar mot stater och centralbanker, får sådana exponeringar ges samma riskvikt som stater och centralbanker.

Exponeringar mot administrativa organ (inklusive offentliga organ) och icke-kommersiella företag

5 § Exponeringar mot administrativa organ (inklusive offentliga organ) och icke-kommersiella företag ska ges 100 % riskvikt.

6 § Om exponeringar mot offentliga organ av tillsynsmyndigheter inom EES behandlas som exponeringar mot stater och centralbanker, får sådana exponeringar ges samma riskvikt som stater och centralbanker.

Om exponeringar mot offentliga organ av tillsynsmyndigheter inom EES behandlas som institutsexponeringar, får sådana exponeringar ges samma riskvikt som institutsexponeringar.

Om exponeringar mot offentliga organ av en tillsynsmyndighet i ett land utanför EES behandlas som institutsexponeringar, får sådana exponeringar efter Finansinspektionens medgivande ges samma riskvikt som institutsexponeringar.

Exponeringar mot multilaterala utvecklingsbanker

7 § Exponeringar mot multilaterala utvecklingsbanker ska ges samma riskvikt som institutsexponeringar.

8 § Exponeringar mot Inter-American Investment Corporation, Black Sea Trade and Development Bank och Central American Bank for Economic Integration ska ges samma riskvikt som institutsexponeringar.

9 § Exponeringar mot följande multilaterala utvecklingsbanker ska ges 0 % riskvikt:

1. Internationella banken för återuppbyggnad och utveckling
2. Internationella finansieringsbolaget
3. Interamerikanska utvecklingsbanken
4. Asiatiska utvecklingsbanken
5. Afrikanska utvecklingsbanken
6. Europarådets utvecklingsbank
7. Nordiska investeringsbanken
8. Karibiska utvecklingsbanken
9. Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling
10. Europeiska investeringsbanken
11. Europeiska investeringsfonden
12. Organisationen för multilaterala investeringsgarantier.
13. Internationella finansieringsfaciliteten för immunisering
14. Muslimska utvecklingsbanken (*FFFS 2007:10*)

10 § Den andel av kapitalet i Europeiska investeringsfonden som tecknats men som inte betalats ska ges 20 % riskvikt.

Exponeringar mot internationella organisationer

11 § Exponeringar mot följande internationella organisationer ska ges 0 % riskvikt:

1. Europeiska gemenskapen
2. Internationella valutafonden
3. Banken för internationell betalningsutjämning.

Institutsexponeringar

12 § Om ett institut tillämpar den metod som anges i 10 § kapitaltäckningsförfordningen, ska riskvikt ges enligt tabell 1. I annat fall ska 100 % riskvikt tillämpas.

Tabell 1

Kreditkvalitetssteg	1	2	3	4	5	6
Riskvikt	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

13 § Exponeringar mot institut, eller utländsk motsvarighet, i stater utan extern kreditvärdering ska ges 100 % riskvikt.

14 § Exponeringar mot ett institut, eller utländsk motsvarighet, med en ursprunglig löptid på högst tre månader, ska ges 20 % riskvikt.

15 § *har upphävts genom (FFFS 2010:10).*

Placeringar i kapitalbasinstrument

16 § Placeringar i av andra institut, eller utländsk motsvarighet, emitterade aktier eller andra instrument som får räknas in i kapitalbasen, ska ges 100 % riskvikt. Detta gäller under förutsättning att avdrag inte ska ske enligt 3 kap. 5 § kapitaltäckningslagen.

Företagsexponeringar

17 § Exponeringar mot företag, för vilka det finns en extern kreditvärdering, får ges riskvikt enligt tabell 3. I annat fall ska det högsta värdet av 100 % riskvikt eller statens riskvikt där företaget har sitt säte tillämpas.

Tabell 3

Kreditkvalitetssteg	1	2	3	4	5	6
Riskvikt	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %	150 %

18 § Exponeringar mot företag utan extern kreditvärdering ska ges det högsta värdet av 100 % riskvikt eller statens riskvikt där företaget har sitt säte.

Exponeringar mot företag med kortfristig kreditvärdering

19 § Exponeringar mot företag, för vilka det finns en kortfristig kreditvärdering för den specifika exponeringen, får ges riskvikt enligt tabell 4 nedan. (FFFS 2010:10)

Tabell 4

Kreditkvalitetssteg	1	2	3	4	5	6
Riskvikt	20 %	50 %	100 %	150 %	150 %	150 %

Hushållsexponeringar

20 § Hushållsexponeringar ska ges 75 % riskvikt.

21 § Med hushållsexponeringar avses exponeringar mot fysiska personer och exponeringar mot små eller medelstora juridiska personer om institutets och i före-

kommande fall den finansiella företagsgruppens totala exponering mot den fysiska eller juridiska personen högst uppgår till ett belopp som motsvarar 600 000 euro.

Vid fastställandet av den totala exponeringen ska alla exponeringar, med undantag för exponeringar som är säkerställda med panträtt i bostadsfastighet eller bostadsrätt, mot en kund eller en grupp av kunder med inbördes anknytning beaktas. Institutet ska ha vidtagit skäliga åtgärder för att försäkra sig om att den totala exponeringen inte överstiger den angivna gränsen.

Exponeringen ska för att få hänföras till hushållsexponeringar vara en av ett betydande antal exponeringar med liknande egenskaper, så att riskerna i samband med sådan utlåning minskas väsentligt.

22 § Värdepapper får inte hänföras till klassen för hushållsexponeringar.

Exponeringar med säkerhet i fastighet

23 § Exponeringar som är säkerställda med pant i annan fastighet än bostadsfastighet eller bostadsrätt ska ges 100 % riskvikt.

Exponeringar som är säkerställda med panträtt i bostadsfastighet eller bostadsrätt

24 § Exponeringar eller del av exponeringar som är säkerställda med panträtt i bostadsfastighet eller bostadsrätt, ska ges 35 % riskvikt för den del som, tillsammans med eventuella fordringar med bättre rätt, högst motsvarar 75 % av bostadsfastighetens eller bostadsrättens värde. Överskjutande del ska ges 75 % riskvikt.

25 § Med bostadsfastighet avses fastighet som i sin helhet taxeras som småhusenhet eller hyreshus. Här inräknas även fritidshus och obebyggd tomtmark avsedd för småhusbebyggelse. Fastighet med färdigställd byggnad som är eller kommer att bli bebodd eller uthyrd av låntagaren och som med hänsyn till läge, utformning och planering kan utnyttjas som bostad, hänförs hit om minst femtio procent av byggnadens yta kan disponeras för bostadsändamål. Med fastighet avses här även byggnad på annans mark.

26 § Bostadsfastigheter belägna i Sverige är godtagbara som säkerhet om fastighetens värde inte är väsentligen beroende av kreditvärdigheten hos motparten. Detta villkor innefattar inte situationer då enbart makroekonomiska faktorer påverkar både fastighetens värde och motpartens kreditvärdighet.

27 § Bostadsfastigheter utanför Sverige är godtagbara som säkerhet om följande villkor är uppfyllda:

1. Fastighetens värde får inte vara väsentligen beroende av kreditvärdigheten hos motparten. Detta villkor innefattar inte situationer då enbart makroekonomiska faktorer påverkar både fastighetens värde och motpartens kreditvärdighet.
2. Den huvudsakliga finansieringskällan för återbetalningen av lånet får inte vara den inkomst som fastigheten ger upphov till.

Undantagna från villkor 2 är bostadsfastigheter som är belägna inom EES och för vilka tillsynsmyndigheten, i det land där bostadsfastigheten är belägen, inte tillämpar villkoret.

Med bostadsfastighet avses även innehav i aktier i finska bostadsaktiebolag som är verksamma enligt den finska lagen om bostadsaktiebolag.

28 § Exponeringar ska betraktas som säkerställda med panträtt i bostadsfastighet eller bostadsrätt, endast om följande villkor är uppfyllda:

1. Upplåtelsen av säkerhet ska vara rättsligt bindande i alla relevanta jurisdiktioner och eventuella krav på registrering ska vara uppfyllda. Det ska vara möjligt för institutet att söka betalning ur säkerhetens värde utan oskäligt dröjsmål.
2. Institutet ska regelbundet kontrollera bostadsfastigheternas och bostadsrätternas värde. För de bostadsfastigheter som avses i 25–27 §§ ska denna kontroll utföras åtminstone var tredje år. Kontrollen ska göras oftare då det sker väsentliga förändringar av ekonomiska faktorer som påverkar fastighetsmarknaden. En individuell värdering av varje enskild bostadsfastighet och bostadsrätt är inte nödvändig utan institutet får använda statistiska metoder för att bestämma värdet och på det sättet identifiera de bostadsfastigheter och bostadsrätter som bör omvärderas. Institutet ska dock göra en individuell värdering av bostadsfastigheter och bostadsrätter som institutet befarar kan ha sjunkit väsentligt i värde relativt den övriga fastighetsmarknaden. För lån som överstiger ett belopp motsvarande 3 miljoner euro eller 5 % av institutets kapitalbas ska institutet låta en oberoende värderingsman göra en individuell värdering åtminstone var tredje år.

Med en oberoende värderingsman avses här en person med relevant kompetens och erfarenhet som har en oberoende ställning i förhållande till kreditbeslutsprocessen.

3. Institutet ska i ett styrdokument fastställa vilka typer av bostadsfastigheter och bostadsrätter som institutet bedömer utgöra godtagbara säkerheter.
4. Bostadsfastigheterna och bostadsrätter ska ha ett fullgott försäkringsskydd. Institutet ska ha rutiner för att övervaka att ett sådant finns.

Värdering av bostadsfastigheter

29 § Värdet för bostadsfastigheter och bostadsrätter är marknadsvärdet. Med marknadsvärde avses det pris som skulle uppnås vid en marknadsmässig försäljning där skälig tid ges för förhandlingar. Marknadsvärdet ska bedömas utan hänsyn till spekulativa och tillfälliga förhållanden.

För bostadsfastigheter i länder där det finns etablerade regler för hur ett fastighetsbelåningsvärde ska fastställas kan detta värde användas istället för marknadsvärdet

Exponeringar som är säkerställda med panträtt i kommersiella fastigheter

30 § Exponeringar som är säkerställda med panträtt i kommersiella fastigheter belägna i ett annat EES-land än Sverige får ges 50 % riskvikt under förutsättning att tillsynsmyndigheten, i det land där fastigheten är belägen, tillåter att dessa exponeringar ges 50 % riskvikt.

Oreglerade poster

31 § Med oreglerad post avses här en exponering där förfallna ränte- eller kapitalbelopp kvarstår obetalda sedan mer än 90 dagar, beräknat från den ursprungligen avtalade betalningstidpunkten.

Den andel av någon post som är utan säkerhet och som är oreglerad ska ges följande riskvikt:

1. 150 % om värdejusteringen är mindre än 20 % av den andel av exponeringen som är utan säkerhet före värdejusteringen.
2. 100 % om värdejusteringen är 20 % eller mer av den andel av exponeringen som är utan säkerhet före värdejusteringen.

32 § Exponeringar som är säkerställda med panträtt i bostadsfastighet eller bostadsrätt enligt 24–29 §§, ska ges 100 % riskvikt efter avdrag för värdejusteringar om de är oreglerade sedan mer än 90 dagar. Om värdejusteringarna är 20 % eller mer av exponeringarna före avdrag för värdejusteringar, ska riskvikten för den återstående exponeringen sättas till 50 %. Den del av exponeringen som överstiger 75 % av bostadsfastighetens eller bostadsrättens värde är inte att anse som säkerställd i detta avseende.

Högriskposter

33 § Exponeringar i samband med särskilt höga risker såsom investeringar i venture-capitalföretag och andra former av riskkapitalengagemang ska ges 150 % riskvikt.

34 § Med undantag för oreglerade poster ska exponeringar som getts 150 % riskvikt och för vilka värdejusteringar har fastställts ges följande riskvikt:

1. 100 % om värdejusteringarna är minst 20 % av exponeringens värde före avdrag för värdejusteringar.
2. 50 % om värdejusteringarna är minst 50 % av exponeringens värde före avdrag för värdejusteringar.

Exponeringar i form av säkerställda obligationer

35 § Säkerställda obligationer enligt lagen (2003:1223) om utgivning av säkerställda obligationer och motsvarande utländska skuldförbindelser, ska hänföras till denna exponeringsklass om säkerheten består av någon av följande exponeringar.

1. Exponeringar mot eller garanterade av stater och centralbanker inom EES.
2. Exponeringar mot eller garanterade av stater, centralbanker, multilaterala utvecklingsbanker och internationella organisationer som uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1.
3. Exponeringar mot eller garanterade av offentliga organ, kommuner och därmed jämförliga samfälligheter samt myndigheter inom EES.
4. Exponeringar mot eller garanterade av offentliga organ, kommuner och därmed jämförliga samfälligheter samt myndigheter som dels

getts riskvikt som exponeringar mot stater och centralbanker eller institut, dels uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1.

Exponeringar mot eller garanterade av offentliga organ, kommuner och därmed jämförliga samfälligheter samt myndigheter som dels getts riskvikt som exponeringar mot stater och centralbanker eller institut, dels uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 2 förutsatt att exponeringarna inte överstiger 20 % av det nominella beloppet av de emitterande institutens utestående säkerställda obligationer.

5. Exponeringar mot institut som uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1. Den totala exponeringen av detta slag får inte överstiga 15 % av det nominella beloppet av det emitterande kreditinstitutets utestående säkerställda obligationer eller motsvarande utländska skuldförbindelser. Exponeringar som uppstår på grund av överföring och förvaltning av gäldenärernas betalningar eller behållning efter likvidation för lån med fastighetspant till innehavarna av säkerställda obligationer eller motsvarande utländska skuldförbindelser omfattas inte av 15 %-gränsen. För exponeringar mot ett institut inom EES med en löptid på högst 100 dagar räcker det att kraven för kreditkvalitetssteg 2 uppfylls.
6. Exponeringar som säkerställts med panträtt i bostadsfastighet eller bostadsrätt enligt 24–29 §§ om panträtterna tillsammans med eventuella panter med bättre rätt, för var och en av exponeringarna, uppgår till högst 80 % av värdet av de intecknade fastigheterna. Exponeringar som är säkerställda med motsvarande utländska säkerheter inom EES får också hänföras hit under förutsättning att den relevanta tillsynsmyndigheten tillåter det.
7. Exponeringar som säkerställts med panträtt i kommersiella fastigheter om panträtterna tillsammans med eventuella panter med bättre rätt, för var och en av exponeringarna, uppgår till högst 60 % av värdet av de intecknade fastigheterna. Exponeringar som är säkerställda med motsvarande utländska säkerheter inom EES får också hänföras hit under förutsättning att den relevanta tillsynsmyndigheten tillåter det.
8. Lån med säkerhet i fartyg om panträtterna tillsammans med eventuella panter med bättre rätt uppgår till högst 60 % av värdet av det intecknade fartyget.

Allmänna råd

Med motsvarande utländska säkerheter i 6 och 7 menas franska Fonds Communs de Créances eller likvärdiga organ för värdepapperisering.

36 § Säkerställda obligationer eller motsvarande utländska skuldförbindelser som emitterats före den 31 december 2007 är, oavsett vad som anges i 35 §, berättigade till den förmånsbehandling som anges i 37 § till och med förfallodagen.

37 § Säkerställda obligationer eller motsvarande utländska skuldförbindelser ska ges riskvikt som följer av den riskvikt som getts till oprioriterade fordringar på det institut som utfärdat dem. Riskvikterna ska ha följande samband:

1. Om exponeringen mot institutet ges 20 % riskvikt ska den säkerställda obligationen eller motsvarande utländsk skuldförbindelse ges 10 % riskvikt.
2. Om exponeringen mot institutet ges 50 % riskvikt ska den säkerställda obligationen eller motsvarande utländsk skuldförbindelse ges 20 % riskvikt.
3. Om exponeringen mot institutet ges 100 % riskvikt ska den säkerställda obligationen eller motsvarande utländsk skuldförbindelse ges 50 % riskvikt.
4. Om exponeringen mot institutet ges 150 % riskvikt ska den säkerställda obligationen eller motsvarande utländsk skuldförbindelse ges 100 % riskvikt.

Exponeringar mot fonder

38 § Exponeringar mot fonder ska ges 100 % riskvikt.

39 § Exponeringar mot fonder, för vilka det finns en extern kreditvärdering, får ges riskvikt enligt tabell 5.

Tabell 5

Kreditkvalitetssteg	1	2	3	4	5	6
Riskvikt	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %	150 %

40 § Exponeringar mot en fond där institutet känner till alla de i fonden ingående exponeringarna får ges riskvikt som om de ingående exponeringarna ägdes direkt av institutet.

41 § Om institutet inte känner till fondens underliggande exponeringar får institutet beräkna en genomsnittlig riskvikt för fonden. Detta förutsätter att institutet gör antagandet att fonden först investerar i exponeringsklasserna med de högsta riskvikterna till dess att den maximala gräns som fondbestämmelserna medger för denna kategori är uppnådd, och att det därefter fortsätter att i fallande ordning investera i de efterföljande exponeringsklasserna.

42 § Ett institut får använda sig av en tredje part för att beräkna riskvikt för fonden enligt de metoder som anges i 40–41 §§, förutsatt att beräkningens riktighet kan säkerställas tillfredsställande.

43 § För att få fastställa riskvikt för en fond enligt 40–42 §§, ska följande kriterier vara uppfyllda:

1. Fonden förvaltas av ett företag som står under tillsyn inom EES.
2. Fondens informationsbroschyr eller motsvarande dokument innefattar
 - a) de kategorier av tillgångar som fonden har tillstånd att investera i, och
 - b) om investeringsbegränsningar tillämpas, det vill säga gränsvärdena och metoderna för att beräkna dem.

3. Fondens verksamhet ska rapporteras minst årligen för att göra det möjligt att bedöma tillgångar och skulder, inkomster och verksamhet.

44 § Institutet kan få medgivande från Finansinspektionen att behandla en fond, som förvaltas av ett företag som står under tillsyn i ett annat land än EES, enligt 40–42 §§. En förutsättning för medgivande är att kriterierna i 43 § punkterna 2–3 är uppfyllda.

Om en tillsynsmyndighet inom EES lämnar medgivande att behandla en fond enligt vad som anges i första stycket får institutet använda detta medgivande, utan att Finansinspektionen i sin tur lämnar medgivande.

Övriga poster

45 § Materiella tillgångar ska ges 100 % riskvikt.

46 § Förutbetalda kostnader och upplupna intäkter för vilka ett institut inte kan fastställa någon motpart, eller om det skulle innebära orimligt stor belastning för institutet att fastställa motpart, ska ges 100 % riskvikt.

47 § Innehav av aktier och andra delägarinstrument ska ges 100 % riskvikt.

48 § Inneliggande kassa och likvärdiga poster ska ges 0 % riskvikt.

49 § Omyntat guld som förvaras i egna valv eller på tilldelad plats ska ges 0 % riskvikt i den utsträckning som institutet har förpliktelser i motsvarande form.

50 § Ett institut som ger kreditriskskydd för ett antal exponeringar med villkoret att det n -te fallissemanget bland exponeringarna ska utlösa betalning och att denna kredithändelse ska avsluta kontraktet, ska använda den riskvikt som följer av reglerna om värdepapperisering, förutsatt att produkten har en extern kreditvärdering.

Om en sådan kreditvärdering inte finns ska riskvikten för exponeringarna summeras, exklusive $n-1$ exponeringar, upp till maximalt 1 250 % och multipliceras med det nominella skyddsbeloppet som ges genom kreditderivatet för att bestämma det riskvägda exponeringsbeloppet. De $n-1$ exponeringar som ska undantas från summeringen ska fastställas på basis av att de ska innefatta de exponeringar som ger upphov till ett lägre riskvägt exponeringsbelopp än det som gäller för de exponeringar som räknats in i summeringen.

51 § I en leasingtransaktion där restvärdet av leasade tillgångar inte ingår i exponeringen mot leasetagaren enligt 15 kap. 5 § ska ett riskvägt exponeringsbelopp för restvärdet fastställas för varje enskilt år under leasingkontraktets löptid och beräknas på följande sätt:

Riskvägt exponeringsbelopp = $1/t \times 100 \% \times$ Exponeringsbelopp

där t är det som är störst av ett (1) och det närmaste antalet hela år som återstår av leasingkontraktets löptid. (FFFS 2010:10)

52 § Exponeringar i form av övriga poster, för vilka ingen riskvikt har angetts i 45–51 §§, ska ges 100 procent riskvikt. (FFFS 2010:10)

17 kap. Beräkning av exponeringsbelopp för åtaganden utanför balansräkningen

1 § Alla åtaganden utanför balansräkningen ska multipliceras med en konverteringsfaktor.

Åtaganden av högriskkaraktär

2 § För följande åtaganden gäller en konverteringsfaktor på 100 %.

1. Garantier som har karaktär av kreditsubstitut samt andra liknande åtaganden:
 - a) Garantier som är knutna till kreditgivning och andra garantier av finansiell karaktär samt egna accepter. Det nominella beloppet ska utgöras av beloppet som garantin gäller för.
 - b) Garantiförbindelser som institut har utfärdat gentemot VPC AB, vilka innebär att institutet till VPC AB vid anfordran ska betala ett högsta belopp enligt garantiförbindelsen i egenskap av emittent i vp-systemet (så kallad emittentgaranti) och/eller som delägare i VPC AB (så kallad ägargaranti).
2. Endosserade växlar, oåterkalleliga kreditlöften m.m.:
 - a) Endosserade växlar för vilka inget annat institut bär växelansvar samt andra transaktioner med regressrätt.
 - b) Oåterkalleliga kreditlöften som har karaktär av kreditsubstitut samt avtal om att inom viss tid ställa deposition till förfogande (forward forward deposits).
 - c) Avtal om överlåtelse av kredit med kvarliggande kreditrisk samt avtal där kreditrisken kvarligger hos institutet genom att överlåtelsen kombineras med en utställd säljoption.
 - d) Åtaganden i samband med investerleasing där åtagandet innebär en definierad kreditrisk.
3. Återköpstransaktion:
 - a) I en äkta repa ska den överförande parten beräkna kapitalkrav för motpartsrisken avseende den överförda tillgången.
 - b) Institut som är säljare i avistaledet i en s.k. oäkta repa och som har skyldighet att vid en senare tidpunkt köpa tillbaka en tidigare såld tillgång ska för det överenskomna lösenpriset ges den riskvikt som gäller för den i transaktionen underliggande tillgången.
4. Värdepapperslån m.m:
 - a) Riskvikt för utlånade tillgångar sker med utgångspunkt i vem som är motpart.
 - b) Riskvikt avseende säkerhet ställd för inlånade tillgångar sker med utgångspunkt i vem som är motpart.
5. Marginallån

6. Åtagande att erlægga likvid m.m:
 - a) Åtaganden såsom till exempel obetald del av betalning för aktier och andra värdepapper som säljare vid anfordran kan kräva slutlikvid för samt andra poster av högrisktyp.
 - b) Om institut på likviddag från säljare får en leveransförbindelse i stället för det köpta fondpapperet beräknas kapitalkravet på leveransförbindelsen. Leveransförbindelsen ska ges riskvikt med utgångspunkt i vem som utfärdat förbindelsen.
7. Likviditetsförvaltningsuppdrag med garanti:
 - a) Placeringar i samband med likviditetsförvaltningsuppdrag med garanterad återbetalning av kapitalbeloppet.

Åtaganden av medelriskkaraktär

3 § För följande åtaganden gäller en konverteringsfaktor på 50 %.

1. Öppnade och bekräftade rembursar, utom sådana som får innefattas under 4 § 1.
2. Garantier som inte har karaktär av kreditsubstitut:
 - a) Garanti- och ansvarsförbindelser (t.ex. anbuds-, fullgörande-, tull- och skattegarantier) samt garantiförbindelser som inte har karaktär av kreditsubstitut eller är av finansiell karaktär.
 - b) Oåterkalleliga kreditlöften som inte har karaktär av kreditsubstitut.
 - c) Borgensförbindelse, som en bank har utfärdat för ett annat instituts räkning, vilken innebär att banken ska svara som för egen skuld för institutets fullgörande av förpliktelse gentemot OM Stockholmsbörsen AB.
3. Outnyttjade kreditmöjligheter m.m.:
 - a) Outnyttjade kreditmöjligheter (till exempel åtaganden att lämna kredit eller att utfärda garantier/accepter) som dels har en ursprunglig giltighetstid på mer än ett år, dels är juridiskt bindande för institutet, det vill säga institutet har inte en ovillkorlig rätt att frånträda åtagandet. För kontokortsföretag innefattas här den av kund enligt företagets bokföring per rapportdagen inte disponerade kontokortskrediten.
 - b) Garantier för företags-, certifikats-, marknadsbevis- eller annat inhemskt låneprogram med en ursprunglig giltighetstid på mer än ett år och för vilka institutet är bundet på samma sätt som anges under a.
4. Garantier för låneprogram:
 - a) Åtaganden i form av Note issuance facilities (NIF:s) och Revolving underwriting facilities (RUF:s).

Åtaganden av medel-lågriskkaraktär

4 § För följande åtaganden gäller en konverteringsfaktor på 20 %.

1. Remburser m.m.:
 - a) Remburser för vilka levererade varor utgör säkerhet.
2. Outnyttjade kreditmöjligheter m.m.:
 - a) Outnyttjade kreditmöjligheter (till exempel åtaganden att lämna kredit eller att utfärda garantier/accepter) som dels har en ursprunglig giltighetstid på högst ett år, dels inte när som helst kan återtas villkorslöst utan avisering eller som inte omfattas av effektiva bestämmelser om automatiskt återtagande om låntagarens kreditvärdighet försämras. Här innefattas alltså av kredittagare outnyttjad del av beviljad kredit med nämnda giltighetstid.
 - b) Garantier för företags-, certifikats-, marknadsbevis- eller annat inhemskt låneprogram med en ursprunglig giltighetstid på högst ett år och för vilka institutet är bundet på samma sätt som angivits under a.

Åtaganden av lågriskkaraktär

5 § För följande åtaganden gäller en konverteringsfaktor på 0 %.

1. Outnyttjade kreditmöjligheter m.m.:
 - a) Outnyttjade kreditmöjligheter (till exempel åtaganden att lämna kredit eller att utfärda garantier/accepter) som när som helst kan återtas utan föregående avisering. Krediter till hushåll får betraktas som villkorslöst återtagbara om avtalsvillkoren medger att institutet återtar dem i hela den utsträckning som tillåts enligt konsumentskyddslagstiftningen och därmed sammanhängande lagstiftning.

Garantier för företags-, certifikats-, marknadsbevis- eller annat inhemskt låneprogram som när som helst kan återtas utan föregående avisering.

18 kap. Beräkning av exponeringsbelopp för derivatkontrakt

1 § Ett institut som inte fått tillstånd enligt 4 kap. 4 § i kapitaltäckningslagen att använda en avancerad riskmetod för beräkning av exponeringsbelopp för motpartsrisken i ränte-, aktie-, råvaru- och valutakursanknutna derivatkontrakt, ska tillämpa antingen marknadsvärderingsmetoden eller riskmetoden.

Inom en finansiell företagsgrupp får marknadsvärderingsmetoden och riskmetoden kombineras. En enskild juridisk person ska däremot, med undantag för vad som anges i 27 §, endast använda en metod.

2 § Derivatkontrakt som är baserade på olika typer av index ska hänföras till ränte-, aktie-, råvaru- respektive valutakursanknutna derivatkontrakt beroende på vilken typ av index som är relevant i det aktuella fallet.

3 § Ett institut som köper kreditriskskydd genom kreditderivat för en exponering som inte hänförs till handelslagret eller för en motpartsriskexponering får

1. inkludera samtliga kreditderivat vid beräkning av exponeringsbeloppet, eller
2. sätta exponeringsbeloppet för samtliga kreditderivat till noll (0). (FFFS 2010:10)

4 § Exponeringsbeloppet för motpartsrisken i sålda creditswappar, det vill säga institutet har utfärdat kreditriskskydd som ingår i den övriga verksamheten, ska sättas till noll.

5 § Institutet får ta hänsyn till avtal om nettoberäkning vid fastställandet av exponeringsbeloppet enligt bestämmelserna i 26 kap.

Marknadsvärderingsmetoden

7 § Exponeringsbeloppet utgörs av summan av den aktuella ersättningskostnaden per balansdagen enligt 8 § och ett belopp för möjlig riskförändring enligt 9 §. För ränteswappar för vilka båda benen är uttryckta i samma valuta och båda benen baseras på rörliga räntor, ska exponeringsbeloppet endast utgöras av ersättningskostnaden.

8 § Med den aktuella ersättningskostnaden för ett befintligt kontrakt avses den kostnad som institutet skulle ha för att per balansdagen anskaffa ett motsvarande nytt kontrakt. Om kontraktet är av en typ som omsätts regelbundet på marknaden, kan ersättningskostnaden sättas lika med det aktuella marknadsvärdet. Om aktuella marknadspriser inte kan avläsas ska kontraktet nuvärdesberäknas med aktuella marknadsräntor och valutakurser. Beräkningen görs utifrån gällande noteringar som erfarenhetsmässigt bedöms vara korrekta för de valutor och löptider som kontraktet innehåller. För kontrakt med negativt marknadsvärde anses ersättningskostnaden vara noll.

9 § Med belopp för möjlig riskförändring avses ett belopp som ger uttryck för möjligheten att ersättningskostnaden stiger under kontraktets återstående löptid beräknat från balansdagen. Möjlig riskförändring beräknas för varje kontrakt (även för kontrakt som har ett negativt marknadsvärde per balansdagen) som produkten av kontraktets nominella belopp och en riskfaktor som ges i tabell 6.

Tabell 6

Kontraktets återstående löptid	Ränte-anknutna kontrakt	Valuta- och guldanknutna kontrakt	Aktie-anknutna kontrakt	Kontrakt baserade på ädelmetaller utom guld	Kontrakt baserade på råvaror utom ädelmetaller
≤ 1 år	0 %	1 %	6 %	7 %	10 %
> 1 ≤ 5 år	0,5 %	5 %	8 %	7 %	12 %
> 5 år	1,5 %	7,5 %	10 %	8 %	15 %

Kontrakt som inte motsvarar någon av de fem kategorier som anges i tabellen ska behandlas som kontrakt baserade på råvaror utom ädelmetaller.

För kontrakt där utestående exponeringar regleras periodiskt så att kontraktets marknadsvärde är noll vid varje sådant tillfälle, ska den återstående löptiden vara lika med tiden till nästa datum då kontraktet ska regleras.

10 § Med nominellt belopp avses det belopp i redovisningsvalutan, som det ursprungliga kontraktet omfattar. Vid bestämmandet av ett kontraktets nominella be-

lopp då redovisningsvalutan inte ingår i något led, beräknas beloppet enligt gällande avistakurser vid beräkningstillfället. Det nominella beloppet ska vara det högsta av de två belopp som framkommer vid omräkningen till redovisningsvalutan.

Institutet ska säkerställa att de nominella belopp som ska beaktas är relevanta för den risk kontraktet medför.

11 § Institut som fått Finansinspektionens medgivande att beräkna råvarurisk enligt 33 kap. 8 §, får använda riskfaktorerna som ges i tabell 7 i stället för riskfaktorerna som ges i tabell 6.

Tabell 7

Kontraktets återstående löptid	Kontrakt baserade på ädelmetaller utom guld	Kontrakt baserade på basmetaller	Kontrakt baserade på jordbruksprodukter	Kontrakt baserade på övriga råvaror (inkl. energi)
< 1 år	2,0 %	2,5 %	3,0 %	4,0 %
≥ 1 < 5 år	5,0 %	4,0 %	5,0 %	6,0 %
≥ 5 år	7,5 %	8,0 %	9,0 %	10 %

Riskmetod

12 § En riskmetod får endast användas för derivatkontrakt.

13 § Exponeringsbeloppet ska beräknas separat för varje nettningsmängd med hänsyn tagen till eventuella säkerheter enligt nedan:

exponeringsbelopp =

$$\beta * \max \left(CMV - CMC; \sum_j \left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right| * CCRM_j \right)$$

där

CMV = det aktuella marknadsvärdet för samtliga transaktioner inom nettningsmängden med motparten utan avdrag för säkerheter där

$$CMV = \sum_i CMV_i$$

CMV_i = det aktuella marknadsvärdet för transaktionen i,

CMC = det aktuella marknadsvärdet av säkerheterna som är knutna till nettningsmängden där

$$CMC = \sum_l CMC_l$$

CMC_l = det aktuella marknadsvärdet av säkerhet l,

i = avser transaktionen,

l = avser säkerheterna,

j = avser typ av säkringsmängd.

Dessa säkringsmängder motsvarar riskfaktorer, där riskpositioner med motsatta tecken kan avräknas mot varandra för att ge en nettoriskposition som måttet för exponeringen sedan baseras på.

RPT_{ij} = Riskposition till följd av transaktion i som avser säkringsmängd j ,

RPC_{lj} = Riskposition till följd av säkerhet l som avser säkringsmängd j ,

$CCRM_j$ = Multiplikator som anges i 26 § för motpartsrisk avseende säkringsmängd j , och

$\beta = 1,4$.

Säkerheter som erkänns i denna metod begränsas till säkerhet som är godtagbara enligt 25 kap. och råvaror som ingår i handelslagret.

Allmänna råd

Exempel på hur ett institut beräknar exponeringsbeloppet enligt riskmetoden framgår av *bilaga 4*.

Riskposition

14 § För en kreditswapp utgörs riskpositionen av det nominella värdet av det räntebärande referensinstrumentet multiplicerat med den återstående löptiden för kreditswappen.

För ett räntebärande referensinstrument, som ingår i en korg av underliggande instrument för en kreditswapp som förfaller på det n :te fallissemanget, utgörs riskpositionen av det effektiva nominella värdet för det räntebärande referensinstrumentet, multiplicerat med den modifierade durationen för kreditswappen med avseende på en förändring i kreditspreaden för det räntebärande referensinstrumentet. (*FFFS 2010:10*)

15 § För optioner eller andra liknande instrument (till exempel swaptions) utgörs riskpositionen av deltaekvivalenten av marknadsvärdet av det underliggande finansiella instrumentet för transaktionen förutom då detta instrument är räntebärande.

Om det underliggande instrumentet är ett skuldinstrument eller ett betalningsben, utgörs riskpositionen av deltaekvivalenten av marknadsvärdet av det finansiella instrumentet eller betalningsbenet multiplicerat med den modifierade durationen för det räntebärande instrumentet eller betalningsbenet.

16 § För övriga derivatkontrakt utgörs riskpositionen av marknadsvärdet av det underliggande finansiella instrumentet (även råvaror) omräknat till svenska kronor.

För räntebärande instrument och betalningsben utgörs dock riskpositionen av marknadsvärdet av de utestående bruttobetalningarna (inbegripet nominellt belopp), omräknat till svenska kronor och multiplicerat med det räntebärande instrumentets respektive betalningsbens modifierade duration.

När de underliggande finansiella instrumenten är aktier (även aktieindex) eller råvaror ska dessa tilldelas en riskposition för respektive aktie (eller aktieindex)

eller råvara och en ränteriskposition för betalningsbenet. Om betalningsbenet är uttryckt i utländsk valuta ska även valutan tilldelas en riskposition.

Då det underliggande instrumentet är ett räntebärande instrument ska en ränteriskposition tilldelas för det räntebärande instrumentet och en ränteriskposition tilldelas för betalningsbenet. När betalning ska ske mot betalning (inbegripet valutaterminer) ska en ränteriskposition tilldelas för vardera betalningsbenet. Om det underliggande räntebärande instrumentet är uttryckt i utländsk valuta tilldelas det en riskposition för den valutan. Om ett betalningsben är uttryckt i utländsk valuta tilldelas det även en riskposition för den valutan. Det exponeringsbelopp som ska ges en räntebasswapp är noll.

17 § Vid bestämningen av riskpositioner ska säkerheter som mottagits från en motpart behandlas som en lång position som förfaller i dag medan säkerheter som överlämnats ska behandlas som en kort position som förfaller i dag.

18 § För betalningsben med en återstående löptid på mindre än ett år ska institutet bortse från ränterisken. För transaktioner som består av två betalningsben noterade i samma valuta, exempelvis ränteswappar, får institutet behandla transaktionen som en enda transaktion.

19 § Institutet ska använda följande formler för att bestämma värde och tecken på sin riskposition.

1. För alla andra instrument än skuldinstrument:

marknadsvärde, eller

$$\text{deltaekvivalent marknadsvärde} = P_{ref} \frac{\partial V}{\partial p}$$

där

P_{ref} = priset på det underliggande instrumentet uttryckt i referensvalutan,

V = optionspriset för en option eller värdet av det underliggande instrumentet för övriga transaktioner, och

p = priset på det underliggande instrumentet uttryckt i samma valuta som V .

2. För räntebärande instrumentet och betalningsben för alla transaktioner:

marknadsvärde multiplicerat med den modifierade durationen, eller

deltaekvivalent marknadsvärde multiplicerat med den modifierade durationen

$$\frac{\partial V}{\partial r}$$

där

V = optionspriset för en option eller värdet av det underliggande instrumentet eller betalningsbenet för övriga derivatinstrument, och

r = räntesats.

Om V är uttryckt i en annan valuta än referensvalutan ska derivatet konverteras till referensvalutan.

Säkringsmängder

20 § Vid beräkning av exponeringsbeloppet ska riskpositionerna grupperas i säkringsmängder. För varje säkringsmängd ska nettoriskpositionen beräknas, det vill säga det absoluta beloppet för summan av de uppkomna riskpositionerna. Netto-riskpositionen beräknas i 13 § enligt nedan.

$$\left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right|$$

21 § För ränteriskpositioner till följd av betalningsben, penningdepositioner som erhållits från motparten som säkerhet, samt underliggande räntebärande instrument som enligt 13 kap. 44–48 §§ ska ges ett kapitalkrav på högst 1,6 %, finns sex säkringsmängder enligt tabellen nedan. Säkringsmängden ska beräknas för varje enskild valuta.

	Statliga referensräntor	Icke-statliga referensräntor
Löptid	≤1 år	≤1 år
Löptid	>1 – ≤5 år	>1 – ≤5 år
Löptid	>5 år	>5 år

22 § För ränteriskpositioner till följd av betalningsben eller underliggande räntebärande instrument med en räntesats som är kopplad till en referensränta som uttrycker en allmän marknadsräntenivå, är den återstående löptiden lika med den tid som återstår fram till nästa justering av räntesatsen. I alla andra fall är löptiden lika med den återstående löptiden för det underliggande räntebärande instrumentet eller, i fråga om ett betalningsben, den återstående tiden för transaktionen.

23 § Det finns en säkringsmängd för varje

- emittent av något av de räntebärande referensinstrument som är underliggande instrument för en creditswapp,
- referensinstrument i en korg som är underliggande en creditswapp på det *n*:te fallissemanget. (FFFS 2010:10)

24 § För ränteriskpositioner till följd av penningdepositioner som överlämnats till en motpart som säkerhet när motparten inte har några utestående skuldförbindelser med låg specifik risk och till följd av räntebärande instrument som enligt 13 kap. 42 § och 49–50 §§ ska ges ett kapitalkrav på över 1,6 %, finns en säkringsmängd för varje emittent. När ett betalningsben efterliknar ett sådant räntebärande instrument, finns det också en säkringsmängd för varje emittent.

Till samma säkringsmängd får institutet hänföra riskpositioner till följd av räntebärande instrument från en viss emittent eller till följd av räntebärande referensinstrument från samma emittent som efterliknas av betalningsben eller som är underliggande instrument för en creditswapp.

25 § Andra underliggande finansiella instrument än räntebärande instrument ska endast hänföras till samma säkringsmängder om de är identiska eller likartade instrument. I alla övriga fall ska de hänföras till separata säkringsmängder.

Med likartade instrument avses följande:

- När det gäller aktier avses sådana som har samma emittent. Ett aktieindex ska anses vara en emittent.
- När det gäller ädelmetaller avses sådana som avser samma metall. Ett index för ädelmetaller betraktas som en separat ädelmetall.
- När det gäller elektrisk kraft avses de leverensrätter och leveransskyldigheter som hänför sig till samma högtrafiks- eller lågtrafiksintervall under ett dygn.
- När det gäller råvaror avses sådana som avser samma råvara. Ett råvaruindex betraktas som ett enskilt index.

Multiplikatorer för motpartsrisk

26 § Multiplikatorer för motpartsrisk (CCRM) för de olika kategorierna av säkringsmängder ska ges enligt nedan:

	Kategorier av säkringsmängder	CCRM
1.	Räntor	0,2 %
2.	Räntor för riskpositioner till följd av ett räntebärande referensinstrument som är underliggande instrument för en creditswapp och för en creditswapp som förfaller på <i>n</i> :te fallissemanget under förutsättning att de enligt 13 kap. 44–48 §§ ska ges en vikt på högst 1,6 %	0,3 %
3.	Räntor för riskpositioner till följd av ett räntebärande instrument eller referensinstrument och räntebärande referensinstrument som är underliggande instrument för en creditswapp som förfaller på <i>n</i> :te fallissemanget under förutsättning att de enligt 13 kap. 42 § och 49–50 §§ ska ges en vikt på över 1,6 %	0,6 %
4.	Växelkurser	2,5 %
5.	Elektrisk kraft	4,0 %
6.	Guld	5,0 %
7.	Aktier	7,0 %
8.	Ädelmetaller (utom guld)	8,5 %
9.	Andra råvaror (utom ädelmetaller och elektrisk kraft)	10,0 %
10.	Underliggande finansiella instrument till derivatkontrakt som inte tillhör någon av ovanstående kategorier	10,0 %

De underliggande instrumenten för derivatkontrakt enligt 10 och creditswappar som förfaller på det *n*:te fallissemanget i tabellen ovan ska hänföras till separata enskilda säkringsmängder för varje kategori av underliggande finansiella instrument. (FFFS 2010:10)

27 § För transaktioner med optioner då institutet inte kan fastställa deltavärde eller modifierad duration får institutet i stället använda marknadsvärderingsmetoden för att bestämma exponeringsbeloppet. Nettningsmetoden får i detta fall inte beaktas, det vill säga exponeringsbeloppet ska bestämmas som om det fanns en nettningsmängd som bara innehåller den enskilda transaktionen.

Underavsnitt G2 Värdepapperisering när schablonmetoden används

19 kap. Värdepapperiserade exponeringar

Traditionell värdepapperisering

1 § Vid en traditionell värdepapperisering får originatorn undanta de värdepapperiserade exponeringarna från sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp enligt schablonmetoden för kreditrisk i underavsnitt G1 om

1. en väsentlig del av kreditrisken som härrör från de värdepapperiserade exponeringarna har överförs till tredje part enligt 4 a § eller 4 b §, eller
2. originatorn tillämpar riskvikten 1 250 procent på de positioner den innehar i värdepapperiseringen eller drar av dem från kapitalbasen enligt 3 kap. 7 § kapitaltäckningslagen.

Därutöver ska följande villkor vara uppfyllda för att exponeringarna ska få undantas:

1. Transaktionens ekonomiska innebörd ska framgå av dokumentationen av värdepapperiseringen.
2. Originatorn och dess fordringsägare ska inte kunna förfoga över de värdepapperiserade exponeringarna, t.ex. vid originatorns konkurs eller rekonstruktion. Detta ska kunna styrkas genom ett rättsutlåtande från en extern juridisk rådgivare med stor erfarenhet på området.
3. De emitterade värdepapperen får inte medföra någon betalningsförpliktelse för originatorn.
4. Förvärvaren ska vara ett specialföretag för värdepapperisering.
5. Originatorn får inte behålla faktisk eller indirekt kontroll över de överförda exponeringarna. En originator ska anses ha behållit faktisk kontroll om den har rätt att återköpa de tidigare överförda exponeringarna från förvärvaren för att ta hem vinsterna eller är skyldig att återta den överförda risken. Att originatorn behåller rättigheter eller förpliktelser avseende förvaltningen av exponeringarna ska inte i sig anses utgöra indirekt kontroll över exponeringarna.
6. Det får inte finnas några avtalsklausuler som
 - a) i annat fall än vid bestämmelser om förtida amortering, kräver att positioner i värdepapperiseringen ska förbättras av originatorn, eller
 - b) ökar avkastningen till innehavarna av positioner i värdepapperiseringen till följd av en försämring av den underliggande exponeringsgruppens kreditkvalitet.

När det föreligger en städoption ska dessutom följande villkor vara uppfyllda:

1. Originatorn avgör om städoptionen ska utnyttjas.
2. Städoptionen får bara utnyttjas om högst 10 procent av det ursprungliga beloppet av de värdepapperiserade exponeringarna inte har betalats.
3. Städoptionen får inte vara utformad för att undvika fördelning av förluster på kreditförstärkningspositioner eller andra positioner som hålls av investerare, eller på annat sätt vara utformad för att tillhandahålla kreditförstärkning. (FFFS 2011:38)

2 § Om originatorn tillämpar 1 § första stycket 1 ska riskvägda exponeringsbelopp beräknas enligt 20–22 kap. för eventuella egna positioner i värdepapperiseringen.

Om originatorn inte får undanta de värdepapperiserade exponeringarna enligt 1 § från sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp enligt schablonmetoden för

kreditrisk i underavsnitt G1, behöver den inte beräkna riskvägda exponeringsbelopp för eventuella egna positioner i värdepapperiseringen. (FFFS 2011:38)

Syntetisk värdepapperisering

3 § Vid en syntetisk värdepapperisering får originatorn undanta de värdepapperiserade exponeringarna från sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp enligt schablonmetoden för kreditrisk i underavsnitt G1, och tillämpa reglerna om kreditriskskydd i underavsnitt G3 om

1. en väsentlig del av kreditrisken som härrör från de värdepapperiserade exponeringarna har överförts till tredje part genom betalt eller obetalt kreditriskskydd enligt 4 a § eller 4 b §, eller
2. originatorn tillämpar riskvikten 1 250 procent på de positioner den innehar i värdepapperiseringen eller drar av dem från kapitalbasen enligt 3 kap. 7 § kapitaltäckningslagen.

Därutöver ska följande villkor vara uppfyllda för att exponeringarna ska få undantas:

1. Transaktionens ekonomiska innebörd ska framgå av dokumentationen av värdepapperiseringen.
2. Det kreditriskskydd genom vilket kreditrisken överförs ska uppfylla kraven för kreditriskskydd i underavsnitt G3. Specialföretag ska i detta avseende inte godtas som utfärdare av garantier eller icke finansierade kreditderivat.
3. De instrument som används för att överföra kreditrisk får inte innehålla bestämmelser eller villkor som
 - a) anger betydande tröskelvärden under vilka kreditriskskyddet inte kan utlösas om en kredithändelse uppstår,
 - b) gör det möjligt att avbryta skyddet på grund av att de underliggande exponeringarnas kreditkvalitet har försämrats,
 - c) i annat fall än vid bestämmelser om förtida amortering, kräver att positioner i värdepapperiseringen ska förbättras av originatorn, eller
 - d) ökar originatorns kostnad för kreditriskskydd eller avkastningen till innehavarna av positioner i värdepapperiseringen om den underliggande exponeringsgruppens kreditkvalitet försämrats.
4. Ett rättsutlåtande har inhämtats från en extern juridisk rådgivare med stor erfarenhet på området som bekräftar att kreditriskskyddet kan hävdas inom alla relevanta jurisdiktioner. (FFFS 2011:38)

3 a § Om originatorn tillämpar 3 § första stycket 1 ska riskvägda exponeringsbelopp beräknas enligt 20–22 kap. för eventuella egna positioner i värdepapperiseringen.

Om originatorn inte får undanta de värdepapperiserade exponeringarna enligt 3 § från sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp enligt schablonmetoden för kreditrisk i underavsnitt G1, behöver den inte beräkna riskvägda exponeringsbelopp för eventuella egna positioner i värdepapperiseringen. (FFFS 2011:38)

4 § Om originatorn väljer att beräkna riskvägda exponeringsbelopp för de värdepapperiserade exponeringarna enligt 3 § ska denne ta hänsyn till en eventuell löptidsobalans mellan de värdepapperiserade exponeringarna och kreditriskskyddet, genom vilket uppdelningen i trancher uppnås, utom för trancher som ges 1250 % riskvikt. De värdepapperiserade exponeringarnas löptid ska antas vara lika med den längsta löptiden för någon av dessa exponeringar, dock maximalt 5 år. Kreditriskskyddets löptid ska fastställas enligt reglerna om kreditriskskydd i underavsnitt G3.

När hänsyn ska tas till löptidsobalans enligt första stycket ska den behandling av löptidsobalans som anges i reglerna om kreditriskskydd i underavsnitt G3 tillämpas enligt följande formel.

$$RW^* = [RW(SP) \times (t-0,25)/(T-0,25)] + [RW(ASS) \times (T-t)/(T-0,25)]$$

där

RW^* är det riskvägda exponeringsbelopp som ska ingå i beräkningen av institutets kapitalkrav,

$RW(ASS)$ är det riskvägda exponeringsbelopp som skulle ha gällt för exponeringarna om de inte hade värdepapperiserats, beräknade på proportionell grund,

$RW(SP)$ är det riskvägda exponeringsbelopp som beräknats enligt 20 kap. om det inte förelåg någon löptidsobalans,

T är de underliggande exponeringarnas löptid uttryckt i år, och

t är kreditriskskyddets löptid uttryckt i år.

Regler som avser alla typer av värdepapperiseringar

4 a § En väsentlig del av kreditrisken ska anses ha överförts till tredje part om

1. det sammanlagda riskvägda exponeringsbeloppet för de mellanliggande värdepapperiseringspositionerna i värdepapperiseringen som originatorn innehar inte överstiger 50 procent av det riskvägda exponeringsbeloppet för samtliga mellanliggande värdepapperiseringspositioner i värdepapperiseringen, eller
2.
 - a) det inte finns några mellanliggande värdepapperiseringspositioner i värdepapperiseringen,
 - b) de värdepapperiseringspositioner som ska dras av från kapitalbasen eller ges riskvikten 1 250 procent med betydande marginal överstiger en skälig uppskattning av den förväntade förlusten på de värdepapperiserade exponeringarna, och
 - c) originatorn innehar högst 20 procent av exponeringsbeloppet för de värdepapperiseringspositioner som ska dras av från kapitalbasen eller ges riskvikten 1 250 procent.

Även om villkoren i första stycket är uppfyllda kan Finansinspektionen avseende en enskild värdepapperisering besluta att originatorn inte får undanta de värdepapperiserade exponeringarna från sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp. Finansinspektionen kan fatta ett sådant beslut om den minskning av de riskvägda exponeringsbeloppen som uppnås genom värdepapperiseringen inte kan motiveras med en proportionerlig överföring av kreditrisk. (*FFFS 2011:38*)

4 b § Finansinspektionen kan efter ansökan medge att en väsentlig del av kreditrisken ska anses ha överförts till tredje part och att originatorn därmed får undanta de värdepapperiserade exponeringarna från sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp om originatorn kan visa att

1. den tillämpar riktlinjer och metoder som säkerställer att den minskning av kapitalkraven som originatorn kan uppnå genom värdepapperiseringen är

motiverad genom en överföring av kreditrisk till tredje part som står i proportion till minskningen av kapitalkraven, och

2. överföringen av kreditrisk till tredje part beaktas inom ramen för originatorns interna riskhantering och kapitalallokering.

Ett beslut enligt första stycket kan omfatta en eller flera värdepapperiseringar. (FFFS 2011:38)

5 § har upphävts genom (FFFS 2011:38)

20 kap. Riskvägt exponeringsbelopp för positioner i en värdepapperisering

Regler som avser alla värdepapperiseringar

1 § För varje position i en värdepapperisering ska ett riskvägt exponeringsbelopp beräknas genom att exponeringsbeloppet enligt 6 § multipliceras med den riskvikt som gäller för positionen.

Om Finansinspektionen beslutar att en förhöjd riskvikt enligt 7 a kap. 7 § kapitaltäckningslagen ska gälla, ska den förhöjda riskvikten vara en proportionerlig extra riskvikt på minst 250 procent av den riskvikt som gäller för de aktuella värdepapperiseringspositionerna enligt underavsnitt G2. Finansinspektionen tar hänsyn till antalet överträdelser samt undantagen i 20 kap. 1 c § när den extra riskvikten bestäms. Beslut om extra riskvikt kan maximalt leda till en riskvikt på 1 250 procent. (FFFS 2011:38)

1 a § Originatorn, ett medverkande institut eller den ursprungliga långgivaren har behållit ett ekonomiskt intresse i en värdepapperisering om någon av dem har behållit minst 5 procent netto av antingen

1. det nominella värdet av varje tranch som sålts eller överförts till investerarna,
2. originatorns andel av det nominella värdet på de värdepapperiserade exponeringarna vid värdepapperisering av rullande exponeringar,
3. det nominella värdet på de värdepapperiserade exponeringarna genom att behålla slumpvis utvalda exponeringar, som annars skulle ha värdepapperiserats i den aktuella värdepapperiseringen, förutsatt att antalet potentiella värdepapperiserade exponeringar ursprungligen inte är färre än 100, eller
4. det nominella värdet av de värdepapperiserade exponeringarna genom att behålla den tranch som är i första förlustläge och om det behövs även andra trancher som har samma eller högre riskprofil än de som sålts eller överförts till investerarna, förutsatt att de trancher som behållits inte har kortare löptid än de som sålts eller överförts.

Det ekonomiska intresset mäts vid tidpunkten för värdepapperiseringen. Den metod som väljs för att beräkna det ekonomiska intresset får endast ändras under värdepapperiseringens löptid, om det finns synnerliga skäl och om investerarna informeras om det.

Om det finns flera originatorer eller ursprungliga långgivare i en värdepapperisering ska respektive aktör uppfylla kravet i 7 a kap. 1 § kapitaltäckningslagen i proportion till dennes andel av de värdepapperiserade exponeringarna.

I en återvärdepapperisering gäller kravet i 7 a kap. 1 § kapitaltäckningslagen både värdepapperiseringen och återvärdepapperiseringen oberoende av varandra. (FFFS 2011:38)

1 b § Ett ekonomiskt intresse har inte behållits enligt 1 a § om den behållna positionen vid någon tidpunkt under värdepapperiseringen löptid säljs eller omfattas av kreditriskskydd, korta positioner eller andra säkringar. (FFFS 2011:38)

1 c § Kravet i 7 a kap. 1 § kapitaltäckningslagen om att behålla ett ekonomiskt intresse gäller inte för

1. värdepapperiserade exponeringar som är exponeringar mot, eller garanterade av
 - a) en stat eller en centralbank,
 - b) en kommun, en därmed jämförliga samfällighet eller ett offentligt organ inom EES,
 - c) ett institut vars exponeringar ges riskvikt 50 procent eller lägre enligt schablonmetoden för kreditrisk, eller
 - d) en multilateral utvecklingsbank,
2. transaktioner som grundar sig på ett klart, transparent och allmänt tillgängligt index, där de underliggande referenstillgångarna är identiska med antingen tillgångar som ingår i ett index som har stor omsättning eller med andra överlåtbara värdepapper än värdepapperiseringspositioner, eller
3. syndikerade lån, förvärvade fordringar (dock inte program för utgivning av tillgångsbaserade certifikat) eller kreditwappar om dessa instrument inte används för att strukturera eller säkra en värdepapperisering som omfattas av 7 a kap. 1 § kapitaltäckningslagen. (FFFS 2011:38)

1 d § Ett kreditinstitut ska innan det investerar i en värdepapperisering analysera och dokumentera information om följande:

1. Information som visar att ett ekonomiskt intresse på minst 5 procent netto behållits enligt 7 a kap. 1 § kapitaltäckningslagen.
2. Den enskilda värdepapperiseringspositionens riskegenskaper.
3. Riskegenskaper hos värdepapperiseringspositionens underliggande exponeringar.
4. Originatorns eller de medverkande institutens anseende och förlusthistorik vid tidigare värdepapperiseringar av samma exponeringsslag.
5. Uttalanden och information som lämnats av originatorn eller ett medverkande institut, eller av deras ombud eller rådgivare, om deras undersökning av de värdepapperiserade exponeringarna samt, i tillämpliga fall, om kvaliteten på säkerheterna för de värdepapperiserade exponeringarna.
6. I tillämpliga fall, vilka värderingsmetoder avseende säkerheter för de värdepapperiserade exponeringarna som tillämpas och de policyriktlinjer som originatorn eller ett medverkande institut har antagit för att garantera att värderingen är utförd av en oberoende part.
7. Alla strukturella drag hos värdepapperiseringen som kan ha en väsentlig inverkan på utvecklingen för kreditinstitutets exponering i denna.

Kreditinstitutet ska omedelbart göra en ny analys om en väsentlig händelse inträffar som kan påverka risken i värdepapperiseringspositionen.

Analysen och informationen enligt denna bestämmelse ska dokumenteras och kunna redovisas för Finansinspektionen. (FFFS 2011:38)

1 e § Ett kreditinstitut ska regelbundet utföra egna stresstester på sina värdepapperiseringspositioner. Finansiella modeller som utvecklats av ett externt

kreditvärderingsinstitut eller en annan extern part får användas om kreditinstitutet kan visa att det före investeringen noggrant har validerat relevanta antaganden i modellerna och att det förstår metoden, antagandena och resultatet. (FFFS 2011:38)

1 f § För att löpande följa utvecklingen av värdepapperiseringspositionernas underliggande exponeringar ska kreditinstitutet i tillämpliga fall åtminstone följa upp

1. exponeringsslag,
2. andelen av lån som är obetalda 30, 60 respektive 90 dagar efter förfallodagen,
3. andelen fallissemang,
4. andelen förskottsbetalade lån,
5. lån som sagts upp till förtida betalning,
6. typ av säkerheter och, i de fall säkerheten utgörs av en fastighet, typ av fastighet och beläggningsgrad,
7. fördelningen av kreditbetyg eller andra mått för kreditvärdighet för de underliggande exponeringarna,
8. bransch och geografisk spridning, och
9. fördelningen av belåningsgrader i intervaller som underlättar lämpliga känslighetsanalyser.

Om de underliggande exponeringarna utgörs av värdepapperiseringspositioner ska kreditinstitutet även tillämpa första stycket för de exponeringar som de underliggande värdepapperiseringarna består av.

Kreditinstitutet ska göra en uppföljning minst en gång per år. Vid en väsentlig händelse som kan påverka risken i värdepapperiseringspositionen ska uppföljning göras omedelbart. (FFFS 2011:38)

1 g § Medverkande institut och kreditinstitut som är originator ska tillhandahålla information som gör det möjligt för kreditinstitut som investerar i en värdepapperisering att uppfylla kraven enligt 1 d–1 f §§. (FFFS 2011:38)

2 § Om en exponering omfattar olika trancher i en värdepapperisering ska varje tranch betraktas som en separat position i värdepapperiseringen.

Om ett institut har två eller flera överlappande värdepapperiseringspositioner ska det, i den utsträckning som dessa överlappar varandra, endast beräkna riskvägt exponeringsbelopp för den position eller del av en position som ger det högsta beloppet. Institutet får även beakta en sådan överlappning mellan kapitalkrav för specifika risker för positioner i handelslagret och kapitalkrav för positioner i den övriga verksamheten, om det kan beräkna och jämföra kapitalkraven för de relevanta positionerna.

Med överlappning avses att positionerna helt eller delvis innebär en exponering för samma risk på sådant sätt att det inom ramen för överlappningen endast är fråga om en enda exponering. (FFFS 2011:45)

Allmänna råd

Överlappande positioner kan t.ex. uppstå när det för en viss värdepapperisering finns två olika likviditetsfaciliteter som helt eller delvis täcker samma trancher och det är oklart vilken som kan komma att bli utnyttjad i det konkreta fallet. Om de överlappande positionerna innehas av

skilda institut måste båda kapitaltäcka risken. Om positionerna innehas av samma institut behöver risken dock inte kapitaltäckas dubbelt.

2 a § Finansinspektionen kan ge tillstånd till ett institut som innehar en position som omfattas av 21 kap. 1 § andra stycket, att tillämpa den riskvikt som tilldelats en likviditetsfacilitet för att beräkna det riskvägda exponeringsbeloppet för positionen om

1. positionen innehas i ett program för utgivning av tillgångsbaserade certifikat (ABCP-program),
2. samtliga av de certifikat som emitteras inom programmet till 100 procent täcks av en eller flera likviditetsfaciliteter, och
3. likviditetsfaciliteten eller likviditetsfaciliteterna rankas pari passu med de certifikat som emitterats inom programmet, så att de bildar överlappande positioner. (FFFS 2011:45)

3 § Vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp för en position i en värdepapperisering får institutet tillgodoräkna sig kreditriskskydd enligt reglerna om kreditriskskydd i underavsnitt G3.

4 § Ett institut får, för en position i en värdepapperisering som skulle ges 1250 % riskvikt, som ett alternativ till att beräkna riskvägt exponeringsbelopp för den positionen, dra av exponeringsbeloppet från kapitalbasen. I detta avseende får institutet tillgodoräkna sig säkerheter på ett sätt som är förenligt med 3 §.

Om en originator eller medverkande institut tillämpar första stycket ska 12,5 gånger det belopp som dragits av reducera det belopp som enligt 5 § anges som det maximala riskvägda exponeringsbelopp som behöver beräknas.

5 § För originatorn eller medverkande institut får de riskvägda exponeringsbelopp som beräknats avseende dess positioner i en värdepapperisering begränsas till det riskvägda exponeringsbelopp som skulle ha beräknats för de värdepapperiserade exponeringarna om de inte hade värdepapperiserats. I detta sammanhang gäller en antagen tillämpning av 150 % riskvikt på alla oreglerade poster och högriskposter bland de värdepapperiserade exponeringarna.

6 § Exponeringsbeloppet för en position i en värdepapperisering inom balansräkningen ska vara dess nettobokföringsvärde.

Exponeringsbeloppet för en position i en värdepapperisering i form av åtaganden utanför balansräkningen ska vara dess nominella värde multiplicerat med en konverteringsfaktor enligt 22 kap.

Exponeringsbeloppet som uppstår till följd av ett derivatkontrakt ska beräknas enligt 18 kap.

Värdepapperisering av rullande exponeringar med bestämmelse om förtida amortering

Tillkommande riskvägt exponeringsbelopp

7 § Utöver de riskvägda exponeringsbelopp som originatorn beräknar för sina positioner i en värdepapperisering ska denne beräkna ett riskvägt exponeringsbelopp både på originatorns andel och investerarnas andel enligt 8–17 §§ när det är fråga om rullande exponeringar inom ramen för en värdepapperisering som innehåller bestämmelser om förtida amortering.

Med rullande exponering avses en exponering vid vilken en kund inom överenskomna gränser kan variera det dragna beloppet, och med bestämmelse om förtida amortering avses en avtalsklausul, enligt vilken det krävs att investerarnas positioner ska lösas in före den förfallodag som ursprungligen angetts för de emitterade värdepapperen, om vissa särskilt angivna händelser inträffar.

Om värdepapperiseringen omfattar både rullande och icke-rullande exponeringar ska originatorn endast beräkna ett tillkommande riskvägt exponeringsbelopp på den del av den underliggande gruppen som innehåller rullande exponeringar.

8 § Den exponering för originatorn, som är knuten till rättigheterna avseende originatorns andel, ska inte betraktas som en position i en värdepapperisering, utan som en proportionell exponering mot de värdepapperiserade exponeringarna, som om dessa inte hade värdepapperiserats.

9 § Med originatorns andel avses exponeringsbeloppet av den nominella andel av hela gruppen av utnyttjade kreditbelopp som har överförts till en värdepapperisering, som bestämmer den andel av kontantflödena från kapitalåterbetalningar, räntor och andra anknutna belopp som inte är tillgänglig för utbetalningar till innehavare av positioner i värdepapperiseringen. För att i detta sammanhang räknas som originatorns andel får rättigheterna till beloppen inte vara efterställda investerarnas andel.

Med investerarnas andel avses exponeringsbeloppet av den nominella återstående andelen av hela gruppen av utnyttjade kreditbelopp.

Undantag från krav på tillkommande riskvägt exponeringsbelopp

10 § Vid följande typer av värdepapperisering är originatorn undantagen från att beräkna riskvägt exponeringsbelopp enligt 7 §.

1. Värdepapperiseringar av rullande exponeringar där investerarna förblir fullständigt exponerade för låntagarnas alla framtida utnyttjanden, så att de underliggande faciliteternas risk inte går tillbaka till originatorn efter det att en förtida amortering har utlösts.
2. Värdepapperiseringar där bestämmelser om förtida amortering endast utlöses av händelser som inte är relaterade till de värdepapperiserade tillgångarnas utveckling eller originatorns resultat, exempelvis betydande förändringar av skattelagar eller annan lagstiftning.

Beräkning av tillkommande riskvägt exponeringsbelopp

11 § Det tillkommande riskvägda exponeringsbeloppet enligt 7 §, ska bestämmas genom att investerarnas andel multipliceras med produkten av en riskuppbyggnadsfaktor enligt 12–15 §§ och den vägda genomsnittliga riskvikt som skulle gälla för de värdepapperiserade exponeringarna om de inte hade värdepapperiserats.

12 § När det gäller värdepapperiseringar av hushållsexponeringar som är oförbindliga och villkorslöst återkalleliga utan föregående uppsägning, och som omfattas av en bestämmelse om förtida amortering som utlöses av att nivån på över-

skottsmarginalen hamnar under ett angivet gränsvärde, ska institutet jämföra tremånadersgenomsnittet av överskottsmarginalen med den nivå där överskottet enligt avtalsvillkoren måste börja innehållas.

Om avtalsvillkoren inte kräver att överskottsmarginalen ska innehållas anses nivån där överskottsutbetalningen upphör vara 4,5 procentenheter högre än den nivå på överskottsmarginalen när en förtida amortering utlöses.

13 § Riskuppbyggnadsfaktorn ska i dessa fall bestämmas enligt tabell 1 på basis av nivån på den faktiska genomsnittliga överskottsmarginalen under tre månader och huruvida den förtida amorteringen är kontrollerad eller icke-kontrollerad. I detta sammanhang ska en förtida amortering anses vara kontrollerad om följande villkor är uppfyllda.

1. Originatorn har en lämplig plan för att säkerställa tillgången till tillräckligt kapital och likviditet i händelse av en förtida amortering.
2. Originatorns andel och investerarnas andel av räntebetalningar, kapitalbelopp, utgifter, förluster och återvinningar fördelas under transaktionens löptid proportionellt på grundval av utestående fordringar vid en eller flera förbestämda tidpunkter per månad.
3. Amorteringsperioden bedöms vara tillräcklig för att 90 % av den totala utestående skulden (originatorns och investerarnas andelar) i början av den förtida amorteringsperioden ska hinna betalas tillbaka eller redovisas som fallerad.
4. Återbetalningstakten är inte snabbare än vad den skulle ha varit vid rak amortering under den period som anges i 3.

Tabell 1

	Värdepapperiseringar med kontrollerad förtida amortering	Värdepapperiseringar med icke-kontrollerad förtida amortering
Tremånaders genomsnittlig överskottsmarginal	Riskuppbyggnadsfaktor	Riskuppbyggnadsfaktor
Över nivå A	0 %	0 %
Nivå A	1 %	5 %
Nivå B	2 %	15 %
Nivå C	10 %	50 %
Nivå D	20 %	100 %
Nivå E	40 %	100 %

Med ”nivå A” avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 133 % av den nivå där överskott måste börja innehållas, men som inte understiger 100 % av den nivån.

Med ”nivå B” avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 100 % av den nivå där överskott måste börja innehållas, men som inte understiger 75 % av den nivån.

Med ”nivå C” avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 75 % av den nivå där överskott måste börja innehållas, men som inte understiger 50 % av den nivån.

Med ”nivå D” avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 50 % av den nivå där överskott måste börja innehållas, men som inte understiger 25 % av den nivån.

Med ”nivå E” avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 25 % av den nivå där överskott måste börja innehållas.

14 § För alla övriga värdepapperiseringar av rullande exponeringar som är föremål för en bestämmelse om kontrollerad förtida amortering ska en riskuppbyggnadsfaktor om 90 % genomgående tillämpas.

15 § För alla övriga värdepapperiseringar av rullande exponeringar som är föremål för en bestämmelse om icke-kontrollerad förtida amortering, ska en riskuppbyggnadsfaktor om 100 % genomgående tillämpas.

Maximalt riskvägt exponeringsbelopp

16 § För en originator som ska beräkna ett tillkommande riskvägt exponeringsbelopp enligt 7 § får summan av det riskvägda exponeringsbelopp som beräknats avseende dess positioner i investerarnas andel och det riskvägda exponeringsbelopp som beräknats enligt 7 § begränsas till att motsvara det största av

1. det riskvägda exponeringsbelopp som har beräknats avseende dess positioner i investerarnas andel, eller
2. de riskvägda exponeringsbeloppen som skulle ha beräknats avseende de värdepapperiserade exponeringarna, om de inte hade värdepapperiserats, till ett belopp som motsvarar investerarnas andel.

17 § I förekommande fall ska det avdrag som enligt 3 kap. 2 § andra stycket 3 i kapitaltäckningslagen ska göras för nettovinst som uppkommer till följd av kapitalisering av framtida inkomster inte beaktas inom ramen för det maximala belopp som anges i 16 §.

21 kap. Riskvikter

1 § När riskvikten för en position i en värdepapperisering kan bestämmas på grundval av en extern kreditvärdering får riskvikten ges med utgångspunkt i positionens kreditkvalitetssteg enligt reglerna om användning av extern kreditvärdering i avsnitt E. I annat fall ska positionen ges en riskvikt enligt 3 §.

Om kreditvärderingen baseras på obetalt kreditriskskydd från det institut som innehar positionen, får riskvikten inte ges med utgångspunkt i positionens kreditkvalitetssteg. Riskvikten ska i dessa fall bestämmas enligt 3 och 4 §§. (FFFS 2011:45)

2 § En position med extern kreditvärdering i en värdepapperisering eller en återvärdepapperisering får ges en riskvikt enligt tabell 2, eller om det är fråga om en kortfristig kreditvärdering, enligt tabell 3.

Tabell 2 Positioner med kreditvärdering

Kreditkvalitetssteg	1	2	3	4	Övriga kvalitetssteg
Positioner i en värdepapperisering	20 %	50 %	100 %	350 %	1250 %
Positioner i en återvärdepapperisering	40 %	100 %	225 %	650 %	1250 %

Tabell 3 Positioner med kortfristig kreditvärdering

Kreditkvalitetssteg	1	2	3	Övriga kvalitetssteg
Positioner i en värdepapperisering	20 %	50 %	100 %	1250 %
Positioner i en återvärdepapperisering	40 %	100 %	225 %	1250 %

(FFFS 2011:45)

3 § Om förfarandet enligt 4 § inte kan tillämpas ska en position utan kreditvärdering ges 1250 % riskvikt.

4 § En position utan kreditvärdering får ges en riskvikt på grundval av den vägda genomsnittliga riskvikt som skulle ha tillämpats på de värdepapperiserade exponeringarna enligt schablonmetoden för kreditrisk i underavsnitt G1, förutsatt att sammansättningen av gruppen av värdepapperiserade exponeringar alltid är känd för institutet.

Den vägda genomsnittliga riskvikten ska multipliceras med en koncentrationsfaktor som ska vara lika med summan av de nominella beloppen på alla trancherna dividerad med summan av de nominella beloppen på de trancher som är efterställda eller likställs med den tranch i vilken positionen hålls, inklusive den berörda tranchen. Resultatet får inte vara en riskvikt som överstiger 1250 % eller som är lägre än någon riskvikt som är tillämplig på en tranch med en högre prioritet och som har en kreditvärdering.

Vissa positioner i ett ABCP-program

5 § Om villkoren i 6 § är uppfyllda får institutet, med förbehåll för möjligheten att tillämpa en mer fördelaktig behandling enligt 7 § när det gäller positioner i ett ABCP-program, tillämpa en riskvikt som är den högsta av

1. 100 %, eller
2. den högsta riskvikt som skulle ha tillämpats på någon av de värdepapperiserade exponeringarna enligt schablonmetoden för kreditrisk i underavsnitt G1.

6 § För att 5 § ska få tillämpas måste följande villkor vara uppfyllda.

1. Positionen ska vara i en tranch som ekonomiskt sett är i ett andra förlustläge eller bättre, och första förlustranchen måste ge påtaglig kreditförstärkning till tranchen i andra förlustläge.
2. Positionens kvalitet ska minst motsvara kreditkvalitetssteg 3.
3. Institutet får inte inneha någon position i den tranch som är i första förlustläge.

Positioner i likviditetsfaciliteter som kan anses representera särskilt låg risknivå

7 § Riskvikten för en position i en likviditetsfacilitet som kan anses representera särskilt låg risknivå ska vara den högsta riskvikt som skulle ha tillämpats på någon av de värdepapperiserade exponeringarna enligt schablonmetoden för kreditrisk i underavsnitt G1.

En likviditetsfacilitet ska anses representera en särskilt låg risknivå om följande villkor är uppfyllda:

1. facilitetens dokumentation ska klart identifiera och begränsa de omständigheter under vilka faciliteten får tas i anspråk,
2. faciliteten får inte kunna tas i anspråk för att tillhandahålla kreditstöd genom att täcka förluster som redan uppstått vid tiden för utnyttjandet, till exempel genom att tillhandahålla likvida medel avseende exponeringar som fallerat vid tiden för utnyttjandet eller genom att förvärva tillgångar till ett pris som är högre än det verkliga värdet,
3. faciliteten får inte användas för att tillhandahålla varaktig eller regelbunden finansiering av värdepapperiseringen,
4. återbetalning av utnyttjande av faciliteten ska inte vara efterställd investerares fordringar, annat än när det gäller fordringar som uppstår avseende ränte- eller valutaderivat eller avgifter eller liknande kostnader och den får inte heller kunna efterges eller uppskjutas,
5. faciliteten får inte längre kunna utnyttjas när alla tillämpliga kreditförstärkningar som den omfattas av är uttömda, och
6. faciliteten måste omfattas av en bestämmelse som leder till en automatisk minskning av det belopp som kan tas i anspråk med beloppet av de exponeringar som har fallerat, eller, när gruppen av värdepapperiserade exponeringar består av instrument med kreditvärdering, till att faciliteten upphävs om gruppens genomsnittliga kvalitet faller under kreditkvalitetssteg 3.

22 kap. Konverteringsfaktorer för åtaganden utanför balansräkningen

1 § Åtaganden utanför balansräkningen ska som huvudregel ges en konverteringsfaktor på 100 %.

2 § Likviditetsfaciliteter som uppfyller villkoren i 21 kap. 7 § andra stycket ska ges en konverteringsfaktor på 50 procent. (FFFS 2011:38)

3 § *har upphävts genom (FFFS 2011:38)*

4 § Likviditetsfaciliteter enligt 2 § som är villkorslöst återkalleliga får ges en konverteringsfaktor på 0 %, förutsatt att återbetalning av utnyttjanden av faciliteterna har högre prioritet än några andra fordringar på kontantflödena från de värdepapperiserade exponeringarna.

Underavsnitt G3 Kreditriskskydd när schablonmetoden för kreditrisk används

23 kap. Kreditriskskydd

1 § Ett institut som avser att tillgodoräkna sig effekten av kreditriskskydd vid beräkningen av riskvägt exponeringsbelopp ska tillämpa detta underavsnitt.

2 § Institutet får endast tillgodoräkna sig effekten från skydd som är medräkningsbara. Skydd är medräkningsbara om formen är godtagbar och om institutet uppfyller de särskilda kraven på hanteringen av respektive form av skydd.

3 § Om skyddet inte täcker hela risken i en exponering och eventuella förluster inte delas proportionellt, ska reglerna om värdepapperisering tillämpas.

Allmänna råd

Ett grundläggande drag i värdepapperiseringar är att det är fråga om en struktur där två eller flera parter delar den kreditrisk som härrör från en eller flera angivna exponeringar på ett sätt som inte är proportionellt mot storleken av parternas nominella positioner. Ett exempel på en sådan struktur är när ett institut köper en garanti som inte täcker hela exponeringen och där institutet och garantitutfärdaren innehar olika riskpositioner.

4 § Om det för en enskild exponering finns fler än en typ av kreditriskskydd som är medräkningsbart ska institutet fördela exponeringen på de olika typerna av kreditriskskydd. Riskvägt exponeringsbelopp ska beräknas separat för varje del.

24 kap. Garantier och kreditderivat

1 § Garantier och kreditderivat är medräkningsbara om de är godtagbara enligt 2 § och institutet uppfyller hanteringskraven i 13 §.

Godtagbara garantier och kreditderivat

2 § Garantier och kreditderivat är godtagbara om de är utfärdade av kvalificerade utfärdare av skydd enligt 3 § och uppfyller villkoren enligt 4–12 §§.

Kvalificerade utfärdare

3 § Kvalificerade utfärdare av garantier och kreditderivat är utfärdare vars åtaganden hänförs till någon av följande exponeringsklasser:

1. exponeringar mot stater och centralbanker,
2. exponeringar mot kommuner och därmed jämförliga samfälligheter samt myndigheter,
3. exponeringar mot offentliga organ som behandlas som stater och centralbanker eller institut,
4. exponeringar mot multilaterala utvecklingsbanker,
5. exponeringar mot internationella organisationer, eller
6. institutsexponeringar.

Vidare ska företag som har en extern kreditvärdering som motsvarar kreditkvalitetssteg 2 eller bättre anses vara kvalificerade utfärdare av garantier och kreditderivat. Detta gäller även företag som ingår i samma koncern som institutet.

Godtagbara former av skydd

4 § För att en garanti eller ett kreditderivat ska ge ett godtagbart skydd, ska följande krav vara uppfyllda:

1. skyddet är direkt,
2. skyddet omfattar tydligt definierade fordringar som ska kunna identifieras, och
3. avtalet om skydd är juridiskt bindande i alla relevanta jurisdiktioner.

5 § Avtalet om skydd får inte innehålla något villkor som är utanför institutets kontroll och innebär att

1. garantigivaren eller utfärdaren av kreditderivatet får ha en ensidig rätt att återkalla skyddet,
2. kostnaden för skyddet ökar till följd av en försämrad kvalitet på den skyddade tillgången,
3. garantigivaren eller utfärdaren av kreditderivatet inte längre är skyldig att betala, utan oskäligt dröjsmål, om gäldenären inte betalar i tid, eller
4. det är möjligt för garantigivaren eller utfärdaren av kreditderivatet att förkorta giltighetstiden för garantin eller kreditderivatet.

Dessutom gäller följande:

1. Skydd i form av garantier ska uppfylla villkoren i 7 §.
2. Skydd i form av kreditderivat ska uppfylla villkoren i 8–12 §§.

6 § För att en återgaranti, dvs. en garanti som garanterar en annan garanti, ska vara godtagbar ska följande krav vara uppfyllda:

1. Utfärdaren av återgarantin är en motpart vars åtaganden hänförs till någon av följande exponeringsklasser:
 - a) stater och centralbanker,
 - b) kommuner och därmed jämförliga samfälligheter samt myndigheter,
 - c) offentliga organ som behandlas som stater och centralbanker eller institut, eller
 - d) multilaterala utvecklingsbanker eller internationella organisationer som ges 0 procent riskvikt.
2. Återgarantin täcker alla aspekter av kreditrisken i exponeringen (inte enbart motpartsrisken, utan även t.ex. utspädningsrisk och transfereringsrisk).
3. Den direkta garantin uppfyller villkoren i 4–5 §§.
4. Återgarantin uppfyller villkoren i 4–5 §§, förutom att skyddet inte behöver vara direkt.

En återgaranti som inte uppfyller kravet i första stycket 1 får godtas om återgarantin i sin tur har en direkt garanti som uppfyller det kravet, förutsatt att övriga villkor i första stycket är uppfyllda.

Institutet ska anmäla till Finansinspektionen att det har en återgaranti innan institutet beaktar den vid beräkningen av riskvägt exponeringsbelopp. I anmälan ska institutet intyga att återgarantin uppfyller kraven i första stycket samt att det inte finns något som talar för att återgarantin är sämre än en direkt garanti från utfärdaren. Om institutet har flera återgarantier från samma utfärdare behöver institutet, om villkoren i återgarantierna är likartade, endast göra en anmälan för varje utfärdare. (FFFS 2010:10)

Specifika villkor för garantier

7 § Vid utebliven betalning ska institutet ha rätt att, utan oskäligt dröjsmål, rikta krav på betalning av förfallna belopp mot utfärdaren av skyddet utan att först behöva kräva gäldenären.

Detta krav behöver inte vara uppfyllt i fråga om återgarantier som är godtagbara enligt 6 §, eller garantier utfärdade av kreditgarantiföreningar eller de garantigivare som anges i 6 §, under förutsättning att något av följande villkor är uppfyllda

1. kontraktsvillkoren ger institutet rätt att utan oskäligt dröjsmål få en preliminär utbetalning som motsvarar en välgrundad uppskattning av det belopp som utgör den garanterade andelen av institutets förväntade ekonomiska förlust, inklusive förluster till följd av uteblivna betalningar för ränta och andra belopp som låntagaren är skyldig att betala, eller
2. institutet kan styrka att de förlustskyddande effekterna, däribland förluster till följd av uteblivna betalningar som låntagaren är skyldig att betala uteblir, rättfärdigar en sådan hantering.

Garantier som skyddar exponeringar med säkerhet i bostadsfastighet eller bostadsrätt är godtagbara även i de fall då perioden innan institutet kan kräva betalning av utfärdaren är upp till 24 månader.

Specifika villkor för kreditderivat

8 § Kreditderivat av följande typ är godtagbara:

1. kreditswapp,
2. totalavkastningsswapp, och
3. kreditlänkad obligation, med det belopp som är inbetalt.

Även finansiella instrument som är sammansatta av, eller är ekonomiskt likvärdiga med, dessa typer av kreditderivat är godtagbara.

En totalavkastningsswapp är inte godtagbar om institutet bokför nettobetalningarna från detta kreditderivat som en intäkt, men inte tar upp motsvarande värdeminskning hos den tillgång som kreditderivatet skyddar som en kostnad.

9 § De händelser som medför att kreditderivatet utfaller till betalning (utlösande händelser) ska minst omfatta:

1. gäldenärens underlåtenhet att betala förfallna belopp,
2. gäldenären ställer in betalningarna eller går i konkurs, och

3. anstånd för gäldenären att betala förfallna amorteringar och räntor eller annan ändring av betalningsvillkoren som medför en ekonomisk förlust för institutet.

Om gäldenären enligt den underliggande skuldförbindelsen har möjlighet att få anstånd med att betala förfallna belopp under en viss period, får definitionen av den utlösande händelsen enligt första stycket 1 ta hänsyn till denna period.

Om de utlösande händelserna inte omfattar det som avses i första stycket 3 får kreditderivatet ändå beaktas, men det skyddade beloppet ska reduceras enligt 16 §.

Det ska klart framgå vem eller vilka som avgör om en utlösande händelse har inträffat. Detta avgörande får inte endast vila på utfärdaren av skydd. Köparen av skydd ska ha både rätt och möjlighet att informera utfärdaren av skydd om en utlösande händelse inträffar.

10 § För kreditderivat med kontantavräkning ska institutet ha etablerade rutiner för att uppskatta en förlust på ett tillförlitligt sätt. En bestämd period ska fastställas under vilken institutet har möjlighet att inhämta värderingar av referensexponeringen efter det att den utlösande händelsen har inträffat.

Om kontantavräkning är villkorad av att köparen av skyddet överför referensexponeringen till utfärdaren av skyddet, ska avtalet innebära att ett eventuellt krav på samtycke till en sådan överföring inte oskäligt fördröjer överföringen.

11 § Även om ett kreditderivats referensexponering inte exakt motsvarar den exponering som institutet vill skydda är kreditderivatet godtagbart, om följande villkor är uppfyllda:

1. Referensexponeringen avser samma motpart.
2. Referensexponeringen är rankad lika med eller sämre än den skyddade tillgången i händelse av konkurs.
3. Det finns sådana korsvisa klausuler mellan referenstillgången och den skyddade tillgången som innebär att om låntagaren fallerar (t.ex. ställer in betalningarna) på andra lån som denne har upptagit, kommer detta att behandlas som om ett fallissemang har inträffat även på referenstillgången.

12 § Om institutet skapar en intern säkring med kreditderivat på så vis att det säkrar kreditrisken hos en exponering som hänförs till övrig verksamhet med ett kreditderivat i handelslagret, ska kreditrisken i handelslagret föras över till en extern motpart av det slag som anges i 3 § för att skyddet ska vara godtagbart.

Hanteringskrav

13 § Institutet ska ha fastställda riktlinjer för användningen av garantier och kreditderivat som ansluter till institutets övergripande strategi för riskhantering. Institutet ska ha rutiner och system för att följa upp och hantera eventuella koncentrationer av kreditrisk som uppkommer på grund av dessa skydd.

Effekten av medräkningsbara garantier och kreditderivat

14 § När ett medräkningsbart kreditderivat finns för en exponering får gäldenärens riskvikt bytas ut mot skyddsutfärdarens riskvikt för det skyddade beloppet.

När en garanti finns för en exponering får gäldenärens riskvikt bytas ut mot skyddsutfärdarens riskvikt för det skyddade beloppet enligt 11–13 § kapitaltäckningsförordningen.

När institutet har en garanti eller kreditderivat för åtaganden utanför balansräkningen ska effekten av dessa tillgodoräknas innan institutet applicerar relevant konverteringsfaktor.

Allmänna råd

Exempel:

Antag att institutet har ett åtagande utanför balansräkningen som uppgår till 100 kronor. Åtagandet har en konverteringsfaktor på 75 %. Institutet har en garanti för åtagandet på 75 kronor. Först beräknas hur stor del av åtagandet som är skyddad av garantin och hur stor del som inte har något skydd. Garantin täcker 75 % av åtagandet, det vill säga 75 kronor. Resterande 25 kronor har därmed inget skydd. När dessa beräkningar är utförda appliceras konverteringsfaktorn.

Exponeringsbeloppet för den skyddade delen blir då 56,25 (= 75 * 75 %). Detta belopp får ges samma riskvikt som garantiutfärdaren.

Exponeringsbeloppet för den oskyddade delen av åtagandet blir 18,75 (= 25 * 75 %).

15 § Med det skyddade beloppet avses det belopp som utfärdaren av skyddet åtagit sig att maximalt betala, reducerat med de justeringar som anges i denna paragraf.

Om skyddet inte täcker alla typer av betalningar som kan uppstå till följd av exponeringen ska det skyddade beloppet justeras för att ta hänsyn till detta.

Om skyddet är uttryckt i en annan valuta än den direkta exponeringen ska det skyddade beloppet sättas ned med faktorn H_{fx} . H_{fx} ska bestämmas enligt 25 kap. 20–44 §§.

16 § Om ett kreditderivat enligt kontraktsvillkoren inte utlöses av att gäldenären fått ett anstånd att betala förfallna amorteringar och räntor eller annan ändring av betalningsvillkoren som medför en ekonomisk förlust ska, i de fall skyddet inte överskrider exponeringsbeloppet, det skyddade beloppet reduceras med 40 %. Om skyddet överskrider exponeringsbeloppet får det skyddade beloppet högst anses motsvara 60 % av exponeringsbeloppet.

17 § Om ett kreditderivat finns som avser flera exponeringar och kreditderivatet är utformat så att det utfaller till betalning när den första exponeringen fallerar får institutet tillgodoräkna sig skydd för den exponering som i frånvaro av skydd skulle ge upphov till det lägsta riskvägda exponeringsbeloppet, under förutsättning att skyddet minst täcker exponeringen.

Om ett kreditderivat finns som avser flera exponeringar och kreditderivatet är utformat så att det utfaller till betalning när det n -te fallissemanget inträffar, får institutet tillämpa den metod som anges i första stycket anpassad på lämpligt sätt, förutsatt antingen att annat skydd har erhållits för fallissemanen 1 till $n-1$ eller att $n-1$ fallisseman redan har inträffat.

18 § Om det är löptidsobalans, det vill säga när kreditriskskyddets återstående löptid är kortare än den skyddade exponeringens återstående löptid, får kreditrisk-

skyddet inte beaktas vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp om kreditrisk-skyddets återstående löptid är mindre än tre månader eller om den ursprungliga löptiden är mindre än ett år.

19 § Med den skyddade exponeringens återstående löptid avses tiden fram till dess att gäldenären enligt avtalet ska ha uppfyllt sina förpliktelser. Den återstående löptiden ska dock aldrig anses vara längre än fem år.

20 § Med kreditriskskyddets återstående löptid avses, om inte annat följer av denna paragraf, tiden fram till den tidigaste tidpunkt då skyddet löper ut eller kan sägas upp.

Om säljaren av kreditriskskyddet har möjlighet att säga upp avtalet, ska skyddets återstående löptid anses vara tiden fram till det tidigaste datum då denna möjlighet kan utnyttjas.

Om köparen av kreditriskskyddet har rätt att säga upp avtalet, och de ursprungliga avtalsvillkoren är utformade så att det ger köparen incitament att säga upp skyddet i förtid, ska skyddets återstående löptid anses vara tiden fram till det tidigaste datum när denna möjlighet kan utnyttjas.

För kreditderivat som utfaller till betalning utan hänsyn till att det för den skyddade tillgången kan finnas en period för anstånd med betalning innan ett fallissemang ska ha ansetts inträffat, ska en reduktion av den återstående löptiden göras motsvarande längden på perioden för anståndet.

21 § Om det föreligger löptidsobalans ska det skyddade beloppet reduceras genom att det multipliceras med följande uttryck:

$$(t-0,25)/(T-0,25),$$

där

T är den skyddade exponeringens återstående löptid, dock maximalt 5 år,

t är kreditriskskyddets återstående löptid, dock maximalt uppgående till T.

22 § Medräkningsbara kreditlänkade obligationer emitterade av institutet får hanteras som kontantsäkerhet enligt 25 kap.

25 kap. Finansiella säkerheter

1 § Säkerheter är medräkningsbara om de är godtagbara enligt 2–4 §§ och institutet uppfyller hanteringskraven enligt 5–9 §§.

Godtagbara finansiella säkerheter

2 § Följande finansiella säkerheter är godtagbara:

1. Kontanta medel insatta hos institutet och kontantliknande instrument i eget förvar emitterade av institutet.
2. Räntebärande värdepapper hänförliga till exponeringsklassen stater och centralbanker och som har en extern kreditvärdering eller kreditvärdering av exportkreditorgan som motsvarar kreditkvalitetssteg 4 eller bättre.

3. Räntebärande värdepapper som emitterats av kommuner och därmed jämförliga samfälligheter, delstater, myndigheter eller offentliga organ som får behandlas på samma sätt som exponeringar mot den egna staten.
4. Räntebärande värdepapper som dels är emitterade av en multilateral utvecklingsbank eller internationell organisation, dels ges 0 % riskvikt.
5. Räntebärande värdepapper som dels är emitterade av institut eller annan juridisk person, dels har en extern kreditvärdering som motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller bättre för den relevanta typen av motpart.
6. Räntebärande värdepapper emitterade av kommuner och därmed jämförliga samfälligheter som har en extern kreditvärdering som motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller bättre.
7. Räntebärande värdepapper emitterade av offentliga organ som ges samma riskvikt som institutsexponeringar och som har en extern kreditvärdering som motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller bättre.
8. Räntebärande värdepapper emitterade av en multilateral utvecklingsbank men som inte ges 0 % riskvikt, men som har en extern kreditvärdering som motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller bättre.
9. Räntebärande värdepapper som har en extern kreditvärdering som motsvarar kreditkvalitet 3 eller bättre för kortfristiga exponeringar.
10. Aktier och konvertibler som ingår i någon av de index som anges i *bilaga 5*.
11. Guld.

Utöver ovan nämnda säkerheter är finansiella säkerheter godtagbara enligt vad som anges i 13 kap. 80 §.

3 § Räntebärande värdepapper emitterade av kreditinstitut och värdepappersbolag med tillstånd enligt 2 kap. 2 § första stycket 2 och 8 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden och motsvarande utländska företag men som inte har extern kreditvärdering, är ändå godtagbara om följande villkor är uppfyllda.

1. De omsätts på en reglerad marknad.
2. De är inte efterställda.
3. Om det finns andra räntebärande värdepapper emitterade av samma motpart och med samma prioritet, för vilka det finns en extern kreditvärdering, ska samtliga dessa räntebärande värdepappers externa kreditvärderingar motsvara kreditkvalitet 3 eller bättre.
4. Institutet har ingen information som tyder på att det räntebärande värdepapperets likviditet är otillräcklig. (*FFFS 2008:13*)

4 § Fondandelar är godtagbara om

1. fondandelarnas värde uppdateras och offentliggörs dagligen, och
2. fondbestämmelserna endast tillåter att fondens medel investeras i värdepapper som är medräkningsbara enligt 2 och 3 §§. Detta hindrar dock inte att derivatinstrument används i fonden för att skapa riskskydd för investeringar i sådana värdepapper.

Om fondens medel delvis investeras i andra typer av tillgångar än de som är medräkningsbara enligt 2 och 3 §§ är fondandelarna godtagbara, men endast till den del deras värde motsvaras av tillgångar som är medräkningsbara. Institutet ska beräkna detta värde utifrån antagandet att fondens medel har investerats i tillgångar som inte är medräkningsbara i så stor utsträckning som fondens placeringsbegränsningar enligt lag, Finansinspektionens föreskrifter och fondbestämmelserna

för fonden medger detta. Institutet ska beräkna det sammanlagda värdet av de tillgångar i fonden som inte är medräkningsbara med avdrag för övriga skulder. Om det sammanlagda värdet är negativt ska värdet av de medräkningsbara tillgångarna minskas i motsvarande utsträckning. (FFFS 2010:10)

Hanteringskrav

5 § Det får inte finnas en väsentlig positiv korrelation mellan motpartens kreditvärdighet och värdet på säkerheten.

Värdepapper emitterade av motparten eller av andra företag inom samma koncern som motparten är inte medräkningsbara. Säkerställda obligationer och motsvarande utländska skuldförbindelser, enligt 16 kap. 35–36 §§, emitterade av motparten är dock medräkningsbara om de ställs som säkerhet inom ramen för en återköpstransaktion och om obligationerna uppfyller villkoret i första stycket.

6 § Avtalet om säkerhetsupplåtelse ska vara rättsligt bindande i alla relevanta jurisdiktioner.

Då säkerheten förvaras hos en tredje part ska institutet vidta nödvändiga åtgärder för att se till att denna part avskiljer säkerheten från sina egna tillgångar.

7 § Säkerhetsupplåtelsens former ska dokumenteras, inklusive rutinerna för att snabbt kunna realisera säkerheterna.

Institutet ska ha styrdokument som reglerar de typer och volymer av tillgångar som institutet accepterar som säkerhet.

8 § Institutet ska ha väl fungerande rutiner och processer för att kontrollera de risker som uppkommer på grund av användningen av säkerheter, däribland följande:

1. Risk för uteblivet eller reducerat kreditriskskydd, exempelvis risken att institutet inte omgående kan förfoga över säkerheten eller inte omgående kan realisera den.
2. Risk för felaktiga värderingar.
3. Koncentrationsrisk, som uppkommer på grund av användningen av finansiella säkerheter, och dess påverkan på institutets samlade riskprofil.

9 § Institutet ska göra en ny marknadsvärdering av säkerheten när det finns skäl att anta att dess värde väsentligen förändrats, dock minst var sju månader.

Effekten av medräkningsbara finansiella säkerheter

10 § Om det är löptidsobalans, det vill säga när kreditriskskyddets återstående löptid är kortare än den skyddade exponeringens återstående löptid, ska institutet ta hänsyn till 15 § eller 21 § vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp.

11 § Institutet kan bortse från eventuell löptidsobalans om följande krav är uppfyllda:

1. Den skyddade exponeringen och säkerheten värderas dagligen.
2. Avtalet om säkerställande anger att säkerheter ska levereras utan skäligen fördröjning om ett underskott av säkerheter uppstår.

3. Om den finansiella säkerheten utgörs av ett räntebärande värdepapper ska avtalet om säkerställande innebära att om värdepapperet förfaller ska likviden inbetalas till ett konto hos institutet som motparten inte kan disponera utan institutets medgivande.

12 § Med den skyddade exponeringens återstående löptid avses tiden fram till dess att gäldenären enligt avtalet ska ha uppfyllt sina förpliktelser. Löptiden ska dock aldrig anses vara längre än fem år.

13 § Med kreditriskskyddets återstående löptid avses, om inte annat följer av detta kapitel, tiden fram till den tidpunkt då skyddet tidigast löper ut eller kan sägas upp.

14 § Vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp får institutet tillgodogöra sig medräkningsbara finansiella säkerheter antingen genom att tillämpa den förenklade metoden enligt 15–19 §§ eller den fullständiga metoden enligt 20–44 §§.

Ett institut som har fått medgivande enligt 38 kap. 14–22 §§ att använda schablonmetoden för kreditrisk vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp får använda både den förenklade och den fullständiga metoden. Detta förutsätter att institutet kan visa att metoderna inte används selektivt för att uppnå ett lägre kapitalkrav. Den förenklade metoden får inte användas när riskvägt exponeringsbelopp beräknas med en IRK-metod. (FFFS 2010:10)

Den förenklade metoden för finansiella säkerheter

15 § Om institutet tillämpar den förenklade metoden måste skyddets återstående löptid åtminstone vara lika lång som exponeringens återstående löptid, annars får kreditriskskyddet inte beaktas vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp.

16 § När en medräkningsbar finansiell säkerhet finns för en exponering får motpartens riskvikt bytas ut mot säkerhetsinstrumentets riskvikt för den del som täcks av säkerheten. Den nya riskvikten för den del av exponeringen som täcks av säkerheten ska dock vara minst 20 %, förutom när 17–19 §§ tillämpas.

När institutet har en finansiell säkerhet för åtaganden utanför balansräkningen, ska effekten av dessa tillgodoräknas innan institutet applicerar relevant konverteringsfaktor, se även allmänna råd i 24 kap. 14 §.

Den del av exponeringen som inte täcks av säkerheten ska ges den riskvikt som skulle vara tillämplig på en exponering utan säkerhet mot motparten.

17 § Värdet för den finansiella säkerheten ska vara marknadsvärdet. En exponering som uppstår till följd av transaktioner som uppfyller villkoren i 23 § ska ges 0 % riskvikt till den del som täcks av säkerheten. Om motparten i transaktionen inte är en motpart enligt 23 § 8 a–f ska andelen ges 10 % riskvikt.

18 § Derivatkontrakt som marknadsvärderas dagligen och för vilka säkerhet ställts i form av kontanta medel insatta hos institutet eller kontantliknande instrument och där det inte förekommer någon valutaobalans, ska ges 0 % riskvikt till den del exponeringen täcks av säkerheten.

Om säkerhet ställts genom räntebärande värdepapper som emitterats av stater eller centralbanker som ges 0 % riskvikt, ska derivatkontrakten ges 10 % riskvikt.

Med räntebärande värdepapper som emitterats av stater eller centralbanker avses här även följande:

1. Räntebärande värdepapper som emitterats av kommuner och därmed jämförbara samfälligheter, delstater samt myndigheter som får behandlas på samma sätt som exponeringar mot den egna staten.
2. Räntebärande värdepapper som emitterats av multilaterala utvecklingsbanker som ges 0 % riskvikt.
3. Räntebärande värdepapper som emitterats av internationella organisationer som ges 0 % riskvikt.

19 § Om exponeringen och säkerheten är uttryckta i samma valuta får 0 % riskvikt ges om ett av följande villkor är uppfyllda:

1. Säkerheten är kontanta medel insatta hos institutet eller ett kontantliknande instrument.
2. Säkerheten utgörs av räntebärande värdepapper som emitterats av stater eller centralbanker som ges 0 % riskvikt och säkerhetens marknadsvärde har diskonterats med 20 %.

Vid tillämpning av första stycket 2 ska räntebärande värdepapper som emitterats av stater eller centralbanker anses innefatta sådana värdepapper som anges i 18 § tredje stycket.

Den fullständiga metoden för finansiella säkerheter

20 § I den fullständiga metoden för finansiella säkerheter ska institutet beräkna volatilitetsjusterade värden på exponeringsbeloppet och säkerheten för att avgöra i vilken utsträckning som säkerheten ska anses täcka exponeringen.

E_{osk} är den del av exponeringen som inte anses skyddad genom de ställda säkerheterna och beräknas enligt följande:

$$E_{osk} = \max\{0, (E_{VJ} - S_{VJ})\}$$

$$E_{VJ} = E^* \times (1 + H_E)$$

$$S_{VJ} = S \times (1 - H_S - H_{fX})$$

S är säkerhetens marknadsvärde.

E^* är ett justerat exponeringsbelopp, där åtaganden utanför balansräkningen ingår, det vill säga utan beaktande av konverteringsfaktorer.

E_{VJ} och S_{VJ} är exponeringens respektive säkerhetens volatilitetsjusterade värde. Om det är löptidsobalans ska S_{VJ} justeras enligt 21 §.

H_E och H_S är faktorer för volatilitetsjustering av exponeringens respektive säkerhetens värde med hänsyn till förändringar i marknadspriser. Fortsättningsvis kommer både H_E och H_S att kallas H .

H_{fX} är faktor för volatilitetsjustering med hänsyn till förändring i valutakurser.

Vid bestämning av de olika faktorerna för volatilitetsjusteringar får institutet antingen använda föreskrivna volatilitetsjusteringar enligt 23–33 §§ eller, efter medgivande av Finansinspektionen, egna estimat av volatilitetsjusteringar enligt 34–36 §§ och 44 §, om kraven i 37–43 §§ är uppfyllda.

21 § Om det är löptidsobalans ska värdet på säkerheten reduceras enligt följande formel:

$$S_{VJL} = S_{VJ} \times (t-0,25)/(T-0,25)$$

där

S_{VJL} är S_{VJ} justerad för att det föreligger löptidsobalans,

S_{VJ} är kreditriskskyddets värde enligt 20 §,

T är den skyddade exponeringens återstående löptid, dock maximalt 5 år,

t är kreditriskskyddets återstående löptid, dock maximalt uppgående till T.

S_{VJL} ska ersätta S_{VJ} i formeln för beräkningen av E_{OSk} i 20 §.

Om kreditriskskyddets återstående löptid är mindre än tre månader eller om den ursprungliga löptiden är mindre än ett år, får inte kreditriskskyddet beaktas.

22 § Om det finns flera olika medräkningsbara finansiella säkerheter för en exponering ska faktorn för volatilitetsjustering vara ett vägt medelvärde av de faktorer som gäller för de enskilda säkerheterna. Som vikter används den andel av det samlade marknadsvärdet som varje enskild säkerhet representerar.

Tillämpning av föreskrivna volatilitetsjusteringar

23 § Volatilitetsjusteringen får sättas till 0 % om följande villkor är uppfyllda:

1. Exponeringen och dess säkerhet är räntebärande värdepapper som emitterats av stater och centralbanker och som får ges 0 % riskvikt.
2. Exponeringen och dess säkerhet är uttryckta i samma valuta.
3. Transaktionens löptid är inte längre än en dag, alternativt att både exponeringen och säkerheten marknadsvärderas dagligen och att marginalsäkerhet ställs dagligen.
4. Institutet bedömer att tiden mellan den sista marknadsvärderingen och realisationen av säkerheten, i det fall motparten inte fullföljer sitt åtagande att ställa marginalsäkerhet, inte överstiger fyra bankdagar.
5. Transaktionen clearas och avvecklas i ett clearing- och avvecklings-system som har visats vara lämpligt för denna typ av transaktion.
6. Avtalet som reglerar transaktionen är ett av marknadens standardavtal för återköpstransaktioner och värdepapperslån.
7. Transaktionen får enligt avtalet avslutas omedelbart om motparten inte fullföljer sitt åtagande att leverera kontanter eller värdepapper eller att ställa säkerhet eller om motparten på annat sätt inte fullgör sina åtaganden.
8. Motparten är någon av följande:
 - a) Stater och centralbanker som ges 0 % riskvikt.
 - b) Kreditinstitut eller värdepappersbolag med tillstånd enligt 2 kap. 2 § första stycket 2 och 8 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden och motsvarande utländska institut.
 - c) Andra finansiella institut eller försäkringsbolag som ges 20 % riskvikt.
 - d) Fondbolag, AIF-förvaltare eller motsvarande utländska företag som enligt lag är skyldiga att uppfylla ett kapitalkrav.
 - e) Pensionsinstitut.
 - f) Clearingorganisation. (FFFS 2013:14)

24 § För kontanta medel insatta hos institutet och kontantliknande instrument i eget förvar som är emitterade av institutet behöver ingen volatilitetsjustering för förändringar i marknadspriset göras. Någon volatilitetsjustering för förändringar i marknadspriset behöver heller inte göras för kontanta medel utlånade av institutet.

25 § Värdena på H i 26–29 §§ gäller för säkerheter och exponeringar som marknadsvärderas dagligen. Om marknadsvärdering görs mer sällan ska värdena för H räknas upp enligt 33 §.

26 § Räntebärande värdepapper utgivna av motparter som avses i 2 § 2–4 ska volatilitetsjusteras enligt tabell 1.

Tabell 1

Kreditkvalitetssteg	H i %	Realisationstid (liquidation period)		
		Återstående löptid i år	20 dagar	10 dagar
1	≤ 1 år	0,707	0,5	0,354
1	> 1 år ≤ 5 år	2,828	2	1,414
1	> 5 år	5,657	4	2,828
2–3	≤ 1 år	1,414	1	0,707
2–3	> 1 år ≤ 5 år	4,243	3	2,121
2–3	> 5 år	8,485	6	4,243
4		21,213	15	10,607
Räntebärande värdepapper med extern kreditvärdering för kortfristiga exponeringar				
1		0,707	0,5	0,354
2–3		1,414	1	0,707

27 § Räntebärande värdepapper utgivna av motparter som avses i 2 § 5–8 ska volatilitetsjusteras enligt tabell 2. Oavsett emittent ska de räntebärande värdepapper som avses i 3 § volatilitetsjusteras med utgångspunkt i kreditkvalitetssteg 2–3 enligt tabell 2.

Tabell 2

Kreditkvalitetssteg	H i %	Realisationstid (liquidation period)		
		Återstående löptid i år	20 dagar	10 dagar
1	< 1 år	1,414	1	0,707
1	> 1 år < 5 år	5,657	4	2,828
1	> 5 år	11,314	8	5,657
2–3	< 1 år	2,828	2	1,414
2–3	> 1 år < 5 år	8,485	6	4,243
2–3	> 5 år	16,971	12	8,485
Räntebärande värdepapper med extern kreditvärdering för kortfristiga exponeringar				
1		1,414	1	0,707
2–3		2,828	2	1,414

28 § Övriga typer av exponeringar eller medräkningsbara finansiella säkerheter ska volatilitetsjusteras enligt tabell 3.

Tabell 3

<i>H</i> i %	Realisationstid (liquidation period)		
	20 dagar	10 dagar	5 dagar
Typ av exponering eller säkerhet			
Aktier inkluderade i något av de erkända index som anges i bilaga 5	21,213	15	10,607
Övriga godtagbara säkerheter	35,355	25	17,678
Guld	21,213	15	10,607

29 § För volatilitetsjustering av fondandelar som är medräkningsbara säkerheter ska ett vägt genomsnittligt *H* beräknas för de tillgångar i vilka fondföretaget har investerat. Vid justeringen ska realisationstiden för respektive transaktionstyp tillämpas. Om tillgångarna inte är kända för institutet ska institutet använda det högsta *H* som skulle gälla för någon av alla de tillgångar som är tillåtna enligt fondbestämmelserna.

30 § Faktorn för volatilitetsjustering för förändringar i valutakurser, H_{fx} , anges i procent i tabell 4 och gäller för säkerheter och exponeringar som marknadsvärderas dagligen. Om marknadsvärdering görs mer sällan ska värdet för *H* justeras enligt 33 §.

Tabell 4

Realisationstid		
20 dagar	10 dagar	5 dagar
11,314	8	5,657

31 § För OTC-derivat ska volatilitetsjustering för förändringar i valutakurser göras då säkerhetens valuta skiljer sig från avvecklingsvalutan.

För OTC-derivat som institutet har medräkningsbara nettningsavtal för ska volatilitetsjustering för förändringar i valutakurser göras om säkerhetens valuta skiljer sig från nettningsavtalets avvecklingsvaluta. Även om nettningsavtalet omfattar transaktioner i flera olika valutor behöver endast en volatilitetsjustering göras.

32 § Den realisationstid som ska användas för att bestämma *H* respektive H_{fx} är följande:

1. 5 bankdagar för värdepapperslån och för återköpstransaktioner som inte innefattar överföring av råvaror eller garanterar äganderätt till råvaror,
2. 10 bankdagar för andra kapitalmarknadsrelaterade transaktioner än de som nämns i 1,
3. 20 bankdagar för övriga exponeringar.

33 § Om institutet inte marknadsvärderar sina säkerheter och exponeringar dagligen ska *H* och H_{fx} som anges i 26–30 §§ räknas upp enligt följande formel:

$$H_j = H_M \sqrt{\{N_R + (T_M - 1)\} / T_M}$$

H_j är faktorn för den slutliga volatilitetsjusteringen efter justering för frekvensen hos institutets marknadsvärdering. Det är detta värde som ska användas i beräkningen i 20 §.

H_M är den volatilitetsjustering som anges i 26–30 §§.

N_R avser det antal bankdagar som går mellan varje värdering.

T_M är realisationstiden för det aktuella värdepappret enligt 32 §.

Tillämpning av egna estimat av volatilitetsjusteringar

34 § Institutet får, efter medgivande av Finansinspektionen, beräkna egna estimat av H för förändringar i marknadsvärdet hos säkerheter och exponeringar.

För räntebärande värdepapper som har en kreditvärdering som motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller bättre får institutet beräkna H gruppvis för olika kategorier av värdepapper. Vid kategoriseringen ska institutet ta hänsyn till värdepapperens utfärdare, kreditvärdering, återstående löptid och modifierade duration. Värdet på H ska vara representativt för värdepapperen inom respektive kategori.

För andra värdepapper ska H beräknas individuellt.

35 § Institutet ska beräkna H_{fx} för förändringar i valutakurser för varje aktuellt valutapar.

36 § Vid beräkningen av H och H_{fx} får institutet inte ta hänsyn till någon korrelationseffekt mellan exponeringen, säkerheten och/eller växelkurserna.

Kvantitativa krav

37 § Volatilitetsjusteringarna ska beräknas med ett ensidigt konfidensintervall på 99 %.

38 § Vid beräkningarna ska realisationstiden sättas enligt 32 §. Om institutet använder en längre realisationstid än vad som anges i 32 § i sin interna riskhantering så ska den interna realisationstiden användas.

39 § Volatilitetsjusteringarna får beräknas baserat på andra realisationstider än de som anges i 32 §. Då måste dock institutet i efterhand räkna upp eller ned dem enligt följande formel:

$$H_M = H_N \sqrt{T_M/T_N}$$

H_M är faktorn för volatilitetsjusteringen efter korrigerings för avvikande realisationstid. Det är detta värde som ska användas i beräkningen i 20 §.

T_M är realisationstiden för det aktuella värdepappret enligt 32 §.

T_N är den realisationstid som beräkningen av volatilitetsjusteringen ursprungligen baserades på.

H_N är den faktorn för volatilitetsjustering som baseras på realisationstiden T_N .

40 § Om instrumentets likviditet är sådan att realisationstiden sannolikt överstiger de frister som anges i 32 § ska realisationstiden sättas till ett passande högre värde.

41 § Estimat av volatilitetsjusteringarna ska baseras på en historisk observationsperiod som uppgår till minst ett år. Om ett institut använder en metod

där indata viktas måste den effektiva observationsperioden vara minst ett år, det vill säga den genomsnittliga vägda tiden för de individuella observationerna får inte understiga sex månader.

Den historiska observationsperioden, och därmed volatilitetsjusteringarna, ska uppdateras minst var tredje månad eller vid varje väsentlig förändring av marknadsförhållandena.

Finansinspektionen kan besluta att en kortare historisk observationsperiod än ett år ska användas om prisvolatiliteten har ökat kraftigt.

Institutet ska analysera om historiska data i vissa fall underskattar den potentiella volatiliteten, till exempel vid fasta/låsta växelkurser. I sådana fall ska institutet beräkna volatilitetsjusteringen baserat på stressscenarier.

Kvalitativa krav

42 § Institutet ska använda de på egna estimat grundade volatilitetsjusteringarna i den dagliga riskhanteringen, inklusive hanteringen av interna limiter.

43 § Institutet ska ha fastställt ett styrdokument eller motsvarande som utförligt och fullständigt redogör för institutets rutiner för beräkningen av volatilitetsjusteringar och hur dessa integreras i den dagliga riskhanteringen.

Institutet ska, som ett led i sin regelbundna interna revision, genomföra en granskning av sina rutiner, metoder och system för beräkning av volatilitetsjusteringar. Minst en gång om året ska institutet se över hela systemet.

Uppräkning av volatilitetsjustering

44 § Om institutet inte marknadsvärderar sina säkerheter och exponeringar dagligen ska H och H_{fx} , som anges i 26–30 §§ räknas upp enligt 33 §.

26 kap. Avtal om nettoberäkning

1 § Bilateral avtal om nettoberäkning är medräkningsbara om de är godtagbara enligt 2–6 §§ och institutet uppfyller hanteringskraven enligt 7–11 §§.

Godtagbara avtal om nettoberäkning

2 § Avtalet ska vara rättsligt bindande i alla relevanta jurisdiktioner. Avtalet ska göra det möjligt för den part som inte har fallerat att vid en utlösande händelse utan dröjsmål avbryta och avräkna alla kontrakt som täcks av avtalet. De utlösande händelserna ska inkludera motpartens insolvens eller konkurs.

Avtalet ska ge upphov till en enda förpliktelse som omfattar alla i avtalet ingående fordringar/skulder som omfattas av nettoberäkning så att, om institutet eller motparten inte fullgör sina betalningsskyldigheter, försätts i konkurs, träder i likvidation, blir föremål för offentligt ackord eller inleder annat obeståndsförfarande, parts skyldighet endast avser nettosumman av fordringarna/skuldena.

Avtalet får inte innehålla villkor som innebär att en icke fallerad part endast behöver betala ett begränsat belopp eller inget belopp alls till den fallerade parten, även om den fallerade parten har en nettofordran på den andra parten.

3 § Institutet ska ha skriftliga och motiverade rättsutlåtanden som visar att överenskommen nettoberäkning med stor sannolikhet kommer att godtas av de behöriga domstolarna och förvaltningsmyndigheterna i de relevanta jurisdiktionerna. Av rättsutlåtandena ska det framgå att även om ett avtal om nettoberäkning upphör med anledning av någon sådan händelse som anges i 2 §, skulle de behöriga domstolarna och förvaltningsmyndigheterna vid en rättslig prövning med stor sannolikhet anse att institutets fordringar och förpliktelser begränsas till nettosumman av de positiva och negativa marknadsvärdena av samtliga i avtalet ingående kontrakt som omfattas av nettoberäkningen respektive begränsas till nettosumman av samtliga i avtalet ingående fordringar/skulder. Bedömningen av utgången av den rättsliga prövningen ska göras utifrån innehållet i

1. gällande rätt inom den jurisdiktion där parterna har sitt respektive säte och, om motpartens eller institutets åtagande gjorts genom en utländsk filial även enligt gällande rätt inom den jurisdiktion där filialen är belägen, enligt vad som anges i 4 §,
2. gällande rätt som enligt avtalet reglerar de individuella kontrakt och fordringar/ skulder som omfattas av avtalet, och
3. gällande rätt som reglerar varje avtal eller överenskommelse som är nödvändig för att genomföra avtalet om nettoberäkning.

4 § Om parterna har ingått ett avtal om nettoberäkning i vilket flera utländska filialer inkluderas, ska rättsutlåtanden med den betydelse som anges i 3 § begäras in från samtliga jurisdiktioner där filialerna är belägna. Om det för någon av filialerna saknas möjlighet att få rättsutlåtande enligt 3 §, kan dock filialen ändå inkluderas i avtalet, under förutsättning att ett rättsutlåtande finns med innebörden att avtalet om nettoberäkning inte kommer att ogiltigförklaras i sin helhet enbart av det skälet att ett sådant avtal inte är juridiskt hållbart för de kontrakt och fordringar/skulder som ingås med en sådan filial. Avtal som inkluderar filial som är belägen inom jurisdiktion där avtalet om nettoberäkning inte är juridiskt bindande får inte beaktas.

5 § Ett rättsutlåtande enligt 3 § ska bland annat innehålla

1. en bedömning som innebär att avtalet om nettoberäkning och de kontrakt respektive fordringar/skulder som omfattas av avtalet inte strider mot lag, förordning eller domstolsavgörande i relevanta jurisdiktioner,
2. ett omnämnande av förekommande avtal om nettoberäkning och en hänvisning till nettoberäkningsbestämmelserna i varje sådant avtal, och
3. en bedömning som innebär att avtalet om nettoberäkning med stor sannolikhet skulle anses juridiskt bindande i de situationer som anges i 2 § inom relevanta jurisdiktioner, om åtgärder skulle komma att vidtas av en god man, likvidator, konkursförvaltare eller motsvarande i andra jurisdiktioner.

6 § Rättsutlåtande ska utfärdas av en extern oberoende juridisk rådgivare med stor erfarenhet på området. Utlåtandet kan vara ställt antingen direkt till institutet eller till en organisation som står bakom det avtal om nettoberäkning som institutet använt sig av. Utlåtandet kan även vara en produkt av att ett flertal institut tillsammans, eller genom organisation som företräder instituten, sökt ett gemensamt

rättsutlåtande beträffande ett bestämt avtal om nettoberäkning. Utlåtandet kan vara upprättat för olika slag av avtal om nettoberäkning.

Hanteringskrav

7 § Innan ett avtal om nettoberäkning första gången får påverka beräkningen av riskvägt exponeringsbelopp, ska institutet anmäla till Finansinspektionen att det finns ett juridiskt bindande avtal om nettoberäkning.

Institutet ska intyga

1. att samtliga förutsättningar enligt 2 § är uppfyllda,
2. att institutet har rättsutlåtanden enligt 3–6 §§,
3. att institutet har nödvändiga tekniska system eller manuella rutiner för att beräkna motpartsexponeringar på ett nettobelopp i stället för på ett bruttobelopp, och
4. att institutet har nödvändiga tekniska system eller manuella rutiner för att beräkna den risk som uppkommer när motpartens kontrakt eller skuld upphör.

8 § Institutet ansvarar för dokumentation i varje enskilt fall av avtal om nettoberäkning och rättsutlåtande. Avtalen om nettoberäkning och rättsutlåtandena ska hållas samlade på ett överskådligt sätt.

9 § Institutet ska löpande kontrollera

1. att dess avtal om nettoberäkning är rättsligt hållbara när det gäller relevanta motparter, kontrakt, fordringar/skulder och jurisdiktioner, mot bakgrund av inträffade ändringar i lag och rättspraxis, och
2. att slutsatserna i erhållna rättsutlåtanden är rättsligt giltiga och att de inte är äldre än tolv månader.

Om ett rättsutlåtande är äldre än tolv månader, ska institutet begära in ett nytt rättsutlåtande där det framgår att slutsatserna i det tidigare utlåtandet alltjämt gäller.

10 § Om ett institut får veta att de behöriga myndigheterna i en motparts hemland anser att ett avtal om nettoberäkning inte är rättsligt hållbart enligt gällande rätt i det landet, får avtalet inte beaktas. Detta gäller oavsett innehållet i erhållna rättsutlåtanden.

11 § Om ett rättsutlåtande saknar någon uppgift av väsentlig betydelse för huruvida avtal om nettoberäkning är hållbara, ska institutet bedöma om det finns ett godtagbart avtal om nettoberäkning. Om institutet bedömer att kraven inte är uppfyllda får exponeringsbeloppet inte justeras.

Effekten av avtal om nettoberäkning för återköpstransaktioner, värdepappers- och råvarulån samt andra kapitalmarknadsrelaterade transaktioner

12 § Institut som tillämpar den fullständiga metoden för finansiella säkerheter enligt 25 kap. får ta hänsyn till medräkningsbara avtal om nettoberäkning för återköpstransaktioner, värdepappers- och råvarulån samt andra

kapitalmarknadsrelaterade transaktioner i enlighet med antingen den föreskrivna metoden enligt 14–15 §§ eller en intern metod enligt 16–24 §§. Institut som tillämpar en intern metod får även ta hänsyn till medräkningsbara avtal om nettoberäkning för marginallån.

13 § De säkerheter som mottagits och de tillgångar som har lånats in inom ramen för avtalet om nettoberäkning ska vara godtagbara finansiella säkerheter enligt 25 kap. 2–4 §§.

Föreskriven metod

14 § Hanteringskraven i 25 kap. 5–9 §§ ska vara uppfyllda för de tillgångar som avtalet om nettoberäkning omfattar.

15 § För de återköpstransaktioner, värdepappers- och råvarulån samt andra kapitalmarknadsrelaterade transaktioner som omfattas av ett medräkningsbart avtal om nettoberäkning ska ett nettobelopp, E^* , ersätta de individuella exponeringsbeloppen för dessa transaktioner.

$$E^* = \max \{0, \sum E - \sum S + \sum T_{\text{net}} \times H_T + \sum E_{\text{fx}} \times H_{\text{fx}}\}$$

E^* kan alltså inte vara ett negativt belopp.

E avser exponeringsbeloppet för varje separat exponering utan hänsyn tagen till kreditriskskydd.

S avser marknadsvärdet på de tillgångar som institutet har lånat, köpt eller mottagit som säkerhet inom avtalet om nettoberäkning.

T_{net} avser beloppet av nettopositionen (oavsett om den är positiv eller negativ) för varje tillgångstyp. Med tillgångstyp avses här värdepapper som emitterats av samma juridiska person, har samma emissionsdatum, samma kontraktsvillkor och har samma realisationstid enligt 25 kap. 32 §.

H_T avser faktorn för volatilitetsjustering för förändringar i marknadsvärdet, H , för respektive tillgång och ska beräknas enligt 25 kap. 25–29 §§.

E_{fx} avser beloppet av nettopositionen (oavsett om den är positiv eller negativ) i varje valuta som inte är avvecklingsvalutan.

H_{fx} avser faktorn för volatilitetsjustering för förändringar i valutakurser och ska beräknas enligt 25 kap. 30 §.

Intern metod

16 § Ett institut som fått medgivande att beräkna kapitalkrav för marknadsriskerna enligt 5 kap. 3 § kapitaltäckningslagen får tillämpa en intern metod för beräkning av nettobelopp om kraven i 18–21 §§ är uppfyllda.

17 § Ett institut som inte har medgivande att beräkna kapitalkrav för marknadsriskerna enligt 5 kap. 3 § kapitaltäckningslagen kan ansöka om Finansinspektionens medgivande att tillämpa den interna metoden. En förutsättning för medgivande är att kraven i 18–22 §§ är uppfyllda.

18 § Den interna metoden ska ge en uppskattning av den möjliga framtida värdeförändringen av det oskyddade exponeringsbeloppet ($\sum E - \sum S$).

19 § Vid beräkning av den möjliga värdeförändringen ska följande krav vara uppfyllda:

1. Beräkningen ska ske dagligen.
2. Ett ensidigt konfidensintervall på 99 % ska användas.
3. För återköpstransaktioner samt värdepappers- och råvarulån ska en realisationstid på tio dagar användas. För andra transaktioner ska en realisationstid på fem dagar användas.
4. Den effektiva historiska observationstiden ska uppgå till åtminstone ett år utom i de fall en kortare observationstid är motiverad till följd av en nyligen inträffad ökning av prisvolatiliteten.
5. De historiska tidsserierna ska uppdateras åtminstone var tredje månad.

20 § Den interna metoden ska ta hänsyn till samtliga väsentliga riskfaktorer.

21 § Historiska korrelationer får utnyttjas inom och mellan de olika huvudsakliga riskkategorierna (ränte-, aktie-, råvaru- och valutakursrisker) under förutsättning att institutets system för att mäta dem är tillfredsställande.

22 § Ett institut som inte har medgivande att beräkna kapitalkrav för marknadsrisker enligt 5 kap. 3 § kapitaltäckningslagen måste uppfylla följande krav för att en intern metod ska få tillämpas:

1. Den interna metoden ska vara väl integrerad med institutets dagliga riskhantering och ligga till grund för rapportering av exponeringar till institutets verkställande ledning.
2. Inom institutet ska det finnas en funktion med ansvar för utformningen och implementeringen av institutets riskhanteringssystem och som rapporterar direkt till den verkställande ledningen. Funktionen ska vara oberoende från positionstagande enheter.

Inom funktionen ska det finnas tillräckligt många personer med god kompetens om den interna metoden.

Funktionen ska dagligen upprätta rapporter som baseras på den interna metoden samt analysera dessa rapporter. Funktionen ska också analysera om det är nödvändigt att vidta några åtgärder när det gäller limiteringen av exponeringarna.

3. De dagliga rapporterna som den oberoende funktionen upprättar ska bedömas av personer med tillräckliga befogenheter att kunna genomdriva en minskning av enskilda positioner och av institutets totala riskexponering.
4. Institutet ska ha fastställt styrdokument för hur riskhanteringssystemet ska fungera. Institutet ska ha rutiner som gör att styrdokumentet efterlevs.
5. Den interna metoden ska på ett tillfredsställande sätt mäta risk. Institutet ska kunna verifiera detta genom att regelbundet utföra utfallstest av modellen baserad på historisk data för åtminstone ett år.

6. Institutet ska regelbundet genomföra rigorösa stresstester och resultaten av dessa ska bedömas av den verkställande ledningen och beaktas i utformningen av riskpolicys och limiter.
7. Institutet ska ha rutiner och metoder för att validera metoden. Institutet ska ha validerat metoden innan den börjar användas och ska därefter regelbundet validera den. Metoden ska även valideras om institutet genomfört väsentliga förändringar av modellen, eller om det skett förändringar i institutets positionstagande, eller på marknaden, som kan innebära att modellen inte är ändamålsenlig längre.

Valideringen ska utvärdera om metoden fångar upp alla väsentliga risker och att de antaganden som görs i modellen inte leder till att riskerna över- eller underskattas.

Som en del i valideringsprocessen ska de värderingsmodeller som används vid beräkningen av motpartsexponeringen utvärderas.

Institutet ska regelbundet utföra backtesting. Om en backtesting indikerar att modellen inte är tillräckligt korrekt kan Finansinspektionen återkalla medgivandet eller besluta att institutet ska vidta åtgärder så att modellen förbättras.

8. Institutet ska, som ett led i den regelbundna internrevisionen, genomföra en oberoende granskning av riskmätningssystemet. Denna granskning ska inbegripa både de affärsdrivande enheterna och den oberoende funktionen som har ansvar för utformningen och implementeringen av riskhanteringssystemet.
9. Institutet ska åtminstone en gång om året se över hela sitt riskhanteringssystem.

23 § Ett nettobelopp ska ersätta de individuella exponeringsbeloppen enligt följande formel:

$$E^* = \max \{0, [(\sum E - \sum S) + F]\}$$

där

E är det exponeringsbelopp varje enskild exponering skulle ha om det inte fanns något kreditriskskydd för den.

S är marknadsvärdet på de tillgångar som institutet har lånat, köpt eller mottagit som säkerhet inom avtalet om nettoberäkning.

$\sum E$ är summan av alla E som omfattas av avtalet om nettoberäkning.

$\sum S$ är summan av alla S som omfattas av avtalet om nettoberäkning.

F är möjlig framtida värdeförändring av exponeringsbeloppet enligt den interna metoden.

24 § Vid beräkning av exponeringsbeloppet en viss dag ska föregående dags resultat från den interna beräkningen användas.

Effekten av avtal om nettoberäkning för derivatkontrakt

25 § Institutet får justera exponeringsbeloppet enligt 26–27 §§ för att ta hänsyn till medräkningsbara avtal om nettoberäkning som avser derivatkontrakt.

26 § Institutet får vid beräkningen av summan av den aktuella ersättningskostnaden enligt 18 kap. 7 § minska denna med summan av de negativa marknadsvärden som institutet har med samma motpart.

27 § För de derivatkontrakt som omfattas av ett medräkningsbart avtal om nettoberäkning får beloppet för möjlig riskförändring beräknas enligt nedanstående formel.

$$PCE_{red} = 0,4 * PCE_{brutto} + 0,6 * NGR * PCE_{brutto}, \text{ där}$$

PCE_{red} = det reducerade beloppet för möjlig framtida exponering för kreditrisker för alla kontrakt med en given motpart som ingår i ett avtal om nettoberäkning.

PCE_{brutto} = summan av talen för möjlig riskförändring för alla kontrakt med en given motpart som ingår i ett avtal om nettoberäkning och som är beräknade genom att deras nominella belopp multiplicerats med en riskfaktor enligt tabell 6 i 18 kap.

NGR = ”nettobruttokvot”; kvoten mellan nettoersättningskostnaden för alla kontrakt som ingår i ett avtal om nettoberäkning med en viss motpart (täljare) och bruttoersättningskostnaden för alla kontrakt som ingår i det avtalet (nämnaren).

Om nettoberäkningen leder till en nettoskuld vid beräkningen av nettoersättningskostnaden, ska nettoersättningskostnaden sättas lika med noll i ovanstående formel. PCE_{red} kan följaktligen aldrig understiga $0,4 * PCE_{brutto}$.

Effekten av avtal om nettoberäkning för övriga fordringar och skulder

28 § Institutet får justera exponeringsbeloppet enligt 29 § för att ta hänsyn till medräkningsbara avtal om nettoberäkning som avser övriga fordringar och skulder i balansräkningen.

Medräkningsbara avtal om nettoberäkning för övriga fordringar och skulder är begränsade till ömsesidiga kontantfordringar mellan institutet och institutets motpart som utgör lån eller insättningar hos institutet.

29 § För de fordringar som avtalet om nettoberäkning omfattar får ett nettobelopp, E_{osk} , ersätta de individuella exponeringsbeloppen vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp.

$$E_{osk} = \max \{0, (\sum E - \sum S_{VJ})\}$$

$$S_{VJ} = S \times (1 - H_{fx})$$

E är fordringarnas nettobokförda värde.

S är skuldernas nettobokförda värde.

S_{VJ} är skuldernas volatilitetsjusterade belopp.

H_{fx} är faktorn för volatilitetsjustering med hänsyn till förändring i valutakurser.

27 kap. Övriga kreditriskkydd

Livförsäkringar

1 § En livförsäkring som är pantsatt till förmån för, eller är överlåtten på, institutet för betraktas som en medräkningsbar säkerhet om företaget som tillhandahåller livförsäkringen omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG och 2001/17/EG eller står under tillsyn av en behörig myndighet i ett tredje land vars tillsyn och regelgivning motsvarar den som tillämpas inom EES och följande villkor är uppfyllda:

1. Företaget som tillhandahåller försäkringen ska ha underrättats om pantsättningen eller överlåtelsen.
2. Företaget som tillhandahåller försäkringen får inte göra utbetalningar enligt kontraktet utan institutets samtycke.
3. Försäkringen måste ha ett uppgivet återköpsvärde som inte går att reducera.
4. Institutet måste ha rätt att annullera försäkringen och erhålla återköpsvärdet inom skälig tid om motparten fallerar.
5. Betalning av återköpsvärdet får inte ske utan att institutet har medgett detta.
6. Institutet ska få information om eventuella uteblivna premiebetalningar från försäkringstagaren.
7. Avtalet om säkerhetsupplåtelse ska vara rättsligt bindande i alla jurisdiktioner som är relevanta vid den tidpunkt då avtalet ingås.
8. Kreditriskkyddet ska tillhandahållas för lånets hela löptid. Om detta inte är möjligt på grund av att försäkringsförhållandet upphör innan kreditförhållandet avslutas, ska institutet se till att ett belopp motsvarande försäkringsbeloppet fungerar som säkerhet för institutet till dess att lånets löptid upphör. *(FFFS 2010:10)*

2 § *har upphävts genom (FFFS 2010:10).*

3 § *har upphävts genom (FFFS 2010:10).*

4 § Medräkningsbar livförsäkring ska betraktas som en garanti utfärdad av företaget som tillhandahåller försäkringen. Det skyddade beloppet ska utgöras av försäkringens återköpsvärde, i förekommande fall justerat enligt 24 kap..

4 a § Det skyddade beloppet ska ges en riskvikt utifrån den riskvikt som tillämpas för en icke efterställd exponering utan säkerhet mot det företag som tillhandahåller livförsäkringen enligt följande:

1. Om en exponering mot företaget ges 20 procent riskvikt ska det skyddade beloppet ges 20 procent riskvikt.
2. Om en exponering mot företaget ges 50 procent riskvikt ska det skyddade beloppet ges 35 procent riskvikt.
3. Om en exponering mot företaget ges 100 procent riskvikt ska det skyddade beloppet ges 70 procent riskvikt.
4. Om en exponering mot företaget ges 150 procent riskvikt ska det skyddade beloppet ges 150 procent riskvikt. *(FFFS 2010:10)*

Kontanta medel insatta hos annat institut

5 § Kontanta medel som är insatta hos ett annat institut (tredje part), eller kontantliknande instrument som innehas av tredje part, på annan grund än ett depåförvaringsavtal, får betraktas som medräkningsbar säkerhet om följande villkor är uppfyllda:

1. Låntagarens fordran mot tredje part ska vara pantsatt till förmån för, eller överlåten på, institutet.
2. Tredje part ska ha underrättats om pantsättningen eller överlåtelsen.
3. Tredje part får inte ha möjlighet att göra utbetalningar till någon annan än institutet utan den senares samtycke.
4. Pantsättningen eller överlåtelsen ska vara ovillkorlig och oåterkallelig.
5. Avtalet om säkerhetsupplåtelse ska vara rättsligt bindande i alla relevanta jurisdiktioner.

Säkerhet enligt ovan ska behandlas som en garanti utfärdad av tredje part.

Avsnitt H Operativ risk

28 kap. Tillämpningsområde

1 § Detta avsnitt ska tillämpas av institut vid beräkning av institutets kapitalkrav för operativ risk enligt 2 kap. 8 § och 6 kap. kapitaltäckningslagen och 10 § lagen (2006:1372) om införande av lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, samt av vissa värdepappersbolaget vid beräkningen av totalt kapitalkrav enligt 2 kap. 9 § kapitaltäckningslagen.

29 kap. Basmetoden

Beräkning av kapitalkrav

1 § Kapitalkravet för operativ risk enligt basmetoden motsvarar 15 % av intäktsindikatorn beräknad enligt 2 §.

Intäktsindikator

2 § Intäktsindikatorn utgörs av ett genomsnitt av de tre senaste räkenskapsårens rörelseintäkter enligt 3 §.

Om ett institut upphör med en större del av verksamheten, vilket får till följd att intäktsindikatorn inte längre ger en rättvisande bild av rörelseintäkterna får institutet efter Finansinspektionens medgivande beräkna kapitalkravet för operativ risk utifrån en annan indikator under en övergångsperiod.

Om rörelseintäkterna är negativa eller noll för något av de tre relevanta räkenskapsåren, ska dessa inte tas med i beräkningen av intäktsindikatorn. Intäktsindikatorn ska beräknas som summan av de positiva räkenskapsåren dividerat med antalet positiva räkenskapsår.

Om något av de tre senaste räkenskapsåren varit förkortat eller förlängt ska rörelseintäkterna räknas om till tolv månadersbas genom enkel proportionering.

Om ett instituts verksamhet pågått i mindre än ett år ska intäktsindikatorn motsvara de rörelseintäkter som angetts i institutets verksamhetsplan för första året.

3 § Rörelseintäkterna beräknas som saldot av följande poster:

1. ränte- och leasingintäkter
2. ränte- och leasingkostnader
3. erhållna utdelningar
4. provisionsintäkter
5. provisionskostnader
6. nettoresultat av finansiella transaktioner, och
7. övriga rörelseintäkter.

Intäktsindikatorn ska beräknas före avdrag för avsättningar och rörelsekostnader. Till rörelsekostnader ska räknas arvoden för utkontrakterade tjänster som tillhandahållits av en tredje part som inte är moder-, dotter eller syskonföretag till institutet. Kostnader för utkontrakterade tjänster som tillhandahållits av tredje part får dras av från rörelseintäkterna om de betalats till ett företag som står under Finansinspektionens tillsyn.

Följande poster ska inte beaktas vid beräkningen av rörelseintäkterna:

- leasingkostnader för sådan leasing som inte ingår i leasingverksamheten,
- utdelning från intresse- och koncernföretag,
- realiserad vinst/förlust från försäljning av tillgångar i övrig verksamhet, samt
- intäkter från försäkringsverksamhet.

Provisioner från försäljning av försäkringsprodukter ska ingå i provisionsintäkter och därmed i rörelseintäkterna.

4 § Institut som tillämpar Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 om tillämpning av internationella redovisningsstandarder, ska beräkna rörelseintäkterna på det sätt som bäst överensstämmer med definitionen i 3 §.

30 kap. Schablonmetoden

1 § Enligt 6 kap. 3 § kapitaltäckningslagen får ett institut, efter anmälan till Finansinspektionen, beräkna kapitalkravet för operativ risk enligt schablonmetoden i stället för basmetoden.

Kvalificeringskrav

2 § För att få beräkna kapitalkravet enligt schablonmetoden ska nedanstående krav vara uppfyllda.

1. Institutet ska ha av styrelsen fastställda styrdokument för hantering och utvärdering av sin exponering mot operativa risker, som även innefattar extrema händelser med stor inverkan på institutets verksamhet. Av styrdokumenterna ska, utöver institutets tillämpade definition av operativ risk, framgå vilka former av operativ risk som är aktuella i verksamheten.
2. Institutet ska ha processer för att hantera sin exponering mot operativa risker.
3. Institutet ska ha beredskaps- och kontinuitetsplaner för att säkerställa förmågan att upprätthålla verksamheten och begränsa förlusterna i händelse av en allvarlig störning i verksamheten.
4. Institutet ska ha en dokumenterad riskhantering för operativa risker med en tydlig ansvarsfördelning. Institutet ska identifiera och bedöma sin exponering

mot operativa risker och på ett organiserat och strukturerat sätt spåra relevanta data. Riskhanteringen ska regelbundet granskas av en oberoende granskningsfunktion.

5. Institutets riskhantering för operativa risker ska vara en del av institutets riskhanteringsprocess. Utfallet från riskhanteringen ska ingå som en väsentlig del av övervakningen och kontrollen av institutets riskprofil för operativ risk.
6. Institutet ska ha en intern rapporteringsstruktur för operativa risker upp till styrelsen, som är så utformad att relevanta funktioner inom institutet får rapporter avseende operativa risker. Det ska finnas rutiner för att hantera och agera utifrån den information som ges i rapporterna.
7. Institutet ska ha styrdokument och dokumenterade kriterier för att fördela verksamheten och intäktsindikatorn på de aktuella affärsområdena. Dessa styrdokument och kriterier ska löpande granskas av en oberoende granskningsfunktion. Kriterierna ska regelbundet uppdateras och justeras för nya och förändrade affärsverksamheter, produkter och risker. Styrdokumentet ska fastställas av institutets verkställande direktör.

Beräkning av kapitalkrav

3 § Ett instituts verksamhet ska delas in i affärsområden enligt 7 §. Kapitalkravet för varje sådant område beräknas med hjälp av intäktsindikatorn enligt 4 §, multiplicerad med den procentsats som gäller för respektive affärsområde enligt 8 §.

Intäktsindikator

4 § För respektive affärsområde ska intäktsindikatorn beräknas som ett genomsnitt av de tre senaste räkenskapsårens rörelseintäkter. Rörelseintäkterna beräknas enligt 29 kap. 3 §.

Om rörelseintäkterna är negativa för något av de tre relevanta räkenskapsåren ska rörelseintäkterna för varje affärsområde det aktuella året sättas till noll vid beräkningen av intäktsindikatorn. Om rörelseintäkterna för ett visst affärsområde är negativa utan att rörelseintäkterna för hela året är negativa, får den negativa siffran användas.

Om ett institut upphör med en större del av verksamheten, vilket får till följd att intäktsindikatorn inte längre ger en rättvisande bild av rörelseintäkterna, får institutet ansöka om att få beräkna kapitalkravet för operativ risk utifrån en annan indikator under en övergångsperiod.

Om något av de tre senaste räkenskapsåren varit förkortat eller förlängt ska rörelseintäkterna räknas om till tolv månadersbas genom enkel proportionering.

Om ett instituts verksamhet pågått i mindre än ett år ska intäktsindikatorn motsvara de rörelseintäkter som angetts i institutets verksamhetsplan för första året.

5 § Institut som tillämpar Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 av den 19 juli 2002 om tillämpning av internationella redovisningsstandarder, ska beräkna rörelseintäkterna på det sätt som bäst överensstämmer med definitionen i 29 kap. 3 §.

6 § Kapitalkravet för operativ risk enligt schablonmetoden är summan av de kapitalkrav som beräknats per affärsområde.

Fördelning av verksamheten

7 § Följande förutsättningar gäller för fördelningen av verksamheten i affärsområden:

1. Ett instituts samtliga verksamheter ska, på ett konsekvent sätt, fördelas till något av de åtta affärsområdena.
2. En verksamhet som inte kan fördelas till ett specifikt affärsområde men som utgör en stödjande funktion till en verksamhet, ska anses tillhöra samma affärsområde som verksamheten fördelas till. Om mer än ett affärsområde stöds av den stödjande funktionen, ska en objektiv fördelning göras.
3. Om en verksamhet, eller en stödjande funktion till en verksamhet, inte kan fördelas till något specifikt affärsområde enligt principen 2 ovan, ska verksamheten anses tillhöra det affärsområde som har den högsta procentsatsen.
4. Ett institut får använda interna metoder för att fördela intäkterna till de olika affärsområdena. Kostnader som genererats i ett affärsområde men som kan tillskrivas ett annat affärsområde kan omfördelas till det affärsområde som de tillhör, till exempel genom att använda intern prissättning mellan två affärsområden.

8 § Av följande tabell framgår de olika affärsområdena och den procentsats som ska användas vid beräkningen av kapitalkravet och exempel på verksamheter inom respektive affärsområde.

Affärsområde	%	Verksamhet
Företagsfinansiering (<i>Corporate finance</i>)	18 %	<ul style="list-style-type: none"> – Rådgivning m.m. vid fusioner och förvärv, privatiseringar, värdepapperiseringar, emissioner, börsintroduktioner samt till ägare, styrelse och ledning. – Garantigivning i samband med företagsfinansiering och förvärv. – Placering i aktier i onoterade bolag (private placement). – Kapitalanskaffning. – Riskkapital.
Handel och finansförvaltning (<i>Trading & sales</i>)	18 %	<ul style="list-style-type: none"> – Handel, mäklari och analys avseende fondpapper och andra finansiella instrument som ränte-, valuta- och råvarurelaterade instrument, aktier och derivat. – Åtagande som marknadsgarant. – Förvaltning av långsiktiga/strategiska egna värdepappersinnehav. – Värdepapperslån och repor. – Egen finansiering och likviditetshantering (treasury). – Drift av multilaterala handelsplattformar (MTF)

Hushållsbank (Retail banking)	12 %	– Banktjänster för massmarknaden och förmögna privatkunder (t.ex. inlåning, utlåning, rådgivning, betaltjänster, kontanthantering, förmedling och försäljning av sparprodukter, exkl. privatmäkleri, m.m.) – Korttjänster.
Storkundsbank (Commercial banking)	15 %	– In- och utlåning samt övrig finansiering till storkundsmarknaden (t.ex. traditionell utlåning, garantigivning, exportfinansiering, projektfinsiering, factoring, leasing m.m.) – Kundinkasso.
Betalning och avveckling (Payment & settlement)	18 %	– Betalningsförmedling. – Clearing och avveckling.
Administrationsuppdrag (Agency services)	15 %	– Depåförvaring, förvaltning av värdepapper samt tillhörande tjänster (corporate actions). – Stiftelseförvaltning och notariattjänster. – Administration av värdepapperslån.
Kapitalförvaltning (Asset management)	12 %	– Diskretionär kapitalförvaltning. – Fondförvaltning. – Övrig kapitalförvaltning.
Privatkundsmäkleri (Retail brokerage)	12 %	– Mäkleri och rådgivning avseende fondpapper och andra finansiella instrument som ränte-, valuta- och råvarurelaterade instrument, aktier, derivat och värdepapperslån med inriktning på massmarknad och privatkunder.

Den alternativa schablonmetoden

9 § Ett medgivande enligt 6 kap. 5 § kapitaltäckningslagen att beräkna kapitalkravet enligt den alternativa schablonmetoden förutsätter att nedanstående kriterier är uppfyllda.

1. Institutet ska primärt vara aktivt i affärsområdena hushålls- och storkundsbank. Dessa två affärsområden ska tillsammans utgöra minst 90 % av rörelseintäkterna.
2. Institutet ska kunna visa för Finansinspektionen att en väsentlig del av verksamheten inom hushålls- och/eller storkundsbank utgörs av exponeringar med hög sannolikhet för fallissemang. Institutet ska även kunna visa att den alternativa schablonmetoden utgör ett bättre sätt att beräkna kapitalkravet för operativ risk än schablonmetoden.

Kvalificeringskrav

10 § För att få beräkna kapitalkravet för operativ risk enligt den alternativa schablonmetoden ska institutet uppfylla samma kvalificeringskrav som i schablonmetoden.

Beräkning av kapitalkrav

11 § Beräkningen av kapitalkravet i den alternativa schablonmetoden är densamma som för schablonmetoden i 30 kap., med följande undantag. För affärsområden hushållsbank och storkundsbank ska institutet i stället för intäktsindikatorn använda de tre senaste årens genomsnitt av det totala nominella beloppet av lån och förskott. Detta ska sedan multipliceras med 3,5 % för att få den relevanta indikatorn för dessa två affärsområden.

Den totala utlåningen i affärsområde hushållsbank ska bestå av utlåningen i hushållsportföljen.

Den totala utlåningen i affärsområde storkundsbank ska bestå av utlåningen i övriga kreditportföljer. Även värdepapper i övrig verksamhet ska inkluderas.

12 § Summan av kapitalkravet per affärsområde är det totala kapitalkravet för operativ risk under den alternativa schablonmetoden.

31 kap. Kostnadsrisker

1 § Vid beräkning av kapitalkrav enligt 2 kap. 9 § kapitaltäckningslagen och vid beräkning av kapitalkrav för operativ risk enligt 2 kap. 8 § kapitaltäckningslagen ska med fasta omkostnader avses

1. personalkostnader som löner (inklusive anställdas provisioner och bonus), sociala avgifter, pensionsåtaganden,
2. fastighetskostnader och lokalkostnader samt därmed förenade kostnader,
3. övriga kontraktsbundna kostnader för till exempel datorer och annan utrustning, samt
4. avskrivningar.

Om verksamheten pågått i mindre än ett år ska kostnadsrisker beräknas som 25 % av de fasta omkostnader som angetts i verksamhetsplanen.

Om verksamheten ändrats väsentligen sedan det föregående året får Finansinspektionen besluta om ändring av kapitalkravet.

2 § Värdepappersbolag som, efter Finansinspektionens tillstånd, beräknar kapitalkravet för operativa risker enligt 10 § lagen (2006:1372) om införande av lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, ska vid beräkningen använda sig av följande andel för respektive år.

År	Andel
2007	12/88
2008	31/88
2009	50/88
2010	69/88
2011	88/88

Avsnitt I Valutakursrisk

32 kap. Valutakursrisk

Omfattning

1 § Kapitalkrav för valutakursrisker ska beräknas för positioner i utländsk valuta samt för positioner i guld.

2 § Ett institut ska beräkna kapitalkrav för valutakursrisker som det är exponerat för i hela sin verksamhet, dvs. både i handelslagret och i den övriga verksamheten. Beräkningen ska således omfatta samtliga tillgångar, skulder, avsättningar samt åtaganden utanför balansräkningen. Denna beräkning ska avse guld samt varje enskild valuta som institutet har positioner i utom i redovisningsvalutan.

Värdering och omräkning till svenska kronor

3 § Vid beräkning av kapitalkrav för valutakursrisker ska samtliga tillgångar, skulder, avsättningar samt positioner och åtaganden utanför balansräkningen värderas till sina marknadsvärden. Vad gäller den övriga verksamheten eller vad gäller instrument som ingår i kapitalbasen kan, i de fall marknadsvärden inte ger en rättvisande bild eller sådana inte finns tillgängliga, bokförda värden användas eller, i aktuella fall, säkringsredovisning tillämpas vid beräkning av kapitalkravet. Beträffande säkringsredovisning, se Finansinspektionens redovisningsföreskrifter.

Beträffande omräkning till svenska kronor av tillgångar, skulder, avsättningar samt åtaganden utanför balansräkningen i utländsk valuta, se 4 kap. 5 §.

Optioner

4 § Optioner baserade på valutor ska behandlas som kombinerade långa och korta positioner. Båda positionerna ska omvandlas till deltaviktade positioner genom att de nominella beloppen i respektive valuta multipliceras med optionens deltavärde. Nettodeltat i en valuta utgörs av nettot av deltaviktade korta och långa positioner i valutan, se 10 §.

Om den börs som noterar optionerna inte offentliggör optionernas deltavärden, eller om det är OTC-optioner, ska institutet beräkna deltavärdena för sina optioner.

Ett institut ska ha sådana system och vidta sådana skyddsåtgärder att erforderlig hänsyn tas till övriga risker förknippade med handel i optioner såsom

- deltavärdets känslighet för prisförändringar hos det underliggande finansiella instrumentet (gamma),
- optionsprisets känslighet för förändringar av löptiden (theta),
- optionsprisets känslighet för förändringar av standardavvikelsen (vega), samt
- optionsprisets känslighet för förändringar av de riskfria räntorna (rho) i de båda länderna.

Fonder

5 § Om institutet känner till alla valutapositioner som ingår i fonden ska dessa ingå i beräkningen av nettoposition och total nettoposition enligt 10 §. Nettouträkning av sådana valutapositioner mot andra valutapositioner får göras enligt bestämmelserna i 10 §.

6 § Om institutet inte känner till alla valutapositioner som ingår i fonden ska institutet använda följande metod:

1. Institutet ska utgå från att fondens valutaposition är den maximala valuta-exponering som den enligt lag och fondbestämmelser kan ha.
2. Institutet ska därefter ta hänsyn till om fonden använder derivat för att få hävstång i placeringarna genom att öka valutapositionen enligt 1 proportionellt med hävstången.
3. Den så framräknade valutapositionen ska behandlas som en separat valuta och får inte nettouträknas mot någon annan valuta.

7 § Fondförvaltaren får beräkna valutapositionerna i fonden, om institutet försäkrat sig om att förvaltaren kan beräkna dem i enlighet med vad som anges i detta kapitel. Nettouträkning av sådana valutapositioner mot andra valutapositioner får göras enligt bestämmelserna i 10 §.

Sammansatta valutor

8 § Nettopositioner i sammansatta valutor eller i valutakorgar får fördelas på de ingående valutorna efter de kvoter med vilka valutorna ingår. Alternativt kan sådana valutor behandlas som en valuta. Institut ska tillämpa en av dessa metoder konsekvent över tiden.

Pant i tredje lands valuta

9 § Om en fordran denominerad i utländsk valuta klassificerats som osäker enligt Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag och panten för sådan fordran är denominerad i tredje lands valuta, ska beräkningen av positionen grundas på den valuta som panten är denominerad i.

Beräkning av positioner för reglerade fordringar ska ske med utgångspunkt i utlåningsvalutan.

Tvåstegsmetoden

10 § Ett institut ska använda tvåstegsmetoden vid beräkningen av kapitalkrav för valutakursrisker. Vid användning av denna metod sker beräkningen av institutets totala nettoposition (lång eller kort) i utländsk valuta i två steg. Därutöver beräknas nettopositionen i guld. Positioner i redovisningsvalutan ska inte tas med i beräkningarna.

Steg 1, nettoposition i enskild valuta och i guld

Först beräknas institutets öppna nettoposition, lång eller kort, i varje valutaslag samt i guld som institutet har positioner i. Nettopositionen i varje enskild valuta och i guld beräknas som nettot av positiva respektive negativa poster enligt 1–7 nedan.

1. Nettoposition på avistamarknaden; alla tillgångsposter minus alla skuldposter och avsättningar, inklusive upplupen intäkt/kostnad respektive förutbetalda kostnad/intäkt eller, vad gäller guld, nettopositionen avista i guld.
2. Nettoposition på terminsmarknaden; alla tillgodohavanden minus alla förpliktelser till följd av valutaterminer och terminsaffärer med guld samt kapitalbeloppet i valutaswappar som inte inräknas i nettoavistapositionen.

3. Oåterkalleliga garantier och andra liknande instrument som med säkerhet kommer att infrias och för vilken återbetalning sannolikt inte kommer att ske.
4. Framtida nettointäkter och nettokostnader som inte är upplupna men som är helt risksäkrade (tillämpningen ska ske på ett konsekvent sätt över tiden).
5. Nettodeltat motsvarande det totala innehavet av optioner i utländsk valuta och i guld.
6. Marknadsvärdet av övriga optioner och terminer som baseras på finansiella instrument i utländsk valuta eller guld.
7. Övriga åtaganden utanför balansräkningen.
8. Nettopositionen (lång eller kort) i varje enskild valuta samt i guld ska räknas om till svenska kronor enligt 3 §.

Om ett institut bedriver verksamhet utomlands via dotterföretag/intresseföretag /ägarintresse ska vinster löpande beaktas vid positionsberäkningen (efter avdrag för skatt enligt gällande nationell skattesats) i den aktuella valutan.

Steg 2, total nettoposition i utländsk valuta

De omräknade långa nettopositionerna i valuta ska sedan summeras och på samma sätt ska summan av de korta nettopositionerna i valuta beräknas. Den högsta av de summor som erhålls utgör institutets totala nettoposition i utländsk valuta.

Beräkning av kapitalkravet

11 § Institutet ska summera absolutvärdena av följande positioner:

1. Total nettoposition i utländsk valuta enligt 10 §.
2. Nettoposition i guld enligt 10 §.
3. Valutaposition i fondandelar enligt 6 §.

Om summan i första stycket överstiger ett belopp motsvarande två procent av institutets kapitalbas ska kapitalkravet för valutakursrisker utgöra åtta procent av denna summa. Om summan inte överstiger ett belopp motsvarande två procent av institutets kapitalbas behöver institutet inte beräkna ett kapitalkrav för valutakursrisker.

12 § För matchade positioner i nära korrelerade valutor får tillämpas ett kapitalkrav motsvarande fyra procent av värdet av den matchade positionen.

Vidare får ett lägre kapitalkrav tillämpas för valutor som omfattas av mellanstatliga juridiskt bindande överenskommelser om valutakurssamarbete. Kapitalkravet för matchade positioner i sådana valutor ska utgöra hälften av den högsta tillåtna kursvariation som fastställts i avtalet mellan regeringarna i fråga om de berörda valutorna. Icke matchade positioner i sådana valutor behandlas på samma sätt som andra valutor.

Undantag

13 § Om ett institut har kurssäkrat ett upparbetat resultat eller ett prognostiserat resultat i ett annat institut inom den egna finansiella företagsgruppen, får institutet ta hänsyn till såväl kurssäkringen som det andra institutets upparbetade resultat eller

prognostiserade resultat vid beräkning av nettopositionen. Detta gäller dock endast upparbetade resultat eller prognostiserade resultat under innevarande räkenskapsår.

14 § Positioner som institutet tagit i avsikt att säkra sig mot kursförändringars negativa påverkan på kapitaltäckningsgraden får efter Finansinspektionens medgivande undantas från beräkningen av öppna nettopositioner i valuta. Sådana positioner ska vara av strukturell beskaffenhet och inte vara avsedda för omsättning. Varje förändring av villkoren för att utesluta sådana positioner kräver Finansinspektionens medgivande.

Vidare får efter Finansinspektionens medgivande undantas sådana strukturella positioner som utgörs av andelar/aktier i intresseföretag och/eller i företag som institutet har ägarintresse i och som ska avräknas från kapitalbasen.

För att de strukturella positionerna ska få undantas från beräkningen av öppen nettoposition krävs att de behandlas på ett konsekvent sätt.

Avsnitt J Råvarurisk

33 kap. Råvarurisk

Omfattning, beräkning av positioner samt nettouträkning av långa och korta positioner

1 § Kapitalkrav för råvarurisk ska beräknas på positioner i råvaror och råvaruanknutna finansiella instrument i hela verksamheten, det vill säga på positioner både i handelslagret och i den övriga verksamheten.

Positioner i guld och guldderivat undantas vid beräkning av kapitalkrav för råvarurisk. Kapitalkrav för positioner i guld och guldderivat beräknas istället enligt 32 kap. Vidare får även positioner som innebär ren lagerfinansiering undantas vid beräkningen av kapitalkrav för råvarurisk. Ren lagerfinansiering innebär att lager sålts på termin samtidigt som finansieringskostnaden är låst till terminens förfalldag.

Varje position i råvaror eller råvaruderivat ska uttryckas i termer av standardiserade måttenheter (fat, MWh, kg etc.).

Kapitalkravet för råvarurisk ska beräknas med utgångspunkt i institutets långa och korta nettopositioner i varje enskild råvara. Vid bestämmandet av långa och korta nettopositioner får avräkning mot varandra ske av positioner i kontrakt som förfaller samma dag samt i kontrakt som förfaller inom tio dagar från varandra om de omsätts på marknader som har daglig leverans. Kompletterande uppgifter om hur derivatinstrument ska behandlas framgår av 2–5 §§.

Förutom positioner i identiska råvaror betraktas även följande positioner som positioner i samma råvara:

- positioner i olika kategorier av råvaror om de kan levereras i stället för varandra, eller
- positioner i likartade råvaror om de är nära substitut och det klart kan fastställas att korrelationen i prisrörlighet mellan råvarorna är minst 0,9 över en period om minst ett år.

Behandling av derivatinstrument

2 § Terminer och optioner ska behandlas som kombinerade långa och korta positioner.

En lång (köpt) position i en termin eller option ska behandlas som en kombination av

– en lång position som utgörs av i kontraktet underliggande råvara eller finansiella instrument, och

– en kort position som motsvaras av en nollkupongobligation för vilken terminspriset för terminer eller lösenpriset för optioner utgör obligationens föfallobelopp och med föfalldag på leveransdagen eller lösentidpunkten för kontraktet.

En kort (såld) position i en termin eller option ska behandlas som en kombination av

– en kort position som utgörs av i kontraktet underliggande finansiella instrument, och

– en lång position som motsvaras av en nollkupongobligation för vilken terminspriset för terminer eller lösenpriset för optioner utgör obligationens föfallobelopp och med föfalldag på leveransdagen eller lösentidpunkten för kontraktet.

Långa och korta positioner som härrör från en option ska delviktas enligt 5 §.

Nollkupongobligationen som härrör från uppdelning av derivatinstrument i en lång och en kort position ska anses vara emitterade av sådan stat som kvalificerar för kreditkvalitetssteg 1, alternativt får en riskvikt på 0 % i schablonmetoden..

Nollkupongobligationen ska vid beräkning av såväl specifik som generell risk betraktas som ett ränteknutet finansiellt instrument och behandlas enligt 13 kap.

Råvaruterminter

3 § Råvaruterminter och andra terminsåtaganden att köpa eller sälja enskilda råvaror ska inordnas i den löptidsbaserade metoden som nominella belopp uttryckta i standardiserade måttenheter och ska ha en löptid som motsvarar tiden till föfalldagen.

Råvaruswappar

4 § Råvaruswappar där det ena benet är ett fast pris och det andra benet är det löpande marknadspriset ska inordnas i löptidsmetoden som en serie positioner lika med värdet av kontraktets nominella belopp, där varje position motsvarar en betalning på swappen och placeras in i en löptidsgrupp i överensstämmelse med detta. Positionerna är långa om ett institut betalar ett fast pris och erhåller ett rörligt och korta om man erhåller ett fast pris och betalar ett rörligt.

Om de två benen i en råvaruswapp är i olika råvaror ska respektive ben placeras i relevant råvarukategori i löptidsmetoden.

Råvaruoptioner

5 § Optioner på råvaror eller råvaruderivat ska behandlas som kombinerade långa och korta positioner på samma sätt som gäller för övriga derivatinstrument. Båda positionerna ska omvandlas till deltaviktade positioner genom att den underliggande tillgångens marknadsvärde multipliceras med optionens deltavärde. De deltaviktade positionerna får nettoberäknas mot motstående positioner i samma underliggande råvaror.

Om den börs som noterar optionerna inte offentliggör optionernas deltavärden eller, om det handlar om OTC-optioner, ska institutet själv beräkna deltavärdet för sina optioner.

Ett institut ska ha sådana system och vidta sådana skyddsåtgärder att erforderlig hänsyn tas till övriga risker förknippade med handel i optioner såsom

- deltavärdets känslighet för prisförändringar hos det underliggande finansiella instrumentet (gamma),
- optionsprisets känslighet för förändringar av löptiden (theta),
- optionsprisets känslighet för förändringar av standardavvikelsen (vega), samt
- optionsprisets känslighet för förändringar av den riskfria räntan (rho).

Råvarulån, repor m.m.

6 § Institut som överför eller garanterar rättigheter för äganderätten till råvaror i en repa och den som lånar ut råvaror i ett avtal om råvarulån ska ta med sådana positioner vid beräkningen av kapitalkrav för råvarurisk.

Den löptidsbaserade metoden

7 § När den löptidsbaserade metoden används för att beräkna kapitalkravet för råvarurisk ska de steg som anges nedan iakttas för varje råvara separat.

Steg 1. Samtliga positioner i en råvara och positioner som enligt 1 § betraktas som positioner i samma råvara uttrycks i termer av standardiserade måttenheter (fat, kWh, kg etc.).

Steg 2. Långa respektive korta nettopositioner i råvaran beräknas enligt vad som föreskrivs i 1 § fjärde stycket.

Steg 3. De långa respektive korta nettopositionerna i råvaran multipliceras med avistapriset och förs till respektive löptidsband i tabellen nedan. Fysiska lager av råvaror förs till det första löptidsbandet.

Löptidsband	Spridningsfaktor (%)
$0 \leq 1$ månad	1,50
$> 1 \leq 3$ månader	1,50
$> 3 \leq 6$ månader	1,50
$> 6 \leq 12$ månader	1,50
$> 1 \leq 2$ år	1,50
$> 2 \leq 3$ år	1,50
> 3 år	1,50

Steg 4. Långa respektive korta nettopositioner inom varje löptidsband summeras.

Steg 5. Matchade långa och korta positioner inom ett löptidsband utgör den avstämda positionen inom ett löptidsband. De matchade långa och korta positionerna

i respektive löptidsband summeras och multipliceras med den spridningsfaktor som anges i kolumn 2 i tabellen ovan.

Steg 6. Icke matchade långa eller korta positioner i respektive löptidsband utgör den icke avstämda positionen inom ett löptidsband. Icke avstämda långa (korta) positioner inom ett löptidsband får föras vidare till högre löptidsband för att matcha korta (långa) positioner i de löptidsbanden.

Den del av en icke avstämd position inom ett löptidsband som förs över för att matcha positioner i ett högre löptidsband utgör den avstämda positionen mellan två löptidsband. Denna position multipliceras med en överföringsfaktor motsvarande 0,6 procent för varje löptidsband som positionen flyttas fram. Den matchade position som uppstår i det högre löptidsbandet tack vare att en motgående position flyttats över från ett lägre löptidsband behandlas på samma sätt som matchade långa och korta positioner i steg 5.

Steg 7. Återstående långa eller korta positioner som inte kan stämmas av inom ett löptidsband eller mellan två löptidsband utgör den icke avstämda positionen. Denna position multipliceras med en restfaktor som uppgår till 15 procent.

Institutets totala kapitalkrav för råvarurisk beräknas genom att summera de kapitalkrav som beräknats i steg 5, 6 och 7 för varje enskild råvara.

Allmänna råd

Exempel:

Löptidsband	Positioner (tkr)		Beräkningar	Kapitalkrav
	Långa	Korta		
1	1 000	800	$(800 + 800) \cdot 1,5 \% =$ $200 \cdot 15 \% =$	24 30
2	1 400	1 200	$(1 200 + 1 200) \cdot 1,5 \% =$ $100 \cdot 2^2 \cdot 0,6 \% =$ $100 \cdot 15 \% =$	36 1,2 15
3				
4	1 400	1 500	$(1 400 + 1 400) \cdot 1,5 \% =$ $(100 + 100) \cdot 1,5 \% =$	42 3
5				
6				
7	500	500	$(500 + 500) \cdot 1,5 \% =$	15

Totalt kapitalkrav för råvaran: 166,2

8 § Ett institut kan efter medgivande från Finansinspektionen få använda de värden på spridnings-, överförings- och restfaktorer som anges i tabellen nedan i stället för de som anges i 7 §.

² Multipliceras med 2 därför att den flyttas fram två löptidsband för att matcha positioner i ett högre löptidsband.

	Ädelmetaller (utom guld)	Basmetaller	Jordbruks- produkter	Övriga (inkl. energi)
Spridnings- faktor (%)	1,0	1,2	1,5	1,5
Överförings- faktor (%)	0,3	0,5	0,6	0,6
Restfaktor (%)	8,0	10,0	12,0	15,0

För att ett medgivande ska kunna lämnas måste institutet

1. bedriva en omfattande handel med råvaror,
2. ha en diversifierad råvaruportfölj och
3. ha goda rutiner, metoder och system för att mäta och följa upp råvaruriskerna.

Förenklad metod

9 § När den förenklade metoden används för att beräkna kapitalkrav för ett instituts råvarurisker ska de steg som anges nedan iakttas för varje råvara separat.

Steg 1. Institutets nettoposition i råvaran beräknas i termer av standardiserade måttenheter (fat, MWh, kg etc.). Nettoposition i varje råvara är lika med skillnaden mellan ett instituts långa och korta nettopositioner i råvaran. Långa respektive korta nettopositioner i råvaran beräknas enligt vad som föreskrivs i 1 § fjärde stycket.

Steg 2. 15 procent av nettopositionen multipliceras med avistapriset.

Steg 3. Institutets bruttoposition i råvaran beräknas i termer av standardiserade måttenheter (fat, MWh, kg etc.). Brutttopositionen beräknas som summan av ett instituts långa och korta nettopositioner i råvaran.

Steg 4. Tre procent av bruttopositionen multipliceras med avistapriset.

Institutets totala kapitalkrav för råvarurisk beräknas genom att summera de kapitalkrav som beräknas i steg 2 och 4 för varje enskild råvara.

Allmänna råd

Exempel:

Positioner (tkr)	Kapitalkrav
Lång = 4 300 Kort = 4 000	
Nettoposition = 300	$300 \cdot 15\% = 45$
Brutttoposition = 8 300	$8\,300 \cdot 3\% = 249$
	Totalt kapitalkrav för råvaran: 294 (45 + 249)

Avsnitt K Stora exponeringar

34 kap. Tillämpningsområde

1 § Ett institut ska tillämpa 34 och 35 kap. när det bestämmer sina stora exponeringar. Bestämmelser om stora exponeringar finns även i 7 kap. kapitaltäckningslagen och 16 § kapitaltäckningsförordningen. (FFFS 2011:38)

2 § Ett institut ska ha sunda förvaltnings- och redovisningsmetoder samt lämpliga interna kontrollrutiner för att kunna identifiera och registrera alla stora exponeringar för att kunna övervaka dessa med utgångspunkt i institutets egen strategi för sina exponeringar.

3 § När en exponering mot en kund skyddas av tredje part, genom en medräkningsbar garanti eller ett medräkningsbart kreditderivat, förutom en kreditlänkad obligation, eller när det finns en medräkningsbar finansiell säkerhet utgiven av tredje part, får institutet

- a) behandla den garanterade delen av exponeringen som om den gäller mot garantigivaren i stället för mot kunden, om den ej garanterade exponeringen mot garantigivaren skulle tilldelas samma eller lägre riskvikt enligt schablonmetoden för kreditrisk jämfört med riskvikten för den ej garanterade exponeringen mot kunden, och
- b) behandla den del av exponeringen för vilken en finansiell säkerhet har ställts som om den gäller mot tredje part i stället för mot kunden, om den ej säkrade delen av exponeringen skulle tilldelas samma eller lägre riskvikt enligt schablonmetoden för kreditrisk jämfört med riskvikten för den ej säkrade exponeringen gentemot kunden.

En förutsättning för att en exponering mot en kund ska anses skyddad av tredje part enligt första stycket är att kraven i underavsnitt G3 alternativt L3 uppfylls. Ett institut får dock inte tillämpa första stycket b om det är löptidsobalans, det vill säga om skyddets återstående löptid är kortare än den skyddade exponeringens återstående löptid.

För att bestämma exponeringsbeloppet för stora exponeringar får ett institut använda den fullständiga metoden för finansiella säkerheter och den metod som anges i första stycket b enbart om institutet får använda både den fullständiga metoden och den förenklade metoden för finansiella säkerheter vid beräkning av kapitalkrav för kreditrisk.

Om panträtt i fastighet eller pant i bostadsrätt har erhållits som säkerhet får den räknas med enligt 35 kap. 4 §. (FFFS 2011:38)

4 § Exponeringar som är säkerställda med panträtt i bostadsfastighet eller pant i bostadsrätt enligt 16 kap. 25–29 §§, och exponeringar som är säkerställda med panträtt i kommersiella fastigheter enligt 16 kap. 30 §, ska reduceras med den del av exponeringen som har förmånsrätt upp till hälften av den pantsatta fastighetens eller bostadsrättens värde. (FFFS 2011:38)

5 § Följande exponeringar ska anses utgöra exponeringar enligt 7 kap. 6 § första stycket 3 kapitaltäckningslagen:

1. Exponeringar som uppkommer vid försenat mottagande av finansiering.

2. Exponeringar som uppkommer vid oväntade inkommande transaktioner eller exponeringar som är väntade men som uppkommer vid en tidpunkt när institutet inte skäligen kan reducera exponeringen innan bankdagens slut.
3. Exponeringar som utgör en ställd eller erhållen kontantsäkerhet.
4. Exponeringar som uppkommer som ett resultat av en omplacering av exponeringar enligt 1 och 2, om
 - a) exponeringen uppkommer samma dag som exponeringen enligt 1 eller 2 och enbart på grund av att institutet vill minska sin exponering mot ett annat institut, och
 - b) omplaceringen görs till ett institut som kvalificerar för kreditkvalitetssteg 3 eller bättre enligt schablonmetoden för kreditrisk. (FFFS 2011:38)

35 kap. Bestämning av stora exponeringar

1 § Ett institut ska i samband med en anmälan enligt 10 kap. 15 § andra stycket kapitaltäckningslagen beskriva den otillåtna stora exponeringen samt ange orsaken till varför den uppkommit. Institutet ska även redogöra för vilka åtgärder som det har vidtagit för att säkerställa att exponeringar i framtiden inte kommer att överstiga tillåtna gränsvärden. Om institutet ansöker om att få en viss tid under vilken exponeringen ska sänkas till de tillåtna gränsvärdena ska det dessutom bifoga en plan över när och hur exponeringen ska sänkas.

Ett institut ska i samband med en ansökan om att få överskrida gränsvärdet 100 procent enligt 10 kap. 15 § andra stycket kapitaltäckningslagen beskriva skälen för detta, hur institutet hanterar den risk som är förknippad med exponeringen och hur institutets finansiella situation påverkas.

Allmänna råd

Ett institut och en finansiell företagsgrupp bör se till att deras sammanlagda exponeringar inte ligger så nära gränsvärdena för tillåtna exponeringar att det finns risk att dessa överskrids vid normal affärsverksamhet och kursförändringar. (FFFS 2011:38)

Bestämmande av exponeringsbelopp i övrig verksamhet

2 § Vid bestämmande av stora exponeringar ska exponeringsbeloppet vara följande.

1. Poster inom balansräkningen ska utgöras av nettobokfört värde enligt 15 kap. 3 § första till femte stycket.
2. Åtaganden utanför balansräkningen ska utgöras av det nominella beloppet.
3. Derivatkontrakt ska beräknas enligt 15 kap. 3 § sjunde och åttonde stycket.
4. Derivatkontrakt, återköpstransaktioner, marginallån samt värdepappers- och råvarulån får hanteras enligt 15 kap. 3 § åttonde och nionde stycket.

Institutet får vid bestämmande av exponeringsbelopp ta hänsyn till eventuella nettningsavtal enligt 26 kap. (FFFS 2011:38)

Bestämmande av exponeringsbelopp i handelslagret

3 § Ett institut ska beräkna exponeringar mot enskilda kunder genom att räkna samman följande poster:

1. Summan, om den är positiv, av nettopositionerna i ränte- och aktieanknutna finansiella instrument som har emitterats av kunden. Nettopositionen i varje instrument beräknas enligt de metoder som anges i 13 kap. 9–38 och 56–62 §§.
2. Nettopositioner som uppkommit till följd av garantiåtaganden i samband med emissioner, minskat med reduktionsfaktorerna enligt 13 kap. 67 §.
3. Exponeringar i verksamhet som är utsatt för avvecklings- och motpartsrisker beräknade enligt 13 kap. 69–82 §§. Exponeringar som uppstått till följd av att transaktioner inte avvecklats på avtalad avvecklingsdag ska inte multipliceras med de faktorer som anges i 13 kap. 70 §. Transaktioner som enligt 13 kap. 70 § åsätts noll i kapitalkrav får undantas vid bestämmandet av stora exponeringar.

4 § Efter att beräkning skett enligt 3 § ska exponeringarna för enskilda kunder sammanräknas till den grupp av kunder med inbördes anknytning som den enskilde kunden ingår i.

Exponeringsbelopp mot en grupp av kunder med inbördes anknytning

4 a § Ett institut ska göra en noggrann analys av samtliga exponeringar som överstiger två procent av institutets eller den finansiella företagsgruppens kapitalbas vid bestämmande av stora exponeringar mot en grupp av kunder med inbördes anknytning enligt 7 kap. 4 § första stycket kapitaltäckningslagen.

En analys ska åtminstone göras av

- en kund som helt eller delvis garanterar en annan kunds exponering, eller på annat sätt kan förpliktas att ta över en annan kunds exponering, om exponeringens storlek är så väsentlig att kunden sannolikt inte kommer att klara sina förpliktelser om det ställs krav enligt garantin eller förpliktelsen,
- en fastighetsägare och en hyresgäst som betalar merparten av hyresintäkterna,
- en kund och dennes kund eller motpart, om en väsentlig del av kundens omsättning, tillgångar eller skulder är mot den andra kunden eller motparten,
- en tillverkare och dennes försäljare, om försäljaren står för en väsentlig del av omsättningen och det kan ta tid att ersätta försäljaren,
- två företag som har en identisk kundbas som består av ett litet antal kunder och det finns begränsade möjligheter att hitta nya kunder, och
- flera kunder om institutet har fått kännedom om att kunderna av ett annat institut bedöms vara en grupp av kunder med inbördes anknytning.

När det gäller privatkunder, ska institutet åtminstone göra en analys av

- en låntagare och dennes medlåntagare, och
- personer som ingått äktenskap eller är sambor om båda enligt avtal eller lag är ansvariga för lånet och beloppet är väsentligt för dem båda. (FFFS 2011:38)

4 b § Om ett institut huvudsakligen har exponeringar mot en stat eller kommun som ges riskvikten noll procent enligt schablonmetoden för kreditrisk behöver inte staten eller kommunen och de dotterbolag som staten eller kommunen äger bilda en grupp av kunder med inbördes anknytning. (FFFS 2011:38)

4 c § När ett institut fastställer stora exponeringar mot en grupp av kunder med inbördes anknytning ska det beräkna exponeringens värde genom att lägga samman de totala exponeringarna mot varje enskild kund i gruppen oavsett hur stort ägarinflytande någon av kunderna har över en eller flera av de övriga i gruppen. (FFFS 2011:38)

Andelar i värdepappersfonder

5 § Exponeringar i form av andelar i fonder ska redovisas som en exponering mot fonden. Om ett institut har innehav i olika fonder som förvaltas av samma fondbolag eller av samma AIF-förvaltare, behöver innehaven inte läggas samman. Institutet ska dock tillämpa 5 a § avseende fondernas underliggande tillgångar. (FFFS 2013:14)

Exponeringar mot underliggande tillgångar

5 a § Ett institut ska använda en av följande metoder för att analysera de exponeringar som har underliggande tillgångar för att avgöra om det föreligger en grupp av kunder med inbördes anknytning:

1. Institutet identifierar och övervakar löpande de underliggande tillgångarna och lägger samman dessa med andra exponeringar mot samma kund eller grupp av kunder med inbördes anknytning vid bestämmande av stora exponeringar.
2. Institutet tillämpar 1 för de underliggande tillgångarna som institutet har kännedom om och för övriga tillgångar 3.
3. De underliggande tillgångarna som institutet inte känner till räknas samman som en exponering mot en okänd kund. Den okände kunden ska behandlas som inbördes anknuten till andra okända kunder som har fastställts på motsvarande sätt för andra exponeringar som har underliggande tillgångar. De underliggande tillgångarna behöver inte räknas samman som en exponering mot en okänd kund om exponeringens okända underliggande tillgångar var och en för sig är mindre än fem procent av exponeringen.

Om institutet löpande kan visa att de underliggande tillgångarna tillsammans med andra exponeringar mot samma kund, direkt eller indirekt, inte överstiger två procent av kapitalbasen får institutet bortse från eventuella anknytningar mellan de underliggande tillgångarna och andra exponeringar mot kunden.

Institutet ska kunna visa att andra stycket 3 inte tillämpas avsiktligt för att undvika att institutet ska få en otillåten stor exponering.

Analyser enligt första och andra stycket ska göras löpande, dock minst en gång per månad. (FFFS 2011:38)

Exponeringar som ska undantas vid bestämmande av stora exponeringar

6 § Följande exponeringar har låg kreditrisk och ska undantas vid bestämmande av ett instituts stora exponeringar:

1. Exponeringar mot internationella organisationer, multilaterala utvecklingsbanker eller offentliga organ som ska ges 0 procent riskvikt enligt 16 kap.

2. Exponeringar avseende åtaganden utanför balansräkningen som avser utnyttjade kreditmöjligheter vilka klassificeras som åtaganden av lågriskkaraktär enligt 17 kap. 5 §. Ett villkor för att institutet ska få undanta dessa exponeringar är dock att ett avtal har ingåtts med kunden som innebär att kreditmöjligheten endast kan utnyttjas om det inte medför att gränsen för stora exponeringar enligt 7 kap. 3 § kapitaltäckningslagen överskrids.
3. Exponeringar för vilka det finns betryggande säkerhet i form av kontanta medel insatta hos det långivande institutet eller hos ett institut som är moderföretag eller dotterföretag till detta, dels kontanta medel som tas emot för en kreditlänkad obligation som utfärdats av institutet, dels insättningar eller mottagna lån från en motpart till institutet, som omfattas av ett avtal om netting av poster i balansräkningen och som godkänts enligt 26 och 56 kap.

Exponeringar för vilka det finns betryggande säkerhet i form av bankcertifikat utgivna av det långivande institutet eller av ett institut som är moderföretag eller dotterföretag till detta och förvarade hos något av dem.
4. Exponeringar mot ett institut inom EES om dessa
 - a) enligt avtal förfaller påföljande bankdag,
 - b) är i danska, norska eller svenska kronor, och
 - c) inte ingår i dessa instituts kapitalbas. (FFFS 2011:38)

7 § Ett institut ska ta upp följande exponeringar med de värden som anges nedan när det bestämmer sina stora exponeringar:

1. Skuldförbindelser utgivna enligt lagen (2003:1223) om utgivning av säkerställda obligationer och motsvarande utländska skuldförbindelser, ska tas upp med 10 procent av sitt värde. Posterna får inte ingå i det emitterande institutets kapitalbas.
2. Remburser av medel-lågriskkaraktär för vilka levererade varor utgör säkerhet ska tas upp med 50 procent av det nominella beloppet. (FFFS 2010:10)

8 § Ett institut får efter medgivande från Finansinspektionen ta upp följande exponeringar med de värden som Finansinspektionen beslutar.

1. Exponeringar mot centralbanker till följd av lagstadgade krav på minimireserver angivna i respektive lands nationella valuta.
2. Exponeringar mot stater i form av lagstadgade likviditetskrav som hålls i statspapper vilka anges och finansieras i respektive lands nationella valuta, förutsatt att staten har en extern kreditvärdering som motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller bättre. (FFFS 2010:10)

9 § har upphävts genom (FFFS 2010:10).

10 § har upphävts genom (FFFS 2010:10).

11 § har upphävts genom (FFFS 2011:38)

Annan metod för bestämmande av stora exponeringar

12 § Efter tillstånd av Finansinspektionen får institut som tillämpar 25 kap. 20–43 §§ eller 55 kap. 11–30 §§ använda sig av ett justerat exponeringsbelopp vid bestämmande av stora exponeringar enligt 7 kap. 3 och 5 §§ kapitaltäckningslagen. Det justerade exponeringsbeloppet ska lägst uppgå till E_{Osk} beräknat enligt 25 kap. 20 §. (FFFS 2010:10)

13 § Ett institut som har fått tillstånd att använda egna estimat av LGD och konverteringsfaktorer enligt IRK-metoden i underavsnitt L1 får, efter tillstånd av Finansinspektionen, i stället för att beräkna exponeringsbeloppet enligt 12 §, använda sig av dessa estimat vid bestämmande av stora exponeringar enligt 7 kap. 3 och 5 §§ kapitaltäckningslagen.

För att ett sådant tillstånd ska kunna erhållas krävs det att institutet kan estimerar de finansiella säkerheternas effekter på de aktuella exponeringarna separat från andra LGD-relaterade aspekter.

Institut som har fått tillstånd att använda egna estimat av LGD och konverteringsfaktorer enligt IRK-metoden i underavsnitt L1 och som inte beräknar värdet på sina exponeringar enligt första stycket, får använda den fullständiga metoden för finansiella säkerheter eller den metod som anges i 34 kap. 3 § första stycket b vid bestämmande av stora exponeringar. (FFFS 2010:10)

14 § Ett institut som har fått tillstånd att använda någon av de metoder som anges i 12–13 §§ eller som använder den fullständiga metoden för finansiella säkerheter enligt 13 § vid bestämmande av stora exponeringar enligt 7 kap. 3 och 5 §§ kapitaltäckningslagen, ska genomföra återkommande stresstester av sina kreditriskkoncentrationer, och även för det realiserbara värdet av eventuellt mottagen säkerhet.

Dessa stresstester ska avse dels risker som kan orsakas av potentiella förändringar av förhållandena på marknaden vilka kan få negativa konsekvenser på institutets kapitaltäckning, dels risker vid brådskande realisering av säkerheter.

Institutet ska kunna visa att de stresstester som genomförs är tillräckliga och lämpliga för bedömningen av dessa risker.

Om ett sådant stresstest visar på ett lägre realiserbart värde av en mottagen säkerhet än vad som skulle få beaktas enligt 12–13 §§ ska värdet av den säkerhet som får tas med i beräkningen av exponeringsbeloppet enligt 7 kap. 3 och 5 §§ kapitaltäckningslagen minskas i motsvarande grad.

I ett instituts strategier för att hantera koncentrationsrisker ska det ingå följande:

1. Strategier och rutiner för att bemöta risker till följd av löptidsobalanser mellan exponeringar och det eventuella kreditriskskyddet.
2. Strategier och rutiner i fall då ett stresstest indikerar ett lägre realiserbart värde för säkerheter än de som beaktas enligt 12–13 §§.
3. Strategier och rutiner för koncentrationsrisker till följd av kreditriskskydd, särskilt vid stora indirekta exponeringar (t.ex. mot en enskild emittent av värdepapper som tagits emot som säkerhet). (FFFS 2011:38)

Överskridande av gränsvärden för stora exponeringar i handelslagret

15 § Ett institut kan ansöka hos Finansinspektionen om ett generellt medgivande att överskrida de gränsvärden för stora exponeringar som anges i 7 kap. 3 § kapitaltäckningslagen inom de ramar som anges i styckena 3–5 nedan och under förutsättning att ett tillkommande kapitalkrav uppfylls. Den del av en stor exponering som går utöver gränsvärdena betecknas som en överskjutande exponering.

Det tillkommande kapitalkravet för en överskjutande exponering ska beräknas enligt 13 kap. 68 §.

En överskjutande exponering får endast uppkomma till följd av positioner som ingår i handelslagret. Institutets samlade exponering i övrig verksamhet mot en kund eller grupp av kunder med inbördes anknytning får inte överskrida de gränsvärden som anges i 7 kap. 3 § kapitaltäckningslagen.

Det sammanlagda beloppet av överskjutande exponeringar som funnits i mer än tio dagar, får inte överstiga 600 procent av institutets kapitalbas.

Om tio dagar eller mindre har förflutit sedan en överskjutande exponering uppkommit får summan av de exponeringar mot den aktuella kunden eller kundgruppen som ingår i handelslagret inte överstiga 500 procent av institutets kapitalbas.

Institutet ska vid varje kvartalsskifte meddela Finansinspektionen samtliga fall där de gränsvärden för stora exponeringar som anges i 7 kap. 3 § kapitaltäckningslagen har överskridits under de tre föregående månaderna. (*FFFS 2011:38*)

16 § Värdepappersbolag som enligt 8 § lagen (2006:1372) om införande av lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar begär tillstånd av Finansinspektionen att överträda gränsvärdena i 7 kap. 3 § kapitaltäckningslagen utan att beräkna ett tillkommande kapitalkrav enligt 15 § måste uppfylla följande villkor:

1. Värdepappersbolaget får inte tillhandahålla sådan investeringstjänst eller investeringsverksamhet som avses med de finansiella instrument som finns upptagna i punkterna 5–7 samt 9–10 i avsnitt C i bilaga 1 i direktiv 2004/39/EG till privatpersoner eller för privatpersoners räkning.
 2. Överskridande av gränsvärdena i 7 kap. 3 § kapitaltäckningslagen ska uppstå i samband med exponeringar som
 - a) följer av sådana avtal som är finansiella instrument som finns upptagna i punkterna 5–7 samt 9–10 i avsnitt C i bilaga 1 i direktiv 2004/39/EG och avser råvaror eller sådana underliggande variabler, som anges i punkt 10 avsnitt C i bilaga 1 i direktiv 2004/39/EG, och är beräknade i enlighet med bilagorna III och IV i kreditinstitutsdirektivet, eller
 - b) följer av avtal som avser leverans av råvaror eller utsläppsrätter.
- (*FFFS 2011:38*)

Avsnitt L Avancerade metoder

Underavsnitt L1 Metod baserad på intern riskklassificering (IRK-metod)

36 kap. Allmänna bestämmelser

1 § I detta avsnitt anges de krav och villkor som ska vara uppfyllda för att ett institut i enlighet med 4 kap. 7 § kapitaltäckningslagen ska få tillstånd att använda en IRK-metod för att beräkna kapitalkrav för kreditrisker.

Dotterbolag inom en finansiell företagsgrupp behöver inte uppfylla minimikraven individuellt utan får uppfylla dem gemensamt med moderbolaget samt övriga dotterbolag inom gruppen. Detta gäller dock inte 44 kap. 39–42 §§.

Om ett institut som har tillstånd att använda en IRK-metod vill göra väsentliga förändringar i metoden, ska institutet ansöka om Finansinspektionens tillstånd för detta. (FFFS 2010:10)

37 kap. Indelning i exponeringsklasser

1 § Varje exponering ska hänföras till en av följande exponeringsklasser:

1. statsexponeringar,
2. institutsexponeringar,
3. företagsexponeringar,
4. hushållsexponeringar,
5. aktieexponeringar,
6. positioner i värdepapperiseringar, samt
7. motpartslösa exponeringar.

Indelningen av exponeringarna ska ske konsekvent och rutinerna för detta ska vara lämpliga för ändamålet. Rutinerna ska dokumenteras.

Indelningen av exponeringarna ska ske i enlighet med 2–9 §§.

2 § Med statsexponeringar avses exponeringar mot stater och centralbanker. Till denna exponeringsklass hör även exponeringar mot

1. en svensk kommun eller därmed jämförlig samfällighet,
2. en utländsk kommun eller därmed jämförlig samfällighet om den i det aktuella landet får behandlas som en statsexponering,
3. en multilateral utvecklingsbank eller internationell organisation som får 0 % riskvikt i enlighet med schablonmetoden för kreditrisker, och
4. ett offentligt organ som enligt schablonmetoden för kreditrisker får behandlas som statsexponering.

3 § Med institutsexponeringar avses exponeringar mot kreditinstitut och värdepappersbolag med tillstånd enligt 2 kap. 2 § första stycket 2 och 8 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden och motsvarande utländska företag. Till denna exponeringsklass hör även exponeringar mot

1. en utländsk kommun eller därmed jämförlig samfällighet om den i det aktuella landet inte får behandlas som en statsexponering,

2. ett offentligt organ som enligt schablonmetoden för kreditrisker får behandlas som institutsexponering.
3. en multilateral utvecklingsbank som inte får 0 % riskvikt i enlighet med schablonmetoden för kreditrisker, och
4. Sveriges allmänna hypoteksbank. (FFFS 2008:13)

4 § Med hushållsexponeringar avses exponeringar mot fysiska personer och exponeringar mot små eller medelstora juridiska personer, om institutets och i förekommande fall den finansiella företagsgruppens totala exponering mot den juridiska personen understiger ett belopp som motsvarar 600 000 euro. Om det finns särskilda skäl kan exponeringar mot små eller medelstora juridiska personer upp till maximalt en miljon euro hänföras till exponeringsklassen hushållsexponeringar.

Vid fastställandet av den totala exponeringen ska alla exponeringar mot en kund eller en grupp av kunder med inbördes anknytning beaktas. Vid fastställandet av den totala exponeringen ska även exponeringar där kunden är sen med en betalning räknas in. Exponeringar för vilka det finns säkerhet i form av pant i bostadsfastighet eller tomträtt till sådan fastighet, säkerhet i byggnad för bostadsändamål på annans mark eller säkerhet i bostadsrätt, behöver dock inte räknas in i den totala exponeringen. Institutet ska ha vidtagit skäligen åtgärder för att försäkra sig om att den totala exponeringen inte överstiger den angivna gränsen. I detta sammanhang behöver inte åtaganden utanför balansräkningen räknas som exponeringar.

För att en exponering ska få hänföras till hushållsexponeringar ska institutet dessutom hantera exponeringen i sina kreditprocesser konsekvent på likartat sätt som övriga hushållsexponeringar. Institutet ska inte ha en lika individuell hantering av exponeringen som det har för sina exponeringar mot stora företag. Exponeringen ska också ingå i en portfölj bestående av ett stort antal exponeringar som hanteras på liknande sätt.

5 § Inom hushållsexponeringar ska undergrupperna fastighetskrediter och kvalificerade rullande hushållsexponeringar särskiljas från övriga hushållsexponeringar. Att en exponering är rullande innebär att den består av en kreditmöjlighet där storleken på den utnyttjade delen tillåts variera utifrån motpartens beslut att utnyttja kreditmöjligheten, upp till ett maximalt belopp som institutet bestämt.

Med fastighetskrediter avses de hushållsexponeringar för vilka institutets estimat av LGD påverkas av återvinningar från pant i fast egendom, tomträtt till fastighet, byggnad på annans mark eller säkerhet i bostadsrätt. En exponering får delas i två delar och behandlas som två separata exponeringar. Indelningen till undergruppen ska ske på ett konsekvent sätt.

Med kvalificerade rullande exponeringar avses rullande hushållsexponeringar som uppfyller följande villkor:

1. Exponeringen är mot en fysisk person eller personer.
2. Det finns ingen säkerhet för exponeringen. För exponeringar till följd av kreditmöjligheter kopplade till transaktionskonton behöver detta villkor inte vara uppfyllt. Finns det säkerhet för exponeringen får inte institutet ta hänsyn till återvinningar hänförliga till denna säkerhet när LGD estimeras.
3. Inom undergruppen kvalificerade rullande exponeringar uppgår den totala kreditmöjligheten mot en motpart högst till ett belopp som motsvarar 100 000 euro.
4. Institutet kan ovillkorligen och omedelbart återkalla den utnyttjade delen av kreditmöjligheten. Detta villkor är uppfyllt om institutet uppfyller det i den utsträckning det är möjligt inom ramen för konsumenträttslig lagstiftning.

5. Institutet ska kunna styrka att de portföljer exponeringarna ingår i har en låg volatilitet i förlustnivåer relativt den genomsnittliga förlustnivån. Detta villkor ska vara uppfyllt även enskilt för de riskklasser för vilka institutets förväntade fallissemangsfrekvens är låg.

6 § Till exponeringsklassen aktieexponeringar hänförs följande exponeringar:

1. Exponeringar som ska bokföras som eget kapital hos det emitterande bolaget och som innebär en efterställd, residual fordran på det emitterande bolagets tillgångar eller intäkter.
2. Exponeringar som ska bokföras som skuld i det emitterande institutet men som har sådana egenskaper och villkor att de har samma ekonomiska innebörd som exponeringar enligt 1.

7 § Till exponeringsklassen motpartslösa exponeringar hänförs tillgångar som inte innebär att det krävs en prestation från någon motpart.

Om institutet leasar ut tillgångar och leaseavtalet är utformat så att institutet bär den ekonomiska risken som förknippas med tillgångarna, ska restvärdet hänföras till denna exponeringsklass.

8 § Till exponeringsklassen positioner i värdepapperiseringar hänförs positioner i värdepapperiseringar.

Med positioner i värdepapperisering avses även exponeringar som uppkommer genom ränte- eller valutaderivatinstrument som ingår i värdepapperiseringens struktur.

Institut som tillhandahåller kreditriskskydd för positioner i värdepapperisering anses ha en direkt position i värdepapperiseringen.

9 § Till företagsexponeringar hänförs samtliga exponeringar som inte tillhör någon av de övriga exponeringsklasserna.

10 § Inom företagsexponeringar ska exponeringar som utgör specialutlåning särskiljas. Med specialutlåning avses exponeringar som har samtliga följande egenskaper:

1. Exponeringen är mot en juridisk person vars enda syfte är att finansiera eller förvalta reelltillgångar.
2. Kontraktsvillkoren ger långivaren en väsentlig grad av kontroll över tillgångarna och den inkomst dessa ger upphov till.
3. Den huvudsakliga finansieringskällan för återbetalningen av lånet är den inkomst som tillgångarna ger upphov till.

11 § Nuvärdet av minimileaseavgifterna, inklusive ett garanterat restvärde som uppfyller villkoren i 40 kap. 6 §, ska ses som en exponering mot leasetagaren och hänföras till dennes exponeringsklass. Ett garanterat restvärde som inte uppfyller villkoren i 40 kap. 6 §, ska hänföras till motpartslösa exponeringar och riskvägas enligt 39 kap. 15 §. (FFFS 2010:10)

38 kap. Metod för beräkning av riskvägt exponeringsbelopp och förväntat förlustbelopp för respektive exponeringsklass

Allmänna bestämmelser

1 § Riskvägt exponeringsbelopp och förväntat förlustbelopp för statsexponeringar, institutsexponeringar, företagsexponeringar, hushållsexponeringar samt motparts-lösa exponeringar, ska beräknas enligt 39 kap.

Riskvägt exponeringsbelopp och förväntat förlustbelopp bestäms av de tre riskparametrarna exponeringsbelopp, PD och LGD. För statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar tillkommer även löptiden (M).

Vid följande situationer får ett institut beräkna riskvägt exponeringsbelopp enligt reglerna om värdepapperisering i underavsnitt L2:

1. när institutet har genomfört en traditionell värdepapperisering av exponeringar för vilka institutet annars skulle beräkna riskvägt exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp enligt IRK-metoden, och
2. när institutet har genomfört en syntetisk värdepapperisering av exponeringar för vilka institutet annars skulle beräkna riskvägt exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp enligt IRK-metoden..

Ett institut som ska beräkna riskvägt exponeringsbelopp för exponeringar som ska hänföras till exponeringsklassen positioner i värdepapperisering ska, om de underliggande värdepapperiserade exponeringarna är sådana för vilka institutet skulle beräkna riskvägt exponeringsbelopp och förväntat förlustbelopp enligt IRK-metoden, tillämpa underavsnitt L2.

Tredje och fjärde styckena ska även tillämpas vid andra strukturer med samma ekonomiska innebörd, som traditionella respektive syntetiska värdepapperiseringar..

2 § Riskvägt exponeringsbelopp och förväntat förlustbelopp ska beräknas för utspädningsrisken i förvärvade hushålls- och företagsfordringar.

Riskvägt exponeringsbelopp och förväntat förlustbelopp för utspädningsrisk bestäms av riskparametrarna exponeringsbelopp, PD och LGD. Riskvägt exponeringsbelopp påverkas även av parametern löptid (M).

Institut som kan påvisa att utspädningsrisken i sina förvärvade fordringar är försumbar, behöver inte beräkna något riskvägt exponeringsbelopp för utspädningsrisk.

3 § Institutet ska uppfylla de operativa kraven i 46 kap. 1–5 §§ för samtliga förvärvade fordringar.

4 § En grupp av förvärvade fordringar får behandlas som en exponering mot säljaren med säkerhet i de förvärvade fordringarna om följande krav är uppfyllda:

1. institutet ska ha regress som avser kreditrisk och utspädningsrisk i de förvärvade fordringarna, och
2. kraven angående kundfordringar i 54 kap. 6 § och 10 § ska vara uppfyllda.

Ett institut som behandlar de förvärvade fordringarna enligt första stycket behöver inte tillämpa bestämmelserna i 2–3 §§.

5 § Om det för förvärvade företags- och hushållsfordringar finns åtgärder i form av återbetalningsbara prisavdrag, säkerheter eller partiella garantier som ger ett förstaförlustskydd för kreditrisk och utspädningsrisk, får dessa behandlas som förstaförlustpositioner enligt underavsnitt L2.

Stats-, instituts- och företagsexponeringar

6 § För statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar ska värdet på riskparametrarna bestämmas enligt följande. Exponeringsbeloppet ska bestämmas enligt 40 kap., PD beräknas enligt 41 kap., LGD bestäms enligt 42 kap. och M bestäms enligt 43 kap.

Från och med den 1 januari 2008 kan Finansinspektionen lämna institutet medgivande att beräkna egna estimat av LGD om kraven i 42 kap. är uppfyllda.

Från och med den 1 januari 2008 kan Finansinspektionen lämna institutet medgivande att beräkna egna estimat av konverteringsfaktorer, som ingår i beräkningen av exponeringsbeloppet, om kraven i 40 kap. är uppfyllda.

Dessa medgivanden kan endast ges om institutet använder egna estimat av både LGD och konverteringsfaktorer för alla sina exponeringar.

7 § Institutet kan för sina kvalificerade förvärvade företagsexponeringar få tillämpa de regler om riskklassificering och estimering av riskparametrar som gäller för hushållsexponeringar. Förvärvade företagsexponeringar är kvalificerade om följande krav är uppfyllda:

- Det ska vara förenat med stora svårigheter att behandla de förvärvade fordringarna på samma sätt som övriga företagsexponeringar.
- Fordringarna ska vara köpta från en från institutet oberoende part och ingen av de förvärvade fordringarna får direkt eller indirekt ha sitt ursprung hos institutet.
- De förvärvade fordringarna ska ha uppkommit på marknadsmässiga villkor.
- Fordringarna får inte vara koncerninterna fordringar eller fordringar som balanseras mot motkonton mellan företag som både köper och säljer fordringar till varandra.
- Institutet ska ha en fordran på alla intäkter från de förvärvade fordringarna eller ha en proportionell andel av intäkterna.
- Gruppen av de förvärvade fordringarna ska vara väldiversifierad.

Hushållsexponeringar

8 § För hushållsexponeringar ska egna estimat beräknas enligt följande. Exponeringsbeloppet beräknas enligt 40 kap., PD beräknas enligt 41 kap. och LGD beräknas enligt 42 kap.

Aktieexponeringar

9 § Riskvägt exponeringsbelopp för aktieexponeringar ska beräknas med någon av de metoder som anges i 39 kap. 16–23 §§. Riskvägt exponeringsbelopp för aktieexponeringar mot anknutna företag som ingår i den finansiella företagsgruppen får beräknas enligt reglerna för motpartslösa exponeringar.

Institutet kan få medgivande att beräkna riskvägt exponeringsbelopp enligt 39 kap. 23 §. En förutsättning för medgivande är att institutet uppfyller kraven i 45 kap.

Ett institut får använda olika metoder för olika portföljer av sitt aktieinnehav om följande krav är uppfyllda:

1. institutet ska internt använda olika metoder för olika aktieportföljer,
2. valet av metoder för att beräkna kapitalkravet får inte vara betingat av att institutet önskar få ett lägre kapitalkrav,
3. de metoder som institutet önskar utnyttja för att beräkna kapitalkravet ska användas konsekvent.

Fonder

10 § Riskvägt exponeringsbelopp för exponeringar mot fonder ska beräknas som om de underliggande exponeringarna ägs direkt av institutet under förutsättning att följande är uppfyllt:

1. Fonden förvaltas av ett företag som står under tillsyn inom EES.
2. Institutet känner till de exponeringar som ingår i fonden.
3. Fondens informationsbroschyr eller motsvarande dokument innefattar
 - a) de kategorier av tillgångar som fonden har tillstånd att investera i, och
 - b) om investeringsbegränsningar tillämpas, dvs. gränsvärdena och metoderna för att beräkna dem.
4. Fondens verksamhet rapporteras minst årligen så att det är möjligt att bedöma tillgångar och skulder, inkomster och verksamhet under rapporteringsperioden.

Institutet kan få medgivande från Finansinspektionen att behandla en fond som förvaltas av ett företag som står under tillsyn i ett land utanför EES i enlighet med första stycket. En förutsättning för medgivande är att kriterierna i första stycket 3–4 är uppfyllda. Om en tillsynsmyndighet inom EES godkänner en fond i tredje land, får institutet använda detta godkännande utan att Finansinspektionen behöver lämna medgivande.

För de exponeringar i fonden som institutet rimligtvis inte kan känna till eller om det är oskäligt för institutet att identifiera fondens underliggande exponeringar, ska riskvägt exponeringsbelopp för den delen av fonden beräknas enligt 12 §. (*FFFS 2010:10*)

11 § Om institutet inte uppfyller kraven i dessa föreskrifter för att använda IRK-metoden för de exponeringar som ingår i fonden, ska följande metod användas:

1. För i fonden ingående aktieexponeringar ska riskvägt exponeringsbelopp beräknas enligt 39 kap. 16–18 §§. Om institutet inte känner till vilken typ av aktier exponeringarna består av, ska de för detta ändamål anses vara övriga aktieexponeringar.
2. För alla andra exponeringar som ingår i fonden ska riskvägt exponeringsbelopp beräknas enligt schablonmetoden för kreditrisk med följande justeringar:
 - b) För exponeringar som tilldelas en specifik riskvikt för att de saknar kreditvärdering, eller som har placerats i det kreditkvalitetssteg som har den högsta riskvikten, ska riskvikten multipliceras med 2 men ges maximalt 1 250 procent riskvikt.
 - c) För alla övriga exponeringar ska riskvikten multipliceras med 1,1 och vara lägst 5 procent. (*FFFS 2010:10*)

12 § För exponeringar mot fonder som inte uppfyller de villkor som avses i 10 § första stycket, eller när 10 § tredje stycket är tillämpligt, ska riskvägt exponeringsbelopp beräknas enligt en av följande metoder:

1. Institutet ska utgå från fondbestämmelserna och göra antagandet att fonden först investerar i exponeringar som ger upphov till det högsta kapitalkravet enligt schablonmetoden för kreditrisk till dess att den maximala gräns som fondbestämmelserna medger är uppnådd, och att fonden därefter fortsätter att i fallande ordning investera i exponeringar som ger lägre kapitalkrav. Riskvägt exponeringsbelopp för de så fastställda exponeringarna ska sedan beräknas enligt vad som föreskrivs i 11 §.
2. Om det inte finns tillräckligt med information för att med rimlig säkerhet bestämma exponeringarna enligt 1, ska institutet beräkna riskvägt exponeringsbelopp enligt 39 kap. 16–18 §§. Om institutet inte känner till vilken av de tre kategorierna av aktier som fondens aktieexponeringar tillhör, ska de hanteras som övriga aktieexponeringar. Exponeringar vars tillhörighet institutet inte känner till ska också hanteras som övriga aktieexponeringar. Exponeringar som inte är aktieexponeringar ska hänföras till en av de tre kategorierna av aktier.
3. Institutet får låta förvaltaren av fonden beräkna kapitalkravet för innehavet i fonden åt institutet, om institutet försäkrat sig om att förvaltaren kan utföra beräkningarna korrekt. Beräkningarna ska ske i enlighet med vad som föreskrivs i 11 §. (*FFFS 2010:10*)

13 § Det förväntade förlustbeloppet för exponeringar mot fonder ska beräknas i enlighet med 39 kap. och de beräkningsmetoder som hör samman med den metod som används för beräkningen av riskvägt exponeringsbelopp.

Införande och tillämpning av IRK-metoden

14 § Institutet får beräkna riskvägt exponeringsbelopp enligt schablonmetoden för kreditrisker, om värdet av de exponeringar som undantas enligt denna regel inte uppgår till mer än 0,5 procent av institutets balansomslutning.

15 § Institutet kan få medgivande att beräkna riskvägt exponeringsbelopp för exponeringar mot den svenska staten, Sveriges riksbank och svenska kommuner enligt schablonmetoden för kreditrisker.

16 § Institutet får beräkna riskvägt exponeringsbelopp för exponeringar mot dotterbolag, moderbolag, eller syskonbolag i enlighet med schablonmetoden för kreditrisker, om bolaget är ett institut, finansiellt holdingbolag, finansiellt institut, kapitalförvaltningsbolag, anknutet företag eller motsvarande utländska bolag.

17 § Institutet får beräkna riskvägt exponeringsbelopp för aktieexponeringar enligt schablonmetoden för kreditrisker, om aktieexponeringarna gäller juridiska personer som har riskvikten 0 % i schablonmetoden för kreditrisker.

18 § Institutet får beräkna kapitalkravet för alla aktieexponeringar enligt schablonmetoden för kreditrisker om aktieexponeringarnas aggregerade värde understiger 10 procent av institutets kapitalbas, räknat som ett genomsnitt över det senaste året. Om antalet motparter understiger 10 är gränsvärdet 5 procent av kapitalbasen. Vid beräkningen av det aggregerade värdet får sådana aktieexponeringar undantas som gäller bolag som anges i 16 § samt aktieexponeringar som avses i 17 §. Aktieexponeringar som enligt 11 § 1 hänförs till övriga aktieexponeringar, ska tas med vid beräkningen av det aggregerade värdet.

Institutet kan i samband med ansökan om att få använda en IRK-metod, få medgivande att till och med den 31 december 2017 få undanta de aktieexponeringar

som institutet hade den 31 december 2007 från IRK-metoden, utöver vad som anges i första stycket. (FFFS 2010:10)

19 § Ett institut kan få medgivande att stegvis införa den IRK-metod som inte kräver egna estimat för konverteringsfaktorer och LGD enligt 38 kap. 6 § per exponeringsklass, för hushållsexponeringar per undergrupp eller affärsområde. Medgivande kan inte ges för aktieexponeringar. Ett stegvist införande får ske under en period på maximalt tre år från det datum då institutet fått medgivande. Medgivande kan endast ges om följande villkor är uppfyllda:

1. Institutet tillämpar IRK-metoden för minst 30 procent av det totala exponeringsbeloppet på gruppnivå. Exponeringsbelopp ska i detta avseende beräknas enligt schablonmetoden för kreditrisk.
2. Institutet kan visa att det som styr i vilken ordning införandet sker är institutets förutsättningar att följa minimikraven och inte vad som ger det lägsta kapitalkravet.
3. Institutet har lämnat en realistisk plan för införandet av IRK-metoden till Finansinspektionen. (FFFS 2010:10)

19 a § När ett institut som enbart använder schablonmetoden för kreditrisk ansöker om tillstånd att använda en IRK-metod med egna estimat för konverteringsfaktorer och LGD enligt 38 kap. 6 §, ansöker institutet även automatiskt om tillstånd att använda intern riskklassificering för exponeringar som inte är stats-, instituts- och företagsexponeringar. I samband med denna ansökan kan institutet få medgivande att stegvis införa intern riskklassificering per exponeringsklass, för hushållsexponeringar per undergrupp eller affärsområde. Medgivande kan inte ges för aktieexponeringar. Ett stegvist införande får ske under en period på tre år från det datum då institutet fått medgivande. Medgivande kan endast ges om följande villkor är uppfyllda:

1. Institutet tillämpar dels en IRK-metod med egna estimat för konverteringsfaktorer och LGD enligt 38 kap. 6 § för minst 30 procent av summan av stats-, instituts- och företagsexponeringar på gruppnivå, dels en IRK-metod för minst 30 procent av det totala exponeringsbeloppet på gruppnivå. Exponeringsbelopp ska i detta avseende beräknas enligt schablonmetoden för kreditrisk.
2. Institutet kan visa att det som styr tidpunkten för och i vilken ordning införandet sker, är institutets förutsättningar att följa minimikraven och inte vad som ger det lägsta kapitalkravet.
3. Institutet har lämnat en realistisk plan för införandet av IRK-metoderna till Finansinspektionen.

Senast sex månader innan medgivandet löper ut kan institutet ansöka om ett tidsbegränsat medgivande att för en del av stats-, instituts-, och företags-exponeringarna använda en mindre avancerad IRK-metod med interna estimat enbart för PD vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp för kreditrisk. Ett sådant medgivande kan enbart ges om institutet kan visa

- att institutet har samlat all intern data men ändå inte har tillräckligt med data för att uppfylla dessa föreskrifters minimikrav, och
- att det inte finns tillgång till extern data som uppfyller dessa föreskrifters minimikrav. (FFFS 2010:10)

19 b § Ett institut som har tillstånd att använda en IRK-metod och som ansöker om att använda egna estimat för konverteringsfaktorer och LGD enligt 38 kap. 6 §, kan få ett tidsbegränsat medgivande att för en del av stats-, instituts- och företags-exponeringarna använda en mindre avancerade IRK-metod med interna estimat enbart för PD vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp för kreditrisk. Medgivande kan ges om följande villkor är uppfyllda:

1. Institutet tillämpar dels en IRK-metod med egna estimat för konverteringsfaktorer och LGD enligt 38 kap. 6 § för minst 30 procent av summan av stats-, instituts- och företagsexponeringar på grupp nivå, dels en IRK-metod för minst 30 procent av det totala exponeringsbeloppet på grupp nivå. Exponeringsbeloppet ska beräknas enligt den eller de metoder som vid ansökningstillfället används för att beräkna exponeringsbeloppet i dessa exponeringsklasser.
2. Institutet kan visa att det som styr tidpunkten för och i vilken ordning införandet sker, är institutets förutsättningar att efterleva minimikraven och inte vad som ger det lägsta kapitalkravet.
3. Institutet har lämnat en realistisk plan över införandet av IRK-metoden till Finansinspektionen.

Medgivande kan ges på maximalt tre år. Senast sex månader innan medgivandet löper ut kan institutet ansöka om ett nytt tidsbegränsat medgivande. Ett nytt tidsbegränsat medgivande kan enbart ges om institutet kan visa

- att det har samlat all intern data men ändå inte har tillräckligt med data för att uppfylla dessa föreskrifters minimikrav, och
- att det inte finns tillgång till extern data som uppfyller dessa föreskrifters minimikrav. (FFFS 2010:10)

20 § Ett institut kan få ett tidsbegränsat medgivande att tillämpa schablonmetoden för kreditrisk för portföljer av oväsentlig storlek. Detta medgivande kan inte ges för aktieexponeringar. Medgivandet kan endast ges om följande villkor är uppfyllda:

1. Det totala riskvägda exponeringsbeloppet för de exponeringar som den längre införandeperioden används för, understiger 15 procent av det riskvägda exponeringsbeloppet på grupp nivå, beräknat enligt de metoder som institutet använder eller enligt schablonmetoden för kreditrisk.
2. Det vore oskäligt betungande för institutet att införa IRK-metoden för de aktuella exponeringarna inom den föreskrivna treårsperioden.

Senast sex månader innan medgivandet löper ut kan institutet ansöka om ett nytt tidsbegränsat medgivande. Medgivande kan endast ges om ovanstående villkor är uppfyllda. (FFFS 2010:10)

21 § Institutet få medgivande att tillämpa schablonmetoden för kreditrisker för exponeringsklasserna statsexponeringar eller institutsexponeringar, om följande villkor är uppfyllda:

1. Den eller de exponeringsklasser för vilka schablonmetoden för kreditrisker används enligt denna paragraf utgör inte huvuddelen av institutets totala exponering.
2. Antalet väsentliga motparter inom exponeringsklassen är litet.
3. Att använda IRK-metoden för exponeringsklassen vore oskäligt betungande för institutet.

22 § Institutet kan få medgivande att fortsätta att tillämpa schablonmetoden för kreditrisker för exponeringar mot institut som institutet har till följd av krav på minimireserver från ECB eller från en medlemsstats centralbank. Därutöver måste följande krav vara uppfyllda:

1. Reserverna hålls i enlighet med Europeiska centralbankens förordning (EG) nr 1745/2003 av den 12 september 2003 om tillämpningen av minimireserver, eller en senare ändringsförordning, eller i enlighet med en nationell förordning som i alla materiella avseenden är likvärdig.
2. Reserverna ska i händelse av konkurs eller insolvens i det institut där reserverna förvaras inte kunna tas i anspråk för att täcka andra åtaganden

som detta institut har. Reserverna ska till fullo kunna betalas tillbaka utan fördröjning.

39 kap. Riskvägt exponeringsbelopp och förväntat förlustbelopp

1 § I detta kapitel anges hur riskvägt exponeringsbelopp och förväntat förlustbelopp beräknas för de olika exponeringsklasserna med utgångspunkt från riskparametrarna exponeringsbelopp, PD, LGD och M. Institutet ska bestämma värdet på riskparametrarna i enlighet med 40–43 kap.

Beräkning av riskvägt exponeringsbelopp för stats-, instituts- och företagsexponeringar

2 § Det riskvägda exponeringsbeloppet för icke fallerade statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar ska beräknas enligt följande om inte annat framgår av 3–4 §§.

Riskvägt exponeringsbelopp = Riskvikt * Exponeringsbelopp

$$\text{Riskvikt} = \{ \text{LGD} * N \left[(1-R)^{-0,5} * G(\text{PD}) + (R/(1-R))^{0,5} * G(0,999) \right] - \text{PD} * \text{LGD} \} * (1 - 1,5 * b)^{-1} * (1 + (M - 2,5) * b) * 12,5 * 1,06$$

Parametrarna, R och b , i denna formel bestäms med utgångspunkt i PD enligt följande:

$$R = 0,12 * (1 - \text{EXP}(-50 * \text{PD})) / (1 - \text{EXP}(-50)) + 0,24 * \left[1 - (1 - \text{EXP}(-50 * \text{PD})) / (1 - \text{EXP}(-50)) \right]$$

$$b = (0,11852 - 0,05478 * \ln(\text{PD}))^2$$

$N(x)$ betecknar den kumulativa standardiserade normalfördelningsfunktionen.

$G(z)$ betecknar inversen till denna funktion.

3 § Inom exponeringsklassen företagsexponeringar får följande korrelationsfunktion användas vid beräkningen av det riskvägda exponeringsbeloppet för exponeringar mot företag med en omsättning som inte överstiger 50 miljoner euro:

$$R = 0,12 * (1 - \text{EXP}(-50 * \text{PD})) / (1 - \text{EXP}(-50)) + 0,24 * \left[1 - (1 - \text{EXP}(-50 * \text{PD})) / (1 - \text{EXP}(-50)) \right] - 0,04 * (1 - (S-5)/45)$$

Parametern S i formeln betecknar företagets totala omsättning enligt senast fastställda och tillgängliga bokslut, uttryckt i miljoner euro, om S ligger i intervallet 5–50. När omsättningen understiger 5 miljoner euro används konstant $S = 5$. För en grupp av förvärvade fordringar ska den totala omsättningen beräknas som ett exponeringsvägt genomsnitt av de i gruppen ingående fordringarna.

Om motpartsföretaget ingår i en koncern ska koncernens samlade omsättning användas som storleksmått.

I situationer när omsättning inte är ett meningsfullt storleksmått ska i stället totala tillgångar användas om dessa är ett bättre mått än omsättningen.

4 § För följande exponeringar, och om institutet uppfyller kraven nedan, kan institutet få beräkna riskvägt exponeringsbelopp enligt formeln i tredje stycket:

1. exponeringar mot en utländsk samfällighet eller utländsk delstat som inte får hänföras till statsexponeringar,
2. exponeringar mot ett offentligt organ som inte får hänföras till stats-exponeringar,
3. företagsexponeringar, exklusive exponeringar mot försäkrings- och återförsäkringsbolag.

Institutet ska ha ett enligt 58 kap. godtagbart kreditriskskydd för exponeringen. Exponeringen får inte tillhöra samma koncern som den som utfärdat kreditriskskyddet. När det gäller förvärvade fordringar får säljaren av dessa inte tillhöra samma koncern som utfärdaren av kreditriskskyddet.

Riskvägt exponeringsbelopp = Riskvikt * Exponeringsbelopp * (0,15 + 160 * PDpp).

PDpp är PD för den som tillhandahåller kreditriskskyddet.

Riskvikten ska beräknas med formeln i 2 §. När det gäller parametrarna ska följande iakttas:

1. PD ska avse den underliggande exponeringen.
2. LGD ska vara antingen LGD för en osäkrad exponering mot den som tillhandahåller kreditriskskyddet eller en osäkrad exponering mot gäldenären. Avgörande för vilket LGD som ska användas är om det belopp som kan återvinnas vid fallissemang är beroende av den finansiella situationen hos utfärdaren av kreditriskskyddet eller hos gäldenären om dessa skulle falla samtidigt. När detta ska bedömas ska institutet beakta kreditriskskyddets utformning samt annan relevant information eller förhållanden.
3. Löptiden (M) ska avse kreditriskskyddets löptid men får aldrig vara mindre än ett år.
4. När parametern *b* ska beräknas ska det PD-värde användas som är det lägsta av:
 - a) PD för den underliggande exponeringen och
 - b) PD för utfärdaren av kreditriskskyddet.

5 § För icke-fallerade företagsexponeringar som utgör specialutlåning ska institut, som inte kan visa att deras PD-estimat uppfyller kraven i 41 kap. och 44 kap., beräkna riskvikterna enligt följande metod.

Institutet ska dela in företagsexponeringar som utgör specialutlåning i fem kategorier. Kategori 1–4 ska avse icke fallerade exponeringar och kategori 5 fallerade exponeringar. Indelningen i kategori 1–4 ska ske baserat på stigande risknivå hos exponeringarna. Institutet ska ha styrdokument, system och rutiner för att dela in exponeringarna i kategorierna på ett konsekvent sätt.

Institutets kriterier för kategorierna 1–4 ska beakta följande faktorer:

1. finansiell styrka,
2. politiska och rättsliga faktorer,
3. transaktionernas och/eller tillgångarnas särdrag,
4. de medverkande och utvecklande parternas styrka, däribland eventuella inkomster från partnerskap mellan offentliga och privata aktörer, samt
5. säkerheter.

De olika kategorierna ska tilldelas riskvikter enligt följande tabell.

Resterande löptid	Kategori 1	Kategori 2	Kategori 3	Kategori 4	Kategori 5
Mindre än 2,5 år	50 %	70 %	115 %	250 %	0 %
Lika med eller mer än 2,5 år	70 %	90 %	115 %	250 %	0 %

Institutet kan få medgivande att även för löptider på 2,5 år eller mer använda riskvikterna 50 % respektive 70 % för kategori 1 respektive 2. För att medgivande ska beviljas måste institutet kunna styrka att såväl kraven för att bevilja krediter, som kraven som avser andra riskpåverkande faktorer är högt ställda för den aktuella kategorin.

6 § Riskvägt exponeringsbelopp för utspädningsrisken i förvärvade företagsfordringar ska beräknas med formeln i 2 §.

7 § Ett institut som inte använder egna estimat av LGD ska för fallerade statsexponeringar, institutsexponeringar, företagsexponeringar sätta det riskvägda exponeringsbeloppet till 0 (noll).

8 § Ett institut som fått medgivande enligt 38 kap. 6 § att använda egna estimat av LGD ska för fallerade statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar beräkna det riskvägda exponeringsbeloppet enligt följande:

Riskvägt exponeringsbelopp = Riskvikt * Exponeringsbelopp

Riskvikt = $\max[0; (LGD - LGD_f) * 12,5]$

LGD avser här exponeringens LGD-värde, vilket ska beräknas i enlighet med reglerna för ej fallerade krediter i 42 kap. LGD_f är det värde som framkommer enligt 42 kap. 15 §.

Beräkning av riskvägt exponeringsbelopp för hushållsexponeringar

9 § Det riskvägda exponeringsbeloppet för icke fallerade hushållsexponeringar, ska beräknas enligt följande:

Riskvägt exponeringsbelopp = Riskvikt * Exponeringsbelopp

Riskvikt = $\{LGD * N[(1-R)^{-0,5} * G(PD) + (R/(1-R))^{0,5} * G(0,999)] - PD * LGD\} * 12,5 * 1,06$

Korrelationsparametern R bestäms här enligt följande:

- För fastighetskrediter ska R vara 0,15.
- För kvalificerade rullande exponeringar ska R vara 0,04.
- För övriga hushållsexponeringar gäller att $R = 0,03 * (1 - EXP(-35 * PD)) / (1 - EXP(-35)) + 0,16 * [1 - (1 - EXP(-35 * PD)) / (1 - EXP(-35))]$.

N(x) och G(z) har samma betydelse som i 2 §.

10 § Riskvägt exponeringsbelopp för juridiska personer som enligt 37 kap. 4 § får hänföras till hushållsexponeringar, och för vilka institutet har enligt 58 kap. medräkningsbart kreditriskskydd, får beräknas enligt 4 §.

11 § Om en grupp av förvärvade hushållsfordringar innehåller exponeringar med säkerhet i fastigheter och/eller kvalificerade rullande exponeringar, och institutet inte kan separera dessa från andra hushållsexponeringar, ska institutet använda sig av den riskviktfunktion som ger högst kapitalkrav.

12 § Riskvägt exponeringsbelopp för utspädningsrisken i förvärvade hushållsfordringar ska beräknas med formeln i 2 §.

13 § Det exponeringsviktade genomsnittet av de LGD-värden som används vid beräkning av riskvägda exponeringsbelopp får inte understiga 10 procent för fastighetskrediter om säkerheten utgörs av

- bostadsrätt,
- säkerhet i byggnad för bostadsändamål på annans mark,
- panträtt i bostadsfastighet eller tomträtt till en sådan fastighet.

Om genomsnittet understiger 10 procent måste en justering göras så att genomsnittet uppgår till minst 10 procent. Justeringen ska göras med samma faktor för alla LGD-klasser.

Denna paragraf gäller inte exponeringar med statsgaranti.

Bestämmelserna i denna paragraf gäller till och med den 31 december 2013. (*FFFS 2012:9*)

14 § Riskvägt exponeringsbelopp för fallerade hushållsexponeringar ska beräknas enligt 8 §.

Beräkning av riskvägt exponeringsbelopp för motpartslösa exponeringar

15 § Riskvikten för motpartslösa exponeringar är 100 procent. Formeln för att beräkna riskvägt exponeringsbelopp är följande:

$$\text{Riskvägt exponeringsbelopp} = 100 \% \times \text{Exponeringsbelopp}$$

För en leasingtransaktion där restvärdet av leasade tillgångar inte ingår i exponeringen mot leasetagaren enligt 37 kap. 11 § ska ett riskvägt exponeringsbelopp för restvärdet fastställas för varje enskilt år under leasingkontraktets löptid och beräknas på följande sätt.

$$\text{Riskvägt exponeringsbelopp} = 1/t \times 100 \% \times \text{Exponeringsbelopp}$$

där t är det som är störst av ett (1) och det närmaste antalet hela år som återstår av leasingkontraktets löptid. (*FFFS 2010:10*)

Beräkning av riskvägt exponeringsbelopp för aktieexponeringar

Riskviktsmetoden

16 § Riskvägt exponeringsbelopp ska beräknas med följande formel:

$$\text{Riskvägt exponeringsbelopp} = \text{Riskvikt} * \text{Exponeringsbelopp}$$

Riskvikten ska anta följande värden:

1. för aktieexponeringar som omsätts på en reglerad marknad är riskvikten 290 %,
2. för aktieexponeringar i riskkapitalföretag som inte omsätts på någon reglerad marknad, men som ingår i en väldiversifierad portfölj är riskvikten 190 %,
3. för övriga aktieexponeringar är riskvikten 370 %.

17 § Korta aktiepositioner i bankportföljen får nettas mot långa positioner i samma aktier, under förutsättning att de korta positionerna ingåtts med syftet att säkra specifika aktieinnehav och att de ger skydd för åtminstone ett år.

Övriga korta aktiepositioner i bankportföljen ska behandlas som långa positioner. Absolutvärdet av positionen ska multipliceras med den relevanta riskvikten.

18 § Vid beräkningen av riskvägt exponeringsbelopp får institutet ta hänsyn till effekten av garantier och kreditderivat om dessa uppfyller villkoren för att vara medräkningsbar enligt 53 kap. Finns en medräkningsbar garanti eller kreditderivat får riskvägt exponeringsbelopp beräknas som om exponeringen var mot utfärdaren av kreditriskskyddet. LGD ska dock bestämmas utifrån aktieexponeringen enligt 42 kap. 8 §.

PD/LGD metoden

19 § Riskvägt exponeringsbelopp ska beräknas enligt 1, 2 och 7 §§.

20 § Ett institut som inte har tillräckligt med information för att kunna tillämpa definitionen av fallissemang i 41 kap. 7–10 §§, ska multiplicera det riskvägda exponeringsbeloppet med 1,5.

21 § För en enskild exponering ska inte summan av förväntat förlustbelopp multiplicerad med 12,5 och riskvägt exponeringsbelopp vara större än exponeringsbeloppet multiplicerad med 12,5.

22 § Institutet får vid beräkningen av riskvägt exponeringsbelopp ta hänsyn till effekten av garantier och kreditderivat i enlighet med bestämmelserna i 53 kap.

Interna metoden

23 § Ett institut kan erhålla medgivande att beräkna riskvägt exponeringsbelopp med hjälp av en Value-at-Risk-modell (VaR-modell) som uppfyller kraven i 45 kap.

Riskvägt exponeringsbelopp ska beräknas genom att VaR multipliceras med 12,5.

För en aktieportfölj får inte det riskvägda exponeringsbeloppet vara mindre än summan av de riskvägda exponeringsbeloppen beräknade enligt PD/LGD-metoden och de förväntade förlustbeloppen enligt 33 § multiplicerat med 12,5. Vid beräkningen av riskvägt exponeringsbelopp ska PD och LGD ha följande värden:

1. PD ska vara 0,09 procent.
2. LGD för aktieexponeringar i riskkapitalföretag som inte omsätts på en reglerad marknad men som ingår i en väldiversifierad portfölj ska vara 65 procent. LGD för övriga aktieexponeringar ska vara 90 procent. (FFFS 2010:10)

Beräkning av förväntat förlustbelopp för stats-, instituts-, företags- och hushållsexponeringar

24 § Det förväntade förlustbeloppet för såväl icke fallerade som fallerade företags-, instituts-, stats-, och hushållsexponeringar, ska beräknas enligt följande:

$$\text{Förväntat förlustbelopp} = \text{EL} * \text{Exponeringsbelopp}$$

$$\text{EL} = \text{PD} * \text{LGD}$$

25 § Institut som fått medgivande enligt 38 kap. 6 § att använda egna estimat av LGD, ska för fallerade statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar beräkna det förväntade förlustbeloppet enligt följande:

$$\text{Förväntat förlustbelopp} = \text{EL} * \text{Exponeringsbelopp}$$

$$\text{EL} = \text{PD} * \text{LGD}_f$$

26 § För sådana företags-, instituts- och hushållsexponeringar som institutet beräknar riskvägt exponeringsbelopp för enligt 39 kap. 4 § eller 10 § ska EL vara noll (0).

27 § För företagsexponeringar som utgör specialutlåning, och för vilka riskvikterna beräknas enligt 5 §, ska EL inte beräknas enligt formlerna i 24 och 25 §§ utan i stället fastställas enligt följande metod.

Institutet ska hänföra exponeringarna till de fem kategorierna som anges i 5 §. Utifrån den kategori exponeringarna tillhör ska ha EL i enlighet med tabellen nedan.

Resterande löptid	Kategori 1	Kategori 2	Kategori 3	Kategori 4	Kategori 5
Mindre än 2,5 år	0 %	0,4 %	2,8 %	8 %	50 %
Lika med eller mer än 2,5 år	0,4 %	0,8 %	2,8 %	8 %	50 %

I det fall institutet fått medgivande enligt 5 § att för löptider på 2,5 år eller mer, använda riskvikterna 50 % respektive 70 % för kategori 1 respektive kategori 2, ska det förväntade förlustbeloppet för dessa kategorier vara 0 % respektive 0,4 %.

28 § För fallerade hushållsexponeringar ska det förväntade förlustbeloppet beräknas enligt 25 §.

29 § Institutet ska dra av summan av alla specifika och generella reserveringar eller partiella bortskrivningar, som reducerar exponeringarnas bokförda värde, från summan av alla förväntade förlustbelopp enligt 24–25 §§ och 28 §.

En positiv kursdifferens som beror på att en fallerad fordring kan ha förvärvat med rabatt ska behandlas som en reservering.

Beloppet som räknas ut på detta sätt är institutets justerade förväntade förlustbelopp.

Förväntat förlustbelopp för utspädningsrisken i förvärvade fordringar

30 § Förväntat förlustbelopp för utspädningsrisken i förvärvade hushålls- och företagsfordringar ska beräknas enligt följande:

$$\text{Förväntat förlustbelopp} = \text{EL} * \text{Exponeringsbelopp}$$

$$\text{EL} = \text{PD} * \text{LGD}$$

Beräkning av förväntat förlustbelopp för motpartslösa exponeringar

31 § För motpartslösa exponeringar beräknas inget förväntat förlustbelopp.

Beräkning av förväntat förlustbelopp för aktieexponeringar

32 § För de exponeringar som det riskvägda exponeringsbeloppet beräknas enligt 16–18 §§, ska förväntat förlustbelopp beräknas enligt följande formel:

Förväntat förlustbelopp = EL * Exponeringsbelopp

EL ska anta följande värden:

1. för aktieexponeringar som omsätts på reglerade marknader är EL 0,8 %,
2. för aktieexponeringar i riskkapitalföretag som inte omsätts på reglerade marknader men som ingår i väldiversifierade portföljer är EL 0,8 %,
3. för övriga aktieexponeringar är EL 2,4 %.

33 § För de exponeringar som det riskvägda exponeringsbeloppet beräknas enligt 19–22 §§, ska förväntat förlustbelopp beräknas enligt följande formel:

Förväntat förlustbelopp = EL * Exponeringsbelopp, där
EL = PD * LGD

34 § För de exponeringar som det riskvägda exponeringsbeloppet beräknas enligt 23 §, ska förväntat förlustbelopp vara 0.

40 kap. Bestämning av riskparametern Exponeringsbelopp

Allmänna bestämmelser

1 § Exponeringsbelopp för exponeringar, inklusive åtaganden utanför balansräkningen, ska bestämmas i enlighet med detta kapitel. För vissa exponeringar kan exponeringsbeloppet också bestämmas enligt reglerna om avtal om nettoberäkning i 56 kap. eller med den avancerade riskmetoden för motpartsrisk i 61 kap.

2 § För motpartsrisken i derivatinstrument, återköpstransaktioner, råvaru- och värdepapperslån, samt marginallån får exponeringsbeloppet anges till 0 (noll) om följande förutsättningar är uppfyllda:

1. Exponeringarna ska vara mot en clearingorganisation.
2. Deltagarna i clearingens ska dagligen ställa säkerheter för den exponering de utsätter clearingorganisationen för.
3. Säkerheten ska täcka både den aktuella exponeringen och eventuell framtida exponering.

Exponeringar i balansräkningen

3 § För exponeringar i balansräkningen, med undantag för sådana exponeringar som avses i 6–10 §§, ska parametern exponeringsbelopp bestämmas som ett bruttovärde utan hänsyn till kreditförlustreserveringar eller andra eventuella värderingar som påverkat det bokförda värdet.

För fordringar som har förvärvats med kursdifferens ska exponeringsbeloppet dessutom ökas med den aktuella kursdifferensen, om denna är positiv, och minskas om den är negativ. Med den aktuella kursdifferensen avses skillnaden mellan å ena sidan fordringens belopp och å andra sidan fordringens bokförda värde, ökat med eventuella specifika kreditförlustreserveringar eller andra eventuella specifika värdeeregleringar.

Fordringar och skulder får vid beräkning av kapitalkravet endast nettouträknas enligt vad som anges i 56 kap. Detta gäller oavsett vad som gäller för den externa redovisningen.

4 § För förvärvade fordringar ska exponeringsbeloppet vara det bokförda värdet reducerat med kapitalkravet för utspädningsrisk. Kapitalkravet för utspädningsrisk får vid bestämmandet av exponeringsbeloppet för förvärvade fordringar inte reduceras med hjälp av kreditriskskydd.

5 § Vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp och förväntat förlustbelopp för utspädningsrisken i förvärvade fordringar ska exponeringsbeloppet vara det bokförda värdet.

6 § I en leasingtransaktion som innebär att ett institut bär den ekonomiska risken för leasingobjektet ska exponeringsbeloppet för leasingobjektet vara det bokförda värdet.

I en leasingtransaktion ska exponeringsbeloppet för minimileaseavgifterna vara nuvärdet av dessa. Minimileaseavgifterna är de betalningar under leasetiden som leasetagaren förpliktas att betala, eller kan komma att förpliktas att betala, samt alla förmånliga köpoptioner som sannolikt kommer att utnyttjas.

Om en leasingtransaktion innehåller ett garanterat restvärde ska detta ingå som en del av minimileaseavgifterna, förutsatt att

- garantigivaren är hänförlig till någon av de utfärdare av kreditriskskydd som avses i 53 kap. 3 §, och
- kraven i 53 kap. 4–6 §§ och 14 § är uppfyllda. (*FFFS 2010:10*)

7 § Exponeringsbeloppet för aktieexponeringar ska vara det bokförda värdet.

8 § Exponeringsbeloppet för motpartslösa exponeringar ska vara det bokförda värdet.

9 § För värdepapper eller råvaror, som ingår i en repotransaktion, i marginallån eller i ett aktie- eller råvarulån, ska exponeringsbeloppet vara det bokförda värdet.

Derivatkontrakt

10 § Institut som inte erhållit tillstånd enligt 4 kap. 4 § kapitaltäckningslagen att använda en avancerad riskmetod för beräkning av exponeringsbelopp för motpartsrisken i ränte-, aktie-, råvaru- och valutakursanknutna derivatkontrakt ska tillämpa antingen marknadsvärderingsmetoden eller riskmetoden.

Inom en företagsgrupp får marknadsvärderingsmetoden, riskmetoden och den avancerade riskmetoden kombineras. En enskild juridisk person ska däremot, med undantag för vad som anges i 30 §, endast använda en metod.

Derivatkontrakt som är baserade på olika typer av index ska hänföras till ränte-, aktie-, råvaru- respektive valutakursanknutna derivatkontrakt beroende på vilken typ av index som är relevant i det aktuella fallet.

11 § Ett institut som köper kreditriskskydd genom kreditderivat för en exponering som inte hänförs till handelslagret eller för en motpartsriskexponering får

1. inkludera samtliga kreditderivat vid beräkning av exponeringsbeloppet, eller
2. sätta exponeringsbeloppet för samtliga kreditderivat till noll (0). (FFFS 2010:10)

12 § Exponeringsbeloppet för motpartsrisken i utfärdade kreditwappar, dvs. institutet har tillhandahållit kreditriskskydd, som ingår i den övriga verksamheten ska sättas till noll (0).

Marknadsvärderingsmetoden

13 § Exponeringsbeloppet för ränte-, aktie-, råvaru- och valutakursanknutna derivatkontrakt utgörs av summan av den aktuella ersättningskostnaden per balansdagen och ett belopp för möjlig riskförändring. För ränteswappar för vilka båda benen är uttryckta i samma valuta och båda benen baseras på rörliga räntor, ska exponeringsbeloppet endast utgöras av ersättningskostnaden.

Med den aktuella ersättningskostnaden för ett befintligt derivatkontrakt avses den kostnad som institutet skulle ha för att per balansdagen anskaffa ett motsvarande nytt instrument. Om kontraktet är av en typ som omsätts regelbundet på marknaden, kan ersättningskostnaden sättas lika med det aktuella marknadsvärdet. Om aktuella marknadspriser inte kan avläsas ska instrumentet nuvärdesberäknas med aktuella marknadsräntor och valutakurser. Beräkningen görs utifrån gällande noteringar som erfarenhetsmässigt bedöms vara korrekta för de valutor och löptider som instrumentet innehåller. För kontrakt med negativt marknadsvärde anses ersättningskostnaden vara noll.

Med belopp för möjlig riskförändring avses ett belopp som ger uttryck för möjligheten att ersättningskostnaden stiger under instrumentets återstående löptid beräknat från balansdagen. Möjlig riskförändring beräknas för varje kontrakt (även för ett kontrakt som har ett negativt marknadsvärde) som produkten av kontraktets nominella belopp och en riskfaktor som bestäms enligt följande tabell.

Kontraktets återstående löptid	Ränteanknutna derivat-instrument	Valuta- och guldanknutna derivat-instrument	Aktie-anknutna derivat-instrument	Derivat-instrument baserade på ädelmetaller utom guld	Derivat-instrument baserade på råvaror utom ädelmetaller
< 1 år	0 %	1 %	6 %	7 %	10 %
≥ 1 < 5 år	0,5 %	5 %	8 %	7 %	12 %
≥ 5 år	1,5 %	7,5 %	10 %	8 %	15 %

Derivatinstrument som inte omfattas av någon av de fem kategorier som anges i tabellen nedan ska behandlas som instrument baserade på råvaror utom ädelmetaller.

För kontrakt där utestående exponeringar regleras periodiskt så att kontraktets marknadsvärde är noll vid varje sådant tillfälle, ska den återstående löptiden vara lika med tiden till nästa datum då kontraktet ska regleras.

Med nominellt belopp avses det belopp i redovisningsvalutan, som det ursprungliga kontraktet omfattar. Om redovisningsvalutan inte ingår i något led, beräknas värdet enligt gällande avistakurser vid beräkningstillfället. För valutaterminer, ränte- och valutaswappar samt andra liknande kontrakt, ska nominellt belopp avse det högsta av de två värden som framkommer vid omräkningen.

14 § Ett institut som fått Finansinspektionens medgivande att beräkna råvarurisk enligt 33 kap. 8 § får använda riskfaktorerna i tabellen nedan i stället för riskfaktorerna i 13 §.

	Ädelmetaller (utom guld)	Basmetaller	Jordbruks- produkter	Övriga råvaror (inkl. energi)
< 1 år	2,0 %	2,5 %	3,0 %	4,0 %
≥ 1 < 5 år	5,0 %	4,0 %	5,0 %	6,0 %
≥ 5 år	7,5 %	8,0 %	9,0 %	10 %

Riskmetod

15 § En riskmetod får endast användas för derivatkontrakt.

16 § Exponeringsbeloppet ska beräknas separat för varje nettningsmängd med hänsyn tagen till eventuella säkerheter enligt nedan:

exponeringsbelopp =

$$\beta * \max \left(CMV - CMC; \sum_j \left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right| * CCRM_j \right)$$

där

CMV = det aktuella marknadsvärdet för samtliga transaktioner inom nettningsmängden med motparten utan avdrag för säkerheter där

$$CMV = \sum_i CMV_i$$

CMV_i = det aktuella marknadsvärdet för transaktionen i,

CMC = det aktuella marknadsvärdet av säkerheterna som är knutna till nettningsmängden där

$$CMC = \sum_l CMC_l$$

CMC_l = det aktuella marknadsvärdet av säkerhet l,

i = avser transaktionen,

l = avser säkerheterna,

j = avser typ av säkringsmängd.

Dessa säkringsmängder motsvarar riskfaktorer, där riskpositioner med motsatta tecken kan avräknas mot varandra för att ge en nettoriskposition som måttet för exponeringen sedan baseras på.

RPT_{ij} = Riskposition till följd av transaktion i som avser säkringsmängd j,

RPC_{lj} = Riskposition till följd av säkerhet l som avser säkringsmängd j,

CCRM_j = Multiplikator som anges i 29 § för motpartsrisk avseende säkringsmängd j , och

$\beta = 1,4$.

Säkerheter som erkänns i denna metod begränsas till säkerhet som är godtagbara enligt 25 kap. och råvaror som ingår i handelslagret.

Allmänna råd

Exempel på hur ett institut beräknar exponeringsbeloppet enligt riskmetoden framgår av bilaga 4.

Riskposition

17 § För en creditswapp utgörs riskpositionen av det nominella värdet av det räntebärande referensinstrumentet multiplicerat med den återstående löptiden för creditswappen.

18 § För optioner eller andra liknande instrument (till exempel swaptions) utgörs riskpositionen av deltaekvivalenten av marknadsvärdet av det underliggande finansiella instrumentet för transaktionen, förutom då detta instrument är räntebärande.

Om det underliggande instrumentet är ett skuldinstrument eller ett betalningsben, utgörs riskpositionen av deltaekvivalenten av marknadsvärdet av det finansiella instrumentet eller betalningsbenet multiplicerat med den modifierade durationen för det räntebärande instrumentet eller betalningsbenet.

19 § För övriga derivatkontrakt utgörs riskpositionen av marknadsvärdet av det underliggande finansiella instrumentet (även råvaror) omräknat till svenska kronor.

För räntebärande instrument och betalningsben utgörs dock riskpositionen av marknadsvärdet av de utestående bruttobetalningarna (inbegripet nominellt belopp), omräknat till svenska kronor och multiplicerat med det räntebärande instrumentets respektive betalningsbenets modifierade duration.

När de underliggande finansiella instrumenten är aktier (även aktieindex) eller råvaror ska dessa tilldelas en riskposition för respektive aktie (eller aktieindex) eller råvara och en ränteriskposition för betalningsbenet. Om betalningsbenet är uttryckt i utländsk valuta ska även valutan tilldelas en riskposition.

Då det underliggande instrumentet är ett räntebärande instrument ska en ränteriskposition tilldelas för det räntebärande instrumentet och en ränteriskposition tilldelas för betalningsbenet. När betalning ska ske mot betalning (inbegripet valutaterminer) ska en ränteriskposition tilldelas för vardera betalningsbenet. Om det underliggande räntebärande instrumentet är uttryckt i utländsk valuta tilldelas det en riskposition för den valutan. Om ett betalningsben är uttryckt i utländsk valuta tilldelas det även en riskposition för den valutan. Det exponeringsbelopp som ska ges en räntebasswapp är noll.

20 § Vid bestämningen av riskpositioner ska säkerheter som mottagits från en motpart behandlas som en lång position som förfaller i dag, medan säkerheter som överlämnats ska behandlas som en kort position som förfaller i dag.

21 § För betalningsben med en återstående löptid på mindre än ett år ska institutet bortse från ränterisken. För transaktioner som består av två betalningsben noterade

i samma valuta, exempelvis ränteswappar, får institutet behandla transaktionen som en enda transaktion.

22 § Institutet ska använda följande formler för att bestämma värde och tecken på sin riskposition.

1. För alla andra instrument än skuldinstrument:

marknadsvärde, eller

$$\text{deltaekvivalent marknadsvärde} = p_{ref} \frac{\partial V}{\partial p}$$

där

p_{ref} = priset på det underliggande instrumentet, uttryckt i referensvalutan,

V = optionspriset för en option eller värdet av det underliggande instrumentet för övriga transaktioner, och

p = priset på det underliggande instrumentet uttryckt i samma valuta som V .

2. För räntebärande instrumentet och betalningsben för alla transaktioner:

marknadsvärde multiplicerat med den modifierade durationen, eller

deltaekvivalentmarknadsvärde multiplicerat med den modifierade durationen

$$\frac{\partial V}{\partial r}$$

där

V = optionspriset för en option eller värdet av det underliggande instrumentet eller betalningsbenet för övriga derivatinstrument, och

r = räntesats.

Om V är uttryckt i en annan valuta än referensvalutan ska derivatet konverteras till referensvalutan.

Säkringsmängder

23 § Vid beräkning av exponeringsbeloppet ska riskpositionerna grupperas i säkringsmängder. För varje säkringsmängd ska nettoriskpositionen beräknas, det vill säga det absoluta beloppet för summan av de uppkomna riskpositionerna. Nettoriskpositionen beräknas i 16 § med.

$$\left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right|$$

24 § För ränteriskpositioner till följd av betalningsben, penningdepositioner som erhållits från motparten som säkerhet, samt underliggande räntebärande instrument som enligt 13 kap. 44–48 §§ ska ges ett kapitalkrav på högst 1,6 %, finns sex säkringsmängder enligt tabellen nedan. Säkringsmängden ska beräknas för varje enskild valuta.

	Statliga referensräntor	Icke-statliga referensräntor
Löptid	≤1 år	≤1 år
Löptid	>1 – ≤5 år	>1 – ≤5 år
Löptid	>5 år	>5 år

25 § För ränteriskpositioner till följd av betalningsben eller underliggande räntebärande instrument med en räntesats som är kopplad till en referensränta som uttrycker en allmän marknadsräntenivå är den återstående löptiden lika med den tid som återstår fram till nästa justering av räntesatsen. I alla andra fall är löptiden lika med den återstående löptiden för det underliggande räntebärande instrumentet eller, i fråga om ett betalningsben, den återstående tiden för transaktionen.

26 § För räntebärande referensinstrument som är underliggande instrument för en kreditwapp finns en säkringsmängd för varje emittent.

27 § För ränteriskpositioner till följd av penningdepositioner som överlämnats till en motpart som säkerhet när motparten inte har några utestående skuldförbindelser med låg specifik risk och till följd av räntebärande instrument som enligt 13 kap. 42 § och 49–50 §§ ska ges ett kapitalkrav på över 1,6 %, finns en säkringsmängd för varje emittent. När ett betalningsben efterliknar ett sådant räntebärande instrument, finns det också en säkringsmängd för varje emittent.

Till samma säkringsmängd får institutet hänföra riskpositioner till följd av räntebärande instrument från en viss emittent eller till följd av räntebärande referensinstrument från samma emittent som efterliknas av betalningsben eller som är underliggande instrument för en kreditwapp.

28 § Andra underliggande finansiella instrument än räntebärande instrument ska endast hänföras till samma säkringsmängder om de är identiska eller ”likartade instrument”. I alla övriga fall ska de hänföras till separata säkringsmängder.

Med likartade instrument avses följande:

- När det gäller aktier avses sådana som har samma emittent. Ett aktieindex ska anses vara en emittent.
- När det gäller ädelmetaller avses sådana som avser samma metall. Ett index för ädelmetaller betraktas som en separat ädelmetall.
- När det gäller elektrisk kraft avses de leverensrätter och leveransskyldigheter som hänför sig till samma högtrafiks- eller lågtrafiksintervall under ett dygn.
- När det gäller råvaror avses sådana som avser samma råvara. Ett råvaruindex betraktas som ett enskilt index.

Multiplikatorer för motpartsrisk

29 § Multiplikatorer för motpartsrisk (CCRM) för de olika kategorierna av säkringsmängder ska ges enligt nedan:

	Kategorier av säkringsmängder	CCRM
1.	Räntor	0,2 %
2.	Räntor för riskpositioner till följd av ett räntebärande referensinstrument som är underliggande instrument för en creditswapp och som enligt 13 kap. 44–48 §§ ska ges ett kapitalkrav på högst 1,6 %	0,3 %
3.	Räntor för riskpositioner till följd av ett räntebärande instrument eller referensinstrument och som enligt 13 kap. 42 § och 49–50 §§ ska ges ett kapitalkrav på över 1,6 %	0,6 %
4.	Växelkurser	2,5 %
5.	Elektrisk kraft	4,0 %
6.	Guld	5,0 %
7.	Aktier	7,0 %
8.	Ädelmetaller (utom guld)	8,5 %
9.	Andra råvaror (utom ädelmetaller och elektrisk kraft)	10,0 %
10.	Underliggande finansiella instrument till derivatkontrakt som inte tillhör någon av ovanstående kategorier	10,0 %

De underliggande instrumenten för derivatkontrakt enligt punkt 10 i tabellen ovan ska hänföras till separata enskilda säkringsmängder för varje kategori av underliggande finansiellt instrument.

30 § För transaktioner med optioner då institutet inte kan fastställa deltavärde eller modifierad duration får institutet istället använda marknadsvärderingsmetoden för att bestämma exponeringsbeloppet. Nettning får i detta fall inte beaktas, dvs. exponeringsbeloppet ska bestämmas som om det fanns en nettningsmängd som bara innehåller den enskilda transaktionen.

Åtaganden utanför balansräkningen

31 § Alla åtaganden utanför balansräkningen ska räknas om med hjälp av en konverteringsfaktor. Exponeringsbeloppet bestäms genom att det utnyttjade belopp som motparten enligt kontraktsvillkoren har möjlighet att utnyttja multipliceras med en konverteringsfaktor.

Om ett åtagande utanför balansräkningen i sin tur gäller ett annat åtagande som också är inom linjen, ska den lägsta konverteringsfaktorn av de två användas.

32 § Konverteringsfaktorn för statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar ska bestämmas enligt 33 §. Om institutet fått medgivande att beräkna egna estimat av konverteringsfaktorer i enlighet med 38 kap. 6 §, ska konverteringsfaktorn dock bestämmas i enlighet med 34–44 §§.

Konverteringsfaktorn för hushållsexponeringar ska bestämmas enligt 34–44 §§.

Föreskrivna värden på konverteringsfaktorer

33 § Konverteringsfaktorn för respektive exponeringstyp ska sättas i enlighet med reglerna i schablonmetoden med följande undantag:

Kreditmöjligheter, inklusive garantier för låneprogram, ska ha en konverteringsfaktor på 75 %.

En kreditmöjlighet får endast ha en konverteringsfaktor på 0 % om följande villkor är uppfyllda:

1. Kreditmöjligheten kan ovillkorligen när som helst återkallas utan föregående uppsägning, eller så är villkoren för kreditmöjligheten sådana att den med automatik upphör om motpartens kreditvärdighet försämras.
2. Institutet kontrollerar aktivt motpartens kreditvärdighet för att omedelbart upptäcka försämringar.

Bestämmelserna ovan om kreditmöjligheter gäller även åtaganden att förvärva hushålls- eller företagsfordringar.

För öppnade och bekräftade rembursar med en återstående löptid på högst ett år och liknande åtaganden som uppstår till följd av varuhandel, ska konverteringsfaktorn vara 20 %.

Egna estimat av konverteringsfaktorer

Risk- eller produktklassificering

34 § Institutet ska klassificera sina exponeringar, dvs. fördela dem på olika klasser. Institutet kan välja mellan att göra en produktklassificering eller en riskklassificering. Vid produktklassificering delas exponeringarna upp på klasser som ska innehålla produkter med likartad utformning och villkor. Vid riskklassificering ska klasserna uppvisa homogenitet ur risksynpunkt. Ett institut som riskklassificerar ska uppfylla samtliga krav som gäller riskklassificering och estimering av PD och LGD med undantag för kraven 44 kap. i 15–17 §§.

I fråga om hushållsexponeringar får institutet välja att i stället för en separat klassificering för varje riskparameter använda en gruppering av exponeringarna som speglar risken i såväl konverteringsfaktor som PD och LGD. En sådan gruppering ska ta hänsyn till både motpartsspecifika och transaktionsspecifika faktorer.

35 § Alla exponeringar ska produkt- eller riskklassificeras.

36 § Antalet exponeringar i varje produkt- eller riskklass ska vara tillräckligt stort för att möjliggöra en god kvantifiering och validering av konverteringsfaktorn.

Kvantifiering

37 § Institutet ska beräkna estimat av konverteringsfaktor per produkt- eller riskklass på basis av den genomsnittliga realiserade konverteringsfaktorn per klass.

Ett institut som behandlar hushållsexponeringar enligt 34 § andra stycket får dock ta hänsyn till risken för ytterligare utnyttjanden av kreditmöjligheter i sina LGD-estimat.

Samtliga fallissemang under observationsperioden ska användas för beräkningarna.

38 § Om värdet på konverteringsfaktorn under perioder av ogynnsamma ekonomiska förhållanden är högre än de genomsnittliga konverteringsfaktorerna, ska

konverteringsfaktorn estimeras på basis av dessa högre värden. Institutet ska analysera och kunna redovisa skillnaden mellan dessa och de genomsnittliga konverteringsfaktorererna.

39 § Estimatens av konverteringsfaktorer ska inkludera risken för att motparten ytterligare utnyttjar sina kreditmöjligheter även efter det att fallissemang har inträffat. Då konverteringsfaktorererna estimeras ska institutet ta hänsyn till sina interna policys och rutiner som gäller övervakning av utestående limiter och hantering av betalningsflöden. Institutet ska också ta hänsyn till sin villighet och möjlighet att förhindra motparters ytterligare utnyttjande av kreditmöjligheter, kort innan fallissemangstillfället.

40 § I den mån institutet bokför obetalda dröjsmålsräntor och avgifter som en intäkt ska dessa också tas med i beräkning av konverteringsfaktorn.

41 § Institutet ska ha betryggande system och rutiner för att dagligen kunna kontrollera utestående limiter, utnyttjandet av limiterna och förändringar i utnyttjade belopp per motpart och per riskklass.

42 § Institutet ska använda samma definition av fallissemang när det estimerar konverteringsfaktorer som när det estimerar PD.

43 § För hushållsexponeringar ska estimatens baseras på minst fem års data. Om data från längre tid tillbaka finns tillgänglig och är relevant, ska estimatens baseras även på denna data. Institutet behöver dock inte lägga lika stor vikt vid äldre data som vid nyare, om det kan påvisa att nyare data har en högre prediktionsförmåga av konverteringsfaktorer än äldre data.

För hushållsexponeringar kan institutet få medgivande att under en övergångsperiod få basera estimatens av konverteringsfaktorer på mindre än fem års data. Estimatens måste dock baseras på minst två års data. Den data som estimatens baseras på måste åtminstone uppdateras med ett års ny data för varje år som går efter medgivandet. En förutsättning för att få medgivande till avsteg från kravet på fem års data är att institutet har en säkerhetsmarginal i sina estimat som kompenserar för den osäkerhet bristen på data medför.

44 § För statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar ska egna estimat av konverteringsfaktorer baseras på minst sju års data från åtminstone en av datakällorna. Vid tidpunkten för medgivandet att använda IRK-metoden får estimatens dock baseras på fem års data. Institutet ska därefter successivt basera estimatens på data från en allt längre tidsperiod till dess att kravet på sju års data är uppfyllt. Om data från längre tid tillbaka finns tillgänglig och är relevant ska estimatens baseras även på denna data.

Generell bestämmelse

45 § Institutet ska uppfylla minimikraven i 44 kap. med avseende på konverteringsfaktor.

41 kap. Bestämning av riskparametern PD

Riskklassificering

1 § Institutet ska ha en intern riskklassificering med en rangordning i en eller flera riskklassskalor som enbart speglar risken för fallissemang.

I fråga om hushållsexponeringar får institutet välja att i stället för en separat klassificering för varje riskparameter använda en gruppering av exponeringarna som speglar risken i såväl PD som LGD och konverteringsfaktor. En sådan gruppering ska ta hänsyn till både motpartsspecifika och transaktionsspecifika faktorer.

2 § Alla motparter eller exponeringar ska ha en riskklass.

Riskklasserna ska sättas per motpart. Riskklassificeringen ska ske separat för varje juridisk person. För hushållsexponeringar får riskklassen sättas per exponering.

Exponeringar mot samma motpart får sättas i olika riskklasser i följande fall:

1. När det är förbjudet enligt lagstiftning om konsumentskydd eller banksekretess, eller annan lagstiftning, att utbyta uppgifter om kunderna.
2. När en exponering är utsatt för en högre risk att betalningen av exponeringen hindras av restriktioner att föra ut valuta ur ett land (så kallad transfereringsrisk).

3 § Riskdifferentieringen mellan riskklasserna ska vara ändamålsenlig. Exponeringarna eller motparterna i varje riskklass ska uppvisa tillräcklig homogenitet, ur risksynpunkt. Fördelningen mellan riskklasserna ska vara sådan att det inte uppstår stora koncentrationer av exponeringar eller motparter i ett fåtal riskklasser, såvida det inte finns entydiga empiriska belägg för sådana koncentrationer. Antalet exponeringar eller motparter i varje riskklass ska dock vara tillräckligt stort för att möjliggöra en god kvantifiering och validering av risken för fallissemang. Riskdifferentieringen ska vara tillräcklig inom varje enskilt väsentligt affärsområde.

För statsexponeringar, institutsexponeringar, företagsexponeringar och aktieexponeringar, ska antalet riskklasser vara minst sju för icke fallerade motparter och minst en för fallerade.

4 § För hushållsexponeringar ska motparternas sätt att fullgöra sina förpliktelser mot institutet påverka riskklassificeringen, om inte institutet kan påvisa att betalningshistorik saknar betydelse för risken för fallissemang.

5 § Institutet får använda ett externt ratinginstituts kreditvärderingar vid den interna riskklassificeringen. En sådan kreditvärdering får dock inte vara den enda faktor som påverkar riskklassificeringen.

6 § Institut som tillämpar bestämmelserna om specialutlåning i 39 kap. 5 § är undantagna från bestämmelserna i 1 §.

Definition av fallissemang

7 § En exponering mot en viss motpart ska anses fallerad om någon av följande kriterier är uppfyllt:

1. Institutet bedömer att det är sannolikt att motparten inte kommer att kunna fullgöra sina åtaganden gentemot institutet utan att institutet måste realisera en eventuell säkerhet eller vidta liknande åtgärder.
2. Motparten är mer än 90 dagar sen med en betalning som avser annat än ett oväsentligt belopp.

Följande händelser ska betraktas som starka indikatorer på att ett fallissemang inträffat:

1. institutet övergår till att behandla exponeringen enligt sina kriterier på en osäker fordran, t.ex. genom att upphöra att intäktsinföra upplupen ränta,
2. institutet gör en reservering eller bortskrivning avseende sin fordran på grund av motpartens försämrade kreditvärdighet,
3. institutet överlåter sin fordran med en inte obetydlig förlust som helt eller delvis återspeglar en befarad kreditförlust,
4. institutet har gått med på en omstrukturering av motpartens skulder som förväntas leda till att värdet av institutets fordran går ned till följd av betydligt minskade eller senarelagda betalningar från motpartens sida, eller när
5. institutet har begärt motparten i konkurs eller vidtagit annan liknande åtgärd eller motparten själv har ansökt om detta.

Institutet ska kunna motivera varför det valt att göra avsteg från dessa händelser vid bedömningen av om ett fallissemang inträffat.

8 § Om motparten finns i en EES-stat, får ett institut när det tillämpar 7 § första stycket 2 i fråga om hushållsexponeringar och exponeringar mot offentligägda organisationer räkna med den tidsperiod som det aktuella landets myndigheter har beslutat för det ändamålet. Tidsperioden får dock aldrig vara längre än 180 dagar. Detta undantag gäller även i fråga om företagsexponeringar fram till den 31 december 2011.

När en exponering har formen av en låneram eller annan kreditmöjlighet som motparten kan disponera ska varje sådant utnyttjande som sker utan institutets medgivande anses som en försenad betalning. Tidsfristen i 7 § första stycket 2 ska räknas från den dag då det otillåtna utnyttjandet inleddes.

Institutet ska dokumentera alla fall då en motpart varit mer än 90 dagar sen med en betalning, men där detta inte registrerats som ett fallissemang med hänvisning till att det rör sig om oväsentliga belopp.

9 § Om någon exponering mot en viss motpart är fallerad ska institutets samtliga exponeringar mot samma motpart anses vara fallerade. Motsvarande gäller för exponeringar som ett annat institut i samma finansiella företagsgrupp har mot denna motpart. Ett institut som har valt att riskklassificera sina exponeringar i hushållsportföljen per exponering och inte per motpart ska dock göra fallissemangsbedömningen för dessa exponeringar individuellt.

10 § En motpart eller exponering som har klassificerats som fallerad, men som inte längre uppfyller definitionen av fallissemang, ska omklassificeras och hanteras som övriga ej fallerade. Detta innebär också att om fallissemang åter inträffar för samma motpart eller exponering, ska detta hanteras som ett nytt fallissemang.

Riskkvantifiering

11 § Institutet ska beräkna estimat av PD baserat på den långsiktiga fallissemangsfrekvensen per riskklass och år. Om en statistisk modell för att förutsäga fallissemang används får PD-estimatet för riskklassen sättas till det oviktade genomsnittet av de individuella PD-estimatet inom respektive riskklass.

Ett institut som behandlar hushållsexponeringar enligt 1 § andra stycket får beräkna PD-estimatet för hushållsexponeringar baserat på realiserade förluster och institutets estimat av LGD.

12 § Institutet kan för kvalificerade förvärvade företagsfordringar få bestämma PD enligt följande metoder.

Institutet ska beräkna ett estimat av EL utifrån ett långsiktigt genomsnitt av realiserade förluster för varje stock av förvärvade fordringar. PD ska beräknas genom att EL divideras med LGD.

Ett institut som inte har medgivande att använda egna estimat av LGD ska använda följande värden på LGD. Om den förvärvade gruppen av fordringar uteslutande består av fordringar som inte har efterställd betalningsrätt ska LGD antas vara 45%. För övriga grupper av förvärvade fordringar ska LGD vara 100 %, dvs. PD ska vara lika med EL.

Ett institut som har medgivande att använda egna estimat av LGD ska använda dessa när PD bestäms enligt andra stycket.

13 § För instituts-, företags- och hushållsexponeringar ska PD vara minst 0,03 %.

För aktieexponeringar gäller följande minimivärden för PD:

1. för aktier som omsätts på reglerade marknader och där innehavet är en del av en långsiktig affärsrelation måste PD uppgå till åtminstone 0,09 %,
2. för aktier som inte omsätts på reglerade marknader och där avkastningen förväntas komma från regelbundna aktieutdelningar, och inte i form av värdeökning på aktierna, måste PD uppgå till åtminstone 0,09 %,
3. för aktier som omsätts på reglerade marknader måste PD uppgå till åtminstone 0,4 %,
4. för övriga aktieexponeringar måste PD uppgå till åtminstone 1,25 %.

PD för motparter och exponeringar i fallissemang ska vara 100 %.

14 § För exponeringsklassen hushållsexponeringar ska institutet analysera huruvida vissa typer av exponeringar kan förväntas ha en väsentligt högre fallissemangsfrekvens under en del av exponeringarnas livscykel, för vilken institutet ännu saknar data. Institutet ska beakta dessa eventuella effekter i PD-estimatet för dessa exponeringar och motparter.

15 § PD-estimatet ska baseras på minst fem års data. Om det finns data tillgänglig från längre tid tillbaka och denna data är relevant, ska också den användas. För hushållsexponeringar får institutet lägga mindre vikt vid äldre data om det kan påvisa att detta leder till en högre prediktionsförmåga av fallissemang.

16 § För hushållsexponeringar kan institutet i samband med ansökan för att få använda IRK-metoden få medgivande att basera PD-estimatet på mindre än fem års data enligt de villkor som anges i andra stycket. Detsamma gäller statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar om institutet inte använder egna estimat av konverteringsfaktorer och LGD för dessa exponeringar. För samtliga exponeringsklasser måste dock PD-estimatet baseras på minst två års data. Den data som estimaten baseras på måste åtminstone uppdateras med ett års ny data för varje år som går efter medgivandet. En förutsättning för medgivande till avsteg från kravet på fem års data är att institutet har en säkerhetsmarginal i sina estimat som kompenserar för den osäkerhet bristen på data medför.

17 § För statsexponeringar, institutsexponeringar, företagsexponeringar och aktieexponeringar får institutet mappa sina interna riskklasser till ett externt ratinginstituts ratings och använda realiserade fallissemangsfrekvenser från det externa ratinginstitutets ratingklasser som grund för institutets egna PD-estimater om följande villkor är uppfyllda:

1. Det externa ratinginstitutets metodik ska enbart reflektera risken för fallissemang hos motparterna.

2. Institutet ska göra en jämförelse mellan de klassificeringskriterier institutet använder internt och det externa ratinginstitutets ratingkriterier samt en analys av betydelsen av eventuella skillnader för fallissemangsfrekvensen.
3. Institutet ska göra en jämförelse mellan hur institutet och det externa ratinginstitutet klassificerar samma motparter.
4. Institutet ska analysera eventuella skillnader i definitionen av fallissemang mellan dessa föreskrifter och den definition som används av det externa ratinginstitutet samt betydelsen av eventuella skillnader för fallissemangsfrekvensen.
5. Ovanstående har dokumenterats.

18 § Institut som inte kan estimerar PD för utspädningsrisken i förvärvade hushålls- och företagsfordringar kan få bestämma PD genom att estimerar EL för utspädningsrisken. PD ska vara lika med detta estimat av EL.

Beräkning av effekten av garantier och kreditderivat

19 § För de exponeringar som institutet inte har tillstånd att beräkna egna estimat av LGD och konverteringsfaktorer, får institutet ta hänsyn till effekter av garantier, kreditderivat, livförsäkringar och kontanta medel insatta hos annat institut på sina PD-estimat i enlighet med vad som anges i 53 kap. och 57 kap.

När PD justeras för att ta hänsyn till kreditriskskydd enligt första stycket ska riskvägt exponeringsbelopp för den skyddade delen av den underliggande exponeringen beräknas med den formel som i 39 kap. anges för den exponeringsklass som utfärdaren av garantin eller kreditderivatet tillhör.

20 § För de exponeringar som institutet har tillstånd att beräkna egna estimat av LGD och konverteringsfaktorer för, får institutet ta hänsyn till effekter av garantier och kreditderivat i sina PD-estimat enligt vad som anges nedan.

Om det finns en giltig garanti eller kreditderivat enligt 42 kap. 23–27 §§ för en exponering, får PD justeras för att ta hänsyn till detta. Justeringen får dock inte ske på så sätt att riskvikten för den skyddade exponeringen blir lägre än vad en motsvarande direkt exponering mot utfärdaren av skyddet skulle ha blivit. Vad som föreskrivs i 42 kap. för justering av LGD gäller också justeringen av PD.

När PD justeras för att ta hänsyn till en garanti eller ett kreditderivat ska riskvägt exponeringsbelopp för den skyddade delen av den underliggande exponeringen beräknas med den formel som i 39 kap. anges för den exponeringsklass som utfärdaren av garantin eller kreditderivatet tillhör.

Generell bestämmelse

21 § Institutet ska uppfylla bestämmelserna i 44 kap. med avseende på PD.

42 kap. Bestämning av riskparametern LGD

1 § LGD för statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar ska i tillämpliga delar bestämmas enligt 2–7 §§ och 9 §. Om institutet fått medgivande att beräkna egna estimat av LGD i enlighet med 38 kap. 6 § ska LGD dock beräknas i enlighet med 10–28 §§.

LGD för aktieexponeringar ska beräknas enligt 8 §.

LGD för hushållsexponeringar ska beräknas enligt 7 § och 10–28 §§.

Föreskrivna värden på LGD

2 § För fordringar som inte har efterställd betalningsrätt ska ett LGD-värde på 45 % användas. För efterställda fordringar ska värdet vara 75 %.

3 § Värdet på LGD för säkerställda obligationer enligt lagen (2003:1223) om utgivning av säkerställda obligationer och motsvarande utländska skuldförbindelser, ska vara 11,25 procent om säkerheten består av någon av följande exponeringar:

1. Exponeringar mot eller garanterade av stater och centralbanker inom EES.
2. Exponeringar mot eller garanterade av stater, centralbanker, multilaterala utvecklingsbanker och internationella organisationer som uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1.
3. Exponeringar mot eller garanterade av offentliga organ, kommuner och därmed jämförliga samfälligheter samt myndigheter inom EES.
4. Exponeringar mot eller garanterade av offentliga organ, kommuner eller därmed jämförliga samfälligheter samt myndigheter som dels gets riskvikt som exponeringar mot stater och centralbanker eller institut, dels uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1. Exponeringar mot eller garanterade av offentliga organ, kommuner eller därmed jämförliga samfälligheter samt myndigheter som dels har en riskvikt som exponeringar mot stater och centralbanker eller institut, dels uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 2, förutsatt att exponeringarna inte överstiger 20 procent av det nominella beloppet av det emitterande institutets utestående säkerställda obligationer.
5. Exponeringar mot institut som uppfyller kraven för kreditkvalitetssteg 1. Den totala exponeringen av detta slag får inte överstiga 15 procent av det nominella beloppet av det emitterande kreditinstitutets utestående säkerställda obligationer eller motsvarande utländska skuldförbindelser. Exponeringar som uppstår på grund av överföring och förvaltning av gäldenärernas betalningar eller behållning efter likvidation för lån med fastighetspant till innehavarna av säkerställda obligationer eller motsvarande utländska skuldförbindelser omfattas inte av denna 15-procentgräns. För exponeringar mot ett institut inom EES med en löptid på högst 100 dagar, räcker det att kraven uppfylls för kreditkvalitetssteg 2.
6. Exponeringar som säkerställs med panträtt i bostadsfastighet eller bostadsrätt enligt 54 kap. om panträtterna tillsammans med eventuella panter med bättre rätt uppgår till högst 80 procent av värdet av den in-tecknade fastigheten. Exponeringar som är säkerställda med motsvarande utländska säkerheter inom EES får också hänföras hit under förutsättning att den relevanta tillsynsmyndigheten tillåter det.
7. Exponeringar som säkerställs med panträtt i kommersiella fastigheter om panträtterna tillsammans med eventuella panter med bättre rätt uppgår till högst 60 procent av värdet av den in-tecknade fastigheten. Exponeringar som är säkerställda med motsvarande utländska säkerheter inom EES får också hänföras hit under förutsättning att den relevanta tillsynsmyndigheten tillåter det.
8. Lån mot säkerhet i fartyg om panträtterna tillsammans med eventuella panter med bättre rätt uppgår till högst 60 procent av värdet av det in-tecknade fartyget.

Allmänna råd

Med motsvarande utländska säkerheter i 6 och 7 menas franska Fonds Communs de Créances eller likvärdiga organ för värdepapperisering. (FFFS 2010:10)

4 § LGD för säkerställda obligationer enligt lagen (2003:1223) om utgivning av säkerställda obligationer och motsvarande utländska skuldförbindelser som emitterats före den 31 december 2007 ska, oavsett vad som anges i 3 §, också vara 12,5 %.

5 § Fram till och med den 31 december 2010 får ett LGD på 11,25 % användas för de obligationer och skuldförbindelser som avses i 3–4 §§ om följande villkor är uppfyllda:

1. de exponeringar som anges i 3 § 1–5 ska ha kreditkvalitetssteg 1,
2. exponeringar enligt 3 § 6–7 får maximalt uppgå till 10 % av obligationernas utestående nominella belopp.
3. exponeringar enligt 3 § 8 får inte användas som säkerhet.

Om villkoren 1–3 inte är uppfyllda kan ett LGD på 11,25 % ändå få användas om obligationerna och skuldförbindelserna har det bästa kreditkvalitetssteget från ett godkänt kreditvärderingsföretag, som detta kreditvärderingsföretag kan ge säkerställda obligationer och motsvarande utländska skuldförbindelser.

Förvärvade företagsfordringar

6 § För kvalificerade förvärvade företagsfordringar som uteslutande består av fordringar som inte har efterställd betalningsrätt ska ett LGD-värde på 45 % användas. För andra kvalificerade förvärvade företagsfordringar ska ett LGD-värde på 100 % användas.

LGD för utspädningsrisk

7 § Ett institut som inte använder egna estimat av LGD för utspädningsrisken i förvärvade hushålls- och företagsfordringar ska använda ett LGD-värde på 75%. Ett institut som i enlighet med 41 kap. 18 § använder EL som ett mått på PD ska dock använda ett LGD-värde på 100 %.

Aktieexponeringar

8 § För aktier i riskkapitalföretag som inte omsätts på reglerade marknader men ingår i en väldiversifierad portfölj, ska LGD vara 65 %. För alla andra aktieexponeringar ska LGD vara 90 %.

Exponeringar för vilka det finns säkerhet

9 § För exponeringar för vilka det har ställts medräkningsbara säkerheter, får värdet på LGD justeras i enlighet med vad som anges i 54 kap. och 55 kap.

Egna estimat av LGD

Riskklassificering

10 § Institutet ska ha ett system för intern riskklassificering, med en klassificering av exponeringar som enbart speglar LGD.

I fråga om hushållsexponeringar får institutet välja att i stället för en separat klassificering för varje riskparameter använda en gruppering av exponeringarna som speglar risken i såväl LGD som PD och konverteringsfaktor. En sådan gruppering ska ta hänsyn till både motpartsspecifika och transaktionsspecifika faktorer.

En exponering får delas upp i två eller flera delar som riskklassificeras separat, exempelvis en del med säkerhet och en utan.

11 § Alla exponeringar ska riskklassificeras.

12 § Exponeringarna i varje riskklass ska uppvisa tillräcklig homogenitet, ur risk-synpunkt. Fördelningen mellan riskklasserna ska vara sådan att det inte uppstår stora koncentrationer av exponeringar i ett fåtal riskklasser, såvida det inte finns entydiga empiriska belägg för sådana koncentrationer. Antalet exponeringar i varje riskklass ska dock vara tillräckligt stort för att möjliggöra en god kvantifiering och validering.

Kvantifiering

13 § Institutet ska beräkna estimat av LGD för varje riskklass baserat på genomsnittet av de realiserade värdena i den riskklassen. Ett institut som behandlar hushållsexponeringar enligt 10 § andra stycket, får dock härleda LGD-estimatet från den genomsnittliga realiserade förlustnivån och institutets estimat av PD för klassen.

Samtliga fallissemang i tillgänglig data ska användas för beräkningarna.

14 § Om LGD under perioder av ogynnsamma ekonomiska förhållanden är högre än de långsiktigt genomsnittliga LGD-värdena ska estimaten av LGD baseras på de högre värdena. Institutet ska analysera och kunna redovisa skillnaden mellan dessa och de genomsnittliga LGD-värdena.

15 § För fallerade exponeringar ska institutet göra en ny skattning av LGD för varje specifik exponering. Detta LGD ska baseras på information om aktuella ekonomiska förhållanden på marknaden och den individuella exponeringen.

16 § I den mån institutet bokför obetalda dröjsmålsräntor och avgifter som en intäkt ska dessa också tas med i beräkning av LGD.

17 § Institutet ska i beräkningarna av LGD-estimatet använda samma definition av fallissemang som för PD-estimatet.

18 § Med förlust avses ekonomisk förlust och det inkluderar alla väsentliga direkta och indirekta kostnader förknippade med hanteringen av en exponering i fallissemang. Eventuella återvinningar ska nuvärdesberäknas till tidpunkten för när fallissemanget inträffade. Den diskonteringsränta som används för detta ändamål ska spegla ovissheten, vid fallissemangstidpunkten, när det gäller storleken på eventuella återvinningar.

19 § För statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar ska egna estimat av LGD baseras på minst sju års data. Vid tidpunkten för medgivandet att använda IRK-metoden, får estimaten dock baseras på fem års data. Institutet ska därefter successivt basera estimaten på data från en allt längre tidsperiod till dess att kravet på sju års data är uppfyllt. Om relevant data finns tillgänglig från en längre tid tillbaka, ska estimaten baseras även på denna data.

20 § För hushållsexponeringar ska estimaten baseras på minst fem års data. Om relevant data från längre tid tillbaka finns tillgänglig, ska estimaten baseras även på denna data. Institutet behöver inte lägga lika stor vikt vid äldre data som vid nyare om det kan påvisa att nyare data har en högre prediktionsförmåga för LGD än äldre data.

För hushållsexponeringar kan institutet, i samband med sin ansökan för att få använda IRK-metoden, få medgivande att basera LGD-estimaten på mindre än fem års data. LGD-estimaten måste dock baseras på minst två års data. Datan som estimaten baseras på måste åtminstone uppdateras med ett års ny data för varje år som förflyter efter medgivandet. En förutsättning för att få medgivande att frångå kravet på fem års data är att institutet har en säkerhetsmarginal i sina estimat som kompenserar för den osäkerhet bristen på data medför.

Beräkning av effekten av säkerheter

21 § Återvinningar från finansiella och icke-finansiella säkerheter får beaktas i beräkningen av LGD estimaten om bestämmelserna i 55 kap. 6–10 § respektive 54 kap. 9–13 §§ är uppfyllda. Institutet kan dock göra avsteg från bestämmelserna om det kan motivera varför det anser att det inte är lämpligt eller rimligt att följa en viss bestämmelse. Institutet ska i så fall också dokumentera vilka avsteg det gör och skälen för dem.

22 § Institutet ska på ett betryggande sätt ta hänsyn till eventuella väsentliga samband som kan finnas mellan motpartens kreditvärdighet och säkerheternas värde.

LGD-estimaten ska inte enbart baseras på säkerheternas uppskattade marknadsvärde. Hänsyn måste också tas till risken att institutet inte omgående kan förfoga över säkerheten, eller inte omgående kan realisera den.

Om säkerheten är i en annan valuta än exponeringen, ska valutakursrisken beaktas genom en försiktighetsmarginal vid beräkningen av LGD-estimatet.

Beräkning av effekten av garantier och kreditderivat

23 § Om det finns en kvalificerad garanti eller kreditderivat enligt 24–27 §§ för en exponering, får LGD justeras för att ta hänsyn till detta. Justeringen får dock inte ske på så sätt att riskvikten för den skyddade exponeringen blir lägre än vad en motsvarande direkt exponering mot utfärdaren av skyddet skulle ha blivit.

När LGD justeras för att ta hänsyn till en garanti eller ett kreditderivat, ska riskvägt exponeringsbelopp för den skyddade delen av den underliggande exponeringen beräknas med den formel som i 39 kap. anges för den exponeringsklass som utfärdaren av garantin eller kreditderivatet tillhör.

24 § Institutet ska ha tydliga regler för justeringen av LGD. De ska vara konsistenta med detta regelverks krav för hur riskklassificering ska ske. Instruktionerna ska också innehålla kriterier för hur justeringen påverkas av följande faktorer:

1. Skyddsgivarens förmåga och vilja att följa sina åtaganden enligt kontraktet.
2. Sambandet mellan den direkta motpartens och skyddsgivarens betalningsförmåga.
3. Inom vilken tidsperiod eventuella betalningar från skyddet kan förväntas inkomma. Särskilt ska utbetalningsstrukturen hos kreditderivat beaktas.
4. Om det bedöms att en fullständig risköverföring har skett eller om någon risk ligger kvar hos den direkta motparten.

5. Hur risköverföringen påverkas av att skyddets löptid inte överensstämmer med exponeringens.

25 § Justering av LGD får endast ske då skyddsgivaren riskklassificeras i enlighet med bestämmelserna om riskviktning för direkta motparter. Institutet ska dokumentera sina interna kriterier för i vilka fall justering ska ske.

26 § Justering av LGD får endast ske om skyddet uppfyller följande villkor:

1. Det finns ett skriftligt kontrakt.
2. Skyddet är legalt bindande i alla relevanta jurisdiktioner.
3. Skyddet är ovillkorligt, d.v.s. att det inte för sin giltighet är beroende av någon omständighet som ligger utanför det ursprungliga skuldförhållandet.

27 § Även om ett kreditderivats referensexponering inte exakt motsvarar den exponering som institutet vill skydda får kreditderivatet beaktas, om följande villkor är uppfyllda:

1. Referensexponeringen är mot samma motpart.
2. Referenstillgången ska vara rankad lika med, pari passu, eller sämre än den skyddade tillgången i händelse av konkurs.
3. Det ska finnas sådana korsvisa klausuler mellan referenstillgången och den skyddade tillgången som innebär att om låntagaren fallerar (t.ex. ställer in betalningarna) på andra lån som denne har upptagit, kommer detta att behandlas som om ett fallissemang har inträffat även för referenstillgången.

Generell bestämmelse

28 § Institutet ska uppfylla minimikraven i 44 kap. med avseende på LGD.

43 kap. Bestämning av riskparametern M

1 § För statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar ska M bestämmas enligt 2–3 §. Om institutet fått medgivande att beräkna egna estimat av LGD eller konverteringsfaktorer i enlighet med 38 kap. 6 §, ska M dock beräknas enligt 6–9 §§.

För utspädningsrisken i förvärvade företags- och hushållsfordringar ska M alltid bestämmas enligt 4 §.

För aktieexponeringar ska M bestämmas enligt 5 §.

M anges i år och bråkdelar av år.

Föreskrivna värden på M

2 § M ska vara ska vara 2,5 år för alla exponeringar utom återköpstransaktioner samt värdepappers- och råvarulån. För återköpstransaktioner samt värdepappers- och råvarulån ska M vara 0,5 år.

3 § Ett institut som använder egna estimat av PD för kvalificerade förvärvade företagsfordringar ska bestämma M enligt följande metoder. M ska beräknas som det exponeringsviktade genomsnittet av de enskilda exponeringarnas löptider. M får dock aldrig understiga 90 dagar. Samma värde på M ska även användas för

outnyttjade belopp inom ramen för ett åtagande att förvärva fordringar, förutsatt att åtagandet innehåller villkor som skyddar institutet från en betydande försämring av kvaliteten på de framtida fordringar som det förvärvar. Om sådana villkor inte ingår i åtagandet ska M för ett outnyttjat belopp beräknas som summan av löptiden för åtagandet och löptiden för den mest långfristiga potentiella exponeringen enligt åtagandet. Den effektiva löptiden ska i detta fall vara minst 90 dagar.

4 § Vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp för utspädningsrisken i förvärvade företags- och hushållsfordringar ska M vara ett (1) år.

5 § M ska vara 5 år för alla typer av aktieexponeringar.

Interna beräkningar

6 § M ska för exponeringar med kontrakterade betalningsflöden beräknas individuellt enligt följande:

$M = 1$ om beräknad löptid understiger ett år.

$M = 5$ om beräknad löptid överstiger fem år.

$M =$ Beräknad löptid, om denna ligger mellan ett och fem år.

$$\text{Beräknad löptid} = \Sigma t * BF_t / \Sigma BF_t$$

BF_t betecknar här de betalningar (amortering/återbetalning, ränta, avgift) som ska fullgöras av motparten om t år räknat från beräkningstidpunkten.

När avtalsvillkoren för ett lån med en initialt bestämd löptid innehåller villkor om att lånet vid ett eller flera tillfällen kan sägas upp till förtida återbetalning, får institutet inte ta hänsyn till dessa villkor när löptiden beräknas.

När avtalsvillkoren för ett lån med en initialt bestämd löptid innehåller villkor om att lånet vid ett eller flera tillfällen förlängs om uppsägning inte sker, ska institutet beräkna löptiden utifrån antagandet att lånet alltid förlängs. (FFFS 2010:10)

7 § För exponeringar som avser derivatinstrument med samma motpart och där ett avtal om nettning som uppfyller kraven i 56 kap. finns, ska den beräknade löptiden bestämmas som ett viktat genomsnitt av de enskilda instrumentens återstående löptid enligt motsvarande formel i 6 §. Det nominella beloppet hos varje exponering används vid viktningen.

8 § För exponeringar som avser derivatinstrument som omfattas av nettningensavtal som uppfyller kraven i 56 kap. och för vilka det ställs säkerheter, och för exponeringar som avser marginallån, repor, värdepappers- eller råvarulån som också omfattas av nettningensavtal enligt nämnda bestämmelser, ska den beräknade löptiden bestämmas som ett viktat genomsnitt av de enskilda instrumentens återstående löptid enligt samma formel som i 6 §.

Det nominella beloppet hos varje exponering används vid viktningen.

För de derivatinstrument och marginallån som avses i första stycket ska golvet för M sättas till tio dagar.

För de repor, värdepappers- eller råvarulån som avses i första stycket ska golvet för M sättas till fem dagar. (FFFS 2010:10)

9 § För alla andra exponeringar än de som behandlats i 6–8 §§, ska den beräknade löptiden vara den maximala återstående tid som motparten enligt kontraktet har möjlighet att vänta med att helt fullgöra sina förpliktelser. Löptiden får dock aldrig understiga ett år. Detta gäller även om institutet för sådana exponeringar som avses i 6 § inte kan genomföra den där föreskrivna beräkningen.

10 § Ett institut kan bortse från de begränsningar som anges i 6–9 §§ angående hur kort löptiden får vara om följande krav är uppfyllda:

1. Exponeringen ska utgöras av säkerställda derivatinstrument, marginallån, återköpstransaktioner och värdepappers- eller råvarulån.
2. Avtalet om säkerställande ska
 - a) ange att säkerhetskravet ska beräknas dagligen baserat på en daglig värdering av exponeringen och säkerheten,
 - b) ange att säkerheter ska ställas dagligen,
 - c) innehålla bestämmelser som tillåter en snabb realisering eller avräkning av säkerheter i händelse av fallissemang eller om motparten inte ställer säkerheter. (FFFS 2010:10)

11 § Ett institut som enligt 61 kap. 1 § fått medgivande att använda en avancerad riskmetod för beräkning av exponeringsbelopp för motpartsrisk, ska för de exponeringar som omfattas av medgivandet beräkna löptiden enligt följande bestämmelser.

Om en exponering i en nettningsmängd har en löptid som överstiger ett år ska löptiden för nettningsmängden beräknas enligt följande formel:

$$\text{MIN} \left[\frac{\sum_{k=1}^{tk \leq 1 \text{ år}} EFEk * \Delta tk * dfk + \sum_{tk > 1 \text{ year}}^{löptid} FEk * \Delta tk * dfk}{\sum_{k=1}^{tk \leq 1 \text{ år}} EFEk * \Delta tk * dfk}; 5 \right]$$

där

dfk = den riskfria diskonteringsfaktorn för den framtida tidsperioden tk,

och övriga parametrar bestäms enligt 61 kap.

Efter medgivande från Finansinspektionen kan ett institut som har en modell för ensidig kreditvärdighetsjustering i stället för ovanstående formel få använda den effektiva kreditdurationen, som beräknats med modellen som ett mått på löptiden.

För övriga exponeringar ska bestämmelserna i 6 § tillämpas.

44 kap. Generella bestämmelser för IRK-metoden

1 § I detta kapitel finns generella bestämmelser om institutets interna riskklassificeringssystem. Ett internt riskklassificeringssystem består av alla de olika metoder, arbets- och beslutsprocesser, kontrollmekanismer, styrande dokument, IT-system samt processer och rutiner som stöder institutets produktklassificering, riskklassificering och kvantifiering av kreditrisk.

Risikklassificeringssystemets struktur

2 § Ett institut som använder flera olika produkt- eller riskklassificeringsmetoder för samma riskparameter ska ha tydliga kriterier för vilken metod som ska användas för en viss typ av exponering eller motpart. Dessa kriterier ska ta hänsyn till exponeringarnas och motparternas riskprofil.

3 § Institutet ska löpande utvärdera lämpligheten i valet av riskklassificeringsmetoder med hänsyn till exponeringarnas riskprofil och utvecklingen av omvärldsförutsättningarna.

4 § Institutet har ansvaret för att följa bestämmelserna i detta kapitel, även om det till exempel deltar i ett samarbete med andra institut om metodutveckling eller pooling av data. Samma gäller också om institutet använder en externt utvecklad modell för riskklassificering och estimering av parametrar.

Riskklassificering

5 § Institutet ska ha instruktioner med detaljerade beskrivningar, kriterier och rutiner för hur riskklassificeringen av exponeringar och motparter ska ske.

Instruktionerna ska vara tillräckligt detaljerade för att riskklassificeringen ska kunna ske på ett konsekvent sätt i alla delar av institutet. Institutet ska ha beskrivningar och kriterier för varje enskild riskklass. Instruktionerna ska vara utformade på ett sådant sätt att en extern part ska kunna utvärdera tillämpningen av dem i konkreta fall.

Kriterierna för riskklassificeringen ska harmoniera med institutets rutiner för kreditbeslut och dess hantering av osäkra krediter.

6 § I riskklassificeringen av exponeringar och motparter ska institutet ta hänsyn till all väsentlig information. Informationen ska vara aktuell och möjliggöra en prognostisering om den framtida utvecklingen hos exponeringen eller motparten. Ju mindre relevant information institutet har om en viss exponering eller motpart, desto större försiktighetsmarginal ska institutet tillämpa i sin riskklassificering av den.

Kvantifiering

7 § Estimaterna av riskparametrarna (KF, PD och LGD) ska baseras på empirisk data och faktisk historisk erfarenhet och inte enbart på kvalitativa bedömningar. Institutet ska kunna påvisa att estimaterna är representativa för institutets förlusthistorik. Innan estimaterna fastslås ska institutet göra en bedömning av om de är rimliga.

8 § Estimaterna av PD och LGD ska baseras på de mest väsentliga förklaringsfaktorerna för risken. Institutet ska kunna bryta ner sin förlusthistorik för PD och LGD per förklaringsfaktor.

9 § Institutet ska regelbundet, minst en gång om året, ompröva sina estimat då ny information blir tillgänglig.

10 § Institutets metoder för att skatta sina estimat ska återspegla förbättrade tekniker och metoder när sådana blir tillgängliga.

11 § Den portfölj av exponeringar som estimaterna av riskparametrarna baseras på måste vara jämförbara med institutets aktuella portfölj. Motsvarande gäller även rutiner och praxis i kreditprocessen samt övriga faktorer med relevans för värdet på

riskparametrarna. Då institutet estimerar riskparametrarna ska det ta hänsyn till alla eventuella förändringar i rutiner och praxis i kreditprocessen som kan förväntas påverka risken. Institutet ska också påvisa att de marknadsförutsättningar och ekonomiska förutsättningar som rådde under den period som estimaten bygger på är relevanta för institutets aktuella ekonomiska och marknadsmässiga förutsättningar.

12 § Exponeringarna i portföljer som estimaten baseras på ska vara tillräckligt många och avse en tillräcklig tidsperiod för att ge stabila och träffsäkra estimat. Institutet ska ha en säkerhetsmarginal i estimaten som återspeglar den förväntade felmarginalen. Ju mindre data institutet har, både vad gäller observationsperiodens längd och antalet observationer, desto större ska säkerhetsmarginalerna vara.

13 § Kraven i detta avsnitt gäller oavsett om institutet använder sig av intern eller extern data. Om poolad data används ska institutet särskilt se till att de kriterier som övriga medverkande institut använder i riskklassificeringen i allt väsentligt är de samma som institutets.

14 § För förvärvade fordringar ska estimaten baseras på all tillgänglig relevant data angående kvaliteten på de underliggande fordringarna. Data som säljaren av fordringarna tillhandahåller måste granskas kritiskt.

Oberoende i riskklassificeringen

15 § Varje riskklassificering, både nyklassificeringar och omklassificeringar, ska godkännas av en funktion som inte får någon direkt ekonomisk fördel av om en kredit beviljas. För hushållsexponeringar är det dock tillräckligt om en sådan funktion gör en efterhandskontroll av riskklassificeringarna på aggregerad nivå.

16 § Om institutet får ny information som väsentligt påverkar bedömningen av kreditrisken hos motparten eller exponeringen, ska institutet genomföra en ny riskklassificering.

För statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar ska institutet på ett effektivt sätt löpande inhämta aktuell information som väsentligen påverkar riskklassificeringen av motparter och exponeringar.

Institutet ska under alla omständigheter ompröva riskklassificeringen minst en gång om året. För hushållsexponeringar får detta ske genom att ett representativt urval av exponeringarna eller motparterna i varje riskklass revideras, om institutet på detta sätt kan bekräfta att riskklassificeringen är fortsatt stabil.

Riskklassificeringen av exponeringar och motparter som anses särskilt riskfyllda ska ses över oftare.

17 § Institutet ska ha dokumenterade principer för när det är tillåtet att göra avsteg från en mekaniskt framräknad riskklass och den process institutet har för att godkänna sådana avsteg. Institutet ska individuellt dokumentera alla avsteg från den mekaniskt framräknade riskklassen. Institutet ska särskilt analysera och dokumentera utfallet av dessa avsteg enligt samma principer som föreskrivs i 28 §.

För statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar ska kredithandläggaren alltid göra en kvalitativ bedömning av rimligheten i den riskklass som den mekaniska beslutsmetoden indikerat.

Dokumentation av riskklassificeringssystemet

18 § Ett institut ska dokumentera sitt interna riskklassificeringssystem i detalj. Det ska framgå av dokumentationen hur institutet följer bestämmelserna i kapitaltäckningslagen och dessa föreskrifter. Institutet ska vidare dokumentera förändringar som görs i riskklassificeringssystemet. (FFFS 2010:10)

19 § Institutet ska dokumentera sambandet mellan indelningen i riskklasserna, estimaten för varje riskklass och de kriterier som används för att dela in motparter och exponeringar i riskklasserna. Institutet ska också dokumentera vilka skälen är för varför dessa kriterier har valts och den analys som ligger bakom detta val.

Institutet ska dokumentera vad som karaktäriserar de olika produktklasserna med avseende på produkternas utformning, villkor och andra egenskaper. Institutet ska också dokumentera estimaten för varje produktklass.

Institutet ska vidare dokumentera organisationen och processerna kring produkt- och riskklassificeringen och dess kontrollfunktioner.

20 § Om institutet använder statistiska modeller för riskklassificeringen ska dessa särskilt dokumenteras. Dokumentationen ska innehålla en detaljerad beskrivning av den teori, antaganden och data som modellen bygger på. Vidare ska valideringsprocessen för modellen dokumenteras i detalj, liksom under vilka omständigheter modellens prediktionsförmåga kan försämrats.

21 § Institutet ska dokumentera de specifika definitioner som används internt för fallissemang och förlust. Dokumentationen ska påvisa överensstämmelsen med definitionerna i dessa föreskrifter.

Datahantering

22 § Institutet ska samla och lagra den data som krävs för att uppfylla bestämmelserna i Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om skyldighet att offentliggöra information om kapitaltäckning och riskhantering samt bestämmelserna i 23 §.

23 § Institutet ska för alla sina exponeringar samla och lagra följande data om de riskdimensioner där institutet har fått tillstånd att använda sina egna estimat:

1. En komplett historik över de produkt- och riskklasser som har åsatts exponeringar eller motparter, inklusive skyddsgivare.
2. Tidpunkt för produkt- och riskklassificeringen.
3. Den data och metod som har använts för riskklassificeringen.
4. Ansvarig handläggare och beslutsinstans för produkt- och riskklassificeringen.
5. Vilka motparter och exponeringar som har fallerat samt tidpunkt och omständigheter för fallissemang.
6. PD-estimat och faktisk fallissemangsfrekvens för varje riskklass i PD-dimensionen samt migrationen mellan riskklasserna.

För de exponeringar där institutet använder föreskrivna värden av LGD och konverteringsfaktorer, ska institutet samla och lagra både de föreskrivna och de realiserade värdena av LGD och konverteringsfaktorerna för varje riskklass respektive produktklass.

För de exponeringar där institutet har medgivande att använda egna estimat av LGD och konverteringsfaktorer ska institutet samla och lagra:

1. Estimaten av LGD och konverteringsfaktorerna samt realiserade värden för varje riskklass respektive produktklass. Om institutet tar hänsyn till effekterna av garantier och kreditderivat i sina LGD-estimat gäller detta både före och efter dessa effekter.
2. Alla komponenter av de realiserade förlusterna.

Stresstest och scenarioanalys

24 § Institutet ska på lämpligt sätt testa vilken påverkan potentiella framtida händelser och omvärldsförändringar har på kreditrisken och kapitaltäckningen. Testerna ska genomföras regelbundet och åtminstone en gång om året. De ska omfatta en majoritet av institutets exponeringar. Testerna ska vara ändamålsenliga och baserade på skäligen försiktiga antaganden.

Testerna ska åtminstone omfatta påverkan av en eventuell lågkonjunktur liksom en analys av hur riskklasserna migrerar som följd av de antagna framtida händelserna och omvärldsförändringarna.

Testerna ska resultera i en bedömning av institutets förmåga att stå emot dessa typer av händelser och omvärldsförändringar.

25 § Ett institut som beräknar riskvägt exponeringsbelopp för företags- eller hushållsexponeringar enligt 39 kap. 4 § eller 10 §, ska som en del av de tester som ska utföras enligt 24 § ta hänsyn till en försämring av kreditvärdigheten hos den som utfärdar kreditriskskyddet. Stresstesterna ska också omfatta en utvärdering av effekten av att utfärdarna av kreditriskskydd inte längre uppfyller kraven i 58 kap. 3 §.

Validering

26 § Institutet ska ha stabila system för validering av riskklassificeringssystemet och estimaten av riskparametrarna. Valideringsprocessen ska utgöra en konsekvent och ändamålsenlig analys av huruvida riskklassificeringssystemet mäter risk på ett tillfredsställande sätt. Valideringsprocessen ska utföras konsekvent.

27 § Valideringen ska ske regelbundet och åtminstone årligen.

Institutet ska jämföra realiserade värden med estimaten av riskparametrarna i de dimensioner – PD, LGD, konverteringsfaktor – där egna estimat används. Analysen ska göras dels på utfallet under den senaste perioden, dels på utfallet under hela den period då institutet har tillgänglig data.

När det gäller PD-dimensionen ska institutet också analysera styrkan i riskklassificeringssystemets urskiljningsförmåga (the discriminatory power), dvs. hur väl institutets riskklassificering skiljer ut de motparter och exponeringar som fallerar under perioden från de övriga.

28 § Valideringen enligt 27 § ska ske på en sådan nivå att den ger ett underlag för hur väl riskklassificeringssystemet fungerar specifikt för institutets olika typer av exponeringar och motparter samt för olika marknader.

29 § Valideringen av estimaten ska ske på en så pass detaljerad nivå att den också kan användas som underlag för att analysera att produkt- och riskklassificeringen sker på ett konsekvent sätt i alla delar av institutet. Saknas tillräcklig mängd utfallsdata ska den sistnämnda analysen ske på annat sätt.

30 § Finns det extern data som är relevant för institutets portfölj och aktuell tidsperiod ska institutet som ett led i valideringen regelbundet utföra jämförelser med denna data.

31 § Innan institutet börjar använda en statistisk modell i riskklassificeringen, ska det finnas en rigorös valideringsprocess. Denna valideringsprocess ska testa modellens träffsäkerhet utanför både den population och den tidsperiod modellen baseras på.

32 § Om institutet använder statistiska modeller eller andra mekaniska beslutsmetoder för riskklassificeringen, ska institutet kunna påvisa att metoderna inte har några systematiska fel.

33 § Institutet ska alltid vidta lämpliga åtgärder då valideringsprocessen visar att utfallet avviker mer än förväntat ifrån institutets estimat och riskklassificering. Vilka dessa åtgärder är ska institutet fastslå i ett lämpligt dokument. Analysen ska ta hänsyn till konjunkturcykler och liknande systematisk variation i realiserade fallissemang och förluster. Om utfallet visar att riskparametrarna är högre än de estimerade värdena under en längre tidsperiod ska institutet höja sina estimat.

34 § Institutet ska regelbundet genomföra en kvalitativ bedömning av kvaliteten på utformningen och användningen av riskklassificeringssystemet. De kvalitativa bedömningarna och de åtgärder dessa har lett till ska dokumenteras.

Användning av riskklassificeringssystemet

35 § Institutets interna produkt- och riskklassificering och estimat av riskparametrar ska vara en integrerad del av institutets styrning, kreditprocess, riskhantering och interna kapitalallokering. Estimatens ska vara accepterade av affärsorganisationen.

Produkt- och riskklassificeringen av nya motparter och exponeringar ska ske innan eller i samband med att kreditbeslut fattas.

36 § Om institutet inte använder samma värden på riskparametrarna i sina affärsprocesser som i beräkningen av kapitalkravet, ska institutet kunna styrka att de värden som används internt är rimliga. Institutet ska också dokumentera de fall där det använder olika värden i sina affärsprocesser och i beräkningen av kapitalkravet.

37 § Den person på institutet som är ansvarig för kreditbeslutet ska när kreditbeslutet fattas, känna till riskklassen på motparten och exponeringen, exponeringens produktklass samt den information om motparten och exponeringen som produkt- och riskklassificeringen grundar sig på. Detta gäller även då statistiska modeller används för att beräkna riskklassen.

38 § En förutsättning för att tillstånd ska kunna lämnas är att institutet internt har använt ett riskklassificeringssystem, som väsentligen uppfyller bestämmelserna i dessa föreskrifter, under det antal år som anges nedan. Kravet gäller alla de riskdimensioner för vilka institutet önskar tillstånd att använda egna estimat.

Ett institut som inte använder egna estimat av LGD och konverteringsfaktorer för sina statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar, ska ha använt sitt riskklassificeringssystem i åtminstone ett år under år 2007, i åtminstone två år under år 2008 och 2009 och i åtminstone tre år från och med år 2010.

Ett institut som använder egna estimat av LGD och konverteringsfaktorer för sina statsexponeringar, institutsexponeringar eller företagsexponeringar ska ha använt sitt riskklassificeringssystem i åtminstone två år under år 2008 och i åtminstone tre år från och med år 2009.

Styrning och oberoende riskkontroll

39 § Institutets styrelse eller ett av styrelsens utskott med representation av styrelseledamöter, ska godkänna alla väsentliga delar av riskklassificeringssystemen. Styrelsen och verkställande direktör ska ha en god övergripande förståelse för funktionen hos riskklassificeringssystemet samt en detaljerad förståelse för innehållet i de rapporter från riskklassificeringssystemet som tillsänds dem.

40 § Verkställande direktören ska informera styrelsen eller ett utskott av styrelsen om alla väsentliga förändringar av eller undantag från beslutade instruktioner som styr utformningen och användningen av institutets riskklassificeringssystem.

41 § Verkställande direktören ska ha en god förståelse för utformningen och användningen av riskklassificeringssystemet och ska kontinuerligt se till att riskklassificeringssystemet fungerar korrekt. Verkställande direktören ska skaffa sig regelbunden information från den centrala enheten för oberoende kontroll och analys av kreditrisk. Informationen ska beröra slutsatserna från valideringsprocessen, områden som är i behov av förbättringar och hur arbetet med tidigare beslutade förbättringsåtgärder fortlöper.

42 § En central del av den regelbundna rapporteringen av kreditrisker till styrelse och verkställande direktör ska vara baserad på institutets risk- och produktklassificering och riskestimat. Denna rapportering ska åtminstone inkludera fördelningen av motparter och exponeringar över riskklasserna, riskestimaten för varje produkt- och riskklass, jämförelser mellan estimat och realiserat utfall för varje produkt- och riskklass, migrationen mellan riskklasserna samt information om och resultaten av de stresstester som utförts. Frekvensen på rapporteringen ska bero på vilken mottagaren är, vilken typ av information det rör sig om och hur viktig informationen är.

Kontroll av kreditrisk

43 § I institutet ska det finnas en central enhet för oberoende kontroll och analys av kreditrisk. Enheten ska rapportera till styrelse, ledning och i övrigt till dem som har behov av informationen. Rapporteringen ska ge en allsidig och saklig bild av institutets kreditrisker samt innehålla analyser av utvecklingen i institutets kreditrisker. Enheten ska också föreslå de ändringar i styrdokument och processer som funktionens iakttagelser om kreditriskhanteringen ger anledning till.

44 § Enheten för oberoende kontroll och analys av kreditrisk ska vara underställd den verkställande direktören. Enheten kan även vara underställd en annan ledande befattningshavare med goda kunskaper om kreditrisker, vilken dels är direkt underställd den verkställande direktören, dels inte har ansvar för den dagliga kredit- eller affärsverksamheten. Enhetens uppgifter ska inte utföras av personal som arbetar med den dagliga kredit- eller affärsverksamheten. Enheten ska ha tillräckliga resurser för sina uppgifter och personal med goda kunskaper om kreditrisker.

45 § Enheten för oberoende kontroll och analys av kreditrisk ska vara ansvarig för utformningen, implementeringen, tillförlitligheten och uppföljningen av institutets riskklassificeringssystem. Enhetens ansvar ska inkludera följande.

1. Ansvar för att institutet har en valideringsprocess som uppfyller bestämmelserna i detta regelverk.
2. Regelbunden översyn av de kriterier som används för riskklassificeringen för att utvärdera om de fortsatt förklarar risk.
3. Regelbunden översyn av de kriterier som används för produktklassificeringen.
4. Ansvar för att institutet dokumenterar riskklassificeringssystemet i enlighet med bestämmelserna i detta regelverk.
5. Produktion av rapporter från riskklassificeringssystemet.
6. Aktiv medverkan i utformning, implementering, kontinuerlig uppföljning och justering av de modeller som används i riskklassificeringen och estimeringen av riskparametrar.

46 § Ett institut som använder poolad data för sin riskklassificering och estimat av riskparametrar kan lägga ut följande uppgifter på den enhet som organiserar datapoolningen:

1. Framtagande av information som ligger till grund för valideringen av riskklasser och riskestimater.
2. Produktion av rapporter från riskklassificeringssystemet.
3. Produktion av information som ligger till grund för en regelbunden översyn av de kriterier som används för riskklassificeringen för att utvärdera om de fortsatt förklarar risk.
4. Dokumentation av alla förändringar av processen för riskklassificeringen, inklusive de kriterier som ligger till grund för riskklassificeringen.
5. Produktion av information som ligger till grund för en kontinuerlig uppföljning och justering av de modeller som används i riskklassificeringen och estimeringen av riskparametrar.

Institut som med stöd av denna bestämmelse lämnar ut uppgifter, ska se till att

1. Finansinspektionen har tillgång till den information från organisationen av datapoolningen som myndigheten anser nödvändig för tillsynen av riskklassificeringssystemet, samt att
2. Finansinspektionen har rätt att utföra undersökningar i samma utsträckning som hos institutet.

Krav på rapportering

47 § För att medgivande enligt 4 kap. 7 § kapitaltäckningslagen ska kunna lämnas, måste institutet kunna påvisa att det kan beräkna och rapportera kapitalkravet i enlighet med IRK-metoden på ett korrekt sätt.

Institutet ska innan medgivande enligt 4 kap. 7 § kapitaltäckningslagen kan lämnas, utöver den ordinarie kapitaltäckningsrapporteringen, i särskilt angiven rapport till Finansinspektionen rapportera kapitalkravet beräknat enligt IRK-metoden. Rapporteringen ska ske vid fyra tillfällen med ett kvartals mellanrum. Rapporteringen ska ske på konsoliderad nivå och omfatta de exponeringar för vilka institutet har för avsikt att beräkna kapitalkravet i enlighet med IRK-metoden från och med datumet för medgivandet.

Kravet på denna rapportering gäller också för de exponeringar som ingår i införandeplanen i enlighet med 38 kap 19 §. För dessa exponeringar gäller att rapporteringen ska ske vid fyra tillfällen, med ett kvartals mellanrum, innan institutet får beräkna kapitalkravet i enlighet med IRK-metoden för de aktuella exponeringarna. Institutet kan dock ansöka om medgivande att för dessa exponeringar rapportera vid färre antal tillfällen, eller ansöka om medgivande att inte behöva rapportera över huvud taget. Medgivande enligt detta stycke kan endast ges

om Finansinspektionen bedömer att medgivandet inte försämrar Finansinspektionens möjligheter att bedöma om institutet uppfyller föreskriftens bestämmelser vad avser IRK-metoden. Medgivande kan ges per exponeringsklass, för hushållsexponeringar per undergrupp, och affärsområde.

Internrevision

48 § Institutets interna revisorer ska åtminstone årligen revidera institutets riskklassificeringssystem och användningen av det. Detta inkluderar efterlevnaden av samtliga bestämmelser i dessa föreskrifter.

45 kap. Bestämmelser för intern metod att beräkna riskvägt exponeringsbelopp för aktieexponeringar

Krav på VaR-modellen

1 § VaR-modellen (modellen) ska beräkna institutets potentiella förlust i aktieportföljen, definierad som skillnaden mellan aktiernas avkastning och den riskfria räntan, utifrån ett ensidigt konfidensintervall på 99 procent.

2 § VaR ska beräknas utifrån en innehavsperiod på ett kvartal. Vid beräkningen av aktiernas avkastning får institutet använda prisdata för en kortare period än ett kvartal och konvertera denna till kvartalsdata, om detta sker med en analytiskt lämplig metod som är empiriskt underbyggd. Metoden ska användas konsekvent över tiden.

3 § Den historiska observationsperioden ska vara så lång som möjligt med hänsyn till tillgängligheten på relevant prisdata.

4 § Modellen ska på ett tillfredsställande sätt ta hänsyn till alla väsentliga riskfaktorer i institutets aktieportfölj. Såväl generell som specifik aktiekursrisk ska fångas upp. Institutet ska med hjälp av empiriskt underbyggda analyser kunna påvisa lämpligheten i de valda riskfaktorerna samt deras förmåga att fånga upp såväl specifik som generell risk.

5 § Den data över priser som används ska vara av tillräcklig kvalitet för att tillhandahålla statistiskt tillförlitliga och robusta estimat av förluster. Om det endast finns en begränsad mängd relevant data tillgänglig, kan detta accepteras om institutet använder sig av en försiktighetsmarginal.

Den data som används i modellen ska ha varit föremål för en oberoende granskning.

Positioner som det saknas marknadspriser för får mappas mot andra marknadspriser, t.ex. generella index. Det ska finnas rimliga skäl att anta att prisutvecklingen för sådana positioner väl överensstämmer med marknadspriserna de mappats mot.

6 § Vid beräkning av VaR får effekten av kreditriskskydd i form av kreditderivat och garantier beaktas.

7 § Modellen ska vara ändamålsenlig i förhållande till institutets riskprofil och komplexiteten i institutets aktieportfölj. Om institutet har ett substantiellt innehav i positioner med icke-linjära risker ska modellen på ett tillfredsställande sätt fånga upp dessa risker.

8 § Institutet ska ha rutiner för, och regelbundet genomföra, omfattande stress-tester.

Riskhantering och riskkontroll

9 § Institutet ska ha styrdokument som anger hur riskkontrollen ska organiseras, vilka mätmetoder som ska användas samt rutiner för riskkontrollen och riskrapporteringen. Av styrdokumenterna ska det framgå hur modellen är integrerad med institutets hantering av aktieportföljen. Ansvar för modellens utformning, inklusive vem som kan besluta om förändringar av modellen, ska vara dokumenterat.

10 § Institutet ska ha kontroll- och rapporteringsrutiner som säkerställer att modellens riskberäkning är av hög kvalitet.

11 § Institutet ska ha system och rutiner för att kunna följa aktiekursrisken och utnyttjandet av limit i aktieportföljen.

12 § Modellen ska vara väl integrerad med institutets hantering av sin aktieportfölj.

13 § De enheter eller funktioner som har ansvar för att utvecklingen och tillämpningen av modellen, ska vara funktionellt oberoende från positionstagande enheter.

14 § Enheter eller funktioner som har ett ansvar för utvecklingen av modellen, eller någon del av tillämpningen av den, ska ha erforderlig kompetens för sina uppgifter. Den verkställande ledningen ska säkerställa att sådana enheter eller funktioner har den nödvändiga kompetensen.

15 § Institutet ska, som ett led i sin interna revision, regelbundet genomföra en granskning av hur riskberäkningen med modellen fungerar. Granskningen ska åtminstone omfatta hur modellförändringar godkänns, att beräkningarna är riktiga och att indata till modellen är komplett och riktig. Granskningen ska också se över möjligheten att minska effekten av kända svagheter i modellen och att identifiera tidigare ej kända svagheter.

Dokumentation av modellen och utvärdering av modellens tillförlitlighet

16 § Modellen ska vara dokumenterad.

17 § Institutet ska ha rutiner för att utvärdera modellens tillförlitlighet. Utvärderingen ska ske regelbundet, men åtminstone årligen. Rutiner, metoder och data som används vid utvärderingen ska vara dokumenterade.

18 § De metoder och den typ av data som ligger till grund för kvantitativ utvärdering av modellen ska användas konsekvent. Om institutet byter metod eller datakällor, och när institutet byter tidsperiod för den data som ligger till grund för utvärderingen, ska detta dokumenteras.

19 § Som ett led i utvärderingen enligt 17 §, ska institutet genomföra så kallad backtesting, det vill säga jämföra aktieportföljens faktiska avkastning med modellens VaR-värde. Jämförelsen ska baseras på en så lång tidsperiod som möjligt.

Institutet ska även utvärdera modellens tillförlitlighet med hjälp av andra kvantitativa metoder.

20 § Institutet ska ha riktlinjer för när resultatet av den kvantitativa utvärderingen av modellen ska anses innebära att modellens tillförlitlighet är tvivelaktig.

21 § Institutet ska dokumentera vilka förändringar i modellen som genomförs till följd av modellutvärderingarna.

46 kap. Operativa krav för förvärvade fordringar

1 § Institutet ska ha legalt giltig rätt till samtliga betalningar från de förvärvade fordringarna. Om gäldenären/gäldenärerna betalar till säljaren av fordringarna i stället för till institutet, ska institutet regelbundet verifiera att betalningarna erläggs i enlighet med de avtalade villkoren. Detsamma gäller om gäldenären/gäldenärerna erlägger betalningarna till ett serviceföretag.

2 § Institutet ska övervaka kvaliteten på kundfordringarna samt säljarens och, i förekommande fall, serviceföretagets finansiella styrka. Institutet ska åtminstone uppfylla följande krav:

- Institutet ska utvärdera vilket samband det finns mellan kundfordringarnas kvalitet och säljarens finansiella styrka. Om det finns ett serviceföretag ska sambandet mellan kundfordringarnas kvalitet och serviceföretagets ekonomiska styrka också utvärderas.
- Institutet ska ha klara styrdokument och rutiner för att bestämma vilka säljare och serviceföretag som kan accepteras. Institutet ska regelbundet utvärdera att säljaren och serviceföretaget lever upp till de fastställda kraven. Utvärderingarna ska dokumenteras.
- Institutet ska riskklassificera såväl säljaren av kundfordringarna som serviceföretaget.
- Institutet ska utvärdera särdragen hos grupperna av förvärvade fordringar.
- Institutet ska ha styrdokument och rutiner för att följa upp den totala exponeringen mot enskilda motparter såväl inom enskilda grupper av kundfordringar som aggregerat för samtliga kundfordringar.
- Institutet ska se till att serviceföretaget rapporterar fordringarnas förfallostruktur och utspädning för att säkerställa överensstämmelse med kreditinstitutets urvalskriterier och utbetalningspolicy för förvärvade fordringar, och för att övervaka säljarens försäljningsvillkor och utspädning.

3 § Institutet ska ha styrdokument, rutiner och system för att upptäcka försämringar av säljarens finansiella ställning och de förvärvade fordringarnas kvalitet. Institutet ska ha styrdokument och rutiner för att hantera uppkomna problem.

4 § Institutet ska ha tydliga styrdokument och rutiner för hur hanteringen och kontrollen av förvärvade fordringar ska utföras.

5 § Institutet ska ha en intern process för att utvärdera hur institutets rutiner och styrdokument för hanteringen av köpta fordringar efterlevs. Rutinen ska inkludera regelbundna revisioner av institutets hantering av förvärvade fordringar.

Underavsnitt L2 Värdepapperisering när IRK-metoden används

47 kap. Behandling av värdepapperiserade exponeringar

Traditionell värdepapperisering

1 § Vid en traditionell värdepapperisering får originatorn undanta de värdepapperiserade exponeringarna från sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp enligt IRK-metoden i underavsnitt L1 om

1. en väsentlig del av kreditrisken som härrör från de värdepapperiserade exponeringarna har överförs till tredje part enligt 4 a § eller 4 b §, eller
2. originatorn tillämpar riskvikten 1 250 procent på de positioner den innehar i värdepapperiseringen eller drar av dem från kapitalbasen enligt 3 kap. 7 § kapitaltäckningslagen.

Därutöver ska följande villkor vara uppfyllda för att exponeringarna ska få undantas:

1. Transaktionens ekonomiska innebörd ska framgå av dokumentationen av värdepapperiseringen.
2. Originatorn och dess fordringsägare ska inte kunna förfoga över de värdepapperiserade exponeringarna, t.ex. vid originatorns konkurs eller rekonstruktion. Detta ska kunna styrkas genom ett rättsutlåtande från en extern juridisk rådgivare med stor erfarenhet på området.
3. De emitterade värdepapperen får inte medföra någon betalningsförpliktelse för originatorn.
4. Förvärvaren ska vara ett specialföretag för värdepapperisering.
5. Originatorn får inte behålla faktisk eller indirekt kontroll över de överförda exponeringarna. En originator ska anses ha behållit faktisk kontroll om den har rätt att återköpa de tidigare överförda exponeringarna från förvärvaren för att ta hem vinsterna eller är skyldig att återta den överförda risken. Att originatorn behåller rättigheter eller förpliktelser avseende förvaltningen av exponeringarna ska inte i sig själv anses utgöra indirekt kontroll över exponeringarna.
6. Det får inte finnas några avtalsklausuler som
 - a) i annat fall än vid bestämmelser om förtida amortering, kräver att positioner i värdepapperiseringen ska förbättras av originatorn, eller
 - b) ökar avkastningen till innehavarna av positioner i värdepapperiseringen till följd av en försämring av den underliggande exponeringsgruppens kreditkvalitet.

När det föreligger en städoption ska dessutom följande villkor vara uppfyllda:

1. Originatorn avgör om städoptionen ska utnyttjas.
2. Städoptionen får bara utnyttjas om högst 10 procent av det ursprungliga beloppet av de värdepapperiserade exponeringarna inte har betalats.
3. Städoptionen får inte vara utformad för att undvika fördelning av förluster på kreditförstärkningspositioner eller andra positioner som hålls av investerare, eller på annat sätt vara utformad för att tillhandahålla kreditförstärkning. (FFFS 2011:38)

2 § Om originatorn tillämpar 1 § första stycket 1 ska riskvägda exponeringsbelopp beräknas enligt 48–51 kap. för eventuella egna positioner i värdepapperiseringen.

Om originatorn inte får undanta de värdepapperiserade exponeringarna enligt 1 § från sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp enligt IRK-metoden i underavsnitt L1, behöver den inte beräkna riskvägda exponeringsbelopp för eventuella egna positioner i värdepapperiseringen. (FFFS 2011:38)

Syntetisk värdepapperisering

3 § Vid en syntetisk värdepapperisering får originatorn, undanta de värdepapperiserade exponeringarna från sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp enligt underavsnitt L1 och tillämpa reglerna om kreditriskskydd i underavsnitt L3 om

1. en väsentlig del av kreditrisken som härrör från de värdepapperiserade exponeringarna har överförts till tredje part genom betalt eller obetalt kreditriskskydd enligt 4 a § eller 4 b §, eller
2. originatorn tillämpar riskvikten 1 250 procent på de positioner den innehar i värdepapperiseringen eller drar av dem från kapitalbasen enligt 3 kap. 7 § kapitaltäckningslagen.

Därutöver ska följande villkor vara uppfyllda för att exponeringarna ska få undantas:

1. Transaktionens ekonomiska innebörd ska framgå av dokumentationen av värdepapperiseringen.
2. Det kreditriskskydd genom vilket kreditrisken överförs ska uppfylla kraven för kreditriskskydd i underavsnitt L3. Specialföretag ska i detta avseende inte godtas som utfärdare av garantier eller icke finansierade kreditderivat.
3. De instrument som används för att överföra kreditrisk får inte innehålla bestämmelser eller villkor som
 - a) anger betydande tröskelvärden under vilka kreditriskskyddet inte kan utlösas om en kredithändelse uppstår,
 - b) gör det möjligt att avbryta skyddet på grund av att de underliggande exponeringarnas kreditkvalitet har försämrats,
 - c) i annat fall än vid bestämmelser om förtida amortering, kräver att positioner i värdepapperiseringen ska förbättras av originatorn, eller
 - d) ökar originatorns kostnad för kreditriskskydd eller avkastningen till innehavarna av positioner i värdepapperiseringen om den underliggande exponeringsgruppens kreditkvalitet försämras.
4. Ett rättsutlåtande har inhämtats från en extern juridisk rådgivare med stor erfarenhet på området som bekräftar att kreditriskskyddet kan hävdas inom alla relevanta jurisdiktioner. (FFFS 2011:38)

4 § Om originatorn väljer att beräkna riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp för de värdepapperiserade exponeringarna enligt 3 § ska det förväntade förlustbeloppet avseende sådana exponeringar vara noll. Originatorn ska ta hänsyn till eventuell löptidsobalans mellan de värdepapperiserade exponeringarna och kreditriskskyddet, genom vilket uppdelningen i trancher uppnås, utom för trancher som ges 1250 % riskvikt. De värdepapperiserade exponeringarnas löptid ska antas vara lika med den längsta löptiden för någon av dessa exponeringar, dock maximalt 5 år. Kreditriskskyddets löptid ska fastställas enligt reglerna om kreditriskskydd-IRK i underavsnitt L3.

När hänsyn ska tas till löptidsobalans enligt första stycket ska den behandling av löptidsobalans som anges i reglerna om kreditriskskydd-IRK i underavsnitt L3 tillämpas enligt följande formel:

$$RW^* = [RW(SP) \times (t-0,25)/(T-0,25)] + [RW(ASS) \times (T-t)/(T-0,25)]$$

där

RW^* är det riskvägda exponeringsbelopp som ska ingå i beräkningen av institutets kapitalkrav,

$RW(SP)$ är det riskvägda exponeringsbelopp som skulle ha gällt för exponeringarna om de inte hade värdepapperiserats, beräknade på proportionell grund,

$RW(ASS)$ är det riskvägda exponeringsbelopp som beräknats enligt 48 kap. om det inte förelåg någon löptidsobalans,

T är de underliggande exponeringarnas löptid uttryckt i år, och

t är kreditriskskyddets löptid uttryckt i år.

Regler som avser alla typer värdepapperiseringar

4 a § En väsentlig del av kreditrisken ska anses ha överförts till tredje part om:

1. det sammanlagda riskvägda exponeringsbeloppet för mellanliggande värdepapperiseringspositionerna i värdepapperiseringen som originatorn innehar inte överstiger 50 procent av det riskvägda exponeringsbeloppet för samtliga mellanliggande värdepapperiseringspositioner i värdepapperiseringen, eller
2.
 - a) det inte finns några mellanliggande värdepapperiseringspositioner i värdepapperiseringen,
 - b) de värdepapperiseringspositioner som ska dras av från kapitalbasen eller ges riskvikten 1 250 procent med betydande marginal överstiger en skälig uppskattning av den förväntade förlusten på de värdepapperiserade exponeringarna, och
 - c) originatorn innehar högst 20 procent av exponeringsbeloppet för de värdepapperiseringspositioner som ska dras av från kapitalbasen eller ges riskvikten 1 250 procent.

Även om villkoren i första stycket är uppfyllda kan Finansinspektionen avseende en enskild värdepapperisering besluta att originatorn inte får undanta de värdepapperiserade exponeringarna från sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp. Finansinspektionen kan fatta ett sådant beslut om den minskning av de riskvägda exponeringsbeloppen som uppnås genom värdepapperiseringen inte kan motiveras med en proportionerlig överföring av kreditrisk. (FFFS 2011:38)

4 b § Finansinspektionen kan efter ansökan medge att en väsentlig del av kreditrisken ska anses ha överförts till tredje part och att originatorn därmed får undanta de värdepapperiserade exponeringarna från sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp om originatorn kan visa att

1. den tillämpar riktlinjer och metoder som säkerställer att den minskning av kapitalkraven som originatorn kan uppnå genom värdepapperiseringen är motiverad genom en överföring av kreditrisk till tredje part som står i proportion till minskningen av kapitalkraven, och

2. överföringen av kreditrisk till tredje part beaktas inom ramen för originatorns interna riskhantering och kapitalallokering.

Ett beslut enligt första stycket kan omfatta en eller flera värdepapperiseringar. (FFFS 2011:38)

5 § Om originatorn tillämpar 3 § första stycket 1 ska riskvägda exponeringsbelopp beräknas enligt 48–51 kap. för eventuella egna positioner i värdepapperiseringen.

Om originatorn inte får undanta de värdepapperiserade exponeringarna enligt 3 § från sin beräkning av riskvägda exponeringsbelopp och förväntade förlustbelopp enligt IRK-metoden i underavsnitt L1, behöver den inte beräkna riskvägda exponeringsbelopp för eventuella egna positioner i värdepapperiseringen. (FFFS 2011:38)

6 § har upphävts genom (FFFS 2011:38)

48 kap. Riskvägt exponeringsbelopp för positioner i en värdepapperisering

Regler som avser alla värdepapperiseringar

1 § För varje position i en värdepapperisering ska riskvägt exponeringsbelopp beräknas genom att exponeringsbeloppet enligt 10 § multipliceras med den riskvikt som gäller för positionen.

Om Finansinspektionen beslutar att en förhöjd riskvikt enligt 7 a kap. 7 § kapitaltäckningslagen ska gälla, ska den förhöjda riskvikten vara en proportionerlig extra riskvikt på minst 250 procent av den riskvikt som gäller för de aktuella värdepapperiseringspositionerna enligt underavsnitt L2. Finansinspektionen tar hänsyn till antalet överträdelser samt undantagen i 20 kap. 1 c § när den extra riskvikten bestäms. Beslut om extra riskvikt kan maximalt leda till en riskvikt på 1 250 procent. (FFFS 2011:38)

1 a § Originatorn, ett medverkande institut eller den ursprungliga långgivaren har behållit ett ekonomiskt intresse i en värdepapperisering om någon av dem har behållit minst 5 procent netto av antingen

1. det nominella värdet av varje tranch som sålts eller överförts till investerarna,
2. originatorns andel av det nominella värdet på de värdepapperiserade exponeringarna vid värdepapperisering av rullande exponeringar,
3. det nominella värdet på de värdepapperiserade exponeringarna genom att behålla slumpvis utvalda exponeringar, som annars skulle ha värdepapperiserats i den aktuella värdepapperiseringen, förutsatt att antalet potentiella värdepapperiserade exponeringar ursprungligen inte är färre än 100, eller
4. det nominella värdet av de värdepapperiserade exponeringarna genom att behålla den tranch som är i första förlustläge och om det behövs även andra trancher som har samma eller högre riskprofil än de som sålts eller överförts till investerarna, förutsatt att de trancher som behållits inte har kortare löptid än de som sålts eller överförts.

Det ekonomiska intresset mäts vid tidpunkten för värdepapperiseringen. Den metod som väljs för att beräkna det ekonomiska intresset får endast ändras under värdepapperiseringens löptid om det finns synnerliga skäl och om investerarna informeras om det.

Om det finns flera originatorer eller ursprungliga långgivare i en värdepapperisering ska respektive aktör uppfylla kravet i 7 a kap. 1 § kapitaltäckningslagen i proportion till dennes andel av de värdepapperiserade exponeringarna.

I en återvärdepapperisering gäller kravet i 7 a kap. 1 § kapitaltäckningslagen både värdepapperiseringen och återvärdepapperiseringen oberoende av varandra. (FFFS 2011:38)

1 b § Ett ekonomiskt intresse har inte behållits enligt 1 a § om den behållna positionen vid någon tidpunkt under värdepapperiseringen löptid säljs eller omfattas av kreditriskskydd, korta positioner eller andra säkringar. (FFFS 2011:38)

1 c § Kravet i 7 a kap. 1 § kapitaltäckningslagen om att behålla ett ekonomiskt intresse gäller inte för

1. värdepapperiserade exponeringar som är exponeringar mot, eller garanterade av
 - a) en stat eller en centralbank,
 - b) en kommun, en därmed jämförlig samfällighet eller ett offentligt organ inom EES,
 - c) ett institut vars exponeringar ges riskvikt 50 procent eller lägre enligt schablonmetoden för kreditrisk, eller
 - d) en multilaterala utvecklingsbank,
2. transaktioner som grundar sig på ett klart, transparent och allmänt tillgängligt index, där de underliggande referenstillgångarna är identiska med antingen tillgångar som ingår i ett index som har stor omsättning eller med andra överlåtbara värdepapper än värdepapperiseringspositioner, eller
3. syndikerade lån, förvärvade fordringar (dock inte program för utgivning av tillgångsbaserade certifikat) eller creditswappar om dessa instrument inte används för att strukturera eller säkra en värdepapperisering som omfattas av 7 a kap. 1 § kapitaltäckningslagen. (FFFS 2011:38)

1 d § Ett kreditinstitut ska innan det investerar i en värdepapperisering analysera och dokumentera information om följande:

1. Information som visar att ett ekonomiskt intresse på minst 5 procent netto behållits enligt 7 a kap. 1 § kapitaltäckningslagen.
2. Den enskilda värdepapperiseringspositionens riskegenskaper.
3. Riskegenskaper hos värdepapperiseringspositionens underliggande exponeringar.
4. Originators eller de medverkande institutens anseende och förlusthistorik vid tidigare värdepapperiseringar av samma exponeringsslag.
5. Uttalanden och information som lämnats av originatorn eller medverkande institut, eller av deras ombud eller rådgivare, om deras undersökning av de värdepapperiserade exponeringarna samt, i tillämpliga fall, om kvaliteten på säkerheterna för de värdepapperiserade exponeringarna.
6. I tillämpliga fall, vilka värderingsmetoder avseende säkerheter för de värdepapperiserade exponeringarna som tillämpas och de policyriktlinjer som originatorn eller ett medverkande institut har antagit för att garantera att värderingen är utförd av en oberoende part.

7. Alla strukturella drag hos värdepapperiseringen som kan ha en väsentlig inverkan på utvecklingen för kreditinstitutets exponering i denna.

Kreditinstitutet ska omedelbart göra en ny analys om en väsentlig händelse inträffar som kan påverka risken i värdepapperiseringspositionen.

Analysen och informationen enligt denna bestämmelse ska dokumenteras och kunna redovisas för Finansinspektionen. (FFFS 2011:38)

1 e § Ett kreditinstitut ska regelbundet utföra egna stresstester på sina värdepapperiseringspositioner. Finansiella modeller som utvecklats av ett externt kreditvärderingsinstitut eller annan extern part får användas om kreditinstitutet kan visa att det före investeringen noggrant har validerat relevanta antaganden i modellerna och att det förstår metoden, antagandena och resultatet. (FFFS 2011:38)

1 f § För att löpande följa utvecklingen av värdepapperiseringspositionernas underliggande exponeringar ska kreditinstitutet i tillämpliga fall åtminstone följa upp

1. exponeringsslag,
2. andelen av lån som är obetalda 30, 60 respektive 90 dagar efter förfallodagen,
3. andelen fallissemang,
4. andelen förskottsbetalade lån,
5. lån som sagts upp till förtida betalning,
6. typ av säkerheter och, i de fall säkerheten utgörs av en fastighet, typ av fastighet och beläggningsgrad,
7. fördelningen av kreditbetyg eller andra mått för kreditvärdighet för de underliggande exponeringarna,
8. bransch och geografisk spridning, och
9. fördelningen av belåningsgrader i intervaller som underlättar lämpliga känslighetsanalyser.

Om de underliggande exponeringarna utgörs av värdepapperiseringspositioner ska kreditinstitutet även tillämpa första stycket för de exponeringar som de underliggande värdepapperiseringarna består av.

Kreditinstitutet ska göra en uppföljning minst en gång per år. Vid en väsentlig händelse som kan påverka risken i värdepapperiseringspositionen ska uppföljning göras omedelbart. (FFFS 2011:38)

1 g § Medverkande institut och kreditinstitut som är originator ska tillhandahålla information som gör det möjligt för kreditinstitut som investerar i en värdepapperisering att uppfylla kraven enligt 1 d–1 f §§. (FFFS 2011:38)

2 § Om exponeringen omfattar olika trancher i en värdepapperisering ska varje tranch betraktas som en separat position i värdepapperiseringen.

Om ett institut har två eller flera överlappande värdepapperiseringspositioner ska det, i den utsträckning som dessa överlappar varandra, endast beräkna riskvägt exponeringsbelopp för den position eller del av en position som ger det högsta beloppet. Institutet får även beakta en sådan överlappning mellan kapitalkraven för specifika risker för positioner i handelslagret och kapitalkraven för positioner i den övriga verksamheten, om det kan beräkna och jämföra kapitalkraven för de relevanta positionerna.

Med överlappning avses att positionerna helt eller delvis innebär en exponering för samma risk på sådant sätt att det inom ramen för överlappningen endast är fråga om en enda exponering. (FFFS 2011:45)

Allmänna råd

Överlappande positioner kan t.ex. uppkomma när det för en viss värdepapperisering finns två olika likviditetsfaciliteter som helt eller delvis täcker samma trancher och det är oklart vilken som kan komma att bli utnyttjad i det konkreta fallet. Om de överlappande positionerna innehas av skilda institut måste båda kapitaltäckas risken, men om positionerna innehas av samma institut behöver risken inte kapitaltäckas dubbelt.

2 a § Finansinspektionen kan ge tillstånd till ett institut som innehar en position som omfattas av 49 kap. 2 § andra stycket, att tillämpa den riskvikt som tilldelats en likviditetsfacilitet för att beräkna det riskvägda exponeringsbeloppet för positionen om

1. positionen innehas i ett program för utgivning av tillgångsbaserade certifikat (ABCP-program),
2. samtliga av de certifikat som emitteras inom programmet till 100 procent täcks av en eller flera likviditetsfaciliteter, och
3. likviditetsfaciliteten eller likviditetsfaciliteterna rankas pari passu med de certifikat som emitterats inom programmet, så att de bildar överlappande positioner. (FFFS 2011:45)

3 § Vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp för en position i en värdepapperisering får institutet tillgodoräkna sig kreditriskskydd enligt underavsnitt L3 läst i kombination med 51 kap.

4 § Det riskvägda exponeringsbeloppet för en position i en värdepapperisering för vilken riskvikt 1 250 % tillämpas får reduceras med 12,5 gånger beloppet av alla värde regleringar som gjorts av institutet avseende de värdepapperiserade exponeringarna. I den utsträckning som värde regleringar beaktas i detta syfte får de inte beaktas vid den beräkning som avses i 3 kap. 9 § kapitaltäckningslagen.

5 § Det riskvägda exponeringsbeloppet för en position i en värdepapperisering får reduceras med 12,5 gånger beloppet av alla värde regleringar som gjorts av institutet avseende positionen.

6 § Ett institut får, för en position i en värdepapperisering som skulle ges 1 250 % riskvikt, som ett alternativ till att beräkna riskvägt exponeringsbelopp för den positionen, dra av exponeringsbeloppet från kapitalbasen.

7 § Vid tillämpningen av 6 § ska följande gälla:

- a) positionens exponeringsbelopp får härledas från det riskvägda exponeringsbeloppet med hänsyn tagen till eventuella reduceringar som gjorts enligt 4–5 §§,
- b) vid beräkningen av exponeringsbeloppet får institutet tillgodoräkna sig säkerheter och finansierade kreditderivat på ett sätt som är förenligt med 3 §, och
- c) om den formelbaserade metoden enligt 49 kap. 14 § tillämpas för att beräkna riskvägda exponeringsbelopp och om därvid den kreditförstärkningsnivå som motsvarar värdet K_{irkr} inte sammanfaller

med gränsen mellan två trancher, så får beräkningen göras som om det funnits en ytterligare tranch i värdepapperiseringen med kreditförstärkningsnivån lika med K_{irkr} för den av positionerna som har högre prioritet.

8 § Om ett institut väljer att dra av positionens exponeringsbelopp från kapitalbasen enligt 6 § ska 12,5 gånger det beloppet dras av från det belopp som vid tillämpning av 9 § anges som det maximala riskvägda exponeringsbelopp som ska beräknas av institut som avses där.

9 § Ett institut som kan beräkna K_{irk} får begränsa de sammanlagda riskvägda exponeringsbelopp som beräknats avseende dess positioner i en värdepapperisering, till det belopp som skulle medföra ett kapitalkrav som motsvarar 8 % av de riskvägda exponeringsbeloppen om de värdepapperiserade exponeringarna inte hade värdepapperiserats och fanns i institutets balansräkning plus dessa exponeringars förväntade förlustbelopp.

10 § Exponeringsbeloppet för en position i en värdepapperisering inom balansräkningen ska mätas brutto före värde regleringar.

Exponeringsbeloppet för en position i en värdepapperisering i form av ett åtagande utanför balansräkningen, ska vara dess nominella värde multiplicerat med en konverteringsfaktor enligt 50 kap.

Exponeringsbeloppet som uppstår till följd av ett derivatkontrakt ska beräknas enligt 40 kap.

Värdepapperisering av rullande exponeringar med bestämmelser om förtida amortering

Tillkommande riskvägt exponeringsbelopp

11 § Utöver de riskvägda exponeringsbelopp som originatorn beräknar för sina positioner i en värdepapperisering ska denne beräkna ett riskvägt exponeringsbelopp både på originatorns andel och investerarnas andel enligt 12–21 §§, när det är fråga om rullande exponeringar inom ramen för en värdepapperisering som innehåller bestämmelser om förtida amortering.

Med rullande exponering avses en exponering för vilken en kund inom överenskomna gränser kan variera det dragna beloppet, och med bestämmelse om förtida amortering avses en avtalsklausul, enligt vilken det krävs att investerarnas positioner ska lösas in före den förfallodag som ursprungligen angetts för de emitterade värdepapperen, om vissa särskilt angivna händelser inträffar.

Om värdepapperiseringen omfattar både rullande och icke-rullande exponeringar ska originatorn endast beräkna ett tillkommande riskvägt exponeringsbelopp på den del av den underliggande gruppen som innehåller rullande exponeringar.

12 § Vid tillämpning av dessa bestämmelser ska originatorns andel vara summan av

- 1) exponeringsbeloppet av den nominella andel av hela gruppen av utnyttjade kreditbelopp som har överförts till en värdepapperisering som bestämmer den andel av kontantflödena från kapitalåterbetalningar, räntor och andra anknutna belopp som inte är tillgäng-

liga för utbetalningar till innehavare av positioner i värdepapperiseringen, och

- 2) exponeringsbeloppet av den andel av hela gruppen av utnyttjade kreditramar där de motsvarande utnyttjade kreditbeloppen har överförts till en värdepapperisering, som motsvarar den andel som det i 1 beskrivna exponeringsbeloppet utgör av hela gruppen av utnyttjade kreditbelopp som har överförts till värdepapperisering.

För att i detta sammanhang räknas som originatorns andel får rättigheterna till beloppen inte vara efterställda investerarnas andel

Med investerarnas andel avses beloppet av den nominella andel av gruppen av utnyttjade belopp som inte faller inom ramen för första stycket 1 plus beloppet av den andel av gruppen av utnyttjade kreditramar där de motsvarande utnyttjade kreditbeloppen överförts till värdepapperiseringen, som inte faller inom ramen för första stycket 2.

13 § Den exponering för originatorn som är knuten till dess rättigheter avseende den del av originatorns andel som beskrivs i 12 § första stycket 1, ska inte betraktas som en position i en värdepapperisering, utan som en proportionell exponering mot de värdepapperiserade utnyttjade exponeringsbeloppen som om de inte hade värdepapperiserats. Originatorn ska även anses ha en proportionell exponering mot den del av de utnyttjade beloppen av de kreditramar för vilka de utnyttjade beloppen har överförts till värdepapperiseringen som beskrivs i 12 § första stycket 2.

Undantag från krav på tillkommande riskvägt exponeringsbelopp

14 § Vid följande typer av värdepapperisering är originatorn undantagen från att beräkna riskvägt exponeringsbelopp enligt 11 §.

1. Värdepapperiseringar av rullande exponeringar där investerarna förblir fullständigt exponerade för låntagarnas alla framtida utnyttjanden, så att de underliggande faciliteternas risk inte går tillbaka till originatorn efter det att en förtida amortering har utlöst.
2. Värdepapperiseringar där bestämmelser om förtida amortering endast utlöses av händelser som inte är relaterade till de värdepapperiserade tillgångarnas utveckling eller originatorns resultat, exempelvis betydande förändringar av skattelagar eller annan lagstiftning.

Beräkning av tillkommande riskvägt exponeringsbelopp

15 § Det tillkommande riskvägda exponeringsbeloppet enligt 11 §, ska bestämmas genom att investerarnas andel multipliceras med produkten av en riskuppbyggnadsfaktor enligt 16–19 §§ och den vägda genomsnittliga riskvikt som skulle gälla för de värdepapperiserade exponeringarna om de inte hade värdepapperiserats.

16 § När det gäller värdepapperiseringar av hushållsexponeringar som är oförbindliga och villkorslöst återkalleliga utan föregående uppsägning, och som omfattas av en bestämmelse om förtida amortering, som utlöses av att nivån på överskottsmarginalen hamnar under ett angivet gränsvärde, ska institutet jämföra tremåna-

dersgenomsnittet av överskottsmarginalen med den nivå där överskottet enligt avtalsvillkoren måste börja innehållas.

Om avtalsvillkoren inte kräver att överskottsmarginalen ska innehållas anses nivå där överskottsutbetalningen upphör vara 4,5 procentenheter högre än den nivå på överskottsmarginalen när en förtida amortering utlöses.

17 § Riskuppbyggnadsfaktorn ska i dessa fall bestämmas enligt tabell 1 på basis av nivån på den faktiska genomsnittliga överskottsmarginalen under tre månader och huruvida den förtida amorteringen är kontrollerad eller icke-kontrollerad. I detta sammanhang ska en förtida amortering anses vara kontrollerad om följande villkor är uppfyllda:

- 1) Originatorn har en lämplig plan för att säkerställa tillgången till tillräckligt kapital och likviditet i händelse av en förtida amortering.
- 2) Originatorns andel och investerarnas andel av räntebetalningar, kapitalbelopp, utgifter, förluster och återvinningar fördelas under transaktionens löptid proportionellt på grundval av utestående fordringar vid en eller flera förbestämda tidpunkter per månad.
- 3) Amorteringsperioden bedöms vara tillräcklig för att 90 % av den totala utestående skulden (originatorns och investerarnas andelar) i början av den förtida amorteringsperioden ska hinna betalas tillbaka eller redovisas som fallerad.
- 4) Återbetalningstakten är inte snabbare än vad den skulle ha varit vid rak amortering under den period som anges i 3.

Tabell 1

	Värdepapperiseringar med kontrollerad förtida amortering	Värdepapperiseringar med icke-kontrollerad förtida amortering
Tremånaders genomsnittlig överskottsmarginal	Riskuppbyggnadsfaktor	Riskuppbyggnadsfaktor
Över nivå A	0 %	0 %
Nivå A	1 %	5 %
Nivå B	2 %	15 %
Nivå C	10 %	50 %
Nivå D	20 %	100 %
Nivå E	40 %	100 %

Med ”nivå A” avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 133 % av den nivå där överskott måste börja innehållas, men som inte understiger 100 % av den nivån.

Med ”nivå B” avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 100 % av den nivå där överskott måste börja innehållas, men som inte understiger 75 % av den nivån.

Med ”nivå C” avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 75 % av den nivå där överskott måste börja innehållas, men som inte understiger 50 % av den nivån.

Med ”nivå D” avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 50 % av den nivå där överskott måste börja innehållas, men som inte understiger 25 % av den nivån.

Med ”nivå E” avses en nivå på överskottsmarginalen som understiger 25 % av den nivå där överskott måste börja innehållas.

18 § För alla övriga värdepapperiseringar av rullande exponeringar som är föremål för en bestämmelse om kontrollerad förtida amortering ska en riskuppbyggnadsfaktor på 90 % genomgående tillämpas.

19 § För alla övriga värdepapperiseringar av rullande exponeringar som är föremål för en bestämmelse om icke-kontrollerad förtida amortering ska en riskuppbyggnadsfaktor på 100 % genomgående tillämpas.

Maximalt riskvägt exponeringsbelopp

20 § För en originator som ska beräkna ett tillkommande riskvägt exponeringsbelopp enligt 11 §, får summan av det riskvägda exponeringsbelopp som beräknats avseende dess positioner i investerarnas andel och det riskvägda exponeringsbelopp som beräknats enligt 11 § begränsas till att motsvara det största av

1. det riskvägda exponeringsbelopp som beräknats avseende dess positioner i investerarnas andel, eller
2. de riskvägda exponeringsbeloppen som skulle ha beräknats avseende de värdepapperiserade exponeringarna, om de inte hade värdepapperiserats, till ett belopp som motsvarar investerarnas andel.

21 § I förekommande fall ska det avdrag som enligt 3 kap. 2 § andra stycket 3 i kapitaltäckningslagen ska göras för nettovinst som uppkommer till följd av kapitalisering av framtida inkomster, inte beaktas inom ramen för det maximala belopp som anges i 20 §.

49 kap. Riskvikter

Rangordning av metoder

1 § En position i en värdepapperisering ska ges riskvikt enligt 2–5 §§.

2 § Positioner med kreditvärdering får ges en riskvikt enligt externratingmetoden i 9–13 §§. Samma sak gäller för positioner där en härledd kreditvärdering enligt 6 § eller en bedömd kreditvärdering enligt 7–8 §§ får utnyttjas.

Om kreditvärderingen baseras på ett obetalt kreditriskskydd från det institut som innehar positionen, får riskvikten inte ges med utgångspunkt i positionens kreditkvalitetssteg. Riskvikten ska i dessa fall bestämmas enligt 3–5 §. (FFFS 2011:45)

3 § Positioner som inte behandlas enligt externratingmetoden ska ges en riskvikt enligt den formelbaserade metoden som anges i 14 §.

4 § Ett institut som inte är en originator eller ett medverkande institut får bara tillämpa den formelbaserade metoden efter Finansinspektionens medgivande i det enskilda fallet.

5 § En originator eller ett medverkande institut som inte kan beräkna K_{irk} och andra institut som inte har fått medgivande att använda den formelbaserade metoden ska, om inte Finansinspektionens medgivande enligt 15 § har erhållits, ge 1250 % riskvikt till positioner utan kreditvärdering, härledd kreditvärdering eller bedömd kreditvärdering.

Bestämning av en härledd kreditvärdering

6 § Om följande operativa minimikrav är uppfyllda ska en position utan kreditvärdering ges en härledd kreditvärdering som motsvarar kreditvärderingen för de positioner med kreditvärdering (referenspositionerna) som är de bäst prioriterade positioner som i alla avseenden är efterställda den berörda positionen utan kreditvärdering:

- 1) Referenspositionernas löptid måste vara minst lika lång som löptiden för den berörda positionen utan kreditvärdering.
- 2) En härledd kreditvärdering måste fortlöpande uppdateras för att avspegla alla förändringar i kreditvärderingen av de positioner i värdepapperiseringen som använts som referens.

Internmetod för bedömd kreditvärdering i ABCP-program

7 § Ett institut som fått Finansinspektionens medgivande att använda en intern metod för att bedöma kreditrisken i vissa positioner i ABCP-program får, när följande villkor är uppfyllda, använda den metoden för att åsätta sina positioner en bedömd kreditvärdering enligt 8 §.

- 1) Positioner i de certifikat som emitterats inom programmet ska vara positioner med kreditvärdering.
- 2) Institutet kan styrka att dess interna bedömning av positionens kreditkvalitet avspeglar ett eller flera kreditvärderingsföretags offentligt tillgängliga värderingsmetoder för betygsättning av värdepapper som baseras på exponeringar av det slag som värdepapperiserats. Kravet på att kreditvärderingsföretagets metodik ska vara offentligt tillgänglig kan efter särskilt medgivande från Finansinspektionen frångås om det på grund av värdepapperiseringens särskilda egenskaper, exempelvis dess unika struktur, ännu inte finns någon sådan värderingsmetod som är offentligt tillgänglig.
- 3) De kreditvärderingsföretag som har tillhandahållit en extern kreditvärdering för de certifikat som emitteras inom programmet ska ingå bland de kreditföretag som avses i 2. Kvantitativa element, till exempel stressfaktorer som används för att bedöma att positionen motsvarar en viss kreditkvalitet, måste åtminstone vara

lika försiktiga som de metoder som används inom det relevanta kreditvärderingsföretagets värderingsmetodik.

- 4) Vid utvecklingen av sin internmetod ska institutet beakta relevanta offentliga ratingmetoder som används av kreditvärderingsföretag som betygsätter certifikat från det aktuella ABCP-programmet. Detta ska dokumenteras och uppdateras regelbundet enligt 7.
- 5) Institutets internmetod ska innefatta riskklasser och det ska finnas en korrespondens mellan dessa och kreditvärderingsföretagets kreditbetyg. Detta ska dokumenteras tydligt och klart.
- 6) Internmetoden ska användas i institutets interna riskhantering, däribland vid beslutsfattande, i information till ledningen och vid intern kapitalallokering.
- 7) Interna eller externa revisorer, ett kreditvärderingsföretag eller institutets interna kreditkontroll- eller riskhanteringsfunktion ska regelbundet gå igenom förfarandet och kvaliteten på de interna bedömningarna av kreditkvaliteten på institutets exponeringar mot ABCP-program. Om institutets interna funktioner utför översynen ska dessa vara oberoende med hänsyn till affärsområdet ABCP-program samt i förhållande till kunderna.
- 8) Institutet ska följa upp de interna klassificeringarna över tiden för att utvärdera internmetodens resultat och ska vid behov göra anpassningar av metoden när exponeringarnas resultat regelmässigt avviker från det som den interna klassificeringen skulle ge vid handen.
- 9) ABCP-programmet ska innefatta kravnivåer för att ta på sig kreditrisk i form av riktlinjer för krediter och investeringar. Vid beslut om att köpa en tillgång ska programförvaltaren ta hänsyn till vilket slags tillgång som köps, arten och värdet av de exponeringar som härrör från tillhandahållande av likviditetsfaciliteter och kreditförstärkningar, förlustfördelning och rättsligt och ekonomiskt avskiljande av de överförda tillgångarna från den säljande enheten. En kreditanalys av tillgångssäljarens riskprofil ska utföras. Denna ska innefatta analys av tidigare och förväntat ekonomiskt resultat, nuvarande marknadsställning, förväntad framtida konkurrenskraft, hävstångseffekter, betalningsflöden, räntetäckning och skuldrating. Dessutom ska en översyn av säljarens kravnivåer, administrationsförmåga och uppbördsförfaranden utföras.
- 10) ABCP-programmets minimikriterier för vilka tillgångar som får godtas ska
 - a) utesluta förvärv av tillgångar som är oreglerade sedan längre tid eller har fallerat,
 - b) begränsa koncentration med avseende på enskilda gäldenärer eller geografiska områden, och
 - c) begränsa löptiden hos de tillgångar som förvärvas.
- 11) ABCP-programmet ska ha riktlinjer och förfaranden för inkassering som tar hänsyn till serviceföretagets operativa kapacitet och kreditkvalitet. Programmet ska minska den risk som

beror på säljaren och serviceföretaget genom olika metoder, till exempel genom utlösningsmekanismer baserade på aktuell kreditkvalitet som skulle utesluta att medel tillgodoräknas fel juridisk person.

- 12) Den sammanlagda förlustskattningen av en tillgångsgrupp som ABCP-programmet överväger köpa måste beakta alla potentiella riskkällor, till exempel kredit- och utspädningsrisk. Om den av säljaren tillhandahållna kreditförstärkningen bara är baserad på de kreditrelaterade förlusternas storlek ska en särskild reserv inrättas för utspädningsrisk, såvida utspädningsrisk är väsentlig för den berörda exponeringsgruppen. Dessutom ska programmet vid bedömning av den behövliga förstärkningens nivå granska flera års tidigare information, däribland om förluster, misskötsel, utspädningar och fordringarnas omsättningstakt.
- 13) ABCP-programmets köp av exponeringar ska vara förenade med strukturella inslag, till exempel utlösningsmekanismer för avveckling, för att minska den underliggande portföljens potentiella kreditförsämring.

8 § Positionen ska hänföras till en av de riskklasser som avses i 7 § 5. Positionen ska ges en bedömd kreditvärdering som överensstämmer med den som gäller för kreditvärderingar som motsvarar den valda riskklassificeringen enligt 7 § 5. Om den bedömda kreditvärderingen vid början av värdepapperiseringen är i nivå med kreditkvalitetssteg 3 eller bättre ska den anses vara likvärdig med ett kreditbetyg från ett kreditvärderingsföretag i syfte att beräkna riskvägda exponeringsbelopp.

Externratingmetod

9 § När riskvikten för en position i en värdepapperisering bestäms på grundval av extern kreditvärdering får riskvikten ges med utgångspunkt i positionens kreditkvalitetssteg enligt reglerna om användning av extern kreditvärdering i avsnitt E.

10 § En position med en extern kreditvärdering i en värdepapperisering eller en återvärdepapperisering ska ges en riskvikt enligt tabell 2 eller, om det är fråga om en kortfristig kreditvärdering, enligt tabell 3. Institutet ska när det beräknar riskvägda exponeringsbelopp enligt 48 kap. 1 § multiplicera dessa riskvikter med faktorn 1,06.

Tabell 2 Positioner med kreditvärdering

Kreditkvalitetssteg	Positioner i en värdepapperisering			Positioner i en återvärdepapperisering	
	A	B	C	D	E
1	7 %	12 %	20 %	20 %	30 %
2	8 %	15 %	25 %	25 %	40 %
3	10 %	18 %	35 %	35 %	50 %
4	12 %	20 %	35 %	40 %	65 %
5	20 %	35 %	35 %	60 %	100 %
6	35 %	50 %	50 %	100 %	150 %
7	60 %	75 %	75 %	150 %	225 %
8	100 %	100 %	100 %	200 %	350 %
9	250 %	250 %	250 %	300 %	500 %
10	425 %	425 %	425 %	500 %	650 %

11	650 %	650 %	650 %	750 %	850 %
Övriga kvalitetssteg	1250 %	1250 %	1250 %	1250 %	1250 %

Tabell 3 Positioner med kortfristig kreditvärdering

Kreditkvalitetssteg	Positioner i en värdepapperisering			Positioner i en återvärdepapperisering	
	A	B	C	D	E
1	7 %	12 %	20 %	20 %	30 %
2	12 %	20 %	35 %	40 %	65 %
3	60 %	75 %	75 %	150 %	225 %
Övriga kvalitetssteg	1250 %	1250 %	1250 %	1250 %	1250 %

(FFFS 2011:45)

11 § Riskvikterna i tabell 2 och tabell 3 i 10 § ska tillämpas enligt följande:

1. Kolumn A i tabellerna för en värdepapperiseringsposition som inte är en återvärdepapperiseringsposition och där det effektiva antalet värdepapperiserade exponeringar är sex eller fler och positionen ingår i värdepapperiseringens bäst prioriterade tranch.
2. Kolumn B i tabellerna om värdepapperiseringspositionen inte är återvärdepapperiseringsposition och det effektiva antalet värdepapperiserade exponeringar är sex eller fler och positionen ingår i en annan tranch än den bäst prioriterade tranchen.
3. Kolumn C i tabellerna om värdepapperiseringspositionen inte är en återvärdepapperiseringsposition och det effektiva antalet värdepapperiserade exponeringar är färre än sex.
4. Kolumn D i tabellerna för återvärdepapperiseringspositioner, som ingår i återvärdepapperiseringens bäst prioriterade tranch och där ingen av de underliggande exponeringarna ursprungligen var återvärdepapperiseringspositioner.
5. Kolumn E i tabellerna för återvärdepapperiseringspositioner som inte kvalificerar för kolumn D.

När det fastställts om en tranch är den bäst prioriterade behöver ett institut inte beakta belopp som avser räntederivat, valutaderivat, avgifter eller andra liknande betalningar. (FFFS 2011:45)

12 § När ett institut beräknar det effektiva antalet värdepapperiserade exponeringar ska det behandla flera exponeringar mot en motpart som en exponering. Det effektiva antalet exponeringar beräknas enligt följande:

$$N = \frac{(\sum_i \text{Exponeringsbelopp}_i)^2}{\sum_i \text{Exponeringsbelopp}_i^2}$$

där exponeringsbelopp_i motsvarar summan av exponeringsbeloppen för alla exponeringar mot den *i*:te motparten. Om det är fråga om en återvärdepapperisering måste institutet beakta antalet exponeringar i den aktuella värdepapperiserade gruppen och inte antalet underliggande exponeringar i de ursprungliga grupperna från vilka dessa värdepapperiseringsexponeringar härrör. Om den andel av portföljen som är förenad med den största exponeringen C_1 är känd, får institutet beräkna N som $1/C_1$. (FFFS 2011:45)

13 § har upphävts genom (FFFS 2011:45).

Formelbaserad metod

14 § När riskvikten för en position i en värdepapperisering eller i en återvärdepapperisering bestäms enligt den formelbaserade metoden ska riskvikten beräknas på grundval av funktionen S enligt denna bestämmelse. Riskvikten får dock inte vara lägre än 7 procent för en position i en värdepapperisering och 20 procent för en position i en återvärdepapperisering.

$$\text{Riskvikt} = 12,5 \times (S[L+T] - S[L]) / T$$

där

$$S[x] = \begin{cases} x & \text{när } x \leq \text{Kirkr} \\ \text{Kirkr} + K[x] - K[\text{Kirkr}] + (d \cdot \text{Kirkr} / \omega) \left(1 - e^{-\omega(\text{Kirkr} - x) / \text{Kirkr}} \right) & \text{när } \text{Kirkr} < x \end{cases}$$

där

$$K[x] = (1 - h) \cdot ((1 - \text{Beta}[x; a, b])x + \text{Beta}[x; a + 1, b]c)$$

$$h = (1 - \text{Kirkr} / \text{ELGD})^N$$

$$c = \text{Kirkr} / (1 - h)$$

$$v = \frac{(\text{ELGD} - \text{Kirkr}) \text{Kirkr} + 0,25 (1 - \text{ELGD}) \text{Kirkr}}{N}$$

$$f = \left(\frac{v + \text{Kirkr}^2}{1 - h} - c^2 \right) + \frac{(1 - \text{Kirkr}) \text{Kirkr} - v}{(1 - h) \tau}$$

$$g = \frac{(1 - c)c}{f} - 1$$

$$a = g \cdot c$$

$$b = g \cdot (1 - c)$$

$$d = 1 - (1 - h) \cdot (1 - \text{Beta}[\text{Kirkr}; a, b]).$$

$$\tau = 1000,$$

$$\text{och } \omega = 20.$$

Beta [x; a, b] avser den kumulativa betafördelningen, med parametrarna a och b, värderad vid x.

L (kreditförstärkningsnivån) beräknas som förhållandet mellan det nominella beloppet för alla trancher som är efterställda den tranch i vilken positionen hålls och summan av exponeringsbeloppen för de exponeringar som värdepapperiserats. Kapitaliserad framtida inkomst ska inte inkluderas vid beräkning av L. Fordringar på motparter avseende derivatinstrument får, när de utgör trancher som är sämre prioriterade än den aktuella tranchen, anges till sin aktuella ersättningskostnad (utan potentiell framtida kreditexponering) vid beräkning av förstärkningsnivån.

T (tjockleken av den tranch där positionen hålls) mäts som förhållandet mellan tranchens nominella belopp och summan av exponeringsbeloppen för de exponeringar som har värdepapperiserats. I detta sammanhang ska exponeringsbeloppet för derivatinstrument, om den aktuella ersättningskostnaden inte är ett positivt värde, vara den potentiella framtida kreditexponeringen beräknat enligt 40 kap.

N är det effektiva antalet exponeringar beräknat enligt 12 §.

ELGD (exponeringsvägd genomsnittlig förlust vid fallissemang) beräknas enligt följande:

$$ELGD = \frac{\sum_i LGD_i \cdot Exponeringsbelopp_i}{\sum_i Exponeringsbelopp_i}$$

LGD_i utgör här genomsnittligt LGD-värde avseende alla exponeringar mot den *i*:te motparten, där LGD fastställs enligt underavsnitt L1. För en återvärdepapperisering ska ett LGD-värde på 100 procent tillämpas på de värdepapperiserade positionerna. Om risk för fallissemang och utspädningsrisk för förvärvade fordringar behandlas sammantaget inom ramen för en värdepapperisering (t.ex. när det finns en enda reserv eller säkerhetsmarginal som är tillgänglig för att täcka förluster från någon av källorna), ska LGD-värdet anges som ett vägt genomsnitt av LGD för kreditrisk och LGD-värdet 75 procent för utspädningsrisk. Som vikter ska institutet använda de kapitalkrav för kreditrisk och utspädningsrisk som skulle gälla om respektive risktyp behandlades isolerat utan hänsyn till kreditriskskyddet.

Förenklade ingångsvärden

Om den största värdepapperiserade exponeringen C_1 inte motsvarar mer än 3 procent av de värdepapperiserade exponeringarnas samlade exponeringsbelopp, får institutet vid tillämpning av den formelbaserade metoden sätta $LGD = 50$ procent och N till antingen:

$$N = \left(C_1 C_m + \left(\frac{C_m - C_1}{m - 1} \right) \max \{1 - m C_1, 0\} \right)^{-1}$$

eller

$$N = 1 / C_1.$$

C_m är här förhållandet mellan summan av de m största exponeringarnas exponeringsbelopp och totalbeloppet av de värdepapperiserade exponeringarna. Nivån på m får bestämmas fritt.

Vid värdepapperiseringar som avser hushållsexponeringar får institutet tillämpa den formelbaserade metoden med förenklingarna $h = 0$ och $v = 0$. (FFFS 2011:45)

Särskild behandling om K_{irk} inte kan beräknas

15 § Om det för ett institut, som har en position utan kreditvärdering i en likviditetsfacilitet som kan anses representera en särskilt låg risknivå, inte är praktiskt möjligt att beräkna K_{irk} för faciliteten, får institutet undantagsvis, och endast efter Finansinspektionens medgivande, tillfälligt tillämpa den högsta riskvikt som ett institut som innehåft exponeringarna skulle ha tillämpat på någon av de värdepapperiserade exponeringarna enligt underavsnitt G1.

En likviditetsfacilitet ska anses representera en särskilt låg risknivå om följande villkor är uppfyllda:

1. facilitetens dokumentation ska klart identifiera och begränsa de omständigheter under vilka faciliteten får tas i anspråk,
2. faciliteten får inte kunna tas i anspråk för att tillhandahålla kreditstöd genom att täcka förluster som redan uppstått vid tiden för utnyttjandet, till exempel genom att tillhandahålla likvida medel avseende exponeringar som fallerat vid tiden för utnyttjandet eller genom att förvärva tillgångar till ett pris som är högre än det verkliga värdet,

3. faciliteten får inte användas för att tillhandahålla varaktig eller regelbunden finansiering av värdepapperiseringen,
4. återbetalning av utnyttjande av faciliteten ska inte vara efterställd investerarens fordringar, annat än när det gäller fordringar som uppstår avseende ränte- eller valutaderivat eller avgifter eller liknande kostnader och den får inte heller kunna efterges eller uppskjutas,
5. faciliteten får inte längre kunna utnyttjas när alla tillämpliga kreditförstärkningar som den omfattas av är uttömda, och
6. faciliteten måste omfattas av en bestämmelse som leder till en automatisk minskning av det belopp som kan tas i anspråk med beloppet av de exponeringar som har fallerat, eller, när gruppen av värdepapperiserade exponeringar består av instrument med kreditvärdering, till att faciliteten upphävs om gruppens genomsnittliga kvalitet faller under kreditkvalitetssteg 3.

50 kap. Konverteringsfaktorer för åtaganden utanför balansräkningen

1 § Åtaganden utanför balansräkningen ska som huvudregel ges en konverteringsfaktor på 100 %.

2 § Likviditetsfaciliteter som uppfyller villkoren i 49 kap. 15 §, ska ges en konverteringsfaktor på 50 % om den ursprungliga löptiden är högst ett år.

3 § *har upphävts genom (FFFS 2011:38)*

4 § Likviditetsfaciliteter som är villkorslöst återkalleliga och som uppfyller villkoren i 49 kap. 15 § får ges en konverteringsfaktor på 0 %, förutsatt att återbetalning av utnyttjanden av faciliteterna har högre prioritet än några andra fordringar på kontantflödena från de värdepapperiserade exponeringarna.

51 kap. Kreditriskskydd för positioner i en värdepapperisering

1 § Vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp för en position i en värdepapperisering får institutet tillgodoräkna sig kreditriskskydd enligt reglerna om kreditriskskydd-IRK i underavsnitt L3 med beaktande av 2–7 §§.

Externratingmetod

2 § Om riskvägt exponeringsbelopp beräknas genom tillämpning av externratingmetoden, får exponeringsbeloppet och/eller riskvikten för en position där kreditriskskydd har erhållits ändras enligt bestämmelserna i reglerna om kreditriskskydd i underavsnitt G3.

Formelbaserad metod – fullständigt skydd

3 § Om riskvägt exponeringsbelopp beräknas genom tillämpning av den formelbaserade metoden, ska institutet fastställa en effektiv riskvikt genom att dividera

positionens riskvägda exponeringsbelopp med positionens exponeringsbelopp och multiplicera resultatet med 100.

4 § När säkerheter och/eller finansierade kreditderivat erhållits ska positionens riskvägda exponeringsbelopp bestämmas genom att exponeringens effektiva riskvikt multipliceras med E_{OSk} beräknat enligt 25 kap.

5 § När garantier och/eller icke finansierade kreditderivat erhållits ska positionens riskvägda exponeringsbelopp bestämmas genom att skyddsutfärdarens riskvikt först multipliceras med det skyddade beloppet beräknat enligt 24 kap. Detta belopp ska sedan adderas till summan av exponeringens effektiva riskvikt multiplicerat med positionens oskyddade belopp.

Formelbaserad metod – partiellt skydd

6 § Om kreditriskskyddet täcker en första förlust eller förluster på proportionell grund i en position, får institutet tillämpa 3–5 §§ när riskvikt ska bestämmas.

7 § I övriga fall ska institutet behandla positionen som två eller flera positioner och den del som saknar skydd ska anses utgöra den position som har lägst kreditkvalitet. Vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp för denna position ska bestämmelserna i 49 kap. 14 § gälla med följande ändringar:

”T” ska ändras till e^* i fråga om säkerheter och finansierade kreditderivat, och till $T-g^*$ i fråga om garantier och/eller icke finansierade kreditderivat,

där

e^* är förhållandet mellan den del av positionen som inte anses skyddad genom de ställda säkerheterna (E_{OSk} beräknat enligt 25 kap. och det totala nominella beloppet för den underliggande exponeringsgruppen, och

g^* är förhållandet mellan kreditriskskyddets nominella belopp (justerat med hänsyn till eventuell valutaobalans och löptidsobalans enligt reglerna om kreditriskskydd i underavsnitt G3) och summan av de värdepapperiserade exponeringsbeloppen.

När det gäller garantier och icke finansierade kreditderivat ska skyddsutfärdarens riskvikt tillämpas på den andel av positionen som inte faller inom ramen för det justerade värdet på T.

Underavsnitt L3 Kreditriskskydd när IRK-metoden används

52 kap. Allmänna bestämmelser

1 § Ett institut som avser att tillgodoräkna sig effekten av kreditriskskydd vid beräkningen av kapitalkravet, ska tillämpa bestämmelserna i underavsnitt L3 enligt vad som anges nedan.

Ett institut som inte fått medgivande att använda egna estimat av LGD och KF för exponeringar inom exponeringsklasserna statsexponeringar, institutsexponeringar och företagsexponeringar ska tillämpa 52–57 kap.

Ett institut som fått medgivande att använda egna estimat av LGD och KF för exponeringar inom exponeringsklasserna statsexponeringar, institutsexponeringar

och företagsexponeringar, ska tillämpa 54 kap. 9–13 §§, 55 kap. 6–10 §§, 56 kap. och 57 kap. 1 och 5 §§.

Ett institut som tillämpar PD/LGD-metoden för aktieexponeringar, men som inte fått medgivande att använda egna estimat av LGD för dessa exponeringar, ska tillämpa 53 kap.

Ett institut som tillämpar den interna metoden för aktieexponeringar ska tillämpa 53 kap. 14 §.

För hushållsexponeringar ska 56 kap., 57 kap. 1 § och 5 § tillämpas. Bestämmelserna i 54 kap. 9–13 §§, 55 kap. 6–10 §§ ska följas i enlighet med vad som framgår av bestämmelserna om estimering av LGD i 42 kap. 21 §.

Bestämmelserna i 58 kap. ska vara uppfyllda för institut som beräknar riskvägt exponeringsbelopp enligt 39 kap. 4 eller 10 § föreskrifter om intern riskklassificering.

2 § Institutet får endast tillgodoräkna sig effekten från skydd som är medräkningsbara. Skydd är medräkningsbara om formen av skydd är godtagbar och om institutet uppfyller de särskilda kraven på hanteringen av respektive form av skydd.

Om skyddet inte täcker hela risken i en exponering och eventuella förluster inte delas proportionellt, ska reglerna för värdepapperisering tillämpas.

Allmänna råd

Ett grundläggande drag i värdepapperiseringar är att det är fråga om en struktur där två eller flera parter delar den kreditrisk som härrör från en eller flera angivna exponeringar på ett sätt som inte är proportionellt mot storleken av parternas nominella positioner. Ett exempel på en sådan struktur är när ett institut köper en garanti som inte täcker hela exponeringen och där institutet och garanitutfärdaren innehar olika riskpositioner.

Beräkning av effekten på LGD när det finns både medräkningsbara finansiella- och icke-finansiella säkerheter

3 § Om det för en exponering finns både medräkningsbara finansiella- och icke-finansiella säkerheter ska effekten på LGD beräknas enligt denna paragraf.

Institutet ska först beräkna den del av exponeringen som inte är skyddad genom finansiella säkerheter (E_{osk}) i enlighet med 55 kap. 11–15 §§. E_{osk} ska därefter fördelas på de icke finansiella säkerheterna utifrån hur stor andel respektive säkerhet täcker exponeringen. Beräkning av effekten på LGD ska därefter ske i enlighet med 54 kap. 14–17 §§ och/eller 55 kap. 11 §.

Regler för kreditriskskyddets och den skyddade tillgångens löptider

4 § Om kreditriskskyddet består av en garanti, ett kreditderivat eller en finansiell säkerhet ska bestämmelserna i 5–9 §§ tillämpas.

Institutet kan bortse från bestämmelserna i 5–9 §§ om följande krav är uppfyllda:

1. Kreditriskskyddet ska utgöras av en finansiell säkerhet.
2. Den skyddade tillgången och säkerheten ska värderas dagligen.

3. Avtalet om säkerställande ska ange att säkerheter ska levereras utan oskäligen fördröjning om ett underskott av säkerheter uppstått.
4. Om den finansiella säkerheten utgörs av ett räntebärande värdepapper, ska avtalet om säkerställande innebära att om värdepapperet förfaller ska likviden inbetalas till ett konto hos institutet som motparten inte kan disponera utan institutets medgivande.

Definition av löptid

5 § Löptiden för den skyddade tillgången ska vara den återstående tiden fram till dess att gäldenären enligt avtalet ska ha uppfyllt sina förpliktelser. Löptiden kan dock inte vara längre än fem år.

6 § Löptiden för kreditriskskyddet är, om inte annat följer av denna paragraf, tiden fram till den tidigaste tidpunkt då skyddet löper ut eller kan sägas upp.

Om säljaren av kreditriskskyddet har möjlighet att säga upp avtalet, ska skyddets löptid antas vara tiden fram till det tidigaste datum då denna möjlighet kan utnyttjas.

Om köparen av kreditriskskyddet har rätt att säga upp avtalet, och de ursprungliga avtalsvillkoren är utformade så att det ger köparen incitament att säga upp skyddet i förtid, ska skyddets löptid anses vara tiden fram till det tidigaste datum när denna möjlighet kan utnyttjas.

För kreditderivat som utfaller till betalning utan hänsyn till att det för den skyddade tillgången kan finnas en period för anstånd med betalning innan ett fallissemang ska ha ansetts inträffat, ska en reducering av löptiden göras. Kreditderivatets löptid ska reduceras med längden på perioden för anståndet.

Löptidsobalans

7 § En löptidsobalans existerar när kreditriskskyddets löptid är kortare än den skyddade tillgångens löptid.

8 § Vid en löptidsobalans får kreditriskskyddet inte beaktas vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp om

1. kreditriskskyddets återstående löptid är mindre än tre månader, eller
2. kreditriskskyddets ursprungliga löptid är mindre än ett år, eller
3. den skyddade tillgången är en sådan exponering som avses i 43 kap. 10 §.

9 § Övriga bestämmelser angående hur riskvägt exponeringsbelopp ska beräknas i situationer där det finns löptidsobalans framgår av 53 kap. 18 § och 55 kap. 12 §.

53 kap. Garantier och kreditderivat

1 § Institutet får justera värdet på PD och LGD enligt 15–18 §§ för att tillgodoräkna sig medräkningsbara garantier och kreditderivat. Garantierna och kreditderivaten är medräkningsbara om de är godtagbara enligt 2 § och institutet uppfyller hanteringskraven av dem i 14 §.

När PD justeras för att ta hänsyn till en garanti eller ett kreditderivat ska riskvägt exponeringsbelopp för den skyddade delen av den underliggande exponeringen beräknas med den formel som anges i 39 kap. för den exponeringsklass som utfärdaren av garantin eller kreditderivatet tillhör.

Godtagbara garantier och kreditderivat

2 § Garantier och kreditderivat är godtagbara om de är utfärdade av kvalificerade utfärdare av skydd enligt 3 § och uppfyller villkoren enligt 4–13 §§.

Kvalificerade utfärdare av garantier och kreditderivat

3 § Följande utfärdare av skydd är kvalificerade, under förutsättning att institutet har riskklassificerat dem enligt samma regler som gäller för direkta motparter:

1. utfärdare vars åtaganden hänförs till statsexponeringar,
2. utfärdare vars åtaganden hänförs till institutsexponeringar,
3. utfärdare vars åtaganden hänförs till företagsexponeringar och som har en kreditvärdering från ett valbart kreditvärderingsföretag som motsvarar kreditkvalitetssteg 2 eller bättre,
4. övriga utfärdare som institutet har hänfört till en intern riskklass som har en PD som motsvarar eller är lägre än PD för den kreditvärdering från ett godkänt kreditvärderingsföretag som motsvarar kreditkvalitetssteg 2.

Godtagbara former av skydd

4 § För att en garanti eller ett kreditderivat ska ge ett godtagbart skydd, ska följande krav vara uppfyllda:

1. skyddet är direkt, och
2. skyddet omfattar tydligt definierade fordringar som ska kunna identifieras.

Avtalet om skydd får inte innehålla något villkor som är utanför institutets kontroll och som innebär att

1. garantigivaren eller utfärdaren av kreditderivatet har en ensidig rätt att återkalla skyddet,
2. kostnaden för skyddet ökar till följd av en försämrad kvalitet på den skyddade tillgången,
3. garantigivaren eller utfärdaren av kreditderivatet inte längre är skyldig att betala, utan oskäligt dröjsmål, om gäldenären inte betalar i tid, eller
4. det är möjligt för garantigivaren eller utfärdaren av kreditderivatet att förkorta giltighetstiden för garantin eller kreditderivatet.

Avtalet om skydd ska vara juridiskt bindande i alla relevanta jurisdiktioner.

Dessutom gäller att:

1. Skydd i form av garantier ska uppfylla villkoren i 6 §.
2. Skydd i form av kreditderivat ska uppfylla villkoren i 7–13 §§.

5 § För att en återgaranti, dvs. en garanti som garanterar en annan garanti, ska vara godtagbar ska följande krav vara uppfyllda.

1. Utfärdaren av återgarantin är en motpart vars åtaganden hänförs till statsexponeringar eller ett offentligt organ som får hänföras till antingen stats- eller institutsexponeringar enligt schablonmetoden för kreditrisker.
2. Återgarantin täcker alla aspekter av kreditrisken i exponeringen, inte enbart motpartsrisken, utan även t.ex. utspädningsrisk och transfereringsrisk.
3. Den direkta garantin uppfyller villkoren i 4 §.
4. Återgarantin uppfyller villkoren i 4 §, förutom första stycket första punkten.

En återgaranti som inte uppfyller kravet i första stycket 1 får godtas om återgarantin i sin tur har en direkt garanti som uppfyller det kravet, förutsatt att övriga villkor i första stycket är uppfyllda.

Institutet ska anmäla till Finansinspektionen att det har en återgaranti innan institutet beaktar den vid beräkningen av riskvägt exponeringsbelopp. I sin anmälan ska institutet intyga att återgarantin uppfyller kraven i första stycket samt att det inte finns något som talar för att återgarantin är sämre än en direkt garanti från utfärdaren. Om institutet har flera återgarantier från samma utfärdare behöver institutet, om villkoren i återgarantierna är likartade, endast göra en anmälan för varje utfärdare.

Specifika villkor för garantier

6 § Vid utebliven betalning ska institutet ha rätt att, utan oskäligt dröjsmål, rikta krav på betalning av förfallna belopp mot utfärdaren av skyddet, utan att först behöva kräva gäldenären.

Kravet i första stycket behöver dock inte vara uppfyllt i fråga om återgarantier som är godtagbara enligt 5 §, eller garantier utfärdade av kreditgarantiföreningar eller de garantigivare som anges i 5 §, under förutsättning att något av följande villkor är uppfyllda:

1. kontraktsvillkoren ger institutet rätt att utan oskäligt dröjsmål få en preliminär utbetalning som motsvarar en välgrundad uppskattning av det belopp som utgör den garanterade andelen av institutets förväntade ekonomiska förlust, inklusive förluster till följd av uteblivna betalningar av ränta och andra belopp som låntagaren är skyldig att betala, eller
2. institutet kan styrka att de förlustskyddande effekterna rättfärdigar en sådan hantering.

Garantier som skyddar exponeringar med säkerhet i en bostadsfastighet eller bostadsrätt är godtagbara även i de fall då perioden innan institutet kan kräva betalning av utfärdaren är upp till 24 månader.

Specifika villkor för kreditderivat

7 § Kreditderivat av följande typ är godtagbara:

1. Kreditswapp.
2. Totalavkastningsswapp.
3. Kreditlänkad obligation, med det belopp som är inbetalt.

Även finansiella instrument som är sammansatta av, eller är ekonomiskt likvärdiga med, dessa typer av kreditderivat är godtagbara.

En totalavkastningsswapp är inte godtagbar om institutet bokför nettobetalningarna från detta kreditderivat som en intäkt, men inte tar upp motsvarande värdeminskning hos den tillgång som kreditderivatet skyddar som en kostnad.

8 § De händelser som medför att kreditderivatet utfaller till betalning (utlösande händelse) ska minst omfatta att

1. gäldenären underlåter att betala förfallna belopp,
2. gäldenären ställer in betalningarna eller går i konkurs,

3. gäldenären får anstånd att betala förfallna amorteringar och räntor under förutsättning att anståndet medför en ekonomisk förlust,
4. det sker en annan ändring av betalningsvillkoren än vad som anges i 3 som medför ekonomisk förlust för institutet.

Om gäldenären enligt den underliggande skuldförbindelsen har möjlighet att få anstånd med att betala förfallna belopp under en viss period, får definitionen av den utlösande händelsen enligt 1 ta hänsyn till detta. Den utlösande händelsen får inte innehålla en längre period än den som gäller enligt den underliggande skuldförbindelsen.

Om de utlösande händelserna inte omfattar vad som avses i första stycket 3 får kreditderivatet ändå beaktas, men det skyddade beloppet ska reduceras enligt 17 § tredje stycket.

Det ska klart framgå vem eller vilka som avgör om en utlösande händelse har inträffat. Detta avgörande får inte endast åvila utfärdaren av skydd. Köparen av skydd ska ha både rätt och möjlighet att informera utfärdaren av skydd om en utlösande händelse inträffar.

9 § För kreditderivat med kontantavräkning ska institutet ha etablerade rutiner för att uppskatta en förlust på ett tillförligt sätt. En bestämd period ska fastställas under vilken institutet har möjlighet att inhämta värderingar av den referensexponeringen efter det att den utlösande händelsen har inträffat.

Om kontantavräkning är villkorad av att köparen av skyddet överför referensexponeringen till utfärdaren av skyddet, ska avtalet innebära att ett eventuellt krav på samtycke till en sådan överföring inte oskäligt fördröjer överföringen.

10 § Även om ett kreditderivats referensexponering inte exakt motsvarar den exponering som institutet vill skydda är kreditderivatet godtagbart, om följande villkor är uppfyllda:

1. Referensexponeringen avser samma motpart.
2. Referensexponeringen är rankad lika med, pari passu, eller sämre än den skyddade tillgången i händelse av konkurs.
3. Det finns sådana korsvisa klausuler mellan referenstillgången och den skyddade tillgången som innebär att om låntagaren fallerar (t.ex. ställer in betalningarna) på andra lån som denne har upptagit, kommer detta att behandlas som om ett fallissemang har inträffat även för referenstillgången.

11 § Om institutet skapar en intern säkring med kreditderivat genom att det säkrar kreditrisken hos en exponering som hänförts till den övriga verksamheten med ett kreditderivat i handelslagret, måste den kreditrisk som hamnar i handelslagret föras över till en eller flera externa aktörer för att skyddet ska vara godtagbart.

12 § Om ett kreditderivat avser en grupp av exponeringar och kreditderivatet är utformat så att det utfaller till betalning när det första fallissemanget inträffar, får institutet endast tillgodoräkna sig skydd för den exponering som i frånvaro av skydd skulle ge upphov till det lägsta riskvägda exponeringsbeloppet, under förutsättning att skyddet minst täcker exponeringen.

13 § Om ett kreditderivat avser en grupp av exponeringar och kreditderivatet är utformat så att det utfaller till betalning när det n -th fallissemanget inträffar får institutet tillämpa den metod som anges i 12 § anpassat på lämpligt sätt. Detta är dock endast tillåtet om institutet också har skydd för fallissemang 1 till $n-1$ eller om $n-1$ fallissemang redan inträffat.

Hanteringskrav

14 § Institutet ska ha fastställda riktlinjer för användningen av garantier och kreditderivat som ansluter till institutets övergripande strategi för riskhantering. Institutet ska ha rutiner och system för att följa upp och hantera eventuella koncentrationer av kreditrisk som uppkommer på grund av dessa skydd.

Effekten av medräkningsbara garantier och kreditderivat på riskparametrarna PD och LGD

15 § När en medräkningsbar garanti eller ett kreditderivat finns för en exponering, får gäldenärens PD bytas ut mot skyddsutfärdarens PD för det skyddade beloppet. Om institutet bedömer att en fullständig risköverföring inte har skett ska PD sättas till ett försiktigt valt värde mellan motpartens PD och skyddsutfärdarens PD.

Om exponeringen är efterställd medan skyddet inte är det får LGD för ej efterställda lån användas för det skyddade beloppet.

16 § När institutet har en garanti eller kreditderivat för ett åtagande utanför balansräkningen, ska effekten av dessa tillgodoräknas innan institutet applicerar relevant konverteringsfaktor.

Allmänna råd

Antag att institutet har ett åtagande utanför balansräkningen som uppgår till 100 kronor. Åtagandet har en konverteringsfaktor på 75 %. Institutet har en garanti för åtagandet på 75 kronor. Först beräknas hur stor del av åtagandet som är skyddad av garantin och hur stor del som inte har något skydd. Garantin täcker 75 % av åtagandet, dvs. 75 kronor. Resterande 25 kronor har därmed inget skydd. När dessa beräkningar är utförda appliceras konverteringsfaktorn. Exponeringsbeloppet för den skyddade delen blir då 56,25 (=75*75 %). Detta belopp får ges samma PD som den som utfärdat garantin. Exponeringsbeloppet för den oskyddade delen av åtagandet blir 18,75 (=25*75 %).

Ett institut som fått medgivande enligt 4 kap. 7 § kapitaltäckningslagen att använda en IRK-metod ska, i de fall institutet fått medgivande att använda schablonmetoden för kreditrisker för exponeringar mot utfärdaren av kreditriskskyddet, använda konverteringsfaktor enligt IRK-metoden.

17 § Med det skyddade beloppet avses det belopp som utfärdaren av skyddet åtagit sig att maximalt betala, reducerat med de justeringar som anges i denna paragraf.

Om en garanti inte täcker alla typer av betalningar som kan uppstå till följd av exponeringen, exempelvis räntebetalningar eller förseningsavgifter, ska det skyddade beloppet justeras för att ta hänsyn till detta.

Om ett kreditderivat enligt kontraktsvillkoren inte kan tas i anspråk fastän gäldenären fått ett anstånd att betala förfallna amorteringar och räntor eller annan ändring av betalningsvillkoren som medför en ekonomisk förlust, ska det skyddade beloppet reduceras med ytterligare 40 %.

Om skyddet är i en annan valuta än den direkta exponeringen ska det skyddade beloppet sättas ned med faktorn H_{fx} . Denna faktor ska bestämmas enligt 55 kap. 16–31 §§.

18 § Om det föreligger löptidsobalans i enlighet med 52 kap. 7 §, ska det skyddade beloppet reduceras genom att det multipliceras med följande uttryck:

$$(t-0,25)/(T-0,25)$$

där

T är den skyddade exponeringens återstående löptid, dock maximalt 5 år,
t är kreditrisksyddets återstående löptid, dock maximalt uppgående till T.

19 § Medräkningsbara kreditlänkade obligationer utgivna av institutet får hanteras som kontantsäkerhet enligt 56 kap.

54 kap. Icke-finansiella säkerheter

1 § Institutet får justera värdet på LGD enligt 14–17 §§ för att ta hänsyn till medräkningsbara säkerheter i kundfordringar, belånade leasing- och avbetalningskontrakt, fastigheter och övriga tillgångar som inte är finansiella. Säkerheter i fastigheter kan under vissa förutsättningar få tillgodoräknas enligt 19 §.

Säkerheterna är medräkningsbara om de är godtagbara enligt 2–8 §§ och institutet uppfyller kraven på hantering av dem enligt 9–13 §§.

Exponeringar i form av motparters leasing av olika typer av objekt, behandlas såsom exponeringar mot denna motpart med säkerhet i samma typ av tillgång som leasingobjektet. Institutet ska förutom de hanteringskrav som är tillämpliga för leasingobjektet uppfylla hanteringskraven i 13 §.

Om det för en exponering finns både medräkningsbara finansiella- och icke-finansiella säkerheter ska effekten på LGD beräknas enligt vad som anges i 52 kap. 3 §.

Godtagbara icke-finansiella säkerheter

Fastigheter

2 § Med fastighet avses vad som anges i 1 kap. 1 § jordabalken samt utländsk motsvarighet. Med fastighet avses även tomträtt, byggnad på annans mark samt aktier i finska bostadsaktiebolag.

3 § Med bostadsfastighet avses fastighet som i sin helhet taxerad som småhusenhet eller hyreshus. Här inräknas även fritidshus och obebyggd tomtmark avsedd för småhusbebyggelse. Fastighet med färdigställd byggnad som är eller kommer att bli bebodd eller uthyrd av låntagaren och som med hänsyn till läge, utformning och planering kan utnyttjas som bostad, hänförs hit om minst femtio procent av byggnadens yta kan disponeras för bostadsändamål.

4 § Bostadsfastigheter belägna i Sverige är godtagbara som säkerhet om fastighetens värde inte är väsentligen beroende av kreditvärdigheten hos motparten. Villkoret att fastighetens värde inte får vara väsentligen beroende av kreditvärdigheten hos motparten innefattar inte situationer då enbart makroekonomiska faktorer påverkar både fastighetens värde och motpartens kreditvärdighet.

5 § Övriga fastigheter är godtagbara som säkerhet om följande villkor är uppfyllda.

1. Fastighetens värde får inte vara väsentligen beroende av kreditvärdigheten hos motparten. Detta villkor innefattar inte situationer då enbart makroekonomiska faktorer påverkar både fastighetens värde och motpartens kreditvärdighet.
2. Motpartens förmåga att återbetala lånet får inte i väsentlig grad vara beroende av de intäktsflöden som genereras av fastigheten.

Undantagna från villkor 2 i det föregående stycket är fastigheter som är belägna inom EES och för vilka det land där fastigheten är belägen inte tillämpar villkoret för denna fastighet.

Kundfordringar

6 § En säkerhet i kundfordringar är godtagbar om fordringarna härrör från affärstransaktioner med en ursprunglig löptid på högst ett år. Fordringar som hänger samman med värdepapperiseringar, sub-participationer eller kreditderivat samt fordringsbelopp som avser närstående parter kan inte utgöra godtagbar säkerhet.

Belånade leasing- och avbetalningskontrakt

7 § Säkerhet i belånade leasing- och avbetalningskontrakt är godtagbar om nedan angivna krav är uppfyllda.

1. Institutet ska ha säkerhet i alla fordringar under kontraktet samt i den bakomliggande tillgången.
2. Institutet ska ha rätt att driva sina anspråk direkt mot kunden om denne inte betalar enligt kontraktet.
3. Institutet ska ha rätt att få kompensation för kreditförluster från låntagaren.
4. Kundens alla betalningar ska ske till institutet,
5. Kontraktets löptid ska överensstämma med de bakomliggande finansierade objektens ekonomiska livstid.

Andra icke-finansiella tillgångar

8 § Institutet kan få medgivande att räkna andra icke-finansiella tillgångar än kundfordringar och fastigheter som godtagbara säkerheter om följande villkor är uppfyllda:

1. Det finns en likvid andrahandsmarknad för tillgången.
2. Det finns offentligt tillgängliga väl etablerade marknadspriser för tillgången.
3. Institutet kan påvisa att de priser som institutet realiserar tillgången till inte väsentligen skiljer sig från marknadspriset.

Hanteringskrav

Fastigheter

9 § För att en upplåtelse av en säkerhet i fastighet ska vara medräkningsbar, ska upplåtelsen uppfylla kraven i andra stycket och institutet ska iaktta vad som anges i tredje till sjätte styckena. Vad som nedan anges om fastighet gäller även för bostadsrätter.

Upplåtelsen av säkerhet ska vara rättsligt bindande i alla berörda jurisdiktioner och eventuella krav på registrering ska vara uppfyllda. Det ska vara möjligt för institutet att söka betalning ur säkerhetens värde utan oskäligt dröjsmål.

Kontroll av fastighetsvärdet

Institutet ska regelbundet kontrollera fastigheternas värde. För de bostadsfastigheter som avses i 3–4 §§, och för bostadsrätter, ska denna kontroll utföras åtminstone var tredje år. För övriga fastigheter ska kontrollen utföras åtminstone årligen. Kontrollen ska göras oftare då det sker väsentliga förändringar av ekonomiska faktorer som påverkar fastighetsmarknaden. En individuell värdering av varje enskild fastighet är inte nödvändig utan institutet får använda statistiska metoder för att kontrollera fastighetsvärdena och på det sättet identifiera de fastigheter som bör omvärderas. Institutet ska dock göra en individuell värdering av fastigheter som institutet befarar kan ha sjunkit väsentlig i värde relativt den övriga fastighetsmarknaden. För lån som överstiger ett belopp motsvarande 3 miljoner euro eller 5 % av institutets egna medel, ska institutet låta en oberoende värderingsman göra en översyn av värderingen av fastigheten åtminstone var tredje år.

Med en oberoende värderingsman avses här en person med relevant kompetens och erfarenhet och som har en oberoende ställning i förhållande till kreditbeslutsprocessen.

Dokumentation

Institutet ska i ett styrdokument fastställa vilka typer av fastigheter som institutet bedömer ska utgöra godtagbar säkerhet.

Försäkring

Fastigheterna ska ha ett fullgott försäkringsskydd. Institutet ska ha rutiner för att övervaka att ett sådant finns.

Kundfordringar

10 § För att säkerheter i kundfordringar ska vara medräkningsbara ska upplåtelsen av kundfordringarna som säkerhet vara rättsligt bindande i alla berörda jurisdiktioner och eventuella krav på registrering ska vara uppfyllda.

Institutet ska dessutom uppfylla följande krav:

Institutet ska ha en sund process för bedömning av den kreditrisk som finns i kundfordringar. Bedömningen ska baseras på en analys av låntagarens verksamhet, bransch och typ av kunder. Om institutet förlitar sig på låntagarens bedömning av kreditvärdigheten hos sina kunder, ska institutet försäkra sig om att låntagarens rutiner för detta är sunda och tillförlitliga.

Den riskreducerande effekt som institutet tillmäter kundfordringarna måste spegla alla väsentliga faktorer, inklusive kostnader för att realisera kundfordringarna, koncentrationer inom portföljen av kundfordringar och vilken effekt kundfordringarna har på institutets totala koncentrationsrisker. Institutet ska ha en kontinuerlig process för att övervaka kundfordringarna. Institutet ska regelbundet granska låntagarens efterlevnad av kontraktsvillkor och övriga legala krav.

De kundfordringar som upplåtits som säkerhet ska vara diversifierade och kreditvärdigheten hos kunderna inte otillbörligt korrelerad med låntagarens kredit-

värdighet. Då det finns en väsentlig korrelation ska denna beaktas vid fastställande av kundfordringarnas belopp enligt 18 §. Kundfordringar på närstående (företag eller personer) till låntagaren är inte medräkningsbara.

Institutet ska ha en dokumenterad process för hur det tar kontroll över betalningsflödena från kundfordringarna. Det faktum att institutet i normalfallet överläter åt låntagaren att hantera betalningsflödena, undantar inte institutet från detta krav.

Belånade leasing- och avbetalningskontrakt

11 § För att säkerheter i belånade leasing- och avbetalningskontrakt ska vara medräkningsbara ska institutet uppfylla krav motsvarande de som anges för kundfordringar i 10 §. Dessutom måste följande krav vara uppfyllda när det gäller den bakomliggande tillgången i kontraktet:

1. Avtalet om säkerhetsupplåtelse ska innehålla en detaljerad beskrivning av tillgången.
2. Avtalet om säkerhetsupplåtelsen ska ge institutet möjlighet att i berörda jurisdiktioner få betalning utan oskäligt dröjsmål ur säkerhetens värde.
3. Institutet ska ha styrdokument som reglerar de typer av tillgångar som institutet accepterar som säkerhet.
4. Tillgångarna ska ha ett fullgott försäkringsskydd.

Andra icke-finansiella säkerheter

12 § För att säkerheter i andra icke-finansiella tillgångar ska vara medräkningsbara ska institutet iaktta vad som anges i denna paragraf. Om säkerheten består av pant i bostadsrätt ska institutet dock i stället iaktta vad som anges i 9 §.

1. Avtalet om säkerhetsupplåtelse ska vara rättsligt bindande i alla relevanta jurisdiktioner.
2. Avtalet om säkerhetsupplåtelsen ska ge institutet möjlighet att i berörda jurisdiktioner få betalning utan oskäligt dröjsmål ur säkerhetens värde.
3. Institutet ska ha förstahandspant i tillgången
4. Institutet ska regelbundet och åtminstone årligen kontrollera tillgångens värde. Då väsentliga förändringar sker på marknaden ska kontrollen av värdet ske oftare. Institutet ska ha styrdokument som anger hur ofta och på vilket sätt värderingen av tillgången ska ske.
5. Någon av kredithandlingarna ska innehålla en detaljerad beskrivning av tillgången. Med kredithandlingar avses skuldebrev, kontrakt eller liknande, jämte därtill hörande allmänna villkor samt bifogade eller fristående pantsättningshandlingar.
6. Institutet ska ha styrdokument som reglerar de typer av tillgångar som institutet accepterar som säkerhet liksom lämpligt värde på respektive tillgångstyp i förhållande till exponeringen storlek.
7. De styrdokument som reglerar kreditprocessen ska innehålla de krav som ställs på säkerhet vid olika exponeringsstorlekar när det gäller institutets möjlighet att realisera säkerheten inom skälig tid, institutets förutsättningar att objektivt fastställa ett marknadsvärde, med vilken frekvens marknadsvärdet kan fastställas, samt marknadsvärdets volatilitet.
8. Institutet ska i sin värdering ta hänsyn till risken för att tillgången har försämrats eller blivit föråldrad vid motpartens fallissemang. Institutet ska i värderingen även särskilt beakta risken för att tillgångens värde minskar på grund av inkurans (som exempelvis tidens gång eller trender i efterfrågan).
9. Institutet ska ha rätt att inspektera tillgången på plats. Institutet ska ha styrdokument som reglerar hur denna rättighet ska användas.

10. Tillgångarna ska ha ett fullgott försäkringsskydd. Institutet ska ha rutiner för att övervaka att sådant finns.

Leasing

13 § För att ett leasingobjekt ska få räknas som säkerhet för exponeringen ska institutet, förutom de krav som gäller för samma typ av tillgång när sådan används som säkerhet, också uppfylla följande krav:

1. Institutet har väl fungerande system för att hantera riskerna vad avser leasingobjektets belägenhet, hur den används, dess ålder och när den enligt plan ska tas ur bruk.
2. Institutet ska ha sakrättsligt skydd för leasingobjektet och kan förfoga över och realisera den utan oskäligt dröjsmål.

Beräkning av effekten av medräkningsbara icke-finansiella säkerheter på riskparametern LGD

14 § Godtagbar icke-finansiell säkerhet får tillgodoräknas genom att parametern LGD för den skyddade exponeringen justeras enligt följande. Belånade leasing- och avbetalningskontrakt ska behandlas som kundfordringar.

Om det finns pantor upplåtna med bättre förmånsrätt än den institutet har ska bestämmelserna i 17 § tillämpas.

En förutsättning för att säkerheten ska få beaktas är att dess värde täcker minst 30 % av exponeringens belopp. Om det finns flera säkerheter av samma säkerhetstyp får dessa uppfylla villkoret gemensamt. Kundfordringar får beaktas även om deras värde inte täcker minst 30 % av exponeringens belopp.

Hur värdet på säkerheten ska bestämmas anges i 18 §.

15 § När institutet har en icke-finansiell säkerhet för ett åtagande utanför balansräkningen, ska effekten av dessa tillgodoräknas innan institutet applicerar relevant konverteringsfaktor (se även det allmänna rådet i 53 kap. 16 §).

16 § Institutet ska beräkna ett justerat säkerhetsvärde genom att säkerhetens värde divideras med $S/E_{gräns}$ i tabellen nedan. Det värde på LGD_{skydd} som anges i tabellen får användas på den del av exponeringen som täcks av det justerade säkerhetsvärdet. LGD_{skydd} får dock inte användas på mer än den del av exponeringen som är säkerställd med panträtt. Resterande del av exponeringen ska erhålla det LGD som gäller för en motsvarande exponering utan säkerhet.

	LGD _{skydd} vid fullt tillgodoräknande, för ej efterställda exponeringar	LGD _{skydd} vid fullt tillgodoräknande, för efterställda exponeringar	Fullt tillgodoräknande förutsätter att kvoten S/E uppgår till lägst ($S/E_{gräns}$)
Kundfordringar	35 %	65 %	125 %
Fastigheter och bostadsrätter	35 %	65 %	140 %
Andra icke-finansiella säkerheter	40 %	70 %	140 %

Till och med den 31 december 2012 får följande LGD-värden användas:

1. 30 % för ej efterställda exponeringar med säkerhet i bostadsfastigheter.
2. 35 % för ej efterställda exponeringar i form av leasing av utrustning.

Allmänna råd

Institutet har en exponering på 100 kronor. Institutet har pantbrev, med bästa förmånsrätt, på 60 kronor i en fastighet som är värderad till 100 kronor.

S/E är $100/100 = 100\%$. $100\% > 30\%$ varför säkerheten får beaktas.

Det justerade säkerhetsvärdet blir 71,4 ($=100/140\%$) kronor. LGD_{skydd} , dvs. 35 %, får dock endast tillämpas på 60 kronor eftersom pantbrevet endast uppgår till detta belopp. För resterande del av exponeringen, 40 kronor, ska ett LGD på 45 % (ej efterställda lån) användas.

Det är också möjligt att beräkna ett genomsnittligt LGD för den totala exponeringen: $LGD_G = (0,6) \cdot 35\% + (1-0,6) \cdot 45\% = 39\%$. 39 % blir det genomsnittliga LGD-värdet för hela exponeringen.

17 § Om säkerheten avser egendom i vilken någon annan har bättre förmånsrätt än den som institutet har, ska följande iaktas när värdet som får sättas LGD_{skydd} ska fastställas. De säkerheter som har bättre förmånsrätt än den som institutet har ska räknas upp med 120 %. Om institutet känner till beloppet på exponeringen med bättre rätt får institutet i stället räkna upp exponeringens belopp med 120 %. Det justerade säkerhetsvärdet, beräknat enligt 16 §, ska därefter reduceras med det uppräknade beloppet. Om skillnaden är positiv, dvs. det justerade säkerhetsvärdet överstiger storleken på de uppräknade panterna, får LGD_{skydd} appliceras på detta skillnadsbelopp. Om institutet har andrahandspant måste det också finnas utrymme kvar i pantbrevet sedan förstehandspanthavarens exponering dragits av.

Allmänna råd

En fastighet har ett marknadsvärde på 1 000. Ett institut har lämnat lån på 300 mot säkerhet i fastigheten, men det finns också ett underliggande pantbrev på 500. Den kalkyl som institutet då ska göra är följande. Det justerade säkerhetsvärdet beräknas genom att 1000 divideras med 140 %. Det justerade säkerhetsvärdet blir då 714. Panterna med bättre förmånsrätt räknas sedan upp till 600 ($=500 \cdot 120\%$). Det belopp som får full justering av LGD blir 114 ($=714-600$). Institutet får alltså tillgodogöra sig fullt skydd på 114 och inget skydd alls på 186 ($=300-114$).

En fastighet har ett marknadsvärde på 1000. Två andra kreditgivare har pantbrev på vardera 500 i fastigheten. Institutet har lämnat lån på 200 med säkerhet i form av andrahandspant i pantbrevet med den bästa förmånsrätten. Det justerade säkerhetsvärdet beräknas genom att 1000 divideras med 140 %. Det justerade säkerhetsvärdet blir då 714. Institutet känner till att den kreditgivare som har panträtten med den bästa förmånsrätten endast har en exponering på 300. Institutet kan då räkna upp beloppet på exponeringen med bättre rätt och det uppräknade beloppet blir då 360 ($=300 \cdot 120\%$). Det justerade säkerhetsvärdet överstiger detta belopp, och i detta fall finns även ett utrymme på 140 ($=500-360$) kvar sedan förstehandspanthavarens exponering dragits av. Institutet får tillgodoräkna sig full justering av LGD på 140. Institutet får inte tillgodoräkna sig något skydd alls på 60.

18 § Värdet för fastigheter är marknadsvärdet. För fastigheter i länder där det finns etablerade föreskrifter om hur ett fastighetsbelåningsvärde ska fastställas, kan detta värde användas istället för marknadsvärdet.

Värdet för kundfordringar är deras belopp.

Värdet för övriga icke-finansiella säkerheter är marknadsvärdet.

Med marknadsvärde avses det pris som uppskattningsvis skulle uppnås vid en marknadsmässig försäljning där skälig tid ges för förhandlingar. Marknadsvärdet ska bedömas utan hänsyn till spekulativa och tillfälliga förhållanden.

19 § Säkerhet i en fastighet belägen i ett land inom EES som tillämpar bestämmelserna i kreditinstitutsdirektivet Bilaga VIII–3:73, får tillgodoräknas genom att institutet får använda en riskvikt på 50 procent för den del av exponeringen som är skyddad. En förutsättning är att institutet uppfyller de villkor och bestämmelser som detta land tillämpar. (*FFFS 2010:10*)

55 kap. Finansiella säkerheter

1 § Institutet får justera värdet på LGD enligt 11–31 §§ för att ta hänsyn till medräkningsbara finansiella säkerheter.

Säkerheterna är medräkningsbara om de är godtagbara enligt 2–5 §§ och institutet uppfyller kraven på hantering av dem enligt 6–10 §§.

Godtagbara finansiella säkerheter

2 § Följande finansiella säkerheter är godtagbara:

1. Kontanta medel insatta hos institutet och av institutet utgivna kontantliknande instrument i eget förvar.
2. Räntebärande värdepapper utgivna av juridiska personer hänförliga till exponeringsklassen statsexponeringar och som har en extern kreditvärdering från ett godkänt kreditvärderingsföretag, eller exportkreditorgan, som motsvarar kreditkvalitetsteg 4 eller bättre.
3. Räntebärande värdepapper utgivna av offentliga organ som enligt schablonmetoden för kreditrisker får behandlas som stater.
4. Räntebärande värdepapper utgivna av andra juridiska personer som har en extern kreditvärdering från ett godkänt kreditvärderingsföretag, som motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller bättre för den aktuella typen av motpart.
5. Räntebärande värdepapper med korta löptider som har en extern kreditvärdering, från ett godkänt kreditvärderingsföretag, som motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller bättre för kortfristiga exponeringar.
6. Räntebärande värdepapper utgivna av en multilateral utvecklingsbank eller internationell organisation som har 0 % riskvikt enligt schablonmetoden för kreditrisker, som har en extern kreditvärdering av ett godkänt kreditvärderingsföretag som motsvarar kreditkvalitet 4 eller bättre.
7. Aktier och konvertibler som ingår i någon av de godkända index som anges i bilaga 5.
8. Guld.

Utöver ovan nämnda säkerheter är finansiella säkerheter godtagbara enligt vad som anges i 13 kap. 80 §.

3 § Räntebärande värdepapper utgivna av kreditinstitut och värdepappersbolag med tillstånd enligt 2 kap. 2 § första stycket 2 och 8 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden och motsvarande utländska företag, men som inte har extern kreditvärdering av ett godkänt kreditvärderingsföretag, är ändå godtagbara om följande villkor är uppfyllda.

1. De omsätts på en reglerad marknad.
2. De är inte efterställda.
3. Om det finns andra räntebärande värdepapper utgivna av samma motpart och med samma prioritet, för vilka det finns en extern kreditvärdering av ett godkänt kreditvärderingsföretag, ska samtliga dessa räntebärande värdepappers externa kreditvärderingar motsvara kreditkvalitetssteg 3 eller bättre.
4. Institutet har ingen information som tyder på att det räntebärande värdepapperets likviditet är otillräcklig. (*FFFS 2008:13*)

4 § Om ett räntebärande värdepapper har fler än en kreditvärdering ska reglerna i 11 kap. tillämpas.

5 § Fondandelar är godtagbara om

1. fondandelarnas värde uppdateras och offentliggörs dagligen, och
2. fondbestämmelserna endast tillåter att fondens medel investeras i värdepapper som är medräkningsbara enligt 2 och 3 §§. Detta hindrar dock inte att derivatinstrument används i fonden för att skapa riskskydd för investeringar i sådana värdepapper. (*FFFS 2010:10*)

Om fondens medel delvis investeras i andra typer av tillgångar än de som är medräkningsbara enligt 2 och 3 §§ är fondandelarna godtagbara, men endast till den del deras värde motsvaras av tillgångar som är medräkningsbara. Institutet ska beräkna detta värde utifrån antagandet att fondens medel har investerats i tillgångar som inte är medräkningsbara i så stor utsträckning som fondens placeringsbegränsningar enligt lag, Finansinspektionens föreskrifter och fondbestämmelserna för fonden medger detta. Institutet ska beräkna det sammanlagda värdet av de tillgångar i fonden som inte är medräkningsbara med avdrag för övriga skulder. Om det sammanlagda värdet är negativt ska värdet av de medräkningsbara tillgångarna minskas i motsvarande utsträckning. (*FFFS 2010:10*)

Hanteringskrav

6 § Det får inte finnas en väsentlig positiv korrelation mellan motpartens kreditvärdighet och värdet på säkerheten.

Värdepapper utgivna av motparten själv eller av en enhet inom samma koncern är inte medräkningsbara. Säkerställda obligationer och motsvarande utländska skuldförbindelser enligt 42 kap. 3 § emitterade av motparten, är dock medräkningsbara om de har ställs som säkerhet inom ramen för en repa och om obligationerna uppfyller villkoret i första stycket.

7 § Avtalet om säkerhetsupplåtelse ska vara rättsligt bindande i alla relevanta jurisdiktioner.

Då säkerheten förvaras hos en tredje part ska institutet vidta nödvändiga åtgärder för att se till att denna part avskiljer säkerheten från sina egna tillgångar.

8 § Säkerhetsupplåtelsens former ska dokumenteras, inklusive rutinerna för att snabbt kunna realisera säkerheterna.

Institutet ska ha styrdokument som reglerar de typer och volymer av tillgångar som institutet accepterar som säkerhet.

9 § Institutet ska ha väl fungerande rutiner och processer för att kontrollera de risker som uppkommer på grund av användningen av säkerheter, däribland:

1. Risk för uteblivet eller reducerat kreditriskskydd, exempelvis risken att institutet inte omgående kan förfoga över säkerheten eller inte omgående kan realisera den.
2. Risk för felaktiga värderingar.
3. Koncentrationsrisk, som uppkommer på grund av användningen av finansiella säkerheter, och dess påverkan på institutets övergripande riskprofil.

10 § Institutet ska beräkna säkerheternas marknadsvärde när institutet har skäl att anta att en väsentlig förändring har inträffat, dock minst var sjätte månad.

Beräkning av effekten av medräkningsbara finansiella säkerheter på riskparametern LGD

11 § Vid beräkningen av kapitalkravet enligt 39 kap. får institutet för exponeringar som har medräkningsbara finansiella säkerheter använda ett justerat LGD-värde, LGD_J , i stället för det värde som annars skulle gälla, LGD_{ursp} . Det justerade värdet beräknas enligt följande:

$LGD_J = LGD_{ursp} \times (E_{osk} / \text{Exponeringsbelopp})$, där

Exponeringsbeloppet ska bestämmas enligt reglerna i 40 kap. Exponeringsbeloppet för åtaganden utanför balansräkningen ska dock ingå till 100 %, dvs. utan beaktande av konverteringsfaktorer. E_{osk} är den del av exponeringen som inte anses skyddad genom finansiella säkerheter och beräknas enligt följande:

$$E_{osk} = \max\{0, (E_{VJ} - S_{VJ})\}$$

$$E_{VJ} = \text{Exponeringsbelopp}^* \times (1 + H_E)$$

$$S_{VJ} = S \times (1 - H_S - H_{fx})$$

S är säkerhetens marknadsvärde.

Exponeringsbelopp* är ett justerat exponeringsbelopp, där åtaganden utanför balansräkningen ingår till 100 %, det vill säga utan beaktande av de konverteringsfaktorer som anges i 40 kap.

E_{VJ} och S_{VJ} är exponeringens respektive säkerhetens volatilitetsjusterade belopp. Om det föreligger löptidsobalans ska S_{VJ} justeras enligt 12 §.

H_E och H_S är faktorer för volatilitetsjustering av exponeringens respektive säkerhetens belopp med hänsyn till förändringar i marknadspriser. Fortsättningsvis kommer både H_E och H_S att benämnas med H.

H_{fx} är faktor för volatilitetsjustering med hänsyn till förändring i valutakurser.

De olika faktorerna för volatilitetsjustering bestäms enligt 14–19 §§. Institutet kan få medgivande att i stället använda egna skattningar om kraven i 20–31 §§ är uppfyllda.

12 § Vid löptidsobalans enligt 52 kap. 7 § ska värdet på säkerheten reduceras enligt följande formel:

$$S_{VJL} = S_{VJ} \times (t-0,25)/(T-0,25)$$

där

S_{VJL} är S_{VJ} justerad för att det föreligger löptidsobalans,
 S_{VJ} är kreditriskskyddets värde i enlighet med 11 §,
 T är den skyddade exponeringens återstående löptid, dock maximalt 5 år,
 t är kreditriskskyddets återstående löptid, dock maximalt uppgående till T.

S_{VJL} ska ersätta S_{VJ} vid beräkningen av E_{osk} enligt 11 §.

13 § Om det finns flera olika medräkningsbara finansiella säkerheter för en exponering ska faktorn för volatilitetsjustering vara ett vägt medelvärde av de faktorer som gäller för de enskilda säkerheterna. Som vikter används den andel av det samlade marknadsvärdet som varje enskild säkerhet representerar.

14 § Ett institut som inte använder den interna metoden enligt 56 kap. 15–24 §§, får sätta volatilitetsjusteringen till 0 % om följande villkor är uppfyllda:

- 1) Både exponeringen och dess säkerhet är värdepapper som avses i 2 § 2.
- 2) Transaktionens löptid är inte längre än en dag, alternativt att både exponeringen och säkerheten marknadsvärderas dagligen och att marginalsäkerhet ställs dagligen.
- 3) Exponeringen och säkerheten är uttryckta i samma valuta.
- 4) Institutet bedömer att tiden mellan den sista marknadsvärderingen och realisation av säkerheten, i det fall motparten inte fullföljer sitt åtagande att ställa marginalsäkerhet, inte överstiger 4 bankdagar.
- 5) Transaktionen clearas och avvecklas i ett clearing- och avvecklingssystem som är lämpligt för denna typ av transaktion.
- 6) Avtalet som reglerar transaktionen är ett av marknadens standardavtal för återköpstransaktioner och värdepapperslån.
- 7) Transaktionen får enligt avtalet avslutas omedelbart om motparten inte fullföljer sitt åtagande att leverera kontanter eller värdepapper eller att ställa säkerhet eller om motparten på annat sätt inte fullgör sina åtaganden.
- 8) Motparten är någon av följande:
 - a) Motparter som avses i 2 § 2 och vars åtaganden ska ha 0 % riskvikt i schablonmetoden för kreditrisker.
 - b) Kreditinstitut eller värdepappersbolag med tillstånd enligt 2 kap. 2 § första stycket 2 och 8 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden och motsvarande utländska företag.
 - c) Andra finansiella institut eller försäkringsbolag vars åtaganden ska ha 20 % i riskvikt i schablonmetoden för kreditrisker eller, om motparten inte har en kreditvärdering från ett godkänt kreditvärderingsföretag, vars åtaganden hänförs till en intern riskklass som har en PD som motsvarar PD för den kreditvärdering från ett godkänt kreditvärderingsföretag som motsvarar kreditkvalitetssteg 2.
 - d) Fondbolag, AIF-förvaltare eller motsvarande utländska företag som enligt lag är skyldiga att uppfylla ett kapitalkrav.
 - e) Pensionsinstitut.
 - f) Clearingorganisation. (*FFFS 2013:14*)

15 § För kontanta medel insatta hos institutet och av institutet utgivna kontantliknande instrument i eget förvar, behöver ingen volatilitetsjustering för förändringar i marknadspriset göras. Någon volatilitetsjustering för förändringar i marknadspriset behöver heller inte göras för kontanta medel utlånade av institutet.

Föreskrivna volatilitetsjusteringar

16 § Värdena på *H* i denna paragraf gäller för säkerheter och exponeringar som marknadsvärderas dagligen. Om marknadsvärdering görs mer sällan ska värdena för *H* räknas upp enligt 31 §.

Tabell 1: Räntebärande värdepapper utgivna av motparter som avses i 2 § 2.

<i>H</i> i %	Återstående löptid i år	Realisationstid (<i>liquidation period</i>)		
		20 dagar	10 dagar	5 dagar
1	≤ 1 år	0,707	0,5	0,354
1	> 1 år ≤ 5 år	2,828	2	1,414
1	> 5 år	5,657	4	2,828
2–3	≤ 1 år	1,414	1	0,707
2–3	> 1 år ≤ 5 år	4,243	3	2,121
2–3	> 5 år	8,485	6	4,243
4	samtliga	21,213	15	10,607
Räntebärande värdepapper med extern kreditvärdering för korta löptider				
1		0,707	0,5	0,354
2–3		1,414	1	0,707

Tabell 2: Räntebärande värdepapper utgivna av motparter som avses i 2 § 4 punkten.

<i>H</i> i %	Återstående löptid i år	Realisationstid		
		20 dagar	10 dagar	5 dagar
1	≤ 1 år	1,414	1	0,707
1	> 1 år ≤ 5 år	5,657	4	2,828
1	> 5 år	11,314	8	5,657
2–3	≤ 1 år	2,828	2	1,414
2–3	> 1 år ≤ 5 år	8,485	6	4,243
2–3	> 5 år	16,971	12	8,485
Räntebärande värdepapper med extern kreditvärdering för korta löptider				
1		1,414	1	0,707
2–3		2,828	2	1,414

Tabell 3: Andra typer av exponeringar eller medräkningsbara finansiella säkerheter

<i>H</i> i %	Realisationstid		
	20 dagar	10 dagar	5 dagar
Typ av säkerhet			
Aktier inkluderade i något av de erkända index som anges i bilaga 5	21,213	15	10,607
Övriga godtagbara säkerheter	35,355	25	17,678
Guld	21,213	15	10,607

De räntebärande värdepapper som avses i 3 § ska ha *H* för kreditkvalitetssteg 2–3 i tabell 2.

För volatilitetsjustering av fondandelar som är medräkningsbara säkerheter, ska ett vägt genomsnitt *H* beräknas för de tillgångar i vilka fondföretaget har investerat i, givet den realisationstid som ska tillämpas för transaktionstypen. Om tillgångarna

inte är kända för institutet ska institutet använda det högsta värde på H som skulle gälla för någon av alla de tillgångar som är tillåtna enligt fondbestämmelserna.

17 § Faktorn för volatilitetsjustering för förändring i valutakurser, H_{fx} , anges i procent i tabell 4 och gäller för säkerheter och exponeringar som marknadsvärderas dagligen. Om marknadsvärdering görs mer sällan ska värdet för H justeras enligt 31 §.

Tabell 4

Realisationstid		
20 dagar	10 dagar	5 dagar
11,314	8	5,657

18 § För OTC-derivat ska volatilitetsjusteringen för förändringar i valutakurser, H_{fx} , göras, då säkerhetens valuta skiljer sig från avvecklingsvalutan.

För OTC-derivat som institutet har nettningsavtal som är medräkningsbara enligt bestämmelserna i 56 kap., ska volatilitetsjustering för förändringar i valutakurser göras om säkerhetens valuta skiljer sig från nettningsavtalets avvecklingsvaluta. Även om nettningsavtalet omfattar transaktioner i flera olika valutor behöver endast en volatilitetsjustering göras.

19 § Den realisationstid som ska användas för att bestämma storleken på H respektive H_{fx} är följande:

1. 5 bankdagar för återköpstransaktioner som inte innefattar överföring av råvaror eller garanterar äganderätt till råvaror och för värdepapperslån,
2. 10 bankdagar för andra kapitalmarknadsrelaterade transaktioner än de som nämns i första punkten,
3. 20 bankdagar för övriga exponeringar.

Egna estimat av volatilitetsjusteringar

20 § Institutet ska beräkna en volatilitetsjustering, H , för förändringar i marknadsvärdet hos säkerheter och exponeringar. Volatilitetsjusteringen ska beräknas utifrån antagandet att såväl exponering som säkerhet marknadsvärderas dagligen.

För räntebärande värdepapper som har en kreditvärdering av ett godkänt kreditvärderingsföretag som motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller bättre får institutet beräkna H gruppvis för olika kategorier av värdepapper. Vid bestämmandet av kategorierna ska institutet ta hänsyn till värdepapperens typ av utfärdare, externa rating, återstående löptid och modifierade duration. Värdet på H ska vara representativt för värdepapperna inom respektive kategori.

För andra värdepapper ska H beräknas individuellt.

21 § Institutet ska beräkna en volatilitetsjustering, H_{fx} , för förändringar i valutakurser för varje aktuellt valutapar.

22 § Vid beräkningen av volatilitetsjusteringarna H och H_{fx} får institutet inte ta hänsyn till någon korrelationseffekt mellan exponeringens värde, säkerhetens värde och växelkurserna.

Kvantitativa krav

23 § Volatilitetsjusteringarna ska beräknas med ett ensidigt konfidensintervall på 99 %.

24 § Vid beräkningarna ska realisationstiden sättas enligt 17 §. Om institutet använder en längre realisationstid än vad som anges i 17 § i sin interna riskhantering, ska den interna realisationstiden användas.

25 § Volatilitetsjusteringarna får beräknas baserat på andra realisationstider än enligt 24 §. Då måste dock institutet i efterhand räkna upp eller ned dem enligt följande formel:

$$H_M = H_N \sqrt{T_M/T_N}$$

H_M är faktorn för den volatilitetsjustering som ska användas i beräkningen enligt 11 §.

T_M är realisationstiden för det aktuella värdepappret enligt 24 §.

T_N är den realisationstid som beräkningen av volatilitetsjusteringen ursprungligen baserades på

H_N är faktorn för den volatilitetsjustering som baseras på realisationstiden T_N .

26 § Om värdepapperets likviditet är sådan att realisationstiden sannolikt överstiger de frister som anges i 17 §, ska realisationstiden sättas till ett passande högre värde.

27 § Volatilitetsjusteringarna ska baseras på en historisk observationsperiod som uppgår till minst ett år. Om ett institut använder en metod där indata viktas måste den effektiva observationsperioden vara minst ett år, d.v.s. den genomsnittliga vägda tiden för de individuella observationerna får inte understiga sex månader.

Den historiska observationsperioden, och därmed volatilitetsjusteringarna, ska uppdateras minst var tredje månad eller vid varje väsentlig förändring av marknadsförhållandena.

Finansinspektionen kan besluta att en kortare historisk observationsperiod än ett år ska användas om prisvolatiliteten har ökat kraftigt.

Institutet ska analysera om historiska data i vissa fall underskattar den potentiella volatiliteten, t.ex. vid fasta/låsta växelkurser. I sådana fall ska institutet beräkna volatilitetsjusteringen baserat på stressscenarier.

Kvalitativa krav

28 § Institutet ska använda de på egna skattningar grundade volatilitetsjusteringarna i den dagliga riskhanteringen, inklusive hanteringen av interna limiter.

29 § Institutet ska ha fastställt ett styrdokument eller motsvarande som utförligt och fullständigt redogör för institutets rutiner för beräkningen av volatilitetsjusteringar och hur dessa integreras i den dagliga riskhanteringen.

30 § Institutet ska, som ett led i sin regelbundna interna revision, genomföra en granskning av sina rutiner, metoder och system för beräkning av volatilitetsjusteringar. Minst en gång om året ska institutet se över hela systemet.

Uppräkning av volatilitetsjustering

31 § Om institutet inte marknadsvärderar sina säkerheter och exponeringar dagligen ska H och H_{fx} , som anges i 16–17 §§ och 20–21 §§, räknas upp enligt följande formel:

$$H_j = H_M \sqrt{\{N_R + (T_M - 1)\} / T_M}$$

H_j är faktorn för volatilitetsjusteringen efter justering för frekvensen hos institutets marknadsvärdering. Det är denna volatilitetsjustering som ska användas i beräkningen i 11 §.

H_M avser den volatilitetsjustering som anges i 16–17 §§ och 20–21 §§.

N_R avser det antal bankdagar som går mellan varje värdering.

T_M avser realisationstiden för den aktuella säkerheten eller exponeringen enligt 19 § eller 24 §.

56 kap. Avtal om nettoberäkning

1 § Institutet får ta hänsyn till bilaterala avtal om nettoberäkning vid fastställandet av exponeringsbeloppet i enlighet med bestämmelserna i detta kapitel.

Bilaterala avtal om nettoberäkning är medräkningsbara om de är godtagbara enligt 2–6 §§ och institutet uppfyller hanteringskraven enligt 7–11 §§. För att avtal om nettoberäkning för återköpstransaktioner, värdepapperslån och kapitalmarknadsrelaterade transaktioner ska vara medräkningsbara, ska dessutom kraven i 12–13 §§ vara uppfyllda.

Godtagbara avtal om nettoberäkning

2 § Ett avtal om nettoberäkning ska uppfylla följande villkor.

Avtalet ska vara rättsligt bindande i alla relevanta jurisdiktioner. Avtalet ska göra det möjligt för den part som inte har fallerat under kontraktsvillkoren att stänga alla kontrakt utan dröjsmål vid en utlösande händelse. De utlösande händelserna ska inkludera motpartens insolvens eller konkurs.

Avtalet ska ge upphov till en enda förpliktelse som omfattar alla i avtalet ingående fordringar/skulder som omfattas av nettoberäkning så att, om institutet eller motparten inte fullgör sina betalningsskyldigheter, försätts i konkurs, träder i likvidation, blir föremål för offentligt ackord eller inleder annat obeståndsförfarande, parts skyldighet endast avser nettosumman av fordringarna/skulderna.

Avtalet får inte innehålla villkor som innebär att en icke försumlig part endast behöver betala ett begränsat belopp eller inget belopp alls till den försumliga parten, även om den försumliga parten har en nettofordran på den andra parten

3 § Institutet ska ha skriftliga och motiverade rättsutlåtanden som visar att överenskommen nettoberäkning med stor sannolikhet kommer att godtas av de behöriga domstolarna och förvaltningsmyndigheterna i de berörda jurisdiktionerna. Av rättsutlåtandena ska det framgå att även om ett avtal om nettoberäkning upphör med anledning av någon sådan händelse som angetts i 2 §, skulle de behöriga domstolarna och förvaltningsmyndigheterna vid en rättslig prövning med stor

sannolikhet anse att institutets fordringar och förpliktelser begränsas till nettosumman av de positiva och negativa marknadsvärdena av samtliga de i avtalet ingående kontrakt som omfattas av nettoberäkning respektive begränsas till nettosumman av samtliga de i avtalet ingående fordringar/ skulder som omfattas av nettoberäkning. Bedömningen av utgången av den rättsliga prövningen ska göras utifrån innehållet i

1. gällande rätt inom den jurisdiktion där parterna har sitt respektive säte och, om motpartens eller institutets åtagande gjorts genom en utländsk filial även enligt gällande rätt inom den jurisdiktion där filialen är belägen, enligt vad som anges i 4 §,

2. gällande rätt som enligt avtalet reglerar de individuella kontrakt och fordringar/ skulder som omfattas av avtalet, och

3. gällande rätt som reglerar varje avtal eller överenskommelse som är nödvändig för att genomföra avtalet om nettoberäkning.

4 § För det fall parterna har ingått ett avtal om nettoberäkning i vilket flera utländska filialer inkluderas, ska rättsutlåtanden med innebörd som anges i 3 § begäras in från samtliga jurisdiktioner inom vilka filialerna är belägna. Om det för någon av filialerna saknas möjlighet att få rättsutlåtande enligt 3 §, kan dock filialen ändå inkluderas i avtalet, under förutsättning att ett rättsutlåtande finns med innebörden att avtal om nettoberäkning inte kommer att ogiltigförklaras i sin helhet enbart av det skälet att ett sådant avtal inte är juridiskt hållbart för de kontrakt och fordringar/skulder som ingås med sådan filial. Avtal som inkluderar filial som är belägen inom jurisdiktion där nettoberäkning inte är juridiskt bindande, får inte beaktas enligt 1 §.

5 § Ett rättsutlåtande enligt 3 § ska bl.a. innehålla följande:

1. en bedömning som innebär att avtalet om nettoberäkning och de kontrakt respektive fordringar/skulder som omfattas av avtalet inte strider mot lag, förordning eller domstolsavgörande i berörda jurisdiktioner,

2. ett omnämnande av förekommande avtal om nettoberäkning och en hänvisning till nettoberäkningsbestämmelserna i varje sådant avtal, och

3. en bedömning som innebär att avtalet om nettoberäkning med stor sannolikhet skulle anses juridiskt bindande i de situationer som anges i 2 § inom berörda jurisdiktioner, om åtgärder skulle komma att vidtas av en god man, likvidator, konkursförvaltare eller motsvarande i andra jurisdiktioner.

6 § Ett rättsutlåtande ska utfärdas av en extern oberoende juridisk rådgivare med stor erfarenhet på området. Utlåtandet kan vara ställt antingen direkt till institutet eller till en organisation som står bakom det avtal om nettoberäkning som institutet använt sig av. Utlåtandet kan även vara en produkt av att ett flertal institut tillsammans, eller genom organisation som företräder instituten, sökt ett gemensamt rättsutlåtande för ett bestämt avtal om nettoberäkning. Utlåtandet kan vara upprättat för olika slag av avtal om nettoberäkning.

Hanteringskrav

7 § Institutet ska, innan kapitalkravet beräknas, anmäla till Finansinspektionen att ett juridiskt bindande avtal om nettoberäkning finns mellan institutet och en motpart.

Institutet ska intyga

1. att samtliga förutsättningar enligt 2 § är uppfyllda,
2. att institutet har rättsutlåtanden enligt 3–6 §§,
3. att institutet har nödvändiga tekniska system eller manuella rutiner för att beräkna motpartsexponeringar på ett nettobelopp i stället för på ett bruttobelopp, och
4. att institutet har nödvändiga tekniska system eller manuella rutiner för att beräkna den risk som uppkommer när motpartens kontrakt eller skuld upphör.

8 § Institutet ansvarar för dokumentation i varje enskilt fall av avtal om nettoberäkning och rättsutlåtanden. Avtalen om nettoberäkning och rättsutlåtandena ska hållas samlade på ett överskådligt sätt.

9 § Institutet ska löpande kontrollera

1. att dess avtal om nettoberäkning är rättsligt hållbara för aktuella motparter, kontrakt, fordringar/skulder och jurisdiktioner, mot bakgrund av gjorda ändringar i lag och rättspraxis, och
2. att slutsatserna i erhållna rättsutlåtanden är rättsligt giltiga och att de inte är äldre än tolv månader.

Om ett rättsutlåtande är äldre än tolv månader, ska institutet begära in ett nytt rättsutlåtande där det framgår att slutsatserna i det tidigare utlåtandet alltjämt gäller.

10 § Om ett institut får kännedom om att de behöriga myndigheterna i en motparts hemland anmält, antingen direkt till institutet eller till Finansinspektionen, att myndigheten inte anser att ett avtal om nettoberäkning är rättsligt hållbart enligt gällande rätt i det landet, får exponeringsbeloppet inte justeras enligt 1 §. Detta gäller oavsett innehållet i erhållna rättsutlåtanden.

11 § Om ett rättsutlåtande saknar någon uppgift av väsentlig betydelse för huruvida avtal om nettoberäkning får användas, ska institutet bedöma om ett juridiskt bindande avtal om nettoberäkning föreligger. Om institutet bedömer att kraven på ett giltigt avtal om nettoberäkning inte är uppfyllda får exponeringsbeloppet inte justeras enligt 1 §.

Avtal om nettoberäkning för återköpstransaktioner, värdepappers- och råvarulån och kapitalmarknadsrelaterade transaktioner

Godtagbara avtal om nettoberäkning

12 § Utöver att bestämmelserna i 2–11 §§ måste vara uppfyllda, måste de säkerheter som mottagits och de tillgångar som har lånats in inom ramen för avtalet vara av de slag som anges i 55 kap. 2–5 §§.

Hanteringskrav

13 § Kraven i 55 kap. 6–10 §§ ska vara uppfyllda för de tillgångar som avtalet omfattar.

Beräkning av effekten av ett avtal om nettoberäkning på exponeringsbeloppet

14 § För återköpstransaktioner, värdepappers- och råvarulån samt övriga kapitalmarknadsrelaterade transaktioner som omfattas av ett medräkningsbart avtal om nettoberäkning, ska ett nettobelopp, E, ersätta de individuella exponeringsbeloppen för dessa transaktioner.

$$E = \max \{ 0, \sum(\text{Exponeringsbelopp}) - \sum(S) + \sum(T_{\text{net}}) * H_T + \sum E_{\text{fx}} * H_{\text{fx}} \}$$

E kan alltså inte vara ett negativt belopp.

Exponeringsbelopp avser varje separat exponering enligt 40 kap., utan hänsyn tagen till säkerheter eller andra kreditriskreducerande åtgärder.

S avser marknadsvärdet på de tillgångar som institutet har lånat, köpt eller mottagit som säkerhet inom nettningsavtalet.

T_{net} avser beloppet av nettopositionen i varje tillgångstyp. Med tillgångstyp avses här värdepapper som emitterats av samma juridiska person, har samma emissionsdatum, samma kontraktsvillkor och har samma realisationstid enligt 55 kap. 16 §.

H_T avser volatilitetsjusteringen för förändringar i marknadsvärdet, *H*, för respektive tillgång och ska beräknas enligt 55 kap. 16 §.

E_{fx} avser beloppet av nettopositionen (ovsett om den är positiv eller negativ) i varje valuta som inte är avvecklingsvalutan.

H_{fx} avser volatilitetsjusteringen för förändringar i valutakurser och ska beräknas enligt 55 kap. 17 §.

Intern metod för beräkning av nettobelopp*Allmänt*

15 § Vid beräkning av nettobelopp för återköpstransaktioner, värdepappers- och råvarulån, marginallån och kapitalmarknadsrelaterade transaktioner som omfattas av avtal om nettoberäkning kan ett institut få använda en intern metod i stället för metoden som anges i 14 §. Derivatkontrakt får inte omfattas av den interna metoden.

16 § Ett institut som enligt 5 kap. 3 § kapitaltäckningslagen fått medgivande att använda en egen riskberäkningsmodell för beräkning av kapitalkrav för marknadsrisker, kan använda den interna metoden om institutet uppfyller kraven i 18–21 §§.

17 § Ett institut som inte har medgivande enligt 5 kap. 3 § kapitaltäckningslagen, kan ansöka om medgivande att använda den interna metoden. En förutsättning för att medgivande ska kunna ges är att kraven i 18–21 §§ och 22 § är uppfyllda.

Krav på den interna metoden

18 § Den interna metoden ska ge en uppskattning av den möjliga förändringen av exponeringsbeloppet ($\sum E - \sum S$).

19 § Vid beräkning av den möjliga värdeförändringen ska följande krav uppfyllas.

1. Beräkningen av den möjliga förändringen av exponeringsbeloppet ska ske dagligen.
2. Ett ensidigt konfidensintervall på 99 % ska användas.
3. För återköpstransaktioner samt värdepappers- och råvarulån ska en innehavsperiod på fem dagar användas. För andra transaktioner ska en innehavsperiod på tio dagar användas.
4. Den effektiva historiska observationsperioden ska uppgå till åtminstone ett år utom i de fall en kortare observationsperiod kan motiveras utifrån en nyligen inträffad ökning av prisvolatiliteten.
5. De historiska tidsserierna ska uppdateras åtminstone var tredje månad.

20 § Den interna metoden ska ta hänsyn till samtliga väsentliga riskfaktorer.

21 § Historiska korrelationer får utnyttjas inom och mellan de olika huvudtyperna av riskkategorier (ränte-, aktie-, råvaru- och valutakursrisker) under förutsättning att institutets system för att mäta dem är tillfredsställande.

Krav på riskhanteringssystemet

22 § Ett institut som inte har medgivande enligt 5 kap. 3 § kapitaltäckningslagen måste uppfylla följande krav för att en intern metod ska få tillämpas.

1. Den interna metoden ska vara väl integrerad med institutets dagliga riskhantering och ligga till grund för rapportering av exponeringar till institutets verkställande ledning.
2. Inom institutet ska det finnas en funktion med ansvar för utformningen och implementeringen av institutets riskhanteringssystem och som rapporterar direkt till den verkställande ledningen. Funktionen ska vara oberoende från positionstagande enheter.

Inom funktionen ska det finnas tillräckligt många personer med god kompetens om den interna metoden.

Funktionen ska dagligen producera rapporter som baseras på den interna metoden samt analysera dessa rapporter. Funktionen ska också analysera om det är nödvändigt att vidta några åtgärder beträffande limiteringen av exponeringarna.

3. De dagliga rapporterna som den oberoende funktionen producerar ska analyseras av personer som har tillräckliga befogenheter att kunna besluta om minskningar av enskilda positioner och institutets totala riskexponering.
4. Institutet ska ha fastställt styrdokument för hur riskhanteringssystemet ska fungera. Institutet ska ha rutiner som gör att styrdokumentet efterlevs.

5. Den interna metoden ska på ett tillfredsställande sätt mäta risk. Institutet ska kunna verifiera detta genom att regelbundet utföra backtesting av modellen baserad på historisk data för ett år.

6. Institutet ska regelbundet genomföra rigorösa stresstester och resultaten av dessa ska analyseras av den verkställande ledningen och beaktas i utformningen av riskpolicys och limiter.

7. Institutet ska ha rutiner och metoder för att validera metoden. Institutet ska ha validerat metoden innan den börjar användas och ska därefter regelbundet validera den. Metoden ska även valideras om institutet genomfört väsentliga förändringar av modellen, eller om det skett förändringar i institutets positionstagande, eller på marknaden, som kan innebära att modellen inte är ändamålsenlig längre.

Valideringen ska utvärdera om metoden fångar upp alla väsentliga risker och att de antaganden som görs i modellen inte leder till att riskerna över- eller underskattas.

Som en del i valideringsprocessen ska de värderingsmodeller som används vid beräkningen av motpartsexponeringen utvärderas.

Institutet ska regelbundet utföra backtesting. Om backtesting indikerar att modellen inte är tillräckligt korrekt kan Finansinspektionen återkalla medgivandet eller besluta att institutet ska vidta åtgärder så att modellen förbättras.

8. Institutet ska, som ett led i sin regelbundna interna revision, genomföra en granskning av riskhanteringssystemet. Denna granskning ska inbegripa både de affärsdrivande enheterna och den oberoende funktionen som har ansvar för utformningen och implementeringen av riskhanteringssystemet.

9. Institutet ska åtminstone en gång om året se över hela sitt riskhanteringssystem.

Beräkning av effekten av avtal om nettoberäkning på exponeringsbeloppet

23 § Ett nettobelopp ska ersätta de individuella exponeringsbeloppen enligt följande formel:

$$E = \max \{0, [(\sum E - \sum S) + F]\}$$

där

E är det exponeringsbelopp varje enskild exponering skulle ha om det inte fanns något kreditriskskydd för den.

S är avser marknadsvärdet på de tillgångar som institutet har lånat, köpt eller mottagit som säkerhet inom avtalet om nettoberäkning.

$\sum E$ är summan av alla E som omfattas av avtalet om nettoberäkning.

$\sum S$ är summan av alla S som omfattas av avtalet om nettoberäkning.

F är möjlig förändring av exponeringsbelopp enligt den interna metoden.

24 § Vid beräkning av kapitalkravet ska föregående dags beräkning av möjlig exponering användas.

Avtal om nettoberäkning för derivatkontrakt

25 § Institutet får justera värdet på exponeringsbeloppet enligt 26–27 §§, för att ta hänsyn till medräkningsbara avtal om nettoberäkning som avser derivatkontrakt.

Beräkning av effekten av avtal om nettoberäkning på exponeringsbeloppet

26 § Institutet får vid beräkningen av summan av positiva marknadsvärden enligt 40 kap. 13 § minska denna med summan av de negativa marknadsvärden som institutet har med samma motpart.

27 § Institutet får vid beräkningen av beloppet för möjligt riskförändring enligt 40 kap. 13 § ersätta detta med ett reducerat belopp, PCE_{red} , som beräknas enligt nedanstående formel:

$$PCE_{red} = 0,4 * PCE_{brutto} + 0,6 * NGR * PCE_{brutto}, \text{ där}$$

PCE_{red} = det reducerade beloppet för möjlig framtida exponering för kreditrisker för alla kontrakt med en given motpart som ingår i ett medräkningsbart nettningsavtal.

PCE_{brutto} = summan av talen för möjlig riskförändring enligt 40 kap. 13 § föreskrifter om intern riskklassificering, för alla kontrakt med en given motpart som ingår i ett medräkningsbart nettningsavtal och som är beräknade genom att deras nominella belopp multiplicerats med procentalen i tabellen i 40 kap. 13 § föreskrifter om intern riskklassificering.

NGR = ”netto-bruttokvot”; kvoten mellan nettoersättningskostnaden för alla kontrakt som ingår i ett nettoberäkningsavtal med en given motpart (täljare) och bruttoersättningskostnaden för alla kontrakt som ingår i ett nettoberäkningsavtal med den motparten (nämnaren).

Om nettoberäkningen leder till en nettoskuld vid beräkningen av nettoersättningskostnaden, ska nettoersättningskostnaden sättas lika med noll (0) i ovanstående formel. PCE_{red} kan följaktligen aldrig understiga $0,4 * PCE_{brutto}$.

Avtal om nettoberäkning för andra skulder och fordringar

28 § Institutet får justera värdet på exponeringsbeloppet enligt 29 § för att ta hänsyn till medräkningsbara avtal om nettoberäkning som avser skulder och fordringar i balansräkningen om bestämmelserna i 2–11 §§ är uppfyllda.

Avtal om nettoberäkning för andra skulder och fordringar är begränsade till ömsesidiga kontantfordringar mellan institutet och dess motpart som utgör lån eller insättningar hos institutet.

Beräkning av effekten av nettningsavtal på exponeringsbeloppet

29 § För de fordringar som avtalet om nettoberäkning omfattar får exponeringsbeloppet bytas ut mot E_{osk} vid beräkningarna av kapitalkravet enligt 39 kap.

$$E_{osk} = \max\{0, (\sum \text{Exponeringsbelopp} - \sum S_{VJ})\}$$

$$S_{VJ} = S \times (1 - H_{fx})$$

| Exponeringsbeloppet beräknas enligt 40 kap.

S är skuldernas bokförda värde.

S_{VJ} är skuldernas volatilitetsjusterade belopp.

H_{fx} är faktorn för volatilitetsjustering med hänsyn till förändring i valutakurser och bestäms enligt med 55 kap. (FFFS 2010:10)

57 kap. Övriga kreditriskskydd

Livförsäkringar

1 § En livförsäkring som är pantsatt till förmån för, eller är överlåtten på, institutet får betraktas som en medräkningsbar säkerhet om företaget som tillhandahåller livförsäkringen omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG och 2001/17/EG eller står under tillsyn av en behörig myndighet i ett tredje land vars tillsyn och regelgivning motsvarar den som tillämpas inom EES och följande villkor är uppfyllda:

1. Företaget som tillhandahåller försäkringen ska ha underrättats om pantsättningen eller överlåtelsen.
2. Företaget som tillhandahåller försäkringen får inte göra utbetalningar enligt kontraktet utan institutets samtycke.
3. Försäkringen måste ha ett uppgivet återköpsvärde som inte går att reducera.
4. Institutet måste ha rätt att annullera försäkringen och erhålla återköpsvärdet inom skäligen tid om motparten fallerar.
5. Betalning av återköpsvärdet får inte ske utan institutet har medgett detta.
6. Institutet ska få information om eventuella uteblivna premiebetalningar från försäkringstagaren.
7. Avtalet om säkerhetsupplåtelse ska vara rättsligt bindande i alla jurisdiktioner som är relevanta vid den tidpunkt då avtalet ingås.
8. Kreditriskskyddet ska tillhandahållas för lånets hela löptid. Om detta inte är möjligt på grund av att försäkringsförhållandet upphör innan kreditförhållandet avslutas, ska institutet se till att ett belopp motsvarande försäkringsbeloppet fungerar som säkerhet för institutet till dess att lånets löptid upphör. (FFFS 2010:10)

2 § har upphävts genom (FFFS 2010:10).

3 § har upphävts genom (FFFS 2010:10).

4 § Medräkningsbar livförsäkring ska betraktas som en garanti utfärdad av företaget som tillhandahåller försäkringen. Det skyddade beloppet ska utgöras av försäkringens återköpsvärde, i förekommande fall justerat i enlighet med 53 kap. Det skyddade beloppet ska tilldelas LGD-värdet 40 procent, förutsatt att exponeringen inte omfattas av institutets egna skattningar av LGD. (FFFS 2010:10)

Kontanta medel insatta hos annat institut

5 § Kontanta medel som är insatta hos ett annat institut (tredje part), eller kontantliknande instrument som innehas av en tredje part, på annan grund än ett depåförvaringsavtal, får betraktas som medräkningsbar säkerhet om följande villkor är uppfyllda:

1. Avtalet om säkerhetsupplåtelse ska vara rättsligt bindande i alla relevanta jurisdiktioner.
2. Låntagarens fordran mot tredje part ska vara pantsatt till förmån för, eller överlåten på, institutet.
3. Den tredje parten ska ha underrättats om pantsättningen eller överlåtelsen.
4. Den tredje parten får inte ha möjlighet att göra utbetalningar till någon annan än institutet utan den senares samtycke.
5. Pantsättningen eller överlåtelsen ska vara ovillkorlig och oåterkallelig.

6 § En säkerhet enligt 5 § ska betraktas som en garanti utfärdad av en tredje part. Vid beräkningen av kapitalkravet enligt 39 kap. ska kreditriskskyddet beaktas i enlighet med 53 kap.

58 kap. Kreditriskskydd för beräkning av riskvägt exponeringsbelopp

1 § Bestämmelserna i detta kapitel ska tillämpas av institut som beräknar riskvägt exponeringsbelopp enligt 39 kap. 4 och 10 §§.

Godtagbara kreditriskskydd

2 § Garantier och kreditderivat är godtagbara för att användas vid beräkning av riskvägt exponeringsbelopp enligt 39 kap. 4 och 10 §§, om de är utfärdade av kvalificerade utfärdare av skydd enligt 3 § och uppfyller villkoren enligt 4–11 §§.

Kvalificerade utfärdare av garantier och kreditderivat

3 § Utfärdare av skydd som uppfyller följande krav är kvalificerade:

1. Utfärdaren ska vara ett institut, försäkringsbolag eller återförsäkringsbolag. Utfärdaren kan även vara ett exportkreditorgan men det får i så fall inte omfattas av någon återgaranti från staten.
2. Institutet ska riskklassificera utfärdaren enligt samma regler som gäller för direkta motparter.
3. Utfärdaren ska ha tillräcklig sakkunskap om att tillhandahålla garantier och kreditderivat.

Därutöver ska ett av följande krav vara uppfyllt:

1. Utfärdaren ska omfattas av bestämmelser som motsvarar bestämmelserna i direktiv kreditinstitutsdirektivet eller ska vid tidpunkten för när kreditriskskyddet tillhandahölls ha haft en kreditvärdering från ett godkänt kreditvärderingsföretag som motsvarar kreditkvalitetssteg 3 eller bättre för företagsexponeringar.
2. Utfärdaren tillhörde vid tidpunkten för när kreditriskskyddet tillhandahölls, eller vid någon period därefter, en intern riskklass med en PD som är lika med eller lägre än PD förknippad med kreditkvalitetssteg 2 för företagsexponeringar.
3. Utfärdaren tillhör en intern riskklass med en PD som är lika med eller lägre än PD förknippad med kreditkvalitetssteg 3 för företagsexponeringar.

Godtagbara former av skydd

4 § En garanti eller ett kreditderivat ger ett godtagbart skydd om

1. skyddet är direkt, och
2. skyddet omfattar tydligt definierade fordringar som ska kunna identifieras.

Avtalet om skydd får inte innehålla något villkor som är utanför institutets kontroll och som innebär att

1. garantigivaren eller utfärdaren av kreditderivatet har en ensidig rätt att återkalla skyddet,
2. kostnaden för skyddet ökar till följd av en försämrad kvalitet på den skyddade tillgången,
3. garantigivaren eller utfärdaren av kreditderivatet inte längre är skyldig att betala om gäldenären inte betalar i tid, eller
4. det är möjligt för garantigivaren eller utfärdaren av kreditderivatet att förkorta giltighetstiden för garantin eller kreditderivatet.

Avtalet om skydd ska vara juridiskt bindande i alla relevanta jurisdiktioner.

5 § Följande typer av kreditderivat och garantier är godtagbara:

1. Kreditderivat och garantier som endast avser en enda exponering.
2. Kreditderivat och garantier som avser en grupp av exponeringar. Institutet får dock endast tillgodoräkna sig skydd för den exponering inom gruppen som har lägst riskvikt.
3. Kreditderivat och garantier som avser en grupp av exponeringar och kreditderivatet eller garantin är utformat så att det utfaller till betalning när det n -te fallissemanget inträffar. Sådana kreditderivat och garantier är dock endast godtagbara om institutet också har ett annat godtagbart kreditriskskydd för fallissemang 1 till $n-1$, eller att $n-1$ fallissemang redan inträffat. Om detta är fallet får institutet tillgodogöra sig skydd för den tillgång inom gruppen som har lägst riskvikt.

6 § Kreditderivatet eller garantin ska täcka alla kreditförluster som kan uppstå när någon av de händelser som gör att kreditriskskyddet utfaller till betalning inträffar.

7 § Det ska finnas ett skriftligt avtal mellan institutet och den som utfärdat garantin eller kreditderivatet där bestämmelserna och villkoren för kreditriskskyddet anges.

Specifika villkor för garantier

8 § Vid utebliven betalning ska institutet ha rätt att rikta krav på betalning av förfallna belopp mot utfärdaren av garantin utan att först behöva kräva gäldenären.

Specifika villkor för kreditderivat

9 § De händelser som medför att kreditderivatet utfaller till betalning (utlösande händelse) ska minst omfatta att

1. gäldenären underlåter att betala förfallna belopp,
2. gäldenären ställer in betalningarna eller går i konkurs,
3. gäldenären får anstånd att betala förfallna amorteringar och räntor, under förutsättning att anståndet medför en ekonomisk förlust,
4. det sker en annan ändring av betalningsvillkoren än vad som anges i 3 under förutsättning att ändringen medför ekonomisk förlust.

Om gäldenären enligt den underliggande skuldförbindelsen har möjlighet att få anstånd med att betala förfallna belopp under en definierad period, får den utlösande händelsen enligt 1 ta hänsyn till detta. Den utlösande händelsen får inte innehålla en längre period än den som gäller enligt den underliggande skuldförbindelsen.

Om de utlösande händelserna inte omfattar vad som avses i första stycket 3, får kreditderivatet ändå beaktas, men det skyddade beloppet ska reduceras enligt 53 kap. 17 § tredje stycket.

Det ska klart framgå vem eller vilka som avgör om en utlösande händelse har inträffat. Detta avgörande får inte endast åvila utfärdaren av skydd. Köparen av skydd ska ha både rätt och möjlighet att informera utfärdaren av skydd om en utlösande händelse inträffar.

10 § För kreditderivat med kontantavräkning ska institutet ha sådana rutiner att det kan uppskatta risken för förlust på ett tillförligt sätt. En bestämd period ska fastställas under vilken institutet har möjlighet att inhämta värderingar av den referensexponering efter det att den utlösande händelsen har inträffat.

Om kontantavräkning är villkorad av att köparen av skyddet överför referensexponeringen till utfärdaren av skyddet, ska avtalet innebära att ett eventuellt krav på samtycke till en sådan överföring inte oskäligt fördröjer överföringen.

11 § Även om ett kreditderivats referensexponering inte exakt motsvarar den exponering som institutet vill skydda är kreditderivatet godtagbart, om följande villkor är uppfyllda:

1. Referensexponeringen avser samma motpart.
2. Referensexponeringen är rankad lika med, pari passu, eller sämre än den skyddade tillgången i händelse av konkurs.
3. Det finns sådana korsvisa klausuler mellan referenstillgången och den skyddade tillgången som innebär att om låntagaren fallerar (t.ex. ställer in betalningarna) på andra lån som denne har upptagit, kommer detta att behandlas som om ett fallisemang har inträffat även för referenstillgången.

12 § Om kreditderivatet medger eller stadgar att det ska ske fysisk avveckling, ska avtalet reglera vilka lån, obligationer eller ansvarsförbindelser som får levereras. Om institutet har för avsikt att leverera någon annan skuldförbindelse än den underliggande exponeringen, ska institutet ha försäkrat sig om att denna skuldförbindelse är tillräckligt likvid för att institutet ska kunna förvärva den.

Hanteringskrav

13 § Institutet ska ha fastställda riktlinjer för användningen av garantier och kreditderivat som ansluter till institutets övergripande strategi för riskhantering. Institutet ska ha rutiner och system för att följa upp och hantera eventuella koncentrationer av kreditrisk som uppkommer på grund av användningen av dessa skydd.

14 § Institutet ska ha en process för att upptäcka om korrelationen mellan kreditvärdigheten hos utfärdaren av kreditriskskyddet och kreditvärdigheten hos gäldenären till den underliggande exponeringen, är för hög till följd av faktorer som inte är systematiska riskfaktorer.

Underavsnitt L4 Egen riskberäkningsmodeller för marknadsrisk

59 kap. Egna riskberäkningsmodeller för marknadsrisk

Allmänna bestämmelser

1 § I detta avsnitt anges de krav och villkor som ett institut ska uppfylla för att få tillstånd enligt 5 kap. 3 § kapitaltäckningslagen att beräkna kapitalkrav med egna riskberäkningsmodeller.

Ett institut kan ansöka om tillstånd att beräkna generell marknadsrisk med en Value at Risk-modell (VaR-modell) samt beräkna specifik marknadsrisk med

- en Value at Risk-modell (VaR-modell),
- en modell för tillkommande fallissemangs- och migrationsrisk (Incremental Risk Charge, IRC-modell), och
- en modell för tillkommande prISRISKER (All Price Risk, APR-modell)

En ansökan om att få använda en egen modell kan avse hela eller delar av den verksamhet som är föremål för beräkning av kapitalkrav för marknadsrisk. (FFFS 2011:45)

RisKFaktorer i en VaR-modell

2 § En VaR-modell ska innehålla ett tillräckligt antal riskfaktorer som utgår från institutets verksamhet och de risker som institutet är exponerat mot på respektive marknad, för att på ett tillfredställande sätt omfatta riskerna. Om en riskfaktor ingår i institutets värderingsmodell men inte i VaR-modellen ska institutet kunna förklara detta för Finansinspektionen.

VaR-modellen ska fånga upp icke linjära egenskaper hos optioner och andra produkter samt korrelationsrisk och basisrisk.

Ett institut som använder variabler som en uppskattning av riskfaktorer i stället för riskfaktorer i sig, ska i sin dokumentation kunna visa att variablerna tidigare fungerat väl för den position som faktiskt innehas. (FFFS 2011:45)

3 § Ett institut ska för enskilda riskslag åtminstone beakta följande i sin VaR-modell:

– För ränterisk ska modellen innehålla riskfaktorer som motsvarar marknadsräntorna i varje valuta som institutet har en position i. För valutor där ränteriskerna är av väsentlig storlek ska avkastningskurvan delas upp i åtminstone sex segment för att ta hänsyn till variationer i volatiliteten utmed avkastningskurvan. När det gäller valutor med stora risker och där institutets positioner värderas utifrån olika avkastningskurvor, ska metoden också ta hänsyn till risken att det inte föreligger fullständig korrelation mellan dessa avkastningskurvornas rörelser.

– För valutakursrisk ska modellen ta hänsyn till de individuella valutor (inklusive guld) som institutet har väsentliga positioner i. Positioner i fonder som har valutakursrisk ska behandlas enligt 13 kap. 5 § eller, om detta inte är möjligt, enligt 13 kap. 6 och 7 §§.

– För aktiekursrisk ska modellen innehålla åtminstone en separat riskfaktor för varje marknad som institutet har väsentliga positioner i.

– För råvarurisk ska modellen ta hänsyn till åtminstone en separat riskfaktor för varje råvara som institutet har väsentliga positioner i. Vid exponeringar av väsentlig storlek ska modellen även beakta dels risken att det inte föreligger perfekt korrelation mellan likartade råvaror, dels den exponering för förändring i terminspriser som uppstår vid bristande överensstämmelse av löptider. (FFFS 2011:45)

Kvalitativa krav

Kvantitativa krav på en VaR-modell

4 § Ett institut ska för att få använda en VaR-modell vid beräkning av kapitalkravet uppfylla följande krav:

1. beräkna VaR-värdet dagligen och använda ett ensidigt konfidensintervall på minst 99 procent,
2. använd en innehavsperiod på tio bankdagar.
3. låt den historiska observationsperioden uppgå till minst ett år,
4. uppdatera de historiska tidsserierna åtminstone månadsvis eller varje gång marknadsförhållandena förändras väsentligt,
5. utnyttja historiska korrelationer inom och mellan de olika huvudtyperna av riskkategorier (ränte-, aktie-, råvaru- och valutakursrisk), under förutsättning att institutets system, rutiner och metoder för att mäta dem är tillfredsställande
6. se till att modellen även omfatta den icke-linjära förändringen av optionspriserna för positioner i optioner och liknande positioner. För positioner i optioner ska modellen även täcka volatiliteten i den underliggande tillgångens pris (dvs. vegarisk).

Finansinspektionen kan i ett enskilt fall ge tillstånd till att ett institut använder ett VaR-värde som beräknas utifrån en kortare innehavsperiod om värdet räknas upp så att det motsvarar en innehavsperiod på tio bankdagar. Ett institut som beräknar VaR-värdet utifrån en kortare innehavsperiod ska löpande kunna visa för Finansinspektionen att detta är rimligt.

Vid en nyligen inträffad ökning av prisvolatiliteterna kan Finansinspektionen efter ansökan ge tillstånd till att en kortare observationsperiod än ett år används. (FFFS 2011:45)

Specifik risk

Kvantitativa krav på ett stressjusterat VaR-värde

5 § Ett institut ska åtminstone en gång per vecka beräkna ett stressjusterat VaR-värde baserat på en innehavsperiod på tio bankdagar och ett 99-procentigt konfidensintervall för den aktuella portföljen. Historiska marknadsdata för att beräkna det stressjusterat VaR-värdet ska hämtas från en sammanhängande tolv månadersperiod då det varit en betydande oro och volatilitet på finansmarknaderna. Institutet ska ha rutiner för att säkerställa att valet av historiska marknadsdata är relevant för institutets portfölj. Institutet ska årligen se över valet av historisk marknadsdata och rapportera dessa till Finansinspektionen. (FFFS 2011:45)

Kvalitativa krav på ett institut för att få använda en VaR-modell

6 § Ett institut ska uppfylla följande krav för att få använda en VaR-modell vid beräkning av kapitalkravet.

Riskhanteringssystem

1. Institutet ska se till att det finns ett väl utvecklat riskhanteringssystem som bl.a. innefattar dokumenterade limiter för vilka risker som får tas på olika nivåer inom institutet, tydliga risk- och resultatrapporter, ansvarsbeskrivningar för berörd personal och beredskap att möta extraordinära stressituationer på marknaderna. Institutet ska fastställa en riskpolicy eller andra motsvarande dokument där det utförligt och fullständigt redogör för rutinerna för riskhanteringen samt hur ansvaret för hanteringen ska fördelas.

Institutet ska ha betryggande datasystem och rutiner för att kunna kontrollera affärshantering, risker och limiter, samt för att kunna få nödvändig information om när utvecklingen inom ett affärsområde avviker från de riktlinjer som tidigare fastlagts.

Dessutom ska institutet ha en enhet som är åtskild från positionstagande enheter, med uppgift att verifiera affärsbekräftelser, räntor, aktie-, råvaru- och valutakurser och övriga värden som registreras i datasystemen och som kan påverka marknadsvärderingen och riskberäkningen.

Dokumentation av modellen

2. Institutet ska fastställa en skriftlig dokumentation som innehåller en fullständig beskrivning av modellen.

Modellens integrering i institutets verksamhet

3. Institutet ska ha en modell som dels är väl integrerad med institutets dagliga marknadsvärderings- och riskkontrollsystem, dels ligger till grund för rapporteringen av marknadsrisker till verkställande ledningen. Institutet ska ha använt modellen under åtminstone ett års tid för att den ska få användas som en egen riskberäkningsmodell.

Styrelse och verkställande ledning

4. Institutets styrelse och den verkställande ledningen ska delta aktivt i utformningen av institutets riskhanteringssystem och uppföljningen av marknadsrisker. De dagliga rapporterna över marknadsrisker ska analyseras av ansvariga personer som ska ha tillräckliga befogenheter för att kunna besluta om minskningar i såväl de enskilda handlarnas positioner som institutets totala riskexponering.

Riskkontrollfunktion

5. Institutet ska ha en funktion som ansvarar för att utforma och implementera riskhanteringssystemet och som rapporterar direkt till den verkställande ledningen. Funktionen ska också ansvara för att validera VaR-modellen. Funktionen ska vara åtskild från de positionstagande enheterna.

Stresstester

6. Institutet ska regelbundet och frekvent genomföra omfattande stresstester och resultaten ska analyseras av den verkställande ledningen och beaktas vid utformningen av riskpolicyer och limiter. Stresstesterna ska vara relevanta för den typ av positioner som institutet har. Stresstesterna ska särskilt beakta risker som fångas upp på ett ofullständigt sätt, eller inte alls, i VaR-modellen. Det ska finnas stresstester som tar hänsyn till att det kan ta tid att säkra eller hantera positionerna under svåra marknadsförhållanden.

Institutet ska även genomföra omvända stresstest som innebär att institutet utgår från ett extremt oförmånligt utfall och analyserar vilka händelser som skulle kunna leda till ett sådant utfall.

Internrevision och granskning

7. Institutet ska, i sin interna revision, granska rutiner, metoder och system för att beräkna och rapportera marknadsrisk. Granskningen ska omfatta såväl de affärsdrivande enheterna, back office-enheterna som de fristående riskkontrollenheternas verksamheter.

Minst en gång om året ska institutet se över hela sitt riskhanteringssystem. Översynen ska åtminstone omfatta

- dokumentationen av riskhanteringssystemet,
- riskkontrollens organisation,
- integriteten i de datasystem som används,
- tillvägagångssättet för att godkänna metoder för riskberäkning samt värderingssystem som används såväl inom front office, middle office som back-office,
- vilka marknadsrisker som fångas upp av metoderna för riskberäkning,
- vilken dokumenterad utvärdering som gjorts när betydande förändringar genomförts i metoderna för riskberäkning,
- i vilken utsträckning data för positionerna är riktig och fullständig,
- antagandena om korrelationer och volatiliteter som görs i modellen,
- riktigheten i värderingarna och riskberäkningarna,
- tillförlitligheten och oberoendet i de informationskällor som används för modellen, och
- principerna för hur backtesting (utfallstest) enligt 31 § genomförs.

Institutets interna revisorer ska granska efterlevnaden av samtliga bestämmelser i detta kapitel. (FFFS 2011:45)

Specifik risk

7 § Ett institut kan efter ansökan få Finansinspektionens tillstånd att beräkna kapitalkrav för specifik risk i räntebärande- och aktieanknutna instrument i handelslagret med egna riskberäkningsmodeller enligt följande:

- för aktieanknutna finansiella instrument enligt en VaR-modell om kraven i 4, 6, 8 och 9 §§ är uppfyllda,
- för räntebärande värdepapper med undantag för positioner i en värdepapperisering och kreditderivat på *n*:te förfall enligt en VaR-modell och en IRC-modell förutsatt att kraven i 4, 6, 8 och 9 §§ respektive 10–23 §§ är uppfyllda. Alternativt får specifik risk i sådana räntebärande värdepapper, i stället beräknas med enbart en IRC-modell om kraven i 8–23 §§ är uppfyllda,
- för positioner som uppfyller kraven för att ingå i en korrelationshandelsportfölj enligt 13 kap. 41 b–41 d §§ enligt en VaR-modell och en APR-modell förutsatt att kraven i 4, 6, 8 och 9 §§ respektive 24–27 §§ är uppfyllda. (FFFS 2011:45)

Specifik risk beräknad med en VaR-modell

8 § Ett institut som använder en VaR-modell för att beräkna specifik risk ska uppfylla kraven i 4 och 6 §§ och säkerställa att modellen utöver det

- förklarar den historiska prisvariationen i portföljen,
- fångar upp koncentration i fråga om omfattning och förändring av portföljens sammansättning,
- är motståndskraftig mot ogynnsamma marknadsbetingelser,
- beaktar namn- eller företagsrelaterad basisrisk, det vill säga är känslig för väsentliga skillnader mellan liknande men inte identiska positioner,
- beaktar risken för oförutsedda händelser, och
- är validerad genom backtesting enligt 31 § för att utvärdera att den specifika risken fångas upp på ett riktigt sätt.

Om institutet riskerar att utsättas för oförutsedda händelser som inte fångas upp av VaR-modellen, till följd av att denna baseras på en innehavsperiod på tio dagar och på ett 99-procentigt konfidensintervall, ska institutet ta hänsyn till dessa händelser i sin interna kapitalutvärdering. (FFFS 2011:45)

9 § För att ett institut i sin VaR-modell ska få inkludera mindre likvida positioner och positioner för vilka det saknas väl etablerade och tillgängliga priser krävs att risken inte underskattas. Om det saknas tillräckligt med tillförlitlig prisdata för sådana positioner får prisdata för andra finansiella instrument användas, om det inte kan antas att modellen därmed underskattar risken.

När ett institut beräknar specifik risk enligt en VaR-modell behöver det inte inkludera positioner i en värdepapperisering och kreditderivat på n :te förfall som omfattas av beräkningar av kapitalkrav för ränterisker och aktiekursrisker enligt 13 kap. Detta gäller dock inte de positioner för vilka institutet beräknar kapitalkrav med en APR-modell. (FFFS 2011:45)

Specifik risk beräknad med en IRC-modell

10 § Ett institut som vill beräkna specifik risk för räntebärande värdepapper med undantag för positioner i en värdepapperisering och kreditderivat på n -te förfall kan efter ansökan få tillstånd att använda egna modeller enligt följande alternativ.

1. Institut, som har en godkänd VaR-modell som uppfyller kraven i 8 och 9 §§ kan ansöka om att få använda en IRC-modell för att beräkna ett tillägg för de fallissemangs- och migrationsrisker som inte fångas upp av ett tiodagars VaR-värde inom ett 99-procentigt konfidensintervall.

2. Institut kan ansöka om att endast beräkna räntebärande värdepappers fallissemangs- och migrationsrisker i en IRC-modell om den även uppfyller kraven i 8 och 9 §§.

3. Institut vars VaR-modell inte helt uppfyller de krav som anges i 8 och 9 §§, men vars IRC-modell uppfyller dessa krav kan ansöka om att få använda sin VaR -modell och en IRC-modell.

Institutet ska kunna visa att de metoder och rutiner som det använder för att beräkna specifik risk med en IRC-modell motsvarar de kvalitetskrav som ställs på en intern riskklassifieringsmetod enligt underavsnitt L1. Modellen ska bygga på antagandet om att en konstant risknivå föreligger och vara anpassad för att

återspegla inverkan av likviditet, koncentration, risksäkring och effekten av optionalitet.

IRC-modellen ska fånga upp effekter av samband mellan fallissemangs- och kreditmigrationshändelser. Den ska dock inte inkludera diversifieringseffekter mellan dessa händelser och marknadsriskfaktorer. Med marknadsriskfaktorer avses ett antal riskfaktorer som påverkar olika räntor, aktiekurser, valutor och råvarupriser. (FFFS 2011:45)

Validering

En IRC-modells tillämpningsområde

11 § En IRC-modell får inkludera alla positioner som omfattas av kapitalkrav för specifik risk i räntebärande värdepapper med undantag av positioner i en värdepapperisering och kreditderivat på *n*:te förfall. (FFFS 2011:45)

12 § Ett institut får inkludera börsnoterade aktier och derivatpositioner med börsnoterade aktier som underliggande instrument i sin IRC-modell. Detta ska ske konsekvent och under förutsättning att alla sådana aktier eller derivatpositioner omfattas. Institutet ska mäta risken för dem på ett sätt som motsvarar det som institutet internt använder för att mäta och hantera risk. Ett sådant förfarande innebär inte att aktierna och derivatinstrumenten undantas från beräkningen av kapitalkravet enligt vad som föreskrivs för sådana positioner. (FFFS 2011:45)

Parametrar i en IRC-modell

13 § En IRC-modell ska mäta förluster till följd av fallissemang och ändrat internt eller externt kreditbetyg inom ett konfidensintervall på 99,9 procent och en kapitalhorisont på ett år. (FFFS 2011:45)

14 § En IRC-modell ska vara baserad på objektiv och aktuell information. (FFFS 2011:45)

15 § Antaganden om korrelationer ska vara adekvata och tillförlitliga. IRC-modellen ska på ett tillfredsställande sätt beakta koncentrationer mot emittenter. Även koncentrationer som i stressituationer kan uppkomma inom och mellan produktkategorier ska beaktas i modellen.

IRC-modellen ska bygga på ett antagande om en konstant risknivå med en kapitalhorisont på ett år eller ett antagande om konstanta positioner under ett år. Antagandet om konstant risknivå innebär att givna enskilda positioner eller grupper av positioner i handelslagret som har utsatts för fallissemang eller kreditmigration under sin likviditetshorisont, viktas om vid utgången av likviditetshorisonten för att återställa den ursprungliga risknivån. Institutet ska konsekvent hålla sig till det antagande som det har valt. (FFFS 2011:45)

16 § När likviditetshorisonten bestäms ska ett institut beakta

– den tid det tar för institutet att sälja en position eller för att säkra alla väsentliga och relevanta exponeringar mot prisrisker under stressade marknadsförhållanden och särskilt ta hänsyn till positionens storlek,

– aktuell praxis och erfarenheter från perioder av såväl generell som företagsspecifik marknadsoro,

- att antaganden om den tid som krävs för att likvidera eller säkra positionen ska vara försiktiga,
- att likviditetshorizonten ska vara tillräckligt lång för att en försäljning eller säkring i sig inte väsentligt skulle påverka det pris som dessa transaktioner kan genomföras till,
- interna rutiner för prisjusteringar och för hantering av positioner som inte omsätts,
- att kriterierna för en definition av grupper av positioner på ett adekvat sätt ska återge skillnader i likviditet när likviditetshorisonter för grupper av positioner med liknande egenskaper, med avseende på produktens marknadslikviditet, i stället för enskilda positioner ska fastställas,
- att likviditetshorizonten ska vara längre för koncentrerade positioner eftersom hänsyn ska tas till den tid som krävs att likvidera sådana positioner
- att likviditetshorizonten avspeglar den tid som krävs för att bygga upp, sälja och värdepapperisera tillgångarna eller för att säkra sig mot de väsentliga riskfaktorerna under stressade marknadsförhållanden, för ett lager av tillgångar avsedda för att värdepapperiseras.

Institutet får inte sätta en kortare likviditetshorizont än tre månader. (FFFS 2011:45)

17 § Ett institut får inkludera säkringar i sin IRC-modell för att fånga upp tillkommande fallissemangs- och migrationsrisker. Institutet får nettoberäkna långa och korta positioner endast om de avser samma finansiella instrument.

Säkrings- och diversifieringseffekter mellan långa och korta positioner i olika instrument eller i olika värdepapper utgivna av samma gäldenär samt mellan långa och korta positioner mot olika emittenter får endast beaktas om explicit modellering av bruttopositionerna används för de olika instrumenten.

Institutets IRC-modell ska beakta effekterna av de väsentliga risker som kan uppkomma under den tid som löper mellan säkringens förfallotidpunkt och likviditetshorizonten. Modellen ska också fånga potentiellt väsentliga basisrisker i säkringsstrategierna när det gäller produkter, skillnader i förmånsordningen, interna eller externa kreditbetyg, löptid, emissionstidpunkt och andra skillnader i de finansiella instrumenten.

Ett institut ska endast beakta sådana säkringar som kan upprätthållas även när gäldenären närmar sig en betalningsstörning eller annan kredithändelse. (FFFS 2011:45)

18 § För positioner som har säkrats med hjälp av dynamiska strategier får ett institut vikta om säkringen inom likviditetshorizonten för den säkrade positionen förutsatt att institutet

- väljer att vikta om konsekvent för alla relevanta positioner,
- kan visa att en bättre riskmätning uppnås,
- kan visa att marknaderna för instrumenten som fungerar som säkring är tillräckligt likvida för att en sådan omviktning kan ske även under perioder av marknadsoro, och

– beaktar alla kvarstående risker i samband med de dynamiska säkringsstrategierna vid beräkningen av kapitalkravet. (FFFS 2011:45)

19 § Ett instituts IRC-modell ska vara anpassad till de icke-linjära effekterna, av optioner, strukturerade kreditderivat och andra positioner som har ett väsentligt icke-linjärt beteende, vid prisändringar på underliggande instrument. Institutet ska också i tillräcklig utsträckning beakta omfattningen av de modellrisker som är förenade med värdering och skattning av prisrisker i samband med sådana produkter. (FFFS 2011:45)

Validering vid beräkning av specifik risk med en IRC-modell

20 § Inom ramen för den oberoende översynen av egna riskmätningssystem och valideringen av egna modeller enligt 28–30 §§ ska institutet göra följande när det gäller IRC-modellen:

- säkerställa att dess metoder för att modellera korrelationer och prisändringar är lämpliga för institutets portföljer även i fråga om val och viktning av systematiska riskfaktorer,
- genomföra stresstester, däribland känslighetsanalyser och scenarioanalyser för att bedöma den egna modellens kvalitativa och kvantitativa lämplighet särskilt i fråga om behandlingen av koncentrationer. Testerna ska inte begränsas till historiska händelser, och
- genomföra adekvata kvantitativa valideringar, där även relevanta interna referensvärden för modellerna utnyttjas. (FFFS 2011:45)

Dokumentation av IRC-modellen vid beräkning av specifik risk

21 § Ett institut ska dokumentera IRC-modellen så att antaganden om korrelation och andra antaganden i modellen är transparenta.

En IRC-modell baserad på andra parametrar

22 § Finansinspektionen kan ge tillstånd till att beräkna kapitalkrav för specifik risk i räntebärande instrument med en IRC-modell även om ett institut har en modell som inte uppfyller alla krav i 11–23 §§ om

1. institutets modell är förenlig med dess interna metoder för att identifiera, mäta och hantera risker, och
2. institutet kan visa att dess modell leder till ett kapitalkrav som minst motsvarar kapitalkravet beräknat med en IRC-modell som uppfyller alla krav i 11–23 §§.

Institutet ska ha en dokumentation som visar att kraven i första stycket är uppfyllda. (FFFS 2011:45)

Frekvens för att beräkna kapitalkrav för specifik risk med en IRC-modell

23 § Ett institut ska minst en gång per vecka genomföra de beräkningar som krävs för att fånga upp den specifika tillkommande fallissemangs- och migrationsrisken. (FFFS 2011:45)

Risk beräknad med en APR-modell

24 § Ett institut kan ansöka om att få använda en APR-modell för att beräkna kapitalkravet för positioner som uppfyller kraven för att ingå i en

korrelationshandelsportfölj enligt 13 kap. 41 b–41 d §§ om kraven i 25–27 §§ och följande villkor är uppfyllda:

– APR-modellen ska på ett tillfredsställande sätt fånga upp alla prisrisker inom ett konfidensintervall på 99,9 procent med en kapitalhorisont på ett år. Detta ska göras under antagandet att en konstant risknivå föreligger och, om det är lämpligt, ska modellen vara anpassad för att återspegla inverkan av likviditet, koncentrationer, säkringar och optionalitet.

– Kapitalkravet för korrelationshandelsportföljen får inte understiga 8 procent av kapitalkravet för korrelationshandelsportföljen beräknat enligt 13 kap. Detta krav avser alla positioner för vilka APR-modellen används.

Institutet får i en APR-modell även inkludera alla positioner som hanteras gemensamt med positioner i korrelationshandelsportföljen och får då undanta dessa positioner från en IRC-modell som avses i 10 §. (FFFS 2011:45)

25 § APR-modellen ska fånga följande risker på ett lämpligt sätt:

1. Den kumulativa risk som uppstår genom flera fallissemang, inkluderat inverkan av rangordningen av fallissemangen på produkter som delas upp i trancher.
2. Kreditspreadrisken, även gamma och s.k.cross-gamma-effekter.
3. Volatiliteten inom implicita korrelationer, även den korsvisa effekten mellan spreadar och korrelationer.
4. Basisrisken, som inkluderar både
 - a) inverkan av skillnaden mellan ett index och de enskilda komponenterna av indexet och
 - b) inverkan av skillnaden mellan den implicita korrelationen för ett index och för en särskilt anpassad portfölj.
5. Volatiliteten för återvinningsgraden, till den del den hänför sig till benägenheten för återvinningsgrader att påverka priset på en tranch.
6. Risk för nedsatt säkring och de potentiella kostnaderna för att vikta om sådana säkringar, till den del som den egna APR-modellen beaktar vinsterna från dynamisk säkring. (FFFS 2011:45)

26 § Ett institut ska ha tillgång till tillräcklig marknadsinformation för att kunna säkerställa att APR-modellen beaktar de framträdande riskerna i enlighet med 24 och 25 §§.

Institutet ska genom backtesting enligt 31 § eller på andra lämpliga sätt kunna visa att dess APR-modell tillräckligt väl kan förklara den historiska prisvariationen hos de produkter i vilka institutet har positioner i korrelationshandelsportföljen. Ett institut ska också kunna skilja de positioner som får ingå i en godkänd APR-modell från dem som inte får göra det. (FFFS 2011:45)

27 § Ett institut ska åtminstone en gång per vecka genomföra stresstester enligt i förväg fastställda scenarier på de portföljer som ingår i en APR-modell. Genom stresstesterna ska institutet undersöka effekten av stress på fallissemang, återvinningsgrader, kreditspreadar samt korrelationens inverkan på vinster och förluster i korrelationshandeln.

Institutet ska minst en gång per kvartal rapportera resultaten av stresstesterna till Finansinspektionen. Rapporten ska inbegripa jämförelser med institutets kapitalkrav beräknat med APR-modellen. Om resultaten av stresstesterna visar att kapitalkravet understigs väsentligt, ska institutet omedelbart rapportera detta till Finansinspektionen.

Ett institut ska beräkna kapitalkravet för alla prisrisker med en APR-modell minst en gång per vecka. (FFFS 2011:45)

Validering av en VaR-modell

28 § Ett institut ska ha rutiner och metoder för att regelbundet validera en VaR-modell. Institutet ska validera modellen innan den börjar användas och därefter med jämna mellanrum. Modellen ska även valideras om institutet genomfört väsentliga förändringar av modellen, eller om det skett förändringar i institutets positionstagande, eller på marknaden, som kan innebära att modellen inte är ändamålsenlig längre. (FFFS 2011:45)

29 § Institutet ska genom valideringen utvärdera om modellen fångar upp alla väsentliga risker och att de antaganden som görs i modellen inte leder till att riskerna över- eller underskattas.

Valideringen ska omfatta backtesting enligt 31 §. Institutet ska också utforma egna valideringsmetoder som är avpassade till institutets risker och typer av positioner.

Som ett led i valideringen ska institutet använda hypotetiska portföljer för att kunna utvärdera hur modellen fångar upp förhållanden som kan tänkas uppstå i positionstagandet. (FFFS 2011:45)

30 § Ett institut som har fått tillstånd att använda en egen VaR-modell för att beräkna specifik risk och som enligt 7 § använder en IRC-modell för att beräkna tillägget för risken för fallissemang, ska ha rutiner för att validera modellen. (FFFS 2011:45)

Backtesting (utfallstest) i en VaR-modell

31 § Ett institut ska kontrollera en VaR-modells riktighet genom att dagligen utföra utfallstest, s.k. backtesting. Detta test ska för varje bankdag ge en jämförelse mellan det värde på risk som institutets modell genererat för portföljens positioner vid dagens slut och det resultat dessa positioner gett upphov till vid slutet av påföljande bankdag.

Institutet ska kunna genomföra backtesting med avseende på både ett faktiskt och hypotetiskt resultat. Det faktiska resultatet får inte innehålla provisioner, avgifter och nettoränteintäkter. Backtesting med avseende på hypotetiskt resultat är baserat på en jämförelse mellan portföljens värde vid dagens slut och, under antagande om oförändrade positioner, dess värde vid slutet av påföljande dag.

Finansinspektionen avgör vilken av de två typerna av backtesting som institutet ska använda vid fastställande av multiplikatorn enligt 33 §. (FFFS 2011:45)

Beräkning av kapitalkrav med egna riskberäkningsmodeller

32 § Ett institut som beräknar kapitalkravet med egna modeller ska varje dag uppfylla ett kapitalkrav som uppgår till summan av 1 och 2 nedan.

1. Det högsta av

a) föregående dags VaR-värde som beräknats enligt 3 och 4 §§, och

b) medelvärdet av de dagliga VaR-värden som enligt bestämmelserna i 3 och 4 §§ beräknats utifrån de närmast föregående 60 bankdagarna, multiplicerat med en för institutet individuellt fastställd multiplikator.

2. Det högsta av

- a) det senaste stressjusterade VaR-värdet som beräknats enligt 5 §, och
- b) medelvärdet av de stressjusterade VaR-värden som enligt 5 § beräknas utifrån de närmast föregående 60 bankdagarna, multiplicerat med en för institutet individuellt fastställd multiplikator.

Principerna för hur multiplikatorn bestäms anges i 33 §.

Om institutet har fått tillstånd att inkludera specifik risk i sin VaR-modell för att beräkna kapitalkravet för den specifika positionsrisken ska ett tillägg för risken för fallissemang, som beräknats enligt 7–27 §§, adderas till värdena enligt 1a eller 1b och 2a eller 2b.

Om ett institut har tillstånd att beräkna kapitalkrav för specifik risk med egna modeller, ska det dessutom beräkna ett kapitalkrav för specifik risk i räntebärande instrument enligt sista stycket. Kapitalkravet ska adderas till det krav som beräknats enligt vad som tidigare sagts i denna paragraf.

Det högsta av det senaste måttet och det genomsnittliga måttet under 12 veckor för tillkommande fallissemangs- och migrationsrisker beräknat med en IRC-modell samt i förekommande fall det högsta av det senaste måttet och det genomsnittliga måttet under 12 veckor för alla prISRISKER beräknat med en APR-modell. (FFFS 2011:45)

Multiplikatorn

33 § Den lägsta multiplikator ett institut kan få bestäms av hur väl institutet uppfyller de kvalitativa krav som anges i 6 §. Den lägsta multiplikator som kan erhållas är 3. Multiplikatorn ökar med en plusfaktor som är beroende av resultaten som erhålls vid den backtesting som institutet ska genomföra dagligen. Plusfaktorn kan variera från 0 till 1 och bestäms enligt nedanstående tabell utifrån det antal överskridanden som konstaterats genom institutets backtesting under de närmast föregående 250 bankdagarna. Ett överskridande är den förändring av portföljens värde för en dag som överskrider VaR-värdet enligt modellen för denna dag. Institutet ska på ett konsekvent sätt beräkna överskridandena baserade på antingen faktiska eller hypotetiska förändringar av portföljens värde. För att bestämma plusfaktorn ska antalet överskridanden bedömas åtminstone kvartalsvis.

Antal Överskridanden	Plusfaktor
Färre än 5	0,00
5	0,40
6	0,50
7	0,65
8	0,75
9	0,85
10 eller fler	1,00

Om antalet överskridanden indikerar att modellen inte är tillräckligt korrekt, kan Finansinspektionen ställa krav på institutet att vidta åtgärder för att förbättra modellen eller återkalla tillståndet att använda modellen.

För att Finansinspektionen ska kunna övervaka att ett instituts plusfaktor är lämplig ska institutet snarast och senast inom fem arbetsdagar underrätta

Finansinspektionen om de överskridanden som konstaterats vid institutets backtesting. (FFFS 2012:1)

Utveckling

34 § Ett institut ska bevaka och använda sig av ny teknik avseende egna riskberäkningsmodeller för marknadsrisk och följa praxis inom området. (FFFS 2011:45)

Underavsnitt L5 Internmätningmetoden för operativ risk

60 kap. Internmätningmetoden för operativ risk

1 § Ett institut får efter medgivande av Finansinspektionen, beräkna kapitalkravet för operativ risk enligt en internmätningmetod.

Kvalificeringskriterier

2 § Ett medgivande att beräkna kapitalkravet enligt en internmätningmetod förutsätter att kraven i detta avsnitt är uppfyllda.

3 § Institutet ska ha av styrelsen fastställda styrdokument för hantering och utvärdering av sin exponering mot operativa risker. Styrdokumenterna ska även innefatta extrema händelser med stor inverkan på institutets verksamhet. Av styrdokumenterna ska, utöver institutets tillämpade definition av operativ risk, framgå vilka former av operativ risk som är aktuella i verksamheten.

4 § Institutets internmätningmetod för operativ risk ska vara väl integrerad med dess dagliga rutiner för att hantera risk. Syftet med och tillämpningen av internmätningmetoden får inte enbart vara att uppfylla Finansinspektionens krav. Institutets internmätningmetod ska

1. ge stöd och möjlighet till att förbättra hanteringen av de operativa riskerna,
2. vara till nytta för styrningen och kontrollen av de operativa riskerna,
3. vidareutvecklas vartefter institutet får mer erfarenhet av att hantera operativa risker.

5 § Institutet ska ha en oberoende riskhanteringsenhet för operativ risk som ansvarar för att institutets riskhanterings- och riskmätningssystem fungerar på ett tillfredsställande sätt. Riskhanteringsenheten ska vara oberoende från institutets affärsenheter, vilket ska säkerställa att riskhanteringsenhetens arbete kan genomföras utan intressekonflikter och på ett opartiskt och effektivt sätt.

6 § Institutet ska ha en intern rapporteringsstruktur upp till styrelse och ledning. Strukturen ska utformas så att berörda funktioner inom institutet får regelbunden och relevant information om exponeringar mot operativa risker och om förluster relaterade till operativa risker. Institutet ska ha rutiner för att kunna vidta lämpliga korrigerande åtgärder utifrån informationen.

7 § Institutet ska ha beredskaps- och kontinuitetsplaner för att säkerställa att det kan upprätthålla verksamheten och begränsa förlusterna om en allvarlig störning inträffar i verksamheten.

8 § Institutets riskhanteringssystem ska vara dokumenterat. Det ska framgå av dokumentationen hur institutet uppfyller kraven som ställs i detta avsnitt.

Institutet ska dels ha rutiner för att säkerställa att riskhanteringssystemet överensstämmer med dessa föreskrifter, dels riktlinjer för hur det ska hantera situationer då riskhanteringssystemet inte överensstämmer med de interna rutinerna.

9 § Riskhanterings- och riskmätningssystemen ska regelbundet ses över av interna och/eller externa revisorer.

10 § Institutet ska regelbundet genomföra en intern validering av riskmätningssystemet som beaktar både kvantitativa och kvalitativa faktorer.

Valideringen ska dokumenteras.

Beräkning av kapitalkrav

11 § Vid beräkning av kapitalkravet för operativ risk ska både förväntad och oförväntad förlust beaktas. Finansinspektionen kan medge undantag från detta om institutet kan visa att förväntad förlust beaktas på ett tillfredsställande sätt.

För att förväntad förlust ska kunna undantas från beräkningen ska

1. institutet kunna visa att den förväntade förlustnivån är förutsägbar och skäligen stabil över tiden,
2. institutet kunna täcka de förväntade förlusterna med den förväntade vinsten under kommande ettårsperiod, och
3. institutet dokumentera hur de förväntade förlusterna skattas och hur de beaktas.

12 § Vid beräkningen av de operativa riskerna ska extrema händelser som kan ge allvarliga konsekvenser beaktas, för att uppnå en statistisk säkerhetsnivå som är jämförbar med ett konfidensintervall på 99,9 % under en ettårsperiod. Ett institut som inte räknar direkt på konfidensintervallet 99,9 % kan räkna på en lägre konfidensnivå och sedan skala upp kapitalkravet till 99,9 %. Ett institut som använder skalning ska kunna visa att metodiken är trovärdig och tillförlitlig.

13 § Institutets riskmätningssystem för operativ risk ska omfatta vissa grundläggande delar för att uppfylla den statistiska säkerhetsnivån i 12 §. Dessa delar ska innefatta användning av intern och extern data, scenarioanalys och faktorer som avspeglar affärsmiljön samt interna kontrollsystem enligt vad som anges i 17–29 §§.

Institutet ska ha en väldokumenterad metod för hur dessa fyra delar kombineras i riskmätningssystemet för operativ risk.

14 § Riskmätningssystemet ska beakta de avgörande riskfaktorer som bestämmer formen av fördelningskurvans ytterområde i förlustskattningarna.

15 § Antaganden om korrelation beträffande förluster för operativa risker som är hänförliga till olika händelsetyper får användas om institutet kan visa att mätningen av korrelationer är sunda, genomförda med integritet och beaktar den osäkerhet som omger alla sådana skattningar, särskilt under kritiska perioder. Institutet ska validera korrelationsantagandena genom lämpliga kvantitativa och kvalitativa metoder.

16 § Riskmätningssystemet ska vara systematiskt och konsekvent, och dess olika komponenter ska inte inbördes vara motsägelsefulla eller ge upphov till dubbelräkning av kapitalbehov eller riskreducerande åtgärder.

Intern data

17 § Internt framtagen data för operativ risk ska baseras på en föregående observationsperiod på minst fem år. När institutet för första gången tillämpar en internmätningss metod räcker det med en observationsperiod på tre år första året, och på fyra år andra året.

18 § Institutet ska kunna hänföra sina uppgifter om interna förluster till de affärsområden som definieras i 30 kap. 8 § och de händelsetyper som framgår av tabell 1.

Ett institut får hänföra förlusthändelser som uppkommer på grund av särskilda omständigheter och som påverkar hela institutet till ytterligare ett affärsområde, Företagsövergripande poster.

Allmänna råd

Internt får institutet klassificera förlusterna på annat sätt, men förlusterna ska även kunna klassificeras enligt de fördefinierade affärsområdena och händelsetyperna.

Tabell 1

Händelsetyp	Definition
Interna bedrägerier	Förluster till följd av handlingar som är avsedda att bedra, tillskansa sig egendom eller kringgå bestämmelser, lagstiftning eller företagets policy, med undantag för förluster som orsakats av diskriminering eller som sammanhänger med social eller kulturell mångfald, och som involverar åtminstone en intern part.
Externa bedrägerier	Förluster till följd av tredje mans handlingar i syfte att undanhålla, tillskansa sig egendom eller kringgå lagstiftning.
Anställningsförhållanden och arbetsmiljö	Förluster till följd av handlingar som inte är förenliga med lagar och avtal om anställning, hälsa och säkerhet, till följd av betalning av skadestånd för personskada, däribland även förluster som orsakats av diskriminering eller som sammanhänger med social eller

	kulturell mångfald.
Kunder, produkter och affärspraxis	Förluster till följd av att en professionell förpliktelse mot vissa kunder (inbegripet krav på förtroende och lämplighet) inte uppfyllts oavsiktligen eller genom försummelse, eller förluster till följd av produkternas karaktär eller utformning.
Skador på materiella tillgångar	Förluster som uppkommer genom förlust av eller skada på materiella tillgångar till följd av naturkatastrofer eller andra händelser.
Avbrott och störning i verksamhet och system	Förluster till följd av avbrott i affärsverksamheten eller till följd av systemfel.
Transaktionshantering och processtyrning	Förluster till följd av misslyckad transaktionshantering eller processtyrning i samband med kontakter med handelspartner och säljare.

(FFFS 2010:10)

19 § Institutet ska på Finansinspektionens begäran tillhandahålla de uppgifter som anges i 18 §. Institutet ska ha dokumenterade kriterier för att hänföra förluster till de specificerade affärsområdena och händelsetyperna.

De förluster som beror på operativa risker men som kommer till uttryck i form av kreditförluster och som tidigare har inkluderats i de interna databaserna för kreditrisk, ska registreras i databasen för operativ risk och identifieras separat. Dessa förluster kommer inte att omfattas av kapitalkrav för operativ risk så länge de behandlas som kreditrisk vid beräkningen av kapitalkravet. Operativa risker som kommer till uttryck i form av marknadsrisk ska däremot omfattas av kapitalkravet för operativ risk.

20 § Institutets uppgifter om interna förluster ska täcka alla väsentliga verksamheter och exponeringar. Om institutet utelämnar några verksamheter eller exponeringar, ska institutet kunna motivera att dessa, varken enskilt eller tillsammans, skulle få någon väsentlig effekt på de övergripande riskskattningarna. Institutet ska fastställa lämpliga tröskelvärden för rapportering av interna förlustuppgifter. Den oberoende granskningsfunktionen ska regelbundet granska att uppgifterna om interna förluster är tillräckligt täckande.

21 § Utöver information om bruttoförlustbelopp ska institutet även lagra datum för händelserna, eventuella återvinningar av bruttoförlustbelopp, samt en beskrivning av de utlösande faktorerna eller orsakerna till förlusten.

Allmänna råd

Även om det inte krävs att institutet samlar data om incidenter, anser Finansinspektionen att sådana data skulle vara till nytta för att öka

medvetenheten kring institutets riskprofil och möjligheten att förbättra riskhanteringen.

22 § Det ska finnas särskilda kriterier för att fördela förluster som uppstått till följd av en händelse inom en central funktion eller en verksamhet som omfattar mer än ett affärsområde. Det ska även finnas kriterier för att fördela förluster till följd av flera sammanhängande förluster som inträffat över tiden.

23 § Institutet ska ha dokumenterade rutiner för att bedöma hur registrerade förlustuppgifter är fortsatt relevanta. Institutet ska bland annat ta hänsyn till situationer då individuella bedömningar, uppräknade belopp och andra justeringar får tillämpas, samt i vilken utsträckning de får användas och vem som har tillåtelse att fatta sådana beslut.

Extern data

24 § Institutet ska i riskmätningssystemet för operativ risk använda relevant extern data, särskilt när det finns anledning att tro att institutet skulle kunna utsättas för ovanliga, men potentiellt allvarliga, förluster. Institutet ska på ett systematiskt sätt fastställa i vilka situationer extern data ska användas, och även avgöra vilka metoder som ska användas för att föra in uppgifterna i riskmätningssystemet. Villkoren och rutinerna för att använda extern data ska regelbundet ses över, dokumenteras och granskas av den oberoende granskningsfunktionen.

Allmänna råd

Extern data från konsortier kan vara relevant extern data under förutsättning att den innehåller data som är homogent klassificerad och innehåller information som är heltäckande och tillförlitlig. I de fall extern data från konsortier inte är tillräcklig för att få information om svanshändelser, kan data som är offentligt tillgänglig ge användbar information.

Institut som endast använder offentligt tillgänglig data bör vara extra uppmärksamma på att datan är lämplig, representativ och relevant för institutets affärsinriktning och riskprofil.

Scenarioanalys

25 § Institutet ska använda scenarioanalyser som bygger på expertutlåtanden tillsammans med externa uppgifter, för att utvärdera sin exponering mot extrema händelser. Rimligheten i analyserna ska granskas regelbundet genom jämförelse med faktiska förluster.

Allmänna råd

En scenarioanalys kan även användas för att ge information om institutets samlade exponering mot operativa risker.

Affärsmiljö och interna kontrollsystem

26 § Institutets interna riskbedömningsmetod ska beakta centrala faktorer i affärsmiljön och i de väsentliga interna kontrollfaktorer som kan förändra institutets riskprofil med avseende på operativ risk.

27 § Institutet ska kunna motivera sitt val av varje betydelsefull riskfaktor på grundval av erfarenhet och expertutlåtanden om de berörda affärsområdena.

28 § Riskfaktorernas känslighet för förändringar och den relativa vikten för de olika faktorerna ska vara väl underbyggd. Utöver att beakta förändringar till följd av förbättrad riskkontroll, ska institutet även beakta potentiella riskökningar till följd av verksamhetens ökade komplexitet eller ökad omsättning.

29 § Användandet av dessa riskfaktorer ska dokumenteras och omfattas av oberoende granskning. Rutinerna för detta och resultaten ska valideras och omvärderas kontinuerligt genom att de jämförs med faktiska interna förluster och relevanta externa uppgifter.

Försäkring och andra former av risköverföring till tredje part (FFFS 2010:10)

Generella villkor för riskreducerande åtgärder

30 § Ett institut får genom olika former av risköverföring föra över risk till tredje part och därigenom minska kapitalkravet för operativ risk.

Minskningen av kapitalkravet får dock inte överstiga 20 procent av kapitalkravet för operativ risk beräknade utan de riskreducerande åtgärderna. (FFFS 2011:45)

31 § Ett institut ska utvärdera hur det använder försäkringar och andra former av risköverföringar och räkna om kapitalkravet för operativ risk

- om karaktären av en försäkring eller det skydd som ges genom en annan form av risköverföring ändras betydligt eller
- om det sker en större förändring i institutets operativa riskprofil.

Om det uppstår en materiell förlust som påverkar försäkringsskyddets omfattning eller om det sker en förändring i en försäkring eller i någon annan form av risköverföringsavtal som skapar stor osäkerhet vad gäller skyddets omfattning, ska institutet räkna om sitt kapitalkrav för operativ risk med ytterligare säkerhetsmarginal genom att t.ex. använda avdrag i modelleringen. (FFFS 2011:45)

32 § Ett institut ska till Finansinspektionen anmäla alla viktiga förändringar i omfattningen av det skydd som en försäkring eller en annan form av risköverföring ger. (FFFS 2011:45)

Villkor för användning av försäkring

33 § Ett institut får tillgodoräkna sig en försäkring som risköverföring om villkoren i 34–40 §§ uppfylls. (FFFS 2011:45)

34 § Försäkringsgivaren ska dels ha en behörig myndighets tillstånd att tillhandahålla försäkringar eller återförsäkringar, dels ha en skaderegleringsförmåga som värderas enligt kreditkvalitetssteg tre eller bättre. (FFFS 2011:45)

35 § Försäkringen ska ha en ursprunglig löptid på minst ett år och en uppsägningstid på minst 90 dagar. (FFFS 2011:45)

36 § Försäkringen får inte innehålla några undantag eller begränsningar som utlöses av en behörig myndighets åtgärder. Försäkringen får inte heller innehålla

några undantag eller begränsningar till följd av att institutet försätts i konkurs eller likvidation. Detta gäller dock inte i fråga om händelser som inträffar efter det att ett konkursförfarande eller ett likvidationsförfarande inletts. Försäkringen får däremot undanta böter, viten och skadestånd som en behörig myndighet tilldömt institutet. (FFFS 2011:45)

37 § När ett institut beräknar vilken effekt risköverföringen har ska det, på ett transparent sätt, beakta försäkringsskyddets omfattning mot bakgrund av den faktiska sannolikheten för och potentiella omfattningen av förluster som institutet har använt när det har beräknat kapitalkravet för operativ risk.

Institutet ska kartlägga de försäkringsavtal det har avseende förluster för operativ risk eller underkategorier av operativ risk. Kartläggningen ska genomföras på en tillräckligt detaljerad nivå för att visa relationen mellan omfattningen av försäkringsskyddet och den faktiska och potentiella sannolikheten och omfattningen av förluster. Institutet ska använda all tillgänglig information, inklusive intern och extern förlustdata och framåtblickande uppskattningar som baseras på scenarioanalyser för detta ändamål. (FFFS 2011:45)

38 § Försäkringen ska tillhandahållas av tredje part, dvs. en oberoende enhet utanför den finansiella företagsgruppen vari det institut som söker försäkringsskydd ingår. När det gäller försäkringar genom captivebolag och närstående företag ska exponeringen överföras på en oberoende tredje part, t.ex. genom återförsäkring, som uppfyller de krav som ställs på en försäkringsgivare.

Ett institut ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att varken det självt eller något av dess dotterbolag medvetet återförsäkrar avtal avseende operativa risker, där institutet är part i det underliggande försäkringsavtalet. (FFFS 2011:45)

39 § Institutet ska i ett eller flera styrdokument ange vad som krävs för att det ska godta risköverföring genom försäkring. (FFFS 2011:45)

40 § Ett institut som använder försäkringar för att föra över operativ risk ska analysera de osäkerhetsfaktorer som påverkar risköverföringens effektivitet. Institutet ska beakta dessa faktorer när det beräknar kapitalkrav för operativa risker genom att göra lämpliga avdrag från försäkringsskyddet med hänsyn till försäkringens omfattning.

Ett institut ska beräkna avdrag konservativt och vid beräkningen beakta följande:

1. Institutet ska göra avdrag som återspeglar den återstående löptiden om ett försäkringsavtal är kortare än ett år. Om den återstående löptiden är högst 90 dagar ska institutet göra ett fullständigt avdrag. Ett institut som har fått Finansinspektionens tillstånd behöver inte göra avdrag om det har ett avtal som ersätter försäkringen med en annan försäkring med samma villkor, eller om det aktuella försäkringsavtalet automatiskt förnyas och ingen uppsägning har skett.
2. Institutet ska göra avdrag för en försäkring om uppsägningsvillkoren kan utnyttjas inom mindre än ett år. Om en försäkring kan förnyas ska institutet i sina antaganden ta hänsyn till försäkringsgivarens rätt att säga upp försäkringen under löptiden eller när avtalet förnyas.
3. Institutet ska göra avdrag om det finns en osäkerhet i fråga om utbetalningen eller om det finns risk för obalanser i försäkringsskyddet när det gäller försäkringsskyddets omfattning.

Med obalanser i försäkringsskyddet när det gäller försäkringsskyddets omfattning menas den obalans som uppstår när omfattningen av försäkringsskyddet inte

motsvarar institutets operativa riskprofil, genom att skyddet inte ger de önskade riskreduceringseffekterna eller att vissa händelser inte omfattas.

Ett institut ska i sin modell ta hänsyn till obalanser som avser medelstora eller stora förluster som uppstår till följd av t.ex. självrisker och beloppsbegränsningar eller överskridande av försäkringslimiter (exhaustion of policy limits). Institutet ska utnyttja dels tillgängliga källor som t.ex. förlustdata och framåtblickande uppskattningar som baseras på scenarioanalyser, dels specifika dataanalyser och simuleringsövningar.

Ett institut ska, beakta och dokumentera information om försäkringsutbetalningar per förlusttyp och göra avdrag i enlighet med den dokumenterade informationen om det behövs.

Avdrag för en försäkringsgivares betalningsinställelse ska utvärderas på basis av kreditkvaliteten på det försäkringsföretag som är ansvarigt under det gällande avtalet, även om dess moderföretag har högre kreditbetyg eller risken är överförd till tredje part. För försäkringsgivare med lägre skaderegleringsförmåga ska ett högre avdrag tillämpas än för försäkringsgivare med högre kreditkvalitet. (FFFS 2011:45)

Villkor för användning av andra former av risköverföring

41 § Ett institut får använda andra former av risköverföring till tredje part om det kan visa att en märkbar riskreducerande effekt uppnås och om institutet har erfarenhet av att använda en sådan annan form av risköverföring. Som annan form av risköverföring avses inte att institutet uppdrar åt någon annan att utföra någon del av verksamheten. (FFFS 2011:45)

Ansökan om att använda en internmätningss metod på koncernnivå

42 § Om ett moderinstitut eller ett finansiellt holdingföretag inom EES avser att tillämpa en internmätningss metod tillsammans med dotterföretagen, ska ansökan innehålla en beskrivning av den metod som används för att fördela kapitalkrav för operativ risk på de olika koncernenheterna.

Institutet ska i sin ansökan ange om diversifieringseffekter är avsedda att beaktas i riskmätningssystemet och hur det i så fall sker. (FFFS 2011:45)

Kombination av metoder

43 § Ett institut får tillämpa en internmätningss metod tillsammans med antingen bas- eller med schablonmetoden, förutsatt att följande villkor är uppfyllda:

1. Alla institutets operativa risker ska täckas. Finansinspektionen ska ha godkänt den metod som ska tillämpas för att täcka olika verksamheter, geografiska områden, juridiska enheter eller andra relevanta indelningar som fastställts internt.
2. Kvalifikationskriterierna ska vara uppfyllda för de delar av verksamheten som omfattas av en schablon- respektive internmätningss metod.
3. En internmätningss metod ska redan från början täcka en betydande del av institutets operativa risker.
4. Institutet ska successivt införa internmätningss metoden för en väsentlig del av verksamheten enligt en tidsplan som godkänts av Finansinspektionen. (FFFS 2011:45)

44 § I undantagsfall kan Finansinspektionen ge ett institut tillstånd att tillämpa en internmätningssmetod tillsammans med antingen bas- eller schablonmetoden, trots att 43 § 3 eller 4 inte är uppfyllda. (FFFS 2011:45)

Underavsnitt L6 Avancerad riskmetod för motpartsrisk

61 kap. Den avancerade riskmetoden för motpartsrisk

Allmänna bestämmelser

1 § Institutet kan få medgivande att använda en intern modell för att beräkna riskvägt exponeringsbelopp för motpartsrisken i följande typer av transaktioner:

1. Derivatkontrakt.
2. Återköpstransaktioner.
3. Värdepappers- och råvarulån.
4. Marginallån.

Medgivandet kan avse följande kombinationer av transaktioner:

1. Samtliga typer av transaktioner enligt först stycket.
2. Återköpstransaktioner, värdepappers- och råvarulån samt marginallån.
3. Endast derivatkontrakt.

2 § För att institutet ska kunna få medgivande att använda en intern modell ska kraven och villkoren i detta kapitel vara uppfyllda.

3 § Institutet kan få medgivande att stegvis implementera den interna modellen för de olika transaktionstyperna. Under införandeperioden ska marknadsvärderingsmetoden eller riskmetoden användas

4 § Ett institut som fått medgivande enligt 1 § att använda en intern modell för att beräkna riskvägt exponeringsbelopp för motpartsrisk, får inte gå över till att använda marknadsvärderingsmetoden eller riskmetoden utan Finansinspektionens medgivande.

5 § Ett institut som fått medgivande att använda en intern modell ska beräkna löptiden för nettningsmängderna enligt 43 kap. 11 §.

Beräkning av exponeringsbelopp

6 § För varje nettningsmängd ska exponeringsbeloppet beräknas enligt 7–14 §§. Alla nettningsmängder mot samma motpart får ses som en enda nettningsmängd om negativa simulerade marknadsvärden för enskilda nettningsmängder sätts till noll (0) i beräkningen av den förväntade exponeringen (FE). (FFFS 2010:10)

7 § Institutets modell ska specificera marknadsvärdesfördelningar för olika tidpunkter till följd av ändrade marknadspriser.

Institutet får inkludera finansiella säkerheter när marknadsvärdesfördelningarna bestäms. Endast finansiella säkerheter som är godtagbara enligt 55 kap., 25 kap. eller 13 kap. får inkluderas. En förutsättning för att få beakta säkerheter är att kraven i 15–19 §§ är uppfyllda för säkerheterna.

En modell som tar hänsyn till marginalavtal ska beakta såväl den aktuella mängden ställda säkerheter som säkerheter som kan komma att ställas i framtiden. Modellen ska ta hänsyn till de specifika villkoren i marginalavtalen.

8 § Institutet ska utifrån marknadsvärdesfördelningarna beräkna exponeringsfördelningar. Fördelningarna ska ta hänsyn till möjligheten att de inte är normalfördelade. Utifrån exponeringsfördelningarna ska institutet beräkna den förväntade exponeringen (nettomarknadsvärdet) för olika tidpunkter under den framtida perioden (FET). FE ska beräknas vid framtida tidpunkter enligt prognoshorisonter som dels återspeglar tidpunkterna för de framtida kassaflödena och kontraktens löptid, dels är konsistenta med exponeringarnas betydelse och sammansättning.

9 § Med utgångspunkt i den aktuella exponeringen (FET₀) ska institutet för de olika tidpunkterna under den framtida perioden beräkna den effektiva förväntade exponeringen (EFE) enligt formeln:

$$EFE_{t_k} = \max(EFET_{k-1}; FET_k)$$

10 § Den effektiva förväntade positiva exponeringen ska beräknas enligt formeln:

$$EFPE = \sum_{k=1}^{\min(1\text{år}; \text{löptid})} EFE_{t_k} * \Delta_{t_k}$$

där t uttrycks i år och $\Delta_{t_k} = t_k - t_{k-1}$, vilket gör det möjligt att EFE beräknas vid olika långa tidsintervall.

EFPE ska beräknas för ett år framåt i tiden. Om alla kontrakt i nettningsmängden har en löptid som är kortare än ett år ska EFPE beräknas för en tidsperiod motsvarande det längsta kontraktets löptid.

11 § För varje nettningsmängd ska exponeringsbeloppet beräknas enligt följande formel:

$$\text{Exponeringsbelopp} = \alpha * EFPE$$

där $\alpha = 1,4$.

Finansinspektionen kan kräva ett högre α om det finns skäl för detta.

12 § För nettningsmängder som omfattas av marginalavtal får ett av följande mått på EFPE användas vid beräkningen av exponeringsbeloppet enligt 11 §:

1. EFPE beräknad utan hänsyn till effekten av marginalavtal.
2. Marginalavtalets tröskelvärde plus ett tillägg som ska återspegla den möjliga förändringen av nettningsmängdens marknadsvärde under marginalriskperioden. Vid beräkningen av tillägget ska utgångspunkten vara att nettningsmängdens marknadsvärde är noll (0). Tillägget ska sedan beräknas som den förväntade ökningen av marknadsvärdet under marginalriskperioden. För nettningsmängder som endast består av återköpstransaktioner som marknadsvärderas dagligen, och för vilka säkerheter ställs dagligen, får marginalriskperioden inte vara kortare än fem dagar. För andra nettningsmängder får marginalriskperioden inte vara kortare än tio dagar.
3. EFPE beräknad med hänsyn tagen till effekten av marginalavtal.

13 § Institutet kan i stället för att beräkna exponeringsbeloppet enligt 11 §, få beräkna det på något annat sätt som baseras på den interna modellen. En förutsättning är att det inte innebär en underskattning av exponeringsbeloppet.

14 § Institutet kan efter medgivande från Finansinspektionen få använda ett eget estimat av α . Institutet får dock inte använda ett α mindre än 1,2.

Institutets estimat av α ska beräknas som kvoten mellan motpartsriskeexponeringen (täljaren) för samtliga motparter, beräknad genom en fullständig simulering, och den förväntade positiva exponeringen, FPE, (nämnaren). FPE är genomsnittet av de FPE som beräknats enligt 8 §.

Institutet ska kunna visa att simuleringen av motpartsrisken (täljaren) beaktar väsentliga källor till stokastiskt beroende mellan fördelningar av marknadsvärden för transaktioner, eller portföljer av transaktioner, för de olika motparterna. Institutets estimat av α ska ta hänsyn till portföljernas diversifiering.

Beräkningarna av motpartsrisken (täljaren) och FPE (nämnaren) ska ske konsekvent när det gäller metodik, parameterspecifikationer och portföljsammansättning. Den metod som används ska vara baserad på institutets interna modell för motpartsrisk, den ska vara väldokumenterad och även vara föremål för oberoende validering. Institutet ska också utvärdera om det finns någon modellrisk.

Institutet ska se över sina skattningar åtminstone kvartalsvis och därutöver när portföljens sammansättning varierar.

Integriteten i riskberäkningsprocessen

15 § Institutets beräkning av motpartsriskerna med den interna modellen ska baseras på komplett och fullständig information om transaktionerna och, i förekommande fall, avtalen om nettoberäkning, marginalavtalen och säkerheterna. Institutet ska ha rutiner som säkerställer detta, bland annat en rutin för att stämma av transaktionsdata mellan systemen som levererar information om transaktioner och systemet som beräknar motpartsrisken.

16 § Institutet ska använda aktuell prisinformation när värdet på exponeringarna bestäms.

17 § Vid beräkning av korrelationer och volatiliteter ska en historisk observationsperiod omfatta en hel konjunkturcykel. Den historiska observationsperioden måste minst uppgå till tre år.

De historiska tidsserierna ska uppdateras åtminstone var tredje månad. Institutet ska kunna uppdatera tidsserierna oftare, om det sker väsentliga förändringar av marknadsförhållandena.

18 § Marknadspriserna som används i den interna modellen ska hämtas och lagras oberoende från de positionstagande enheterna. Inom institutet ska det finnas en enhet som ansvarar för att kontrollera marknadspriserna som används i den interna modellen. Det ska finnas rutiner för hur felaktiga marknadspriser, eller avsaknad av marknadspriser, ska hanteras.

Enheten som ansvarar för att kontrollera marknadspriserna ska vara oberoende från de positionstagande enheterna.

19 § Saknas tillräckligt långa historiska tidsserier med marknadspriser för vissa kontrakt kan institutet få mappa dessa till andra marknadspriser eller på annat sätt härleda marknadspriserna. För att detta ska vara tillåtet måste institutet i styrdokument ange hur detta ska göras samt kunna påvisa att detta förfarande inte leder till att risken underskattas vid ogynnsamma marknadsförhållanden.

20 § Institutet ska ha rutiner för att kunna justera sina skattningar av FE om det finns väsentliga risker som inte tillräckligt väl tas om hand i modellen. Dessa rutiner ska åtminstone omfatta om det behövs justeringar till följd av att

1. det existerar specifik korrelationsrisk,
2. exponeringsvärdena för vissa kontrakt är som högst efter ett år.

21 § Värderingsmodellerna för optioner ska ta hänsyn till att det råder ett icke-linjärt förhållande mellan marknadsriskfaktorerna och optionsvärdet.

Integrering i verksamheten

22 § En förutsättning för att Finansinspektionen ska kunna medge tillstånd är att institutet internt under åtminstone ett år har använt en modell för att beräkna exponeringsfördelningar som väsentligen uppfyller bestämmelserna i dessa föreskrifter.

23 § Institutets interna modell ska vara en integrerad del av institutets styrning, mätning, kontroll, rapportering och interna kapitalutvärdering för motpartsrisiker. Detta krav kan vara uppfyllt även om institutet internt använder ett annat mått på motpartsrisiken än EFPE. Det interna måttet måste dock vara baserat på samma modell som används för att beräkna EFPE.

24 § Institutet ska ha system som gör det möjligt att beräkna den förväntade exponeringen (FE) dagligen. Kan institutet påvisa att de motpartsrisiker som existerar inte gör en sådan frekvent uppföljning nödvändig, behöver inte institutet uppfylla detta krav.

25 § Institutets limiter för motpartsrisiker ska vara baserade på den interna modellen. Dessa limiter ska användas integrerat med institutets övriga kreditlimiter.

Riskhanteringssystem för motpartsrisiker

26 § Institutet ska ha ett väl fungerande riskhanteringssystem för motpartsrisiker. Riskhanteringssystemet ska omfatta alla viktiga aspekter för att hantera motpartsrisiker, till exempel identifiering av risker, riskklassificering, process för kreditbeslut, ansvarsbeskrivningar, mätning och rapportering.

Riskhanteringssystemet ska ta hänsyn till eventuella marknads- och likviditetsaspekter, samt legala och operativa risker, förknippade med motpartsrisiker.

27 § Institutet ska ha styrdokument för de olika delarna av riskhanteringssystemet.

28 § Institutet ska ha avsatt tillräckliga resurser för att upprätthålla ett väl fungerande riskhanteringssystem.

29 § De dagliga rapporterna över motpartsriskerna ska analyseras av ansvariga personer med tillräckliga befogenheter för att kunna besluta om minskningar i såväl enskilda handlares positioner som institutets totala motpartsexponering.

30 § Institutet ska följa upp motpartsrisklimiterna såväl vid slutet av varje dag som under dagen. Motpartsriskerna ska mätas såväl med som utan hänsyn till mottagna säkerheter.

31 § Institutet ska antingen beräkna och följa upp den maximala exponeringen eller den potentiella framtida exponeringen för en given konfidensnivå på såväl motparts nivå som portfölj nivå.

32 § Institutet ska följa upp och bevaka olika typer av koncentrationer av exponeringarna.

33 § Motpartsexponeringarna ska mätas, följas upp och kontrolleras under hela deras löptid. Institutet ska ha rutiner för att kontrollera motpartsrisken i de fall exponeringen är som störst vid en tidpunkt mer än ett år framåt i tiden.

34 § Institutet ska ha rutiner för att identifiera, övervaka och kontrollera fall av specifik korrelationsrisk under transaktionens hela livscykel. Institutet ska även ta hänsyn till exponeringar som ger upphov till en väsentlig grad av allmän korrelationsrisk. Allmän korrelationsrisk är den risk som uppstår när det finns en positiv korrelation mellan sannolikheten för att en motpart fallerar och allmänna marknadsriskfaktorer.

Styrelse och verkställande ledning

35 § Institutets styrelse och ledning ska vara aktivt involverad i utformningen av riskhanteringssystemet.

36 § Institutets ledning ska vara medveten om de antaganden och förutsättningar som den interna modellen baseras på samt vad dessa innebär för modellens tillförlitlighet.

Riskkontrollenhet

37 § Inom institutet ska det finnas en enhet som ansvarar för att utforma och implementera institutets rutiner, system och metoder för att hantera motpartsrisiker. Enheten ska även ansvara för att validera den interna modellen för motpartsrisk.

Enheten ska vara oberoende från kredit- och affärsverksamheten. Enheten ska rapportera till institutets ledning.

Enheten ska ha tillräckliga resurser för sina uppgifter och personal med goda kunskaper om motpartsrisiker.

Stresstester

38 § Institutet ska ha inrättat ett rutinmässigt och strikt program för att utföra lämpliga stresstester av motpartsriskerna.

39 § Stresstesterna ska ta hänsyn till händelser och ekonomiska förhållanden som skulle innebära en ogynnsam påverkan på institutets motpartsexponeringar. Det ska även finnas stresstester som tar hänsyn till såväl kreditriskfaktorer som förändrade marknadspriser. Dessutom ska det finnas stresstester som tar hänsyn till koncentrationsrisker och risken att marknaden påverkas om institutet stänger sina positioner mot en viss motpart.

40 § Resultaten av stresstesterna ska jämföras med utfallet av den interna modellen.

Om stresstesterna avslöjar att institutet är sårbart för vissa typer av förhållanden, ska institutet omedelbart vidta lämpliga åtgärder för att hantera riskerna.

Resultatet av stresstesterna ska beaktas vid utformningen av styrdokument och limiter för motpartsrisiker.

41 § Styrelse och ledning ska erhålla regelbunden rapportering om stresstesterna.

Validering

42 § Institutet ska ha rutiner och metoder för att validera modellen. Institutet ska ha validerat modellen innan den börjar användas och ska därefter regelbundet validera den. Modellen ska även valideras om institutet genomfört väsentliga förändringar av modellen, eller om det skett förändringar i institutets positionstagande, eller på marknaden, som kan innebära att modellen inte är ändamålsenlig längre.

43 § Valideringen ska utvärdera om modellen fångar upp alla väsentliga risker och de antaganden som görs i modellen inte leder till att riskerna över- eller underskattas.

44 § Den modell som används för att prognostisera marknadsriskfaktorerna ska valideras över en lång tidsperiod.

45 § Som en del i valideringsprocessen ska de värderingsmodeller som används vid beräkningen av motpartsexponeringen utvärderas.

46 § Institutet ska regelbundet utföra backtesting. Backtesting ska utföras på ett antal representativa portföljer med motparter. Portföljerna kan bestå av såväl faktiska som hypotetiska motparter. Portföljerna ska väljas utifrån deras känslighet för de väsentligaste riskfaktorerna och korrelationerna som institutet är exponerat för.

Om en backtesting indikerar att modellen inte är tillräckligt korrekt kan Finansinspektionen återkalla medgivandet eller besluta att institutet ska vidta åtgärder för att förbättra modellen.

Internrevision

47 § Institutets interna revisorer ska regelbundet granska institutets system, rutiner och metoder för att hantera motpartsrisiker, samt att institutet följer bestämmelserna om interna modeller i detta kapitel. Granskningen ska omfatta både de affärsdrivande enheterna och enheten för oberoende kontroll motpartsrisk.

Ikraftträdandebestämmelser

FFFS 2007:1

Dessa föreskrifter och allmänna råd träder i kraft den 1 februari 2007, då Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd (FFFS 2001:7) om värdepapperisering,

Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd (FFFS 2003:10) om kapitaltäckning och stora exponeringar, Finansinspektionens föreskrifter (2005:19) om metod för att mäta och hantera operativ risk samt Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd (2005:20) om intern riskklassificering ska upphöra att gälla.

De institut som tillämpar 6 § lagen (2006:1372) om införande av lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar, ska i tillämpliga delar tillämpa FFFS 2003:10 under 2007.

Institut som fått medgivande att använda en egen riskberäkningsmodell (Value at Risk-modell) innan den 1 februari 2007, får fram till och med den 31 december 2009 tillämpa bestämmelserna om VaR-modeller i 10 kap. Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd (FFFS 2003:10) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

Dessa föreskrifter träder i kraft den 1 oktober 2007 (FFFS 2007:10).

Dessa föreskrifter träder i kraft den 1 december 2008 (FFFS 2008:13).

Dessa föreskrifter träder i kraft den 12 december 2008 (FFFS 2008:27).

Dessa föreskrifter träder i kraft den 1 augusti 2010 (FFFS 2010:4)

FFFS 2010:10

1. Dessa föreskrifter träder i kraft den 31 december 2010. Bestämmelserna i 39 kap. 13 § och 42 kap. 3 § träder dock i kraft den 1 januari 2011.

2. Om en utgivare före den 31 december 2010 erhållit tillstånd att räkna in primärkapitaltillskott i det primära kapitalet, får primärkapitaltillskottet fram till den 31 december 2020 medräknas i den utsträckning som Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om kapitaltäckning och stora exponeringar (FFFS 2007:1) i dess lydelse per den 30 december 2010 medger detta.

Från den 31 december 2020 till den 31 december 2030 får sådana primärkapitaltillskott som anges i första stycket räknas in med sammanlagt högst 20 procent av det primära kapitalet. Primärkapitaltillskott med ekonomiska incitament till återlösen får under denna tid räknas in med högst 15 procent.

Från den 31 december 2030 till den 31 december 2040 får sådana primärkapitaltillskott som anges i första stycket räknas in med sammanlagt högst 10 procent av det primära kapitalet.

Dessa gränsbelopp ska beräknas efter att det primära kapitalet har reducerats enligt lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar samt Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om kapitaltäckning och stora exponeringar.

Primärkapitaltillskott som räknas in i det primära kapitalet, med stöd av dessa övergångsbestämmelser, får tillsammans med de tillskott som avses i 7 kap. 16 b och c §§, inte överstiga de gränsvärden som anges där.

3. Institut får fram till den 31 december 2012 vid tillämpning av 7 kap. 3 och 5 §§ kapitaltäckningslagen, för exponeringar mot institut som uppstått före den 31

december 2009, fortsätta tillämpa 35 kap. 7 § första stycket 1 och 3 samt 35 kap. 8–9 §§ Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om kapitaltäckning och stora exponeringar i dess lydelse per den 30 december 2010.

FFFS 2011:38

1. Dessa föreskrifter träder i kraft den 1 juli 2011 i fråga om 4 kap. 1 och 1 a §§ och i övrigt den 30 juni 2011.

2. Bestämmelserna i 13 kap. 8 a §, 20 kap. 1 a–1 g §§ och 48 kap. 1 a–1 g §§ ska tillämpas på värdepapperiseringar som emitteras från och med den 30 juni 2011. Samma bestämmelser ska från och med den 1 januari 2015 tillämpas på värdepapperiseringar som emitterats före den 30 juni 2011, om nya underliggande exponeringar har tillkommit eller ersatts efter den 31 december 2014.

3. Ett institut behöver inte tillämpa 35 kap. 5 a § före den 31 december 2015 för exponeringar med underliggande tillgångar som institutet hade den 29 juni 2011.

FFFS 2011:45

1. Dessa föreskrifter träder i kraft den 31 december 2011. 13 kap. 42 § tredje stycket ska dock tillämpas först från den 1 januari 2014.

2. Ett institut ska från den 31 december 2011 till och med den 31 december 2013 istället för att tillämpa 13 kap. 42 § andra stycket fastställa kapitalkravet för den specifika risken för positioner i en värdepapperisering i handelslagret till det största av följande belopp:

- a) Det totala kapitalkravet för specifik risk som skulle gälla enbart långa nettopositioner i värdepapperiseringen.
- b) Det totala kapitalkravet för specifik risk som skulle gälla enbart korta nettopositioner i värdepapperiseringen.

3. Eget kapital enligt 3 kap. 2 § kapitaltäckningslagen som inte uppfyller kraven i 7 kap. 1 a §, får tillsammans med tillskott enligt 7 kap. 16 §, fram till och med den 31 december 2013 räknas in med sammanlagt högst 50 procent i det primära kapitalet efter reduceringar som ska göras enligt lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar samt Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd (FFFS 2007:1) om kapitaltäckning och stora exponeringar. (FFFS 2012:9)

FFFS 2011:53

Dessa föreskrifter träder i kraft den 1 december 2011.

FFFS 2012:1

Dessa föreskrifter träder i kraft den 31 december 2012.

FFFS 2012:9

Dessa föreskrifter träder i kraft den 1 januari 2013.

FFFS 2013:14

Dessa föreskrifter träder i kraft den 22 juli 2013.